NICEPHORI BRYENNII

COMMENTARII.

RECOGNOVIT

AUGUSTUS MEINEKE.

BONNAE

IMPENSIS ED. WEBERI

MDCCCXXXVI.

PRAEFATIO
AUGUSTI MEINEKII.

Nicephori Bryennii Commentarios qui primus edidit Petrus Possinus, quum Codice uteretur corruptissimo, audacioribus plerumque indulsit coniecturis, quarum quae aliqua veritatis specie blandirentur, in verborum contextu retinendas, ceteras de iniusta, quam occuparant, possessione depellendas putavi. quas ipse periclitatus sum emendationes, nisi omnes veritatis numeros haberent, in margine commemorare satius duxi. celato lectore, si leviora vel manifestos typothetarum errores excipias, nihil mutavi.

Possini paraphrasin latinam, omni sordium genere oppletam, etiam iis locis, ubi suas ille coniecturas sequutus est, intactam reliqui: neque id periti mirabuntur.

Ceterum de siglis, quibus in adnotatione critica usus sum, ne erres, litera V. textum, qualem e Codice suo dedit Possinus, P. autem Possini coniecturas indicare volui.

Scribebam Berolini a. MDCCCXXXV.

SERENISSIMAE DOMINAE

CHRISTINAE ALEXANDRAE

SUECORUM,

GOTTHORUM ET WANDALORUM

R E G I N A E

PETRUS POSSINUS

E SOC. IESU FELICITATEM.

Non solus venio quo benignissime invitare dignata es, ad istam in Tuis nuper Romanis exponi coeptam aedibus locupletissimam et vere regiam bibliothecam tuam, Serenissima Regina. adiungit en se ultro mihi comitem transmarinus advena, homo quantivis pretii; a natura incertum, an a fortuna, an a virtute commendabilior: quem ubi nominavero, statim, scio, admissione dignum hospitioque iudicabis. Nicephorus hic est Bryennius, dignitate Caesar, matrimonio Annae Comnenae coniux, gubernandi usu et sapientia praeclarus, excellens militari fortitudine, pietate ac religione praecipuus; denique vir tantus, ut inter eius illustres dotes et celebratissimas laudes illa paene omnium censeatur infima, quod eruditorum et disertorum sui saeculi princeps est existimatus. huic tali ac tanto veniendi ad maiestatem Tuam duplex causa est. nam et Te claro famae praeconio procul cognitam visere ac venerari coram gestit, reginam regio fastigio maiorem; in qua claritatem natalium longe maximam, atque adeo augustam, ingenii, sapientiae, facundiae dotes exsuperant: et harum rursus ipsarum micantissimis licet luminibus,

christianarum virtutum omnium, atque inprimis heroïcae religionis, speciosius eminentes quidam ac multo splendidiores obstruunt apices. isto, inquam, Tui tanto tamque praeclaro frui spectaculo vult Bryennius. ac praeterea Tuo eiusdem praesentis ac coram cognoscentis arbitrio diremptururn se sperat domesticam litem, quae dudum ipsum cum lectissima et alioqui carissima committit coniuge. queritur nimirum illa et verbis acribus expostulat*), viri sui nimia modestia contigisse, ut imperii successio post excessum Alexii patris ad Ioannem potius fratrem, licet iuniorem ac post se non solum natam, sed etiam ad imperium designatam genitum, delaberetur; iure, quod ex praerogativa aetatis; spe, quam e matris studio et cognatorum pro se coniurantium voluntate certam habebat, intempestiva mariti philosophia corruptis ac proditis. adversus hanc criminationem vix est ut satis Nicephorum sua virtus tueatur: popularibus vel praeiudiciis vel studiis ambitioni mulieris potius, quam viri moderationi suffragaturis. ac parum abest quin ipsi etiam historici, quos sapientiae causam suscipere decebat, socordiae Bryennium ac stuporis hoc nomine insimulent. ille tamen haud concidens animo, hanc quantumvis difficilem ac desperatam evicturum se causam plane confidit, Te utique arbitra, cuius qui sensus sit futurus in tali controversia, post ea quae mundo dudum applaudenti mira specimina edidisti sapientiae sceptrorum contemptricis, dubitare nemo potest. atque idem hactenus tantum sui meriti conscientia nititur, ut se absolvendum, Te iudice, certum habeat; minime vero ut aspirare ausit ad aequalitatem laudis Tuae. nempe ipse imperium filio a patre legitime traditum violenter intercipere gener temperavit: quam hoc infra decus Tuum, Serenissima Regina! Tu enim regnum amplum et florens multis annis tranquillissime possessum, in summa rerum omnium felicitate et quae inde nascitur populorum benevolentia, sapientissime gubernatum, generosae mentis heroïco proposito sponte abdicasti. magnificum, illustre, ingens et alto supra mediocria recte facta eminens facinus! quod tamen augustius diviniusque res, cuius gratia susceptum est, efficit. agno-

*) Apud Nicetam Choniatem lib. 1.

veras catholicam veritatem; et nebulas haereticae fraudis, toto Septentrione dudum offusas, mentis divinitus illustratae felici perspicacia discusseras. arcebant ne sequerere oblatam lucem infulae ac diademata, tenacissimum vinculorum genus. Tu tamen collecta in Te unam trium Orientalium fide ac pietate regum, Christum olim stellae ductu, Herode frustra ringente, quaerere ausorum, regina trium populorum, perruptis omnibus obstaculis, ad Christi vicarium, haeresi calcata, cucurristi; verae religionis exercendae facultatem haud caro emi rata iactura regnorum. macte rara gloria inusitatissimae virtutis, qua dynastis Borealibus prima post funestam defectionem illarum regionum signum exempli salutaris extulisti. sed haec ampliora sunt quam ut angustiis epistolae arctari debeant. ad Bryennium redeo. qui hunc suum in publicam lucem reditum, atque in Latium transitum, ita demum auspicatum fore intelligens, si benignitate favoris Tui, quasi astri natalis benefico aspectu fortunetur, Te ambit, Tibi supplicat, Tuum patrocinium implorat. suum praeterea (ut est homo gratissimus) remuneratur interpretem: dum eum velut Maiestati Tuae devotissimum clientem, amplitudinisque ac gloriae studiosissimum Tuae, obsequiis admovere vestris et insinuare gratiae conatur; haud sane fucato testimonio, quippe a factis semper solidisque officiis, ubi operae navandae occasio vocaverit, fidem ac experimentum habituro.

ΓΑΛΗΝΟΤΑΤΗι
ΤΩΝ ΣΟΥΕΚΩΝ, ΓΟΤΘΩΝ ΚΑΙ
ΟΥΑΝΔΑΛΩΝ
ΒΑΣΙΛΙΣΣΗι ΧΡΙΣΤΙΝΗι,
ΑΠΟΛΕΙΦΘΕΙΣΗΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΥΣΕΒΕΙΑΝ
ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ,
ΡΩΜΗΝ ΕΙΣΕΛΘΟΥΣΗι.

Ἐσθλὰ θριαμβεύουσα χαρᾶς μὴ φείδεο Ῥώμη,
αἰσχύνθη δὲ τὰ πρὶν κόσμια πρὸς τὸ νέον·
οὐ γὰρ Ἄρης ἐχθρῶν ἐπινίκια δεινὰ δαμέντων,
οὐδὲ σφαγῆς μερόπων τίμια σκῦλα φέρει.
ἀλλὰ κρατεῖ τὸ σέβας βασιλεύματα λαμπρὰ πατῆσαν,
ἔλλαβεν οὐδὲ μάχῃ, ἀλλὰ φυγῇ τὸ κράτος·
παρθένε, τῶν προγόνων ὑπερήφανα σκῆπτρα λιποῖσα
σοῖο μὲν ἐξ ἥττης ἄξια σκῆπτρα νέμεις.
κῦδος ἔην βασίλευμα λαβεῖν, μέγα θαῦμ᾽ ἀπολείπειν,
Χριστῖναν δὲ δαμᾶν σὸν μόνον ἔργον ἔην.
ὡς νικῶσα διπλᾶς, ὡς νικηθεῖσα θριάμβοις,
καί σε βιαιοτάτου λεῖαν ἀγῶνος ἄγεις.
σοί γε κρατοῦσα κράτος, σοὶ δ᾽ ἦσθα πεσοῦσα τροπαῖον,
σῆς τέρας ἦν νίκης, ὄφρα κρατῇς, πεσέειν·
πόσσον ἄρ᾽ ἐκ νίκης κλέος ἦν, εἰ τόσσον ἀφ᾽ ἥττης;
ἀλλά νυν ἐν σαυτῇ πόσσον ἀπ᾽ ἀμφοτέρας;

ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ ΓΙΑΤΤΙΝΟΣ,
ἐκ τῆς ἑταιρείας τοῦ Ἰησοῦ.

SERENISSIMAE
SUECORUM, GOTTHORUM ET WANDALORUM
REGINAE CHRISTINAE,
RELICTO OB PIETATEM REGNO,
ROMAM ADEUNTI.

Roma triumphales festivior instrue pompas,
    et novus antiqua certet in urbe decor:
non hic regnorum domitrix Bellona triumphos,
    orbis ab excidio nulla tropaea petit.
arte nova pietas vincit, quia sceptra recusat,
    regnaque non pugnans, sed fugitiva domat.
inclita maiorum, virgo, dum sceptra relinquis,
    sceptra tui victrix nobiliora capis;
subdere regna sibi magnum est, sua linquere maius;
    vincere Christinam non nisi sola potes.
ergo tuum geminas victrix et victa triumphum,
    praedaque victricis duceris ipsa tui:
tute tibi palma es victrix et victa tropaeum,
    et spolium regno maius es ipsa tuo.
quanta est vincentis, si tanta est gloria victae?
    at simul et vinci et vincere quanta fuit?

IOANNES BAPTISTA GIATTINUS,
e Soc. Iesu.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΡΩΜΗΝ,

ὅτε εἰς αὐτὴν ἐπιδημήσασα εἰσήλασεν ἡ ἐνδοξοτάτη καὶ γαληνοτάτη τῶν Σουέκων Γότθων καὶ Οὐανδάλων βασίλισσα Χριστῖνα.

Ῥῶμα κλέος μερόπων, μακάρων ἕδος, ἥν ῥα φιλήσας
πᾶσι μίαν πόλεσιν θῆκεν ἄνασσαν Ἄρης.
τίς κατέμιξε κόνει τὰ σὰ δώματα; μῶν Γαλατῶν σε
χειρὶ βαρυπτολέμῳ πυρπολέησε μένος;
μῶν ἀπὸ τῶν Καννῶν δριμύπνοος Ἀννιβὰλ ἐλθὼν
Φοινίσσας Φρυγίοις δᾷδας ἀνῆψε δόμοις;
ἤ σε πάροινος ἔπρησεν ἀλάστορος ὕβρις ἄνακτος,
καί σε φλέγουσαν ἴδεν ἡδὺ θέαμα Νέρων;
οὐκ ἄρα γ᾽, ἀλλά νύ σοι κρυερῆς φλόγας ἦγεν ἀπ᾽ ἄρκτου
Γότθος, ἀηττήτοις ἐγκατάφρακτος ὅπλοις.
Γοτθικὰ Ῥωμαίας κατὰ τεύχεα ῥῆξεν ἐπάλξεις,
Γοτθικὸν Αὐσονίας ἔγχος ἔκοψε πύλας.
θυμὸς Ἀλαρίκου, Τοτίλου τ᾽ ἀκατάσχετος ὁρμὴ
τοὺς σοὺς ἑπτὰ τέφρῃ, Ῥῶμα, κάλυψε λόφους.
κλαῦσεν ἰδοῦσα καπνὸν πυρκαιῆς αἶψα τοσαύτης
Πραινέστης ἀπ᾽ ἄκρας, καὶ μετέμηλε, τύχη.
αὐτὰ λογιζομένη πόσον ὕβρισεν, ὠμά περ ἄρκτος
ἔστενε, Ῥωμυλέην τ᾽ ἐξελέησε λύκον.
νῦν δ᾽ ἀνθ᾽ ὧν ἀπὸ σφῶν ἐπεπόνθεσαν, ἑπτὰ Βοῶται
ἑπτ᾽ ὄρεσιν Ῥώμης ἴσ᾽ ἀν᾽ ἄποινα δόσαν,
Χριστίνην ὅτ᾽ ἔπεμψαν, Ἀλαρίκου Τοτίλου τε
ὕβρεσι κἀμπλακίης ἀντιτάλαντον ἄκος.
χαῖρε τριῶν βασιλίς, πάντων πόθος ἠδ᾽ ἔρος ἐθνῶν,
ᾗ Χαρίτων ἕπεται πᾶς Ἀρετῶν τε χορός.
δεῦρ᾽ ἴθι, καὶ καλὰ πάντα μετ᾽ εἰρήνης ἀνάγοντι
ἄμμιν Ἀλεξάνδρῳ πιστὰ συνεργὲ πάρει.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΟΣΣΙΝΟΣ,
ἐκ τῆς ἑταιρείας τοῦ Ἰησοῦ.

AD URBEM ROMAM,

quando in eam adveniens triumphali pompa invecta est illustrissima et serenissima Suecorum, Gotthorum et Wandalorum regina Christina.

Roma beatorum domus inclita, quam dedit unam
omnibus armipotens urbibus esse caput.
quis tua stravit humo fastigia? Gallicus an te
hostili victam torruit igne furor?
an ferus a Cannis tumida ruit Annibal ira
Dardana Phoenissa tecta cremare face?
an Nero nocturnos tibi subdidit ebrius ignes
Troianos ludens in tua busta rogos?
non sane: at gelida flammas tibi Gotthus ab arcto
immisit, populus Marte favente ferox.
Gotthica Romanas fregerunt spicula turres,
Gotthorum Ausonias pertudit hasta fores.
saevus Alaricus, Totilaeque ferocia diri,
arces in cinerem, Roma, dedere tuas.
flevit ad hunc fumum summa Praenestis ab arce
Fortuna, et tantum se nocuisse dolet.
ipsa etiam quamvis glaciali dura rigore
Romuleae damnis ingemit ursa lupae.
ecce iugis septem septeni dona triones
sera, sed illatis aequa malis referunt.
compensantur Alarici Totilaeque ruinae
Christinae adventu; desine, Roma, queri.
salve virgo trium domina, stupor omnium amorque
regnorum, virtus cui comes est et honor.
euge ades, et fessis requiem auxiliumque parante
rebus Alexandro, tu quoque confer opem.

PETRUS POSSINUS,
e Soc. Iesu.

PRAEFATIO
PETRI POSSINI.

Viduae Annae Comnenae amissum et misere deploratum virum Nicephorum Caesarem Bryennium Euripideo velut quodam Herculis miraculo reddimus, dum Alexiadi Caesarissae illius turturinis passim questibus acerba coniugis Caesaris fata lamentanti (quod opus ante annos aliquot luci dedimus) Bryennianos nunc commentarios adiungimus, saepe, multum, et merito Annae ibi laudatos; et nobis Alexianae historiae illustrandae studiosis vel eo nomine desiderabiles, quod ex iis Comnena et scribendi consilium, et argumenti genus, et scriptionis formam ac modum sese hausisse professa non semel est. nec tamen in hac quasi Alcestidis scena invidiose gloriosas mihi sumpserim mirifici Herculis partes: quippe cui potius in fabula tali Admeti persona conveniat alieno beneficio felicis. vivit Tolosae, et utinam diu ac fortunatissime sicut dignus est, vivat, V. C. Antonius Dadinus Altaserra, praerogativa excellentium meritorum extra sortem et comparationum moras iudicio illustrissimae illius Academiae allectus in amplissimum ordinem antecessorum, iuris illic utriusque regius professor. is ex me, quicum amicissime vivebat, cum saepius confabulando cognovisset quanto desiderio tenerer antiquissimi codicis Alexiados Annae Comnenae, quem a Iocobo Cuiacio principe iurisconsultorum ad spem editionis olim traditum viro nobilissimo et eruditissimo Petro Fabro Sanioriano, esse adhuc Tolosae magna opinio erat; sed cuius in manu quave in domo esset, frustra erat eatenus quaesitum. cum, inquam, istius meae curae conscius, et propter amicitiam particeps esset, forte illi contigit, non modo in notitiam eius hominis venire, penes quem is thesaurus asservabatur, sed et tantam ab eo inire gra-

tiam, ut negare ipsi nihil posset. impetrata igitur in paucos dies optatissimi mihi codicis usura cupidissime advolavit ad me ac totum inopinatissimo gaudio perfudit. liber erat e charta lintea perantiquus, et manus transmarinae, quem statim evolvens avidissime, in eo reperi libros quindecim Alexiados Annae integros, nec paucis locis ab eo exemplari unde nostra iam tum prodierat editio, diversos. praefatio, quam ex Hoeschelianis excerptis sumpsimus, deerat; sed exhibebat eius loco bene longum opus, *ἀνεπίγραφον, ἀνώνυμον, ἀκέφαλον;* quippe cuius primum folium et operis titulum, et nomen auctoris, et initium prooemii verisimiliter complexum, non comparebat. non plus tamen uno folio deesse, nota secundi numeri primo foliorum quae restabant, praefixa monstrabat. ex quo aliae similiter pagellae ad finem usque spissi codicis, suos invicem haerentes, et perpetua serie sine ullo hiatu continuatos numeros habebant figuris Saracenicis expressos. quaesivi anxie quid illa tandem essent Alexiadis tam verbosa prolegomena. nec diu abfuit quin plane ac certo comperirem, esse ipsos *αὐτόχρημα* commentarios Nicephori Caesaris Bryennii tam propriis et illustribus characteribus ab Anna eius coniuge insignitos, ut agnosci visu primo sine nomenclatoris opera possent. nimirum habemus ex Annae praefatione, Bryennium rogatu Irenes Augustae, matris Annae, scripsisse opus, quo complectebatur primordia Alexii, deinde Augusti; eius scriptionis initium repetitum esse usque ab Romani Diogenis principatu; inde narrationem ad Botaniatis imperantis tempora perductam. quam haec omnia nostro huic unice scripto conveniunt, primum Irene Augusta nuncupata, deinde principium et finem narrationis iis exacte terminis cohibente, quos designat Anna, postremo ubique dotes et virtutes Alexii tunc privati, postea imperatoris, studiosissime celebrante. praeterea quae inesse Bryennianis commentariis affirmat Anna, ea in hisce omnia comparent. id uno alterove exemplo demonstrasse satis sit. lib. 1 p. 9 de causis quae Bryennium seniorem moverint ad imperium affectandum, ita scribit: *τὸ μὲν ὅθεν καὶ ὅπως, οὐκ ἀναγκαῖόν ἐστιν ἡμῖν διηγεῖσθαι· φθάνει γὰρ ἡ τοῦ καίσαρος ξυγγραφὴ τὸ αἴτιον τῆς ἀποστασίας ἐξιστορῆσαι.* hoc est: "huius incepti quae causa quaeve rationes fuerint, mihi non est ne-

cesse diligentius exponere: quoniam istum nobis laborem accuratus ea de re nostri Caesaris commentarius occupavit." haec plane digitum intendunt in librum tertium horum commentariorum. ibi enim a sectione secunda ad decimam fusissime declarantur causae quae Bryennium moverunt ad imperium usurpandum. paulo post Anna eadem de expeditione Alexii in Bryennium, huiusque clade, captivitate, et excaecatione breviter memorans, ait: sibi necesse non videri ea diligentius cuncta persequi. τὸ γὰρ ἀκριβὲς (inquit) τῆς ἱστορίας τὸν βουλόμενον μαθεῖν, ἐς τὸν καίσαρα παραπέμπομεν. hoc est: "nam fusius et subtilius ista descripta qui nosse cupierint, eos ad Caesarem remittimus." respiciunt ista manifeste lib. 4 horum commentariorum, in quo a num. 2 ad 18 haec tota Bryenniani belli, et Bryennii calamitatis historia distinctissime minutissimeque traditur. libro quoque Alexiadis 10 p. 271 de praelio Isaacii sebastocratoris cum Turcis commisso prope Antiochiam, ita scribit Anna: ὅπως δὲ τὸ λεπτομερέστερον ἐθέλοντι μανθάνειν, ἔξεται ἀπὸ τῶν τοῦ κλεινοῦ καίσαρος συγγραμμάτων διευτυχεῖν. "de quo" (nimirum praelio) "qui distinctius scire volet, habet commentarios incliti Caesaris quos consulat." exstat indicatus his verbis locus in nostris hisce Bryennianis commentariis lib. 2 num. 29. Bryennium porro, licet indicium tituli Codici ms. ut dixi, defuerit, esse huius operis auctorem satis clare ostenditur lib. 4 num. 15, ubi Bryennium seniorem illum imperii candidatum commendans scriptor, deprecatur vulgarem invidiam atque exceptionem allegari solitam in fidem eorum qui de rebus propriis ad personas familiasve ipsorum pertinentibus narrant. quo satis significat istum, quem adeo extollit Bryennium, aut patrem, quod habet Zonaras, aut, ut Anna verius affirmat, avum suum fuisse. de quo vide, si lubet, notas nostras ad num. 12 et 13 lib. 4 horum commentariorum.

Per haec ego abunde persuasus, esse istos omnino commentarios Caesaris Bryennii, iis raptim exscribendis, pro angustiis concessi temporis, manum et animum applicui. in quo dulcissimi fratris mei et unanimi συνεργοῦ P. Claudii Maltrait auxilio benevolo sum usus. quoties enim ineluctabilis necessitas stylum et tabulas extorquebat, ille succenturiabat vicariam

operam, ne circumscripti ad eius codicis precariam usuram spatii pars nobis ulla dilaberetur otiosa. sic brevi exscripsimus opus illud totum et priusquam exisset praescripta dies, cum fide ac gratiis debitis commodatum archetypum codicem clarissimo et officiosissimo viro reddidi. contigit deinde usus liberior codicis eiusdem, insigni et hoc loco memorari digno beneficio incomparabilis et longe supra vulgarem modum praedicandi viri. Gulielmus etenim Pugetius senatus Tolosani lumen ingens, paucis post illa, quae modo retuli, mensibus convenit me; et isto ipso, quem quasi furtim antea videram, manuscripto libro de famuli assectantis manu sumpto: en hunc, inquit, codicem, quia tibi utilem et desideratum intellexi, mea pecunia redemptum do tibi donoque, ut tuus quam optimo iure sit. tanta vis generosissimae humanitatis in illo ceteris aeque omnibus virtutibus et praeclaris dotibus ad miraculum exculto heroe fuit. cuius hac mire opportuna liberalitate mihi commoditas abundavit conferendae iam editae Alexiadis cum illo manu antiqua descripto eius exemplari; et ex ea collatione non modo lacunas editionis explendi omnes, sed diversas quoque lectiones facile bis mille in libri mei editi ora notandi. atque ut nullam tam benevoli officii gratiam omittam, nec illud celabo: summum illum virum in conscientia meriti tanti tali mecum verecundia egisse, ut cum incidisset illi necessitas quaedam revisendi quem donaverat codicis, non sustinuerit, me tum absente, illum e nostro, ubi reliqueram, Tolosano collegio reposcere, nisi prius me officiosissimis literis rogato, ut eius brevem usuram, postea restituendi, sibi concederem. quare viderint qui post acerbissimum mox secutum illius immortalitate dignissimi viri funus librum istum inter eius *κειμήλια* repertum haereditaria possessione rite occupasse videri volunt, quo iure rem detineant manifeste alienam; quippe legitima donatione inter vivos ac testatissima *τοῦ μακαρίτου* quondam eius domini beneficentia certissime translatam in ius nostrum, de quo utique nihil cedimus.

Verum ut ad nostrum Bryennium redeam, necessario profitendum hic est; fuisse illius et mendis inquinatissimam et lacunis non raris nec parum molestis interruptam in archetypo illo et unico codice scripturam. unde satis sudandum

mihi fuit in vera lectione coniecturis divinanda; plus etiam in vera scriptoris sententia, tolerabili saltem interpretatione declaranda. nihil fere tamen ista necessitate immutatum est, cuius non constet lectori ratio in notis. at quanticumque laboris illud abunde magnum pretium ducimus, quod historiam praeclaram a teste magnam partem oculato, eodemque dignitatis atque auctoritatis summae, adeoque in aetatis illius sapientissimis habito, diserte sincereque conscriptam, nec parvam, ut speramus, Byzantinis Comnenianorum temporum rebus lucem affusuram, in publicum usum edimus.

TESTIMONIA VETERUM
DE
CAESARE NICEPHORO BRYENNIO.

Anna Comnena in praefatione Alexiadis:

Ἐμοὶ ἀνὴρ ἐγένετο κατὰ νόμους συναφθεὶς ὁ καῖσαρ Νικηφόρος, εἰς τὴν τῶν Βρυεννίων σεῖραν ἀναγόμενος, ἀνὴρ καὶ κάλλους ὑπερβολῇ, καὶ συνέσεως ἀκρότητι, καὶ λόγων ἀκριβείᾳ, μακρῷ τοὺς κατ᾽ αὐτὸν ὑπερβάλλων. θαῦμα γὰρ ἄντικρυς καὶ ὁρώμενος καὶ ἀκροώμενος, καὶ τὰ ἑξῆς.

Maritus mihi fuit legitimo ritu coniunctus Nicephorus Caesar, generis seriem ad Bryennios referens, vir et formae praestantia et consummatione prudentiae et perfectione doctrinae longe supra omnes, qui tunc erant, antecellens, miraculum prorsus oculis videntium auribusque auscultantium offerens etc.

Alibi saepe in sua historia eadem Anna Bryennii eiusdem cum summa laude meminit.

Zonaras tomo 3 Annalium agens de Alexio Augusto post Constantini Porphyrogeniti, cui desponsata Anna eiusdem Alexii primogenita fuerat, ante nuptias mortem, alium sponsum eidem filiae suae dante:

Νυμφίον ἕτερον ἐπ᾽ αὐτῇ εἰσῳκίσατο τὸν μείζω τῶν υἱῶν Νικηφόρου τοῦ Βρυεννίου· ὃν ὁ λόγος προέφηνε τῇ τυραννίδι ἐπιχειρήσαντα καὶ ἁλόντα καὶ πηρωθέντα τοὺς ὀφθαλμούς. τούτῳ τὴν θυγατέρα ταύτην κατεγγυήσας τετίμηκε τὸν ἄνδρα πανυπερσέβαστον.

Sponsum alterum ei adscivit maximum natu filiorum Nicephori Bryennii, quem superius retulimus in conatu imperii usurpandi captum et excaecatum. hunc, cum ei filiam uxorem daret, titulo panhypersebasti honoravit.

Paulo post idem Zonaras:

Βρυεννίῳ τῷ καίσαρι πολλή τις ἦν ἰσχύς. καὶ δι' ἐκείνου πᾶν ἐν τοῖς ἀνακτόροις οἰκονομούμενον ἐκπεφώνητο. διὸ καὶ πάντες ἐκείνῳ προσῄεσαν, καὶ δικάζειν αὐτῷ ἐπετέτραπτο, καὶ βασιλικῶς ἐθεμίστευσεν. ἦν γὰρ καὶ λόγοις προκείμενος ὁ ἀνήρ. . . . οὕτω δ' ὡς εἴρηται τῷ καίσαρι τῶν πραγμάτων συνενεχθέντων διὰ πάσης ἦν γλώττης ᾀδόμενος ὁ ἀνήρ.

Bryennii Caesaris magna erat potentia, ac iam vulgo celebre, illius nutu in regia geri omnia; quare omnes ad eum se conferebant iuris dicundi et pro imperii auctoritate sententias ferendi potestate praeditum. erat autem et ipse studiis doctrinarum deditus. *paulo post:* hoc rerum suarum statu Caesar omnium linguis celebrabatur.

Nicetas Choniates initio lib. 1, *referens conatum Irenes Augustae in promovendo ad successionem imperii genero Bryennio et filio Ioanne ab ea excludendo, sic scribit de eadem Augusta.*

Ἐνιαχοῦ δὲ καὶ λόγου πρόφασιν τὸν Βρυέννιον παρεισφέρουσα παντοίοις αὐτὸν ἐπαίνοις κατέστεφεν, ἅτε εἰπεῖν ἱκανώτατον καὶ οὐκ ἐλάττονα διαπράξασθαι, καὶ μαθημάτων ἐλευθερίων μεταλαχόντα ῥυθμίζειν τὸ ἦθος εἰδότων καὶ πρὸς βασιλείαν ἀδιαλώβητον οὐ βραχέα συναιρομένων τοῖς ἄρχειν μέλλουσιν.

Aliquando etiam Bryennium per occasionem summis laudibus celebrabat, ut et eloquentissimum et rebus gerendis aptissimum et liberalibus artibus, quae animum ad virtutem informent et ad imperium rite gerendum et tuendum maximo adiumento sint, eruditum.

Idem Nicetas, narrata Alexii morte, refert conspirationem multorum, Bryennium, repulso Ioanne Alexii filio, ad imperium evehere studentium:

Τῷ Βρυεννίῳ (inquit) *πάντες προστίθενται καὶ παραχωροῦσι τούτῳ τῆς βασιλείας, ὡς λογικῶν ἐν μεθέξει ὄντι παιδεύσεων καὶ εἶδος τυραννικὸν προφαίνοντι.*

Bryennio se omnes adiunxerunt, eique imperium detulere, ut et liberalibus erudito disciplinis et regia forma conspicuo.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΤΟΥ ΒΡΥΕΝΝΙΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΩΝ ΒΙΒΛΙΑ Δ.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΤΟΥ ΒΡΥΕΝΝΙΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΩΝ ΒΙΒΛΙΑ Δ.

A R G U M E N T A.

Praefat. Scopus est ostendere Alexium, cum imperium Botaniatae ereptum sibi sumpsit, iure id fecisse. narratur rebellio Botaniatae in Michaëlem Ducam. conatus Alexii in promovendo ad imperium Constantino Duca Michaëlis fratre, et alio Constantino Duca Michaëlis filio. machinationes in Alexium variae. periculis obiectus malo dominantium animo ex his gloriam auget. insidias invidorum occupando imperio praevertit. Constantinum puerum in consortium imperii et spem successionis vocat. cuius impulsu haec scriptio suscepta, quodque eius consilium ac forma.

Lib. I. Manuël Comnenus filios moriens commendat Basilio Augusto. is eos educari optime curat. iis adultis magistratus et uxores dat. maior natu eorum Isaacius imperator fit. transferre imperium in Ioannem fratrem vult. hoc recusante Constantinum Ducam promovet, ipse fit monachus. Constantinus Ducas iuste administrat imperium annis septem. eius mors, itemque Ioannis Comneni quinque filiis, tribus filiabus relictis, quae Michaëli Taronitae, Nicephoro Melisseno, et Constantino Diogenis filio collocantur. Manuëlis et Isaacii prima militia. Alexii mira indoles. Diogenes ad imperium evehitur. initium belli Turcici. origo Turcorum. Saracenorum imperium late patens discordia turbatum. Muchumet Persis, Medis et Abritanis imperans auxilia Turcorum petit. eorum ope vincit Babylonios. sed in Indos movere volens deseritur a Turcis in eum rebellantibus. decem duces contra eos missi fugantur. ipse Muchumetes ab illis praelio vincitur, quo ipse cecidit. Turci evocantur in Persidem. Strangolipes dux eorum fit Sultanus. Patricius Stephanus Mediae praeses Turcos temere lacessens vincitur. Turci Mediam invadunt. Manuël a Chrysosculo Turco capitur, sed eum incitat ad transfugium a Sultano. Manuël moritur. Diogenes expeditione suscepta in Turcos Alexium ad matrem remittit. Diogenes imprudenter bellum administrans, et ab adulatoribus deceptus vincitur a Turcis et capitur. Ioannes Caesar hoc audito fratris filium Michaëlem Ducam ad imperium evehit, Eudocia eius matre in ordinem redacta. Sultanus Diogenem honorifice habitum dimittit liberum. is Amaseam cum exercitu occupat. Andronicus eum acie vincit. Chutatarius Diogenem iuvat. Michaël pacem cum Diogene frustra tentat. Anna Comnenorum mater cum filio in exilium pellitur. Andronicus iterum Diogenem vincit et capit honorificeque tractat. sed is excaecatur Michaëlis iussu, et paulo post moritur.

Lib. II. Comneni revocantur ab exilio. Nicephori in logothetam promotio. eius odium in Caesarem, qui ab aula recedit. Isaacius Comnenus contra Turcos. Urselius cum Francis a castris Romanis recedit. Isaacius a Turcis vincitur et capitur. eruptio Alexii e castris. fuga militum Romanorum. Alexius Theodoti consilio servatus, pecunias parat ad redimendum fratrem. quem iam liberatum Ancyrae reperit. Isaacius cum

Alexio obsidentur in domo rustica a Turcis. sapientia et fortitudo Alexii ea occasione monstratae. duorum Alanorum fortia facinora. reditus in urbem et laudes Alexii. Urselius regiones Romanas incursat. logothetae molitiones in Ioannem Caesarem, quem cogit expeditionem suscipere contra Urselium, a quo circumventus partim transfugio, partim fuga suorum vincitur et capitur una cum Andronico filio graviter saucio. filii duo Andronici dati obsides pro eo fugam tentant, qua unus tantum elabitur. alterius paedagogus in gravissimis supliciis fidem arcani servat. Constantini alterius Caesaris filii subita mors. Ioannes Caesar imperium ambit suadente Urselio. sed ne id occupet impeditur a Turcis a logotheta in auxilium Michaëlis vocatis, a quibus Caesar et Urselius capiuntur. Urselius pretio soluto liberatur. Caesar a Michaële redemptus fit metu monachus. Urselio iterum infestanti terras imperii Palaeologus oppositus vincitur. Alexius contra Urselium missus eum ad inopiam redigit, et ope Turcorum capit, eiusque excaecationem simulat. Amasenorum seditionem sedat. arces ab Urselianis occupatas recipit. Doceano incolumem Urselium ostendit. excipitur a Maurece. Turcos fugat. a naufragio liberatur ope deiparae. benevole excipitur ab imperatore. Urselium benigne tractat. Isaacius dux Antiochiae creatus artificio magno Aemilianum patriarcham Antiochia excludit, et ire Constantinopolim cogit. seditio Antiochenorum in Isaacium ab eo compressa, qui mox a Turcis praelio vincitur et capitur.

LIB. III. Andronicus Caesaris filius moribundus. Occidentales regiones a Slavis, Scythis, Chorobatis et Dioclensibus turbantur. Michaël Bryennium imperii collegam assumere cogitat. impeditur ne faciat a Drungario Constantino. Bryennius Slavos domat, Illyrios acie vincit, mare piratis purgat, fit exosus imperatori obtrectationibus inimicorum, irritatur eo cognito. Basilacius cum fratre Bryennii ab imperatore aversi turbas moliuntur. sicarius Bryennio submissus deprehenditur. Caesar filiam Andronici sui filii Alexio Comneno coniugem offert. ea res licet a multis disturbata, perducitur ad exitum. Bryennius diu reluctatus, tandem imperium usurpat. Patricii Bryennii eius filii audax facinus et felix. Ioannes Curopalata a Bryennio cum exercitu Constantinopolim missus, gratiam et studia civium perdit ob incendium suburbii. Constantinopolis oppugnatur defendente Alexio. Bryenniani obsidionem solvunt et Scythas primum victos sibi adiungunt. Botaniates rebellat, frustra obstante Melisseno. Turcorum in ipsum conductorum insidias vitat, et iis pecunia delinitis Nicaea potitur, ibique acclamatur imperator. Constantinopoli coniuratur in imperatorem. qui Alexii consiliis reiectis imperium abdicat, fit monachus, et metropolita Ephesi. Constantinus eius frater imperio recusato Botaniatae se subiicit. a quo et Alexius recipitur in amicitiam. Botaniates suadente Caesare Mariam Michaëlis viventis coniugem, ipse bigamus et uxorem habens ducit. logotheta ab Urselio proditus deditur Botaniatae, exilio mulctatur et occiditur.

LIB. IV. Botaniates aerarium exhaurit inconsulta prodigentia. legatio ad Bryennium artificiosa et inutilis. expeditio Alexii in Bryennium. anceps praelium in quo, Alexio defectum copiarum virtute ac consilio supplente, Bryennius vincitur et capitur. eius excaecatio. alia Alexii expeditio in Basilacem. qui castra Alexii noctu invadit, et postridie vincitur, fugit, obsidetur, vinctus deditur et excaecatur. Isaacii Comneni reditus Antiochia et gratia apud imperatorem. rebellio Melisseni Nicephori Turcorum auxiliis subnixi. Alexius expeditionem in eum sibi delatam recusat. Ioannes Eunuchus eius loco mittitur. Nicaeam oppugnat. recedere cogitur. periculum exercitus insequentibus Turcis. Georgii Palaeologi ea occasione praestans virtus. eius in Eunuchum beneficia insignia. huius vicissim in eum maleficia immanissima.

ΠΡΟΘΕΩΡΙΑ.

* * * * * *

Ἐκ τῆς ἑῴας καὶ οὗτος ἀποστατεῖ κατ' αὐτοῦ καὶ ὑπερισχύσας P 1 V 1
τῆς βασιλείας ἐπιλαμβάνεται, τῆς ἐγκεχειρισμένης αὐτῷ, καθὼς
εἴρηται, στρατηγίας τῶν ἀνατολικῶν ἀμοιβὴν πονηρὰν τῷ ἐγχει- P 2
ρίσαντι ἀντιδούς, κιβδήλων τινῶν ἀνδρῶν καὶ τὴν τοῦ καλοῦ
φύσιν ἀγνοησάντων παντάπασι καὶ μηδὲ πίστιν ὀρθὴν συντηρεῖν
μαθόντων, οἷς ταύτην ἐπώφειλον, εἰς ταὐτὸ συνελθόντων γνώ-
μης καὶ συμπνευσάντων, καὶ τοῦ δήμου παντὸς ἀλογίστως οὕτω
τῷ ἐκείνων θελήματι παρακολουθήσαντος. ἀεὶ γὰρ ἐν ἀνθρώποις B
ἡ κακία μᾶλλον ἢ τὸ ἀγαθὸν πλεονεκτεῖν εἴωθε· φιλεῖ δὲ καὶ
ἄλλως τὸ πλῆθος ταῖς τοιαύταις χαίρειν μεταβολαῖς. οὕτω τοί-
νυν ὁ Βοτανειάτης εἰς τὸ τῆς βασιλείας ὕψος ἀνάγεται, ἀνὴρ
συνετὸς μὲν τὰ πρῶτα καὶ ἱκανώτατος τῇ χειρί, γήρᾳ δὲ ἄλλως
καὶ χρόνῳ κατειργασμένος, καὶ τὸ περὶ τὴν δεξιότητα πάλαι C
καταλύσας φιλότιμον, καὶ μικροῦ πᾶσαν τὴν ἑαυτοῦ ἀφῃρημένος
ἐνέργειαν, καὶ πρὸς τὸ τῆς βασιλείας ὕψος μὴ ἐπαρκῶν. τούτου

PRAEFATIO.

Ex Orientali limite et hic rebellat contra eum, satisque se confirmatum sentiens imperium usurpat: ingratam vicem Michaëli Augusto rependens praefecturae regionum et copiarum Orientalium, ipsi prius, ut dictum est, non vulgari amoris fiduciaeque pignore delatae. nimirum eo istum factio quaedam abripuit, coitione facta conspirantium pravorum quorumdam capitum: a quibus quae honesti quaeve officii vis sit ac ratio penitus ignaris, frustra exspectes, ut fidem quibus debent praestare ac repraesentare integram in animum unquam inducant suum. accommodavitque se haud aegre cupiditatibus istorum popularis levitas, more suo, ratione ac iure posthabitis, novitati temeritatique se indulgens; ut ingenia esse solent hominum ad scelus haud paulo quam ad fas aequumque proniora. sic Botaniates in imperium evehitur: alias ille quidem prudens habitus manuque promptissimus, tunc tamen velut ex primaevo igne nihil nisi cinis reliquus; ita ille vir acer, ille strenuus in hoc sene languido gelide res cunctas administrante quaerebatur, ut facile constaret has eius, qualescumque fuissent olim, tum certe clavo imperii torquendo nequaquam pares manus esse. quae tamen manus cum

V 2 τοίνυν τῶν τῆς βασιλείας σκήπτρων ἐπιλαβομένου καὶ προτετιμη-
μένου τοῦ φυσικῶς ἐπὶ ταύτην δικαιουμένου (ὁ τοῦ Δούκα Μι-
D χαὴλ οὗτος ἦν ἀδελφός, Κωνσταντῖνος Πορφυρογέννητος) ὁ δη-
λωθεὶς Κομνηνὸς Ἀλέξιος συνιδὼν τὸ τοῦ πράγματος ἄτοπον, ὡς
οὔτε ὁ τῆς βασιλείας δίκαιος κληρονόμος ἐπ' αὐτῇ δεδικαίωται,
P 3 οὔτε μνήμη τις γέγονε τοῦ δικαίου τῆς βασιλείας τοῦ προβεβασι-
λευκότος θείου αὐτοῦ τοῦ Ἰσαακίου Κομνηνοῦ, εἰς ὃν πάντων
συνέδραμον τὰ θελήματα καὶ ὃν πάντες ἑκόντες εἰς τοὺς τῆς
βασιλείας ἀνήγαγον ἄξονας καὶ τούτῳ κυριεύεσθαι εἵλοντο, ὥστε
τινὰ τῶν ἐξ ἐκείνου τὴν τοῦ γένους ἑλκόντων σειρὰν δικαιότερον εἰς
B τοῦτο λογίσασθαι, ἤσχαλλεν, ἐδυσφόρει, παρεζήλου τὸ δίκαιον
ὁρῶν ἀθετούμενον, καὶ οὐκέτι φέρειν εἶχε τὸ συμπεσόν. κἂν γὰρ
καὶ τὸ οἰκεῖον θέλημα συνιστῶντες οἱ τηνικαῦτα παραδυναστεύειν
λαχόντες τὴν μὲν ἀπώλειαν τῆς Ῥωμαϊκῆς βασιλείας ὡς οὐδὲν
C ἐλογίζοντο, τὸ δὲ πρὸς τὴν αὐτῶν μόνην θεραπείαν ἐπελέγοντο, ἀλλ'
ἐκεῖνος τὴν καρδίαν νυττόμενος καὶ τὸ τῆς ψυχῆς δεικνὺς εὐγενὲς
οὐκ ἠνείχετο τοῖς οὕτω διαπραττομένοις ἐφησυχάζειν καὶ τὸν ἐπὶ
τῇ βασιλείᾳ δικαιούμενον καθορᾶν ἑτέρῳ μὴ δικαιουμένῳ ὑποτατ-
D τόμενον. ὅπως μὲν οὖν ὁ Κομνηνὸς τῷ ἀδελφῷ προσηνέχθη τῷ

11. ἤσχαλλεν] Ita P. pro ἤσχαλεν. 19. προσηνέχθη — οἰκείᾳ] P. προσηνέχθη τοῦ βασιλέως Μιχαὴλ τοῦ Δούκα· καὶ αὐτοῦ δὴ τούτου τὸν υἱὸν τῇ οἰκείᾳ.

sceptra principatus arripuissent, sicque praelatus in imperii successione homo privatus alieni generis Ducae fratri Constantino Porphyrogenito fuisset, iuveni, qui consanguinitatis praerogativa naturale ius ad supremam potestatem velut ad familiarem haereditatem afferebat domo: concoquere talium inconvenientiam actorum Comnenus Alexius haud poterat, secum assidue reputans, quam iniquum indignumque esset deiici ex spe proxima designatos ab ipsa natura candidatos summi honoris, et non solum familiae regnantis tot capitibus diademati gestando idoneis numerosae nullam haberi rationem, sed ne mentionem quidem aut respectum esse ullum iuris ad imperandum genti Comnenae competentis ex eo tempore, quo Isaacius Augustus Comnenorum nunc viventium patruus adeptum suffragiis concordibus, nec minori approbatione cunctorum gestum principatum in Ducas ultro transmiserat. ex quo erat consequens, si casus aut tempus incideret, quo genti Ducarum regnum abrogaretur, aditum non dubium Comnenis aperiri caducae maiorum haereditatis repetendae vindicandaeque. his inquam susque deque habitis cum cerneret per fas aequumque spretum passim et abiectum, per iura et legitima omnia violata calcataque libere grassari, palamque exsultare licentiam paucorum improborum, qui temere ad propriam libidinem orbem rei publicae converterant: ringebatur videlicet ac discruciabatur animo. et quamquam qui rerum potiebantur astuti homines utcumque nihil pensi habebant rationes sibi, ac spes privatas detrimento, immo exitio publico conficere, non omittebant honesta tectoria foedis factis obtendere, et cum alios blando sermone delinire magnates, tum Comnenis, a quibus sibi

Δούκα, καὶ τούτου ὑπὸ τῇ οἰκείᾳ δυνάμει τε καὶ συνάρσει ἐγκαθιδρῦσαι P 4 *τῷ τῆς βασιλείας θρόνῳ ἐσπούδασε, θεὶς αὐτῷ τοῖς ποσὶ καὶ τὰ φοινικοβαφῆ πέδιλα καὶ ἀπάγων τοῦτον εἰς τὰ βασίλεια, καὶ ὅπως τούτων ἐν ταῖς λεωφόροις διερχομένων στόμα ἓν γεγονότες ὁ δῆμος μὴ θέλειν ὑπ' αὐτοῦ βασιλεύεσθαι τρανῶς ἐξεβόησαν, καὶ ὅπως καὶ ῥηθὲν παιδίον πρὸς τὸν θροῦν ἰλλιγγιᾶσαν* B *καὶ τοῖς τοῦ δήμου λόγοις ἐκδειματωθὲν τὴν ψυχὴν ἐπέσχετο τῆς τοιαύτης προθέσεως (κατεδυσώπει δὲ καὶ τὸν Κομνηνὸν αὐτῆς ἀποσχέσθαι καὶ μὴ ἐπὶ πλέον τοῦτον παραβιάζεσθαι) — ταῦτα καὶ ἐν στόμασι πάντων κεῖται, καὶ ὡμολόγηται παρὰ τοῖς εὖ φρονοῦσι καὶ ὅσοι μὴ τοῦ τῆς λήθης πόματος ἐκπιόντες ἀμνήμονες* C *τῶν γενομένων εἰσίν. ὁ δὲ καὶ αὖθις, ὁ Κομνηνός, δευτέραν ὁδὸν δραμεῖν εἵλετο· καὶ λαβόμενος τοῦ παιδὸς εἰς τὸν Βοτανειάτην ἄγων καὶ αὐτὸς παραγίνεται καὶ εἰς μνήμην τοῦτον ἄγει τοῦ φυσικοῦ δικαίου, ὃ δὴ τῷ παιδίῳ τούτῳ κεκλήρωται, καὶ οἰκονο-* D

2. *ἐσπούδασε*] V. *ἐσπούδαζε*. 4. *ταῖς*] V. *τοῖς*. 6. *καὶ ῥηθὲν παιδίον*] *ἀναρρηθὲν τὸ παιδίον?* 7. *ἐπέσχετο*] *ἀπέσχετο?* 12. *γενομένων*] V. *γινομένων*. 15. *τούτῳ*] V. *τοῦτο*.

praecipue timebant, fucum facere officiis verborum et simulatione obsequii enixe contendebant: haud tamen circumveniri se acer animus insidiosis sinebat artibus, pungebatque ille semper alte demissus in pectus nobile scrupulus, ac stimulis arcanis admonebat excitabatque fortem virum ne acquiescere tantae rerum confusioni sustineret: flagitiosum latrocinium, quo nihil minus quam imperium orbis terrarum legitimis extortum dominis, servis condonabatur, tacito velut quodam ignavae patientiae suffragio comprobare videretur. quam vero hunc ille animi sui sensum iam tunc non presserit abiecto metu aut dissimulaverit, sed potius prout illum innatae generositatis ingenua fiducia facere docebat, liberrime prae se tulerit: documento esse possunt, quae palam isto ipso articulo temporum ab eo acta sermonibus omnium feruntur, et in confesso apud prudentes sunt, nec nescire quisquam potest gesta in luce meridiana, nisi si quis lethaeum (quod aiunt) poculum hauserit. adiit scilicet tunc Alexius primo Constantinum Michaëlis imperatoris fratrem: deinde Augusti eiusdem filium quoque Constantinum et hunc vocatum adiit; utrique non consilium modo imperii sumendi, sed operam, opes, manum, periculumque propria ad tale coeptum perpetrandum offerens. at cum horum prior spes secutus alias abnueret: alterum certe parvulum rubris indutum calceis per celebres urbis vicos ducere ad palatium auspicaturum ibi regnum voluit. perfecissetque, nisi magno consensu concitata plebs passim alte reclamans nolle se hunc rebus praeesse principem, imbecillo adhuc puero metum maiorem obiecisset. ita ut vertigine quasi quadam attonitus oraret obtestareturque Comnenum, proposito absisteret, neve ulterius invitum se ac reluctantem per vim ad imperium raperet praecipitio peius sibi formidatum. haec coepta cum in hunc modum successu caruissent, non destitit Alexius alia via idem ad propositum grassari. puerum enim Botaniatae coram oblatum ipse praesens sic commendavit, ut liberrime refricaret memoriam iuris ad imperium, quo hic puer naturali nitebatur, utpote legitimus eius haeres. suasitque ut quod facere poterat, sine ullo detrimento dignita-

μικώτερον τῷ παρόντι χρήσασθαι αὐτῷ ὑποτίθεται, καὶ τὸν ἀδελ-
V 3 φὸν τοῦ Δούκα ὡς ἀδελφὸν κυρίου αὐτοῦ καὶ βασιλέως εὐνοϊκώτερον ἀγκαλίσασθαι, καὶ βασιλείας μὲν ὄνομα περιθέσθαι τούτῳ, αὐτὸν δὲ τὸν Βοτανειάτην τὰ τῆς βασιλείας ἰθύνειν σκῆπτρα ἕως ἂν τοῖς ζῶσι συντάττοιτο, εἶτα τὸν τῆς βασιλείας κληρονόμον
P 5 ἐπιτηδείως ἤδη ἔχοντα πρὸς τὴν ταύτης διακυβέρνησιν ἐγκαταστῆσαι αὐτῇ. ἀλλὰ καὶ τούτου δὴ τοῦ ἐγχειρήματος ἐκπεσὼν ἐκεῖνο τῆς τοιαύτης παρρησίας ἀπώνατο, τὸ ὕποπτος λογισθῆναι τῷ Βοτανειάτῃ καὶ τοῖς περὶ αὐτὸν καὶ ἄλλοις μέν, μάλιστα δὲ τοῖν δυοῖν ἐκείνου δούλοιν (Βορίλλιος οὗτος καὶ Γερμανός), ἀργυρωνήτοις ἀνδράσι καὶ ἀγεννέσι καὶ ἀσυνέτοις παντάπασι τοῦ καλοῦ,
B οἳ καὶ σκοπὸν παρ' ἑαυτοῖς θέμενοι τὸν Κομνηνὸν ἀπολέσαι καὶ οὕτω συναπολέσαι καὶ τὸν Πορφυρογέννητον τὸν τοῦ Δούκα ἀδελφὸν τοῦ φρουροῦντος αὐτὸν ἀπογυμνωθέντα καὶ εὐχερῆ γενόμενον τοῖς ἐπιβουλεύουσι μὴ ὄντος τοῦ ἀντιληψομένου αὐτοῦ, πρόσταγμα καταπέμπουσιν ὑπερορίαν τοῦ Κομνηνοῦ διακελευόμενον. ἀλλὰ τοῦ τοιούτου προστάγματος εἰς χεῖρας περιελθόντος τῷ
C Κομνηνῷ, αὐτὸς αὐτοπροσώπως τὰ περὶ τούτου τῷ βασιλεῖ ἀνήνεγκε. καὶ οὗτος ἅμα τὸ ὑπερβάλλον τῆς τοῦ ἀνδρὸς εὐγενείας τε καὶ φρονήσεως αἰδεσθείς, καὶ πολλῶν καὶ γενναίων αὐτοῦ ἔργων ἀπομνημονεύσας, καὶ πρὸς ταῦτα δυσωπηθείς, καὶ τῶν τῷ προστάγματι συνθεμένων καταμεμψάμενος, εἰς οὐδὲν τὰ τοῦ

10. *Βορίλλιος*] Idem homo infra passim *Βορίλας* appellatur.

tis suae indulgeret spei puerili paene adhuc infantis, successorem sibi eum destinando parandoque. suggessit etiam de fratre Ducae dignum videri sapientia et aequitate Botaniatae amplecti adolescentem, domini olim sui et imperatoris fratrem, peculiari benevolentia atque adeo participatione illum aliqua imperii aspergere, nomine saltem tenus, ea tamen lege ut rem ipsam et veram possessionem administrationemque principatus Botaniates quoad viveret in solidum teneret: successio Ducae filio tunc, ut spes erat, aetate idonea futuro sarta tecta servaretur. verum irritus hic quoque conatus exstitit, illud tantum ex ea loquendi agendique libertate reportante Comneno, ut suspectus cum ipsi Botaniatae, tum amicis ac familiaribus eius fieret, servis praecipue duobus, Borillo Germanoque, capitibus emptitiis planeque illiberalibus ac nullum honesti prorsus aut decori sensum habentibus aut rationem ducentibus viris. ergo his id iam tum pro scopo propositum: perdendum omnino Comnenum, quo deinde unico illo praesidio nudatus Porphyrogenitus Ducae frater facile de medio tolleretur. ab hoc decreto edictum scribunt imperatoris nomine, quo Alexius exulare iubebatur. cuius imperatorii mandati cum exemplum in manus Alexii venisset, solita ille fiducia imperatorem adit deque ea iniuria expostulat. quando Botaniates verecundia instinctus, tam nobilis, sapientis, atque fortis viri, tot iam rebus praeclare gestis inclyti, negavit a se profectum id edictum, falsariisque confictoribus

πράγματος περιέστησε· καὶ ἦν μὲν τότε τὰ τῆς ὑπερορίας ἀργά.
ἀλλ' ὁ Βοτανειάτης καὶ αὖθις ὑπὸ τῶν δηλωθέντων αὐτοῦ δού-
λων περιαγόμενος, παντοίως τῇ τούτων παραθήξει καὶ συνωθή-
σει πολλάκις παραπλαγεὶς τοὺς ὀφθαλμοὺς διορύξαι διενοεῖτο τοῦ D
Κομνηνοῦ. τοῦτο δὲ ἀνερυθριάστως οὕτως ἀγαγεῖν εἰς τέλος
οὐκ ἔκρινεν, αὐτὸ τὸ δίκαιον καὶ τὴν ἀλήθειαν εὐλαβούμενος·
ἕτερον δὲ τρόπον κακοῖς ἐσκέπτετο τοῦτον περιβαλεῖν, καὶ ἀφορ-
μὴν ἐζήτει εὐπρόσωπον κακοῖς τὸν ἀναίτιον παραπέμψαι καὶ ἐκ
μέσου θέσθαι τῆς ἀληθείας τὸν ἔλεγχον. ἀμέλει καὶ ἡνίκα οἷα δή
τις ὑπόθεσις παρεισέπιπτε μεγάλης δεομένη καὶ βουλῆς καὶ χειρὸς P 6
καὶ πόλεμον ἀπαιτοῦσα καὶ γενναίας ἔνδειξιν ψυχῆς καὶ ἀνδρίας
καὶ κίνδυνον τῇ ἐγχειρήσει ταύτης ἐπικρεμάμενον, εὐθὺς τοῦ
Κομνηνοῦ χρῆσις ἦν ὑπὲρ ἅπαντας, καὶ μόνος τῶν ἁπάντων ὁ
Κομνηνὸς τοῖς οὕτω μεγάλοις καὶ κινδυνώδεσιν ἔργοις ἐπιστατή-
σων προβέβλητο, τοῦτο βουλομένου τοῦ σκέμματος ὥστε ἢ κατα-
πειθῆ γεγονότα τὸν Κομνηνὸν τοῖς ἐπιτεταγμένοις αὐτῷ καὶ γεν- B
ναίως καὶ ἀνδρικῶς, καθὼς ἦν ἔθος αὐτῷ, προσβαλόντα τινὶ
τῶν τηλικούτων ἔργων καὶ κατὰ ξιφῶν χωρήσαντα μέσων και-
ρίως πληγῆναι καὶ παρὰ τῷ πολέμῳ πεσεῖν διὰ τὸ μηδὲ δυνάμε-
σιν ἀναλόγοις ἐφοδιάζεσθαι πρὸς τὸ κείμενον ἔργον, ἢ γοῦν μὴ
πειθόμενον, μηδ' οὕτω ποιοῦντα, μηδὲ τοῖς τούτῳ κελευομένοις
ὑπείκοντα δικαίως δῆθεν ἐγκληθῆναι καὶ νόμιμον τὴν κόλασιν
ὑποσχεῖν. ἤδη μὲν οὖν οἱ διαληφθέντες ὅ τε Βρυέννιος καὶ ὁ C
Βασιλάκης, ἄνδρες τῶν εὖ γεγονότων καὶ ἐπισήμων, μὴ φέρον-

4. πολλάκις] P. delevit. 19. τῷ πολέμῳ] τῶν πολεμίων?

eius multa minatus est, sic illo tum periculo defunctum Alexium dimittens, nec tamen plane securum. cum enim servi non desisterent quotidie sollicitare urgereque Botaniatem, tandem is horum calumniis praestigiisque dementatus eruere oculos Comneno Alexio constituit. non putavit tamen id palam aggrediendum, publicam invidiam in tam manifesta iuris et aequi conculcatione veritus, praesertim cum alia suppeteret haud paulo plausibilior tutiorque ratio perdendi viri fortis per speciem honoris, praeficiendo eum bellis periculosis et difficilibus, nec ei copias idoneas conficiendis iis suppeditando: ex quo alterum erat consequens, aut succubiturum aliquando periculo letaleque vulnus quodam in proelio accepturum sibi non parcentem iuvenem: aut si procurationes demandatas vel suscipere recusaret vel acceptas exsequi negligeret, merito et citra publicam misericordiam velut legitimo supplicio subiiceretur. et erant commodum ad manum expeditionum haud facilium occasiones. qui enim rebus studere novis iam sub Michaële coeperant, Bryennius et Basilaces, nobiles et illustres viri, non ferentes eum, quem paulo ante rebellionis in communem dominum habuissent socium, praereptum

τες μηδὲ οὗτοι τὴν ἐπὶ τοῦ βασιλείου θρόνου τοῦ Βοτανειάτου
καθίδρυσιν, ἅτε καὶ τοῦτον σὺν ἑαυτοῖς ἀποστάτην κατὰ τοῦ
βασιλέως Μιχαὴλ ἐπιστάμενοι καὶ τοῖς αὐτοῖς συνυπεύθυνον, ἣν
ἔφθασαν ἄρασθαι πρώτως ἀποστασίαν κατὰ τοῦ Μιχαήλ, ταύ-
D την καὶ κατ' αὐτοῦ τετηρήκασιν ἐπὶ σχήματος καὶ μετὰ πλήθους
στρατιωτῶν καὶ οὐκ εὐκαταφρονήτου δυνάμεως αὐτῷ ἀντιπαρα-
τάττονται. καὶ εὐθὺς ὁ Κομνηνὸς ἐπὶ μνήμης τῷ βασιλεῖ κατὰ
τῶν τοιούτων ἀνδρῶν ἀνθοπλίτης καὶ ἀντιστράτηγος στέλλεται,
V 4 τὴν τοῦ μεγάλου δομεστίκου τηνικαῦτα διέπων ἀξίαν. καὶ ἀντι-
καθίσταται τούτοις, καὶ θαρραλεωτάτην μάχην συμβάλλει, καὶ
συρρήγνυται τούτοις οὐχ ἅπαξ μόνον, ἀλλὰ καὶ πολλάκις εἰς πό-
λεμον αὐτὴν προΐεται τὴν ψυχήν, καὶ τέλος τοὺς ἀντιπάλους
P 7 νικᾷ καὶ λαμπρὸν κατ' αὐτῶν τρόπαιον ἵστησι, καὶ δορυαλώτους
ἑλὼν εἰς τὴν βασιλίδα τῶν πόλεων ἐπάγει καὶ τῷ βασιλεῖ παραδί-
δωσιν. οἴδασι πάντες ταῦτα, καὶ ἐν χείλεσι πάντων κεῖται τὰ
περὶ τούτων, καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις τῶν εὖ φρονούντων ἠγνόησε
B ταῦτα. ἐπεὶ δὲ τῷ Κομνηνῷ τούτων καὶ ἑτέρων πολλῶν καὶ
μεγάλων ἔργων καὶ ὄντως ἀνδρικῶν καὶ γενναίως τετελεσμένων
οὐδεμία τις ἦν ἀντιμισθία καὶ ἀμοιβὴ ἀλλ' ἢ μόνος ζῆλος οὐκ
ἀγαθὸς καὶ κατ' αὐτοῦ μελέτη καὶ συσκευή, ὅπως ἀποδοθείη
τούτῳ πονηρὰ ἀντὶ ἀγαθῶν, καὶ ὅπως αὐτὸς μὲν ἐκκοπείη τοὺς
ὀφθαλμοὺς καὶ ἀπόλοιτο, συνεκτριβείη δὲ τούτῳ καὶ ὁ Πορφυ-
C ρογέννητος, οὐκ ἔτι ἐν φορητῷ ταῦτα τίθεται, ἀλλὰ βλέπων ὡς
αὐτῷ μὲν εἰς κακὸν τὰ τοῦ πράγματος διήκει καὶ ὅτι τοῦ θείου

7. βασιλεῖ] Fort. addendum γενόμενος.

imperium exercere nunc in ipsos quoque velle, palam recusabant subdi Botaniatae gerereque pergebant res uti sub priori coeperant principe, propriis auspiciis, partesque suas pro se quisque copiis et opibus quam validissime firmabant. contra hos belli dux ab imperatore Alexius deligitur et mittitur tunc magni domestici dignitate ornatus. neque ille recusavit, aut contentioni in mandato exhauriendo, aut dimicationi discriminive pepercit ulli, quin non semel, sed saepius cruentissimis periculosissimisque de proeliis victor, tropaeis positis illos ipsos contra quos moverat duces bello captos, in urbem redux regiam, imperatori reddidit. haec in notitia et praedicatione versantur omnium, nec communis quisque sensus particeps res adeo celebres tam palam tanto splendore gestas ignorare potest. quoniam autem Comneno tot sudorum totque discriminum merces nulla erat admodum alia nisi livor non obscurus et saevae machinationes orbandi eum luminibus atque perdendi tum involvendi ruina eadem Porphyrogenitum: id enim vero non iam ferendum amplius secum constituit Alexius, sed reputans apud se, patruum suum Isaacium Comnenum, qui nuper iure quam optimo regnaverat, imperium ultro

αὐτοῦ τὴν ἑαυτοῦ κληρονομίαν αὐθαιρέτως εἰς ἕτερον παραπέμψαντος ****, *ἐπειδήπερ οὐδεὶς τῶν κατὰ γένος προσηκόντων τῷ λαχόντι ταύτην προὐβέβλητο, ἕτερος δὲ ἀλλότριος εἰς τὴν ταύτην ἀντεισῆκται κληρονομίαν, ἅμα δὲ καὶ ἑαυτῷ τὸ ἀσφαλὲς* D *περιποιούμενος ἵνα μή τι δεινῶν πάθῃ, ὁποῖα πολλὰ κατ' αὐτοῦ προβεβούλευτο, τῆς μεγαλοπόλεως ἀπάρας· εἰς Ἀδριανούπολιν ἄπεισι, καὶ τὸ ἐκεῖσε στρατιωτικὸν ἄθροισμα εὑρὼν τῇ μὲν τοῦ Βοτανειάτου βασιλείᾳ ὡς τὰ πολλὰ ἀπεχθανόμενον αὐτῷ δὲ προστιθέμενον καὶ εἰς βασιλέα τοῦτον αἱρούμενον, ἅτε καὶ ὑπ' αὐτῷ στρατάρχῃ πολλὰς ἀνδραγαθίας διαπραξάμενον, καὶ ὁμοῦ καὶ* P 8 *ἄκοντα τοῦτον πρὸς ἀνάρρησιν βιαζόμενον, δέχεται τὴν τούτων βουλὴν καὶ ἀνακαλεῖται τὴν κληρονομίαν τοῦ θείου αὐτοῦ ἐφ' ᾗ δεδικαίωτο. καὶ δῆθεν μὲν εἰς ἑαυτὸν περιάγει τὰ σκῆπτρα, πλὴν οὐχ ὥστε τὸν Πορφυρογέννητον ἀποστερῆσαι τούτων ἱκανῆς ἤδη καὶ ἀξιόχρεω γενόμενον καταστάσεως. πῶς γάρ; ὃς καὶ πρότερον* B *οὐκ ἀνῆκε πάντα κάλων κινῶν ὥστε τῷ ἀδελφοῦ θρόνῳ τοῦτον ἐγκαθιδρῦσαι. διὰ τοῦτο γὰρ εὐθὺς τὴν ἰδίαν θυγατέρα τῷ Πορφυρογεννήτῳ φέρων συνάπτει καὶ συμβασιλεύειν αὐτῷ καὶ συνοικονομεῖν τὰ τῆς βασιλείας ἐπευδοκεῖ, καὶ μὴν καὶ τῆς συνήθους εὐφημίας καὶ ἀναρρήσεως αὐτῷ κοινωνεῖ καὶ τῆς ἐν γράμ-* C

1. *παραπέμψαντος*] Indicavi lacunam. 4. *ταύτην*] *τούτου?* an *τοιαύτην?* 5. *δεινῶν*] *δεινόν?* 16. *τοῦτον*] P. *τὸν Κωνσταντῖνον.* 20. *τῆς*] Ita P. pro *τοῖς*.

concessisse Constantino Ducae, quo defuncto, e filiis familiave eius imperare aliquem fas fuit, quod secus evenit. siquidem qui nunc insidebat imperiali solio commune habebat nihil cum gente Ducarum. quamobrem quis non videret vocari Comnenos ad successionem principatus. aliunde vero quod per iuris rationem legitime fieri poterat, propter periculum ab insidiis iniuriisque immanissimis necessario maturandum videbatur: alioqui enim praesens periculum ostendi, ne quae multa contra ipsum clandestinis saepe agitata consiliis norat, successum pernicie ipsius nanciscerentur. sic subducta cogitationum summa ex urbe se regia proripiens Adrianopolim contendit. ibi congregatam reperit magnam copiarum Romanarum partem infensos plerosque Botaniatae, perstudiosos vero sui, quod ipso ductore magnas se res gessisse meminerant. quare illum una voce Augustum acclamant et vel invitum cogunt haereditatem Isaacii patrui exclusione Ducarum in se caducam cernere. acquievit ille tandem, non tamen ut Porphyrogenito iam adultiori pueritia magis imperio maturo ius suum interceptum vellet. quomodo id enim suspicari de eo liceat, qui nullum non, quod aiunt, movisset funem ad efficiendum ut frater Michaëlis Constantinus in regio solio collocaretur: quo sic summa potestas in Ducarum familia maneret, Michaëlis filio nondum maturo gerendis rebus. sane quid de hoc puero cogitaverit Alexius luculenter ostendit, cum sibi natam statim ei filiam despondit, consortemque iam tunc illum principatus et declaravit, et adhibuit, delata ei rubra subscriptione litera-

μασιν ἐρυθρᾶς ὑποσημασίας, προμνηστευόμενος ἐντεῦθεν αὐτῷ
τὰ σκῆπτρα καὶ σκοπῶν τέλεον καιροῦ καλοῦντος ἀναγαγεῖν αὐτὸν
εἰς τὸν τῆς βασιλείας θρόνον, ὁπηνίκα καὶ τὴν τοῦ πολλοῦ πλή-
θους δυνηθείη περὶ αὐτὸν ἀγαθὴν ῥοπὴν ἐπισπάσασθαι καὶ τὴν
προτέραν μῆνιν περιελεῖν. καὶ τάχ' ἂν εἰς ἔργον ἐκβέβηκε τὸ
D οἰκονομούμενον, εἰ μὴ βαρεῖα νόσος πρότερον τῷ Πορφυρογεννήτῳ
εἰσφρήσασα, μὴ συγχωροῦσα τούτῳ τῆς τοιαύτης ἐπιβῆναι ἀρχῆς,
μετ' οὐ πολὺ τῶν ἐνταῦθα προήρπασεν. ἀλλὰ καὶ ὁπηνίκα Κο-
μνηνὸς Ἀλέξιος βασιλεὺς ἄρτι γεγονὼς ἐπέβαινε τῆς μεγαλοπό-
P 9 V 5 λεως, οὐδὲ τὸν Βοτανειάτην εὕρισκεν ἐπὶ τὸ πρᾶγμα αὐτῷ ἀντι-
πίπτοντα καὶ ἀντιπαραταττόμενον· ἀλλὰ καὶ οὗτος τῷ δικαίῳ
ὑπεξιστάμενος ὅπερ ἐκ συγγενείας εἰς τὴν βασιλείαν τῷ Κομνηνῷ
προσαρμόττον ἦν, ἀφιλονείκως τὴν ἀρχὴν ἀποτίθεται, οὐχ ὅπλα
αἴρειν ὑπὲρ αὐτῆς ἐθέλων καὶ ἀντιπολεμεῖν, ὅπου τὸ συνειδὸς ἀφ'
ἑστίας εἶχεν αὐτὸν καταπολεμοῦν καὶ ἀμφοτέρωθεν πλῆττον, ἔκ
τε τῆς περὶ τὴν βασιλείαν ἀλλοτριότητος ἑαυτοῦ καὶ τῆς τοῦ Κο-
B μνηνοῦ Ἀλεξίου περὶ ταύτην γνησιότητος. οὕτω γὰρ καὶ ὁ Κο-
μνηνὸς καὶ οὐχ ἕτερον τρόπον τὴν βασίλειον ἀνακαλεῖται ἀρχήν,
δικαίῳ τε δηλαδὴ τῆς πρὸς τὸ Κομνηνὸν γένος ἐξ αἵματος γνησιό-
τητος καὶ τῆς πρὸς τὸ Δουκικὸν ἐξ ἀγχιστείας ἐγγύτητος. ἐκ Δου-
κῶν γὰρ ἁρμοσάμενος τοῦ βίου τὴν κοινωνὸν εἰς μίαν συμφωνίαν
C ἄμφω τὰ γένη συνῆψε καὶ εἰς ἓν φυτὸν συνεδένδρωσεν· ἅμα δὲ

19. *Κομνηνὸν*] *Κομνηνῶν? Κομνηνικόν?*

rum. quae res illi pignus haud dubium erat plenae atque integrae successionis imperii servatae ipsi, ubi aliquando adolevisset, et invidia popularis, quae gravissima in eius patrem exarserat, vel spatio ipso temporis, vel adhibitis artibus, et apte ad occasiones temperata tractatione refrixisset. perpetrassetque utique quod destinaverat, nisi gravis valetudo in Porphyrogenitum ingruens ineptum illum prius reddidisset multiplici et laborioso principatus negotio gerendo; postea etiam rebus humanis acerba morte praeceptum exemisset. quin etiam cum Alexius Comnenus imperii iam potens urbem regiam invasit, Botaniatem ipsum reclamantem recusantemve non reperit. itaque arma expedire, contra vimque vi repellere conatus non est: sed ius agnoscens, quo manifesto Comnenus ad imperandum nitebatur, obstinare pertinaciam non potuit, deterritus propriae conviciis conscientiae iampridem surdis flagellis everberantis eius animum alteque contestantis, et alienum esse Botaniatem a genere regio et in Alexium Comnenum haereditariam successionem Isaacii patrui recta serie descendere. per hunc modum legitimo ingressu, non rebellione aut vi, Alexius ad principatum venit duplici sibi iure debitum, quod et gente Comnena oriundus et affinitate iunctus familiae Ducarum esset. ducta enim ex Ducarum domo coniuge ambarum iura familiarum miscuit et genealogicarum duarum arborum ramos velut unum in truncum in sese collegit et devinxit: quae res non exiguo ei adiumento ad

ἐπὶ τὸ ἀρχαιότητι διαφέρον αἰδεσιμώτερον, ὥς φασι. διὰ τοῦτο καὶ πάντες τήν τε Κομνηνικὴν ἀρχαιογονίαν καὶ Δουκικὴν αἰδούμενοι καὶ τὸ ἐντεῦθεν ἐπὶ τὴν βασιλείαν μᾶλλον ἑτέρου τινὸς δικαιούμενον, τὸν Κομνηνὸν δηλονότι Ἀλέξιον, ἀσμένως ὑπ᾽ ἐκείνου βασιλεύεσθαι εἵλοντο. εἰ γάρ τις ἀνάρρουν ὥσπερ ἀναδραμεῖν D *βούλοιτο, εὑρήσει τὸ τῶν Δουκῶν γένος ὥσπερ ἐκ πρώτης ἀναβλύσαν τῆς τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου φυλῆς, καθότι καὶ ὁ πρῶτος Δούκας ἐκεῖνος, εἷς ὢν τῶν μετὰ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης ἀπαναστάντων καὶ πρὸς τὴν νεωτέραν μετοικησάντων, καθ᾽ αἷμα τῷ μεγάλῳ Κωνσταντίνῳ καὶ γνησιώτατα προσῳκείωτο. ἐκείνου τε γὰρ ἐξάδελφος ἦν καὶ τὴν τοῦ δουκὸς Κωνσταντινουπόλεως ἀξίαν παρ᾽ αὐτοῦ ἐγκεχείριστο.* P 10 *κἀντεῦθεν καὶ πάντες ἐξ αὐτοῦ κατωνομάσθησαν οἱ Δουκώνυμοι. οὕτως οὖν ὁ βασιλεὺς Ἀλέξιος τὴν βασιλείαν ἀνακαλεσάμενος καὶ ὑπ᾽ αὐτῆς τιμηθείς, οὐχ ἧττον δὲ καὶ ταύτην τιμήσας, οἷς ἄρα* B *πολλοῖς καὶ μεγάλοις ἔργοις εἰργάσατο τροπαίων πληρώσας ἑῴαν λῆξιν καὶ ἑσπερίαν, καθὼς αὐτὰ δηλοῦσι τὰ πράγματα, πρὸς αὐτῇ τῆς ζωῆς ἐκδημίᾳ παραπέμπει τὰ σκῆπτρα πρὸς τὸν οἰκεῖον Ἰωάννην, ὡς ἐξ ἀμφοῖν δικαίοιν πρὸς τὸ κρατεῖν προτιμώμενον, ὁπότε τῆς Κομνηνικῆς φύλης δηλονότι οὕτω πρὸς τὴν βασιλείαν κληρωθείσης ὡς προδιείληπται, καὶ ἀπὸ τοῦ Δουκικοῦ βασιλείου* C

1. *ἐπὶ*] Fort. delendum; nisi altius hic vitium latet. 7. *φυλῆς*] Bekker *φύτλης*. 9. *ἀπαναστάντων*] V. *ἐπαναστάντων*. 20. *ὁπότε*] *ἀπό τε?* *ibid.* *φύλης*] *φυλῆς?* an *φύτλης?* Cfr. v. 7.

adeptionem imperii fuit. antiquissimae siquidem nobilitatis auctoritatem venerabilem apud omnes quamdam obtinebat Ducarum nomen, quae vetustae claritati Comnenae gentis superveniens magnum utique momentum fuit ad inclinandum versus Alexium fortunae supremae ac favoris publici pendulam lancem. si quis enim replicare annales et sursum niti versus origines rerum curet, sic reperiet, Ducarum gentem e Constantini magni domo propagatam. auctor siquidem huius nominis, qui socium se Constantino magno adiunxit e Roma vetere in novam migranti proxima illi consanguinitate admotus fuisse dicitur, utpote patruelis eius, cuius praeter ceteram virtutem commendatione necessitudinis, dignitas ducis Constantinopoleos illi collata est: ex qua in totam familiam Ducarum appellatio hunc usque in diem est propagata. sic imperator Alexius avitum honorem recuperavit, auctus ipse quidem in maius decus adeptione principatus, nihilo autem minus decoris et ornamenti principatum in ipsum refundens multis illis magnisque facinoribus, per quae Orientalem Occiduumque limites tropaeis implevit, ut res ipsae declarant. deinde sub ipsam e vita migrationem sceptra transmittit ad Ioannem duplici ad imperandum iure nixum, utpote qui ortu Comnenus esset, quam ad familiam, ut dictum est, imperium pertinebat, et partem generis trahe-

ῥιζώματος, οὗ καὶ ἡ τούτου μήτηρ ἐξέφυ καρπὸς εὐγενής. καὶ τίς γὰρ μετὰ τὸν Πορφυρογέννητον ἕτερος τὸν βίον ἀπολιπόντα εἰς τὸ ἄρχειν μάλιστα δεδικαίωτο; εὔδηλον τοίνυν ὡς ὁ ἐν βασιλεῦσιν ἐκεῖνος ἀοίδιμος Ἀλέξιος τῶν τῆς βασιλείας σκήπτρων D ἐγκρατὴς γενόμενος οὐ μόνον οὐκ αἰτιάσεως ἄξιος ἀλλ' ἤδη καὶ ἐγκωμίων τοῖς εὖ φρονοῦσι κριθήσεται καὶ ὑπόδειγμα καὶ ἀρχέτυπον ἀγαθὸν τοῖς ἐφεξῆς προτεθήσεται, ὡς ἂν καὶ ἕτεροι τοὺς φυσικοὺς αὐτῶν κυρίους παρευδοκιμουμένους ὁρῶντες καὶ τὸ προσαρμόσαν αὐτοῖς ἀνέκαθεν δίκαιον ἀφαιρουμένους P 11 παραζηλώσωσιν ἐπὶ τοῖς τὰ ἄδικα πεπονθόσι, καὶ πᾶσαν μὲν εἰσφέρωσι σπουδὴν ἐπὶ τὴν τούτων ἐκδίκησιν καὶ εἰς τὸ ἀποκαθιστᾶν αὐτοῖς τὴν αὐτῶν κληρονομίαν εἰς ἀφ' ὧν ἐκπεπτώκασιν, εἰ δὲ τῶν πραγμάτων ἴσως ἀντιπιπτόντων τοῦτο μὴ δύναιντο, τὸν γοῦν τὴν βίαν τούτοις ἐπενεγκόντα ἀντιβιάζωνται, καὶ τὸν ἐκδιώξαντα V 6 B τούτους τῆς οἰκείας κληρονομίας ταύτης ἀποδιώκωσι, μὴ συγχωροῦντες αὐτῷ τῆς οἰκείας κακοτροπίας ἀπόνασθαι, ὡς καὶ ἑτέρους ἀδικεῖν ἐγχειροῦντας τὸ μὴ ἀπολαῦσαι ὧν ἑτέρους ἀποστερήσουσιν. οἱ γὰρ μὴ οὕτως τηνικαῦτα φρονήσαντες μηδὲ τῷ Κομνηνῷ, ταὐτὸν δὲ εἰπεῖν τῷ Δούκᾳ, περὶ τὴν τῆς C κληρονομίας αὐτῶν ἀποκατάστασιν συναράμενοι, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον ὁπωσοῦν τούτοις ἀντιπεσόντες καὶ μὴ ῥίψαντες τὰ ὅπλα καὶ τὸν φύ-

15. ἀποδιώκωσι] ἀνταποδιώκωσι?

ret e Ducarum domo regia, et ipsa, cuius e stirpe mater eius nobilissimus effloruerat surculus. quis enim sane post Constantinum Porphyrogenitum vita defunctum potiori quam Ioannes ad imperandum iure videri praeditus posset? manifestum est igitur celeberrimum illum inter imperatores Alexium imperio sibi vindicando non modo nihil iniquum aut reprehendendum admisisse: verum etiam si quis recte ac prudenter pretium actionibus ponat, eo ipso nomine videri debere laude dignum praecipua, et exemplum praebuisse imitabile posteris ad usum et commune commodum rerum humanarum: imitatus in hoc et ipse praestantes ex priori memoria viros, qui simili vice temporum cernentes naturales suos dominos populari levitate et seditiosorum rebellantium contumacia perculsos excidisse avita possessione principatus, sese vindices generose ac fortiter tulerunt iniuriarum illatarum ipsis, conatumque omnem adhibuerunt ad ulciscendos eorum hostes, et ipsos in haereditatem maiorum, unde fuerant eiecti, restituendos. quodsi negotiis obstantibus id minus possent, vi certe mutua violentia usis inferenda perturbatores aliorum quietos esse non sinerent, nec committerent, ut per ipsorum socordiam incubatores alieni patrimonii tranquillo amplexu praedae suae longe alium quam quo digni erant sceleris sui fructum capere. nec vero illa capessenti Comneno pro sua Ducarumque familia tot se viri tum praestantes consensu tanto aggregassent, nisi eo modo, quem exposuimus, ipsius essent mentem ac destinationem interpretati. alioquin obstituri ei potius, utpote rebelli et in eum, qui natura sibi esset dominus, arma impia sumenti, pro

σει δεσπότην αὐτῶν προσκυνήσαντες, ὑπὲρ οὗ μᾶλλον αἴρειν ὅπλα τούτοις ἐχρῆν, ποίαν οὐκ ἂν τιμωρίαν ὑποσχεῖν ἦσαν δίκαιοι, ἢ μὴ μόνον μέχρι χρημάτων καὶ πραγμάτων ἀπαρχῆς καὶ πάσης ἄλλης ζημίας, ἀλλ' αὐτοῦ θανάτου, καὶ τούτου πικροῦ D καὶ ὀδυνηροῦ; καὶ ἄλλως γὰρ πῶς ἔμελλε τούτους ὁ θεὸς ἀνωτέρους διατηρῆσαι κακώσεως, καὶ μὴ ἀντιμετρῆσαι τούτοις οἷς ἀντεμέτρησαν μέτροις; ὡς γὰρ καὶ τοῦ δικαίου τῆς φύσεως ἐκλαθόμενοι καὶ ἀσπλαγχνίᾳ τῷ φυσικῷ αὐτῶν κυρίῳ χρησάμενοι, δικαίως ἂν ἔτυχον καὶ οὗτοι θεόθεν ἀσπλαγχνίας, ἀποτόμως ποινηλατούμενοι, ὅτι καὶ θεῷ αὐτῷ προσκεκρουκότες ἑάλωσαν. P 12 ὅτι δὲ καὶ μετὰ τῆς ἄνωθεν ῥοπῆς καὶ θεοῦ ἐπινεύσει ταῦτα τετέλεσται, ἡ περὶ τὴν Ῥωμαϊκὴν βασιλείαν κατάστασις ἀριδηλότερον παριστᾷ, ἐξ ἐκείνου λαβόντων τὴν εἰς τὸ κρεῖττον ἐπίδοσιν, καὶ μέχρι καὶ νῦν καθ' ἑκάστην ἐπιδιδόντων, καὶ πρὸς ἕω καὶ πρὸς δυσμὰς εὐτυχῶς χωρούντων εὐδοκίᾳ θεοῦ καὶ χάριτι, ὡς ἐκ τῶν B δεξιῶν ἀποτελεσμάτων παραδηλοῦσθαι καὶ τὴν ἀρχὴν δεξιάν. ἆθλον δὴ τοῦτο μέγιστον ἁπάντων, ὧν ἴσμεν, προτέθεικας ἡμῖν, ὦ σοφωτάτη μοι φρὴν καὶ διάνοια, τὰς Ἀλεξίου τοῦ μεγάλου πράξεις συναγαγεῖν ἐπιτάξασα, ὃς ἐν καιροῖς δυσκόλοις τὰς τῶν

3. ἢ] Fort. delendum aut in καὶ mutandum. 7. ἀντεμέτρησαν] αὐτοὶ ἐμέτρησαν? cfr. Evang. Matth. 7, 2. 8. ἀσπλαγχνίᾳ] ἀσπλάγχνως? 11. ἐπινεύσει] Interpres *instinctu*. fortasse igitur legerat in Cod. ἐπιπνεύσει. 13. λαβόντων] Fort. addendum τῶν πραγμάτων. 19. ἐν] V. ὧν.

quo pugnare ipsum, eique accidere supplicem, atque omnibus eumdem officiis prosequi ius fasque fuerat, nisi gravissimis se legum omnium obligare suppliciis mallet, non modo mulctas publicationesque bonorum, sed honorum etiam ac vitae per cruciatus maximos ablationem in tales decernentium. neque porro pro modo suae providentiae distulisset deus, iustas vices sceleratis ausis repraesentato infortunio rependere, nedum ut servare ipsos a tot periculis perque mille infestos casus ad victoriam perducere incolumes, uti fecit, voluisset. qui profecto est solitus naturalis transgressores iuris, in naturales dominos crudelitate impia grassantes, immisericorditer ulcisci atrocibusque mactare suppliciis ac perdere; quippe quos in sese peccare ipsum reputat, quae nefarie in principes attentant. sed nec sine dei numine quodamque instinctu peculiari haec esse perfecta manifestius demonstrat Romani status imperii, proficere in melius hinc orsi, neque hactenus interpellatus adhuc est istius prosperitatis cursus. quis enim non cum laetitia et gratulatione cernit rem Romanam, et in Orientalibus, et in Occiduis regionibus, meliorem in dies ac florentiorem fieri, rebus utique, dei singulari beneficio ad votum fluentibus. quae successuum felicitas insignis, quid aliud quaeso, quam inculpatissimam et caeli favore dignam coeptorum innocentiam manifestat? spissum hoc nobis et contentionis supra omnia, quae novimus maximae opus iniunxisti, o sapientissima mihi mens et intelligentia, colligere atque in unum historiae corpus digerere me iubens acta magni Alexii, qui difficillimis temporibus, habenis imperii sumptis in manus, sic eas guberna-

C Ῥωμαίων ἡγεμονίας παραλαβών, ὁπηνίκα τὰ τῶν Ῥωμαίων ἀπηύ-
δησε πράγματα εἰς γῆν καταπεπτωκότα καὶ κινδυνεύοντα διαρρυῆ-
ναι, τέλεον ἀνέστησέ τε καὶ εἰς κλέος ἀνήγαγε μέγιστον. νουνεχείᾳ
γὰρ τὴν ἀνδρίαν συνάψας τῇ συνεχείᾳ τῶν πράξεων οὐκ ἔστιν εἰ-
D πεῖν ὁπόσα ἔστησε τρόπαια τῶν Ῥωμαίων, ὡς εἶναι τὰ πράγμα-
τα * * * *, τὰ μὲν ἐξεδίωξε, τὰ δὲ ἐδουλώσατο, τὰ δὲ ὑπό-
σπονδα Ῥωμαίοις πεποίηκε. τούτου τοίνυν τὰς πράξεις συναγα-
γεῖν ἐργῶδες ἂν εἴη καὶ τὴν ἡμετέραν δύναμιν ὑπερβαῖνον, καὶ
παρῃτησάμην ἂν τοὔργον, εἰ μή με βίη Ἡρακλείη πρὸς αὐτὸ ἐβιά-
P 13 ζετο, μεγίστων ἀγαθῶν βραχύν τινα πόνον ἀνταλλάξασθαι πείθου-
σα. τί γὰρ ἂν ἄλλο καὶ ἀνταποδοίην αὐτῷ ἐπάξιον πάντων ὧν
ἀνταπέδωκέ μοι, εἰ τὰς πράξεις ἐκείνου σιγῇ παρέλθοιμι ὥστε
λήθης ἀμαυρωθῆναι βυθῷ; εἰ δὲ μὴ πασῶν ἐφικέσθαι δυνηθείη
ὁ λόγος, ἐπισυριττέτω τούτῳ μηδείς. οὔτε γὰρ ἱστορίαν συγγρά-
B φειν προῄρημαι οὔτε πλέκειν ἐκείνῳ ἐγκώμιον· μόλις γὰρ ἂν
πρὸς ταῦτα ἥ τε Θουκυδίδου δεινότης καὶ τὸ Δημοσθένους ἐξήρ-
κεσε μεγαλόφωνον. ἀλλ' ἀφορμήν τινα παρασχεῖν βουλόμενος
τοῖς τὰ ἐκείνου συγγράφειν ἐθέλουσι πρὸς ταυτηνὶ τὴν γραφὴν

5. ὡς — πράγματα] P. ὧν ἀναρίθμητα τάγματα. indicavi lacunam. 8. εἴη] Ita P. pro εἶναι. 12. ἀνταπέδωκε] Nonne ἔδωκε? cfr. p. 15, 7. 15. προῄρημαι] V. προείρημαι. *ibid.* μόλις] Ita P. pro μάλιστα.

vit, ut cum nihil exspectaretur, nisi ruina Romanae rei proximum in exitii periculum adductae, eam non solum restituerit in integrum, sed in decus etiam maximum evexerit. continenti siquidem actione vitae integrae intexta fortitudini prudentia, non facile numeratu est, quot passim tropaea erexerit de hostibus Romani nominis, quorum innumerabiles exercitus partim fudit fugavitque, partim servituti captos mancipavit, partim foederatos Romanae militiae adiunxit. talis viri res gestas opere uno complecti laboriosum arduumque fuerit meaque facultate utique superius. recusassem itaque negotium, nisi ad id subeundum onus Herculea me vis quaedam adegisset; persuasione ineluctabili exorans a me exiguam, ut vicem tot ipsi ac tantorum bonorum redderem, brevi hoc ad eius voluntatem exantlando labore. quid enim sane aliud retribuam ipsi pro omnibus quae retribuit mihi, si res eius gestas silentio praeteream, committamque cessatione ac negligentia mea, ut illae oblivionis profundo mersae in tenebris delitescant. quodsi exhaurire omnia dicendo copiamque orationis atque ornatum cum dignitate argumenti exaequare nequiverim, ne hoc scriptum propterea meum exsibilandum explodendumque quispiam putet. non enim historiam me sum scribere professus, neque laudationem eius in panegyri suscepi perorandam: ad quae vix gravis subtilisque Thucydidis copia, vix Demosthenis grande illud et ornatu ac magnificentia exaggeratum sufficiat genus. verum id tantum mihi proposui, ut iis, qui facultate atque ingenio parati ad pulcherrimae huius elucubrationem historiae accedere voluerint, breviaria ego quaedam ad indicium et memoriae

ἐξώρμησα. ταύτῃ τοι καὶ ὕλη ἱστορίας ὄνομα ἔστω τῷ λόγῳ. ἀρκτέον οὖν ἡμῖν ἐντεῦθεν.

subsidium his commentariis suggeram, quos propterea materiam historiae appellari volo: sed iam tempus est qualiscumque operis initium hinc ducere.

BIBΛION A.

1. *Μανουὴλ ἐκείνου τοῦ πάνυ, ὃς ἐς Κομνηνοὺς ἀναφέρων* P 16 *τὸ γένος τῶν μεταξὺ συμβάσεων καὶ σπονδῶν τοῦ τε τηνικαῦτα τὰ* V 8 *Ῥωμαίων σκῆπτρα ἰθύνοντος Βασιλείου καὶ Βάρδα ἐκείνου τοῦ Σκληροῦ, τοῦ ἐπὶ πολλοῖς ἔτεσι τυραννήσαντος καὶ τὴν ἑῴαν μικροῦ δεῖν ἅπασαν καταστρέψαντος, ἀποδέδεικτο πρέσβυς, τὰ διερρωγότα μέλη τῆς Ῥωμαίων ἡγεμονίας συνάψαι πειραθεὶς πρὸς ὁλότητα καὶ μέντοι ἔτι καὶ συνάψας ἐπιστημόνως λίαν καὶ νεανικῶς· Μανουὴλ οὖν τούτῳ γίνονται παῖδες δύο, ὧν ὁ μὲν πρεσβύτερος Ἰσαάκιος, ὁ δὲ νεώτερος Ἰωάννης ἐκέκλητο. κομιδῇ δὲ οὗτοι* B *νέοι ὄντες ἀμφοῖν, ἐπειδὴ ὁ πατὴρ ἠσθένει καὶ τὴν τοῦ βίου ὑπώπτευε τελευτήν, ἐβουλεύσατο ἄμφω τὼ παῖδε τῷ βασιλεῖ παραθέσθαι. ἐστέρηντο γὰρ καὶ μητρὸς τῆς συγκλήρου τούτου τῷ βίῳ πάλαι θανούσης. τοῦτο δὲ βουλευσάμενος ἄριστα ἐς πέρας τὸ*

10. *τούτῳ*] Fort. *τούτου*. 11. *οὗτοι νέοι ὄντες*] P. *ἔτι νέοιν ὄντοιν*. Lenius corrigas *τούτοιν νέοιν ὄντοιν*.

LIBER I.

1. Manuēlis illius viri late inclyti e Comnenorum antiqua gente, qui Basilio imperante utilis sequester pacis inter Augustum et Bardam Sclerum illum formidabilem annorum multorum tyrannum, Orientis paene totius vastatorem perversoremque, fuerat, quique prudentia senili cum iuvenili fortitudine iungenda tantum in commune commodum ista legatione ac tractatione profecerat, ut non irrito conatu discerpta membra Romani imperii reiungenda coaptandaque iterum non frustra suscepisse videretur: huius inquam Comneni Manuēlis filii duo fuere, quorum maiori natu nomen Isaacio fuit, iunior Ioannes vocabatur. quos aetatis adhuc infimae pater cernens, quando illum gravis valetudo admonere mortis instantis videbatur, consilium cepit utriusque imperatori commendandi; neque enim saltem illis matrem relinquebat moriens, quae illos curaret, dudum antea mortuam. et rem prudenter deliberatam feliciter executus est. cum enim pueros tutelae ac pa-

βουλευθὲν ἐξήνεγκε, καὶ μέντοι καὶ παρατίθεται τούτους τῷ βασιλεῖ. ὁ δὲ ἐπιεικής τε ὢν καὶ τιμᾶν εἰδὼς τὴν εὐγένειαν οὐκ ἔστιν εἰπεῖν ὅσης ἠξίωσε προμηθείας τοὺς παῖδας. παιδαγωγοὺς γὰρ αὐτοῖς ἐπιστήσας καὶ παιδοτρίβας τοῖς μὲν ῥυθμίζειν τὸ ἦθος τῶν νέων ἐπέταττε, τοῖς δὲ τὰ πολεμικὰ ἐκδιδάσκειν, ὁπλίζεσθαί τε
P 17 *εὐφυῶς καὶ τῷ θυρεῷ σκέπεσθαι πρὸς τὰς τῶν ἐναντίων βολάς, καὶ ἔγχος κραδαίνειν καὶ ἱππάζεσθαι δεξιῶς καὶ βέλος ἀφιέναι κατὰ σκοποῦ, καὶ ἵνα τὸ καιριώτατον εἴποιμι, τὰ τακτικὰ μελετᾶν, ἵνα ἔχοιεν εἰδέναι ὅπως τε χρὴ φάλαγγα τάττειν καὶ καταλέγειν λόχους, στρατοπεδεύειν τε ἐπικαίρως καὶ χάρακα πήγνυσθαι καὶ τἆλλα ὅσα δὴ τὰ τακτικὰ ἐκδιδάσκουσι. διατριβὴ δὲ τούτοις ἡ μονὴ τοῦ Στουδίου ἀφώριστο δυοῖν ἕνεκα, τὸ μὲν ἵνα καὶ πρὸς ἀρετὴν ἐπαλείφοιντο τῇ μιμήσει τῶν ἀρίστων ἀνδρῶν, τὸ δ' ἵνα*
B *ἔχοιεν εὐχερῶς ἐξιέναι τῆς πόλεως πρὸς θήραν τε ἀπιέναι καὶ τοῖς ὅπλοις γυμνάζεσθαι.*

2. *Ἐπεὶ δὲ διηλλαξάτην ἄμφω τὴν ἥβην, εὐθὺς ταῖς βασιλικαῖς ἑταιρίαις συγκατελεγήτην· ἔθος γὰρ τοῦτο βασιλεῦσι Ῥωμαίων τοὺς τῶν ἀρίστων ἀνδρῶν παῖδας καὶ τῶν εὖ γεγονότων τῇ σφῶν αὐτῶν ὑπηρεσίᾳ συγκαταλέγειν. οὔπω συχνὸς παρεῤῥύη καιρός, καὶ αἱ μέγισται τῶν τιμῶν εἶχον αὐτούς, ἐπαρχίαι τε καὶ*

trocinio peculiari Basilii commendasset, non facile dictu est, quam benevolo prolixoque animo clemens ille ac sapiens princeps nobilitatem pro eo ac par erat honorare solitus, pupillorum curam educationemque sit amplexus. paedagogos eis statim, et moderatores imposuit optimos, qui et mores adolescentulorum ad decus omne formarent: corporaque tenera pro aetatis captu ad militarium iam tum artium meditationem fingerent. armari eos expedite docentes, galeamque apte induere adversus infestas iaculationes hostium, telum vibrare, equitare perite, collimare iaculo in scopum: et ut praecipuam disciplinae bellicae partem commemorem rationem instruendarum acierum sic habere in promptu, ut quovis loco ac tempore quemvis numerum, qua figura expediret ordinare extemplo possent, callerentque ad unguem quis insidiarum collocandarum modus, quid spectandum in loci delectu ad castrametationem opportuni, castrorum ipsorum quae forma quaeve descriptio sit optima, ceteraque istiusmodi ad scientiam ducendorum exercituum pertinentia. diversorium illis assignatum est in monasterio Studii duabus de causis. primum ut ad virtutem exemplis virorum praestantium informarentur, deinde ut facilem haberent exitum ex urbe, quoties vel venationis vel exercitationis ergo prodire ipsos oporteret.

2. Ubi vero pubertatem ambo attigerunt, statim societatibus Palatinorum adscripti sunt. mos enim hic fuit Romanis imperatoribus, ut virorum praestantium et nobilissimorum quorumque filios honoris causa familiaribus sui ipsorum ministeriis allectos adhiberent. hinc iam brevi tempore maximi certatim honores ultro his deferebantur, provinciarum videlicet administrationes copiarumque bellicarum atque adeo integrorum exercituum praefectu-

φαλαγγαρχίαι καὶ στρατηγίαι. ἐπεὶ δὲ γάμων ἔδει λαμπρῶν τοῖς οὕτω τὸ γένος περιφανέσι, καὶ τούτων τυγχάνουσι. συζεύγνυται γὰρ ὁ μὲν Ἰσαάκιος τῇ πρεσβυτέρᾳ τῶν βασιλέως Βουλγάρων Σαμουὴλ [C] θυγατέρων, Αἰκατερίνα ὄνομα, ὁ δὲ Ἰωάννης τῇ τοῦ Χάρωνος Ἀλεξίου, ᾧ τὰ κατὰ τὴν Ἰταλίαν ἐκ βασιλέως ἐγκεχείριστο [V 9] πράγματα, ἀνδρὸς φρενήρους καὶ νουνεχοῦς καὶ τὴν χεῖρα γενναίου καὶ τὴν ψυχὴν θαρσαλέου, ᾧ καὶ τὸ ἐπώνυμον ἐκ τῆς ἀνδρίας κεκλήρωτο· τόν τινα γὰρ τῶν ἐναντίων βαλὼν ἐπεὶ νεκρὸν ἀποδέδειχε, Χάρων ἐντεῦθεν ἐπωνομάσθη. τούτου τὴν θυγατέρα γήμας ὁ Ἰωάννης Ἄνναν εἰς Δαλασηνοὺς τὸ γένος μητρόθεν ἀνέλκουσαν τοὺς Ἀδριανοὺς ἐκείνους καὶ τοὺς Θεοφυλάκτους, παίδων ἀρίστων ἀπεφάνθη πατήρ. ἐκ δὴ τούτων πέντε μὲν ἄρρενες, [D] Μανουήλ, Ἰσαάκιος, Ἀλέξιος, Ἀδριανός, Νικηφόρος, τρεῖς δὲ θήλειαι, Μαρία, Εὐδοκία καὶ Θεοδώρα, αἳ καὶ μέχρι τέλους αὐτοῦ διεσώθησαν· ἐπὶ τούτοις γὰρ τὸν βίον κατέλυσεν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὕστερον. νυνὶ δὲ τῆς ἀκολουθίας ὁ λόγος ἐχέσθω.

3. Προϊόντε γοῦν ἐκ δόξης εἰς δόξαν ἄμφω τὼ ἀδελφὼ τὴν ὁμόνοιαν μέχρι τέλους ἐτηρησάτην, τοῦ νεωτέρου τῷ πρεσβυτέρῳ ἐν ἅπασι καθυπείκοντος κἀκείνου τῷ νέῳ τὴν προσήκουσαν τιμὴν ἀπονέμοντος. ὡς δὲ καὶ εἰς τὴν βασίλειον περιωπὴν ἀνήχθη [P 18] Ἰσαάκιος, κουροπαλάτην τὸν ἀδελφὸν τιμήσας ἄρχοντα τῶν

8. τόν τινα] P. οἷόν τινα. fort. τῶν τινα γὰρ ἐναντίων.
15. αὐτοῦ] Cod. αὐτῶν. correxit P.

rae. quoniam vero coniuges adultis iuvenibus quaerendae erant, quae natalium ipsorum illustri nobilitati pari generis claritudine responderent, nupsit Isaacio quidem maxima natu filiarum Samuelis regis Bulgarorum, cui nomen Aecatharinae fuit. Ioanni vero filia Charonis Alexii, cui ab imperatore res Italicae commendatae fuerant, viri consilio iudicioque praestantis, nec minus manu prompti animique ingentis ad quidvis arduum aggrediendum. cui et a fortitudinis specimine nomen obtigit. quoniam enim saepe observatum erat quemcumque is percussisset hostium statim mortuum cadere, Charon is inde cognominatus est. huius Anna filia Ioannes ducta maternum genus a Dalassenis ducente, atque ab Hadrianis et Theophylactis illis inclytis, filiorum ab ea optimorum felix pater est factus, ex quibus quinque mares, Manuël, Isaacius, Alexius, Adrianus, Nicephorus: tres vero feminae, Maria, Eudocia, et Theodora, quae et usque ad eius obitum superfuere, adfueruntque omnes patri morienti. sed haec postea: nunc quae sequuntur ordine reddenda.

3. Proficientes per hunc modum fratres duo et per honorum gradus ad summum continue nitentes concordiam inter se usque ad finem miram tenuerunt, iuniore maiori natu in omnibus obtemperante, illoque vicissim germano suo minori quem oportebat honorem tribuente. ut vero in principale fastigium evectus Isaacius est, curopalatae dignitate ornatum fratrem, du-

τῆς δύσεως στρατευμάτων ἀποδέδειχεν, ὃν πάλαι δομέστικον τῶν σχολῶν ἐκάλουν, νυνὶ δὲ μέγαν καλοῦσι δομέστικον. τὰ μὲν οὖν κατὰ τὸν Ἰσαάκιον ὅπως τῶν βασιλείων ἐπελάβετο σκήπτρων καὶ ἐφ᾽ ὅσον καὶ ὅπως ταῦτα διίθυνε, περιττὸν ἂν εἴη λέγειν· ἔξεσται γὰρ τοῖς βουλομένοις ἀναλέγεσθαι ταῦτα ταῖς περὶ τοῦτον ἐντυγχάνοντα ἱστορίαις. ὁ δὲ Ἰωάννης ἐπειδὴ τῆς δύσεως ἄρχειν ἔλαχεν, ὡς ὁ λόγος φθάσας ἐδήλωσε, μνημεῖον ἄληστον τὰς αὐτοῦ
B πράξεις κατέλιπε Θραξί τε καὶ Μακεδόσι καὶ μέντοι καὶ Ἰλλυριοῖς καὶ Βουλγάροις ἄρχουσί τε καὶ ἀρχομένοις. καὶ οὐκ ἦν ὃς οὐ πεπείρατο τῆς τοῦ ἀνδρὸς καλοκαγαθίας· ἐπιεικὴς γὰρ καὶ μέτριος εἴπερ τις ἄλλος ἀνθρώπων γενόμενος τὴν ἁπάντων εὔνοιαν ἐπεσπάσατο, πρὸς μὲν τὸ εὐεργετεῖν ὀξύτατος ὢν καὶ συντονώτατος, πρὸς δὲ τὸ κολάζειν ἀμβλὺς καὶ δυσκίνητος. τεκμήρια δὲ τῆς τἀνδρὸς ἀρετῆς καὶ ἄλλα μὲν πλεῖστα, οὐχ ἧττον δὲ καὶ τὸ τὴν βασιλείαν ἀποσκευάσασθαι· ὅπως δέ, προϊὼν ὁ λόγος δηλώσει.

4. Τρίτον ἔτος ἀνύων ἤδη κατὰ τὴν βασιλείαν ὁ ἀδελφός τε καὶ βασιλεὺς τὸν τῆς Προποντίδος διαπεράσας πορθμὸν ἐν τοῖς
C περὶ τὸ Ὀνοράτου πολίχνιον προαστείοις ηὐλίζετο, ἐπὶ θήραν τε συνεχῶς ἐξιὼν καὶ τὸ σῶμα γυμνάζων. ἀλλὰ κατ᾽ οὐδὲν αὐτῷ συνετέλει τὸ γυμνάσιον· νόσῳ γὰρ συνεσχέθη πλευρίτιδι, καὶ τρίτην ἡμέραν ἐγκαρτερήσας, ἐπειδὴ ᾔσθετο ἑαυτοῦ μὴ καλῶς ἔχοντος, εἰς τὸν βασιλικὸν εἰσελθὼν δρόμωνα ἐκομίσθη πρὸς τὰ ἀνά-

15. δηλώσει] V. δηλώσειε. 18. τε] V. δέ.

cem summum Occiduorum exercituum declaravit, quem domesticum scholarum vocabant olim, hodie magnum domesticum appellare mos est. iam quomodo Isaacius imperium arripuerit, quaque ratione et quamdiu gesserit, supervacaneum fuerit exponi a me. licebit enim cognoscere ista volentibus commodius ea petere e publicis quae exstant historiis temporum illorum. Ioannes porro Occiduarum partium cura, uti diximus, suscepta immortale monumentum virtutis suae actis insignibus et laudatissimis apud Thracas, Macedonas, Illyrios et Bulgaros reliquit summis se iuxta infimisque privatis et magistratibus ex aequo probans, neminemque ullius generis aut sortis suae humanitatis aequitatisque expertem sinens. nemo illo facilior, moderatior, amabilior omnibus, quippe ad benefaciendum promptissimus, istoque in studio de quovis bene merendi iuxta diligentissimus et constantissimus. ad puniendum segnis aegreque mobilis. documenta vero virtutis viri cum afferri multa possint, tum nullum illustrius recusatione imperii, de qua mox agam.

4. Tertium in imperio annum agens eius frater Isaacius Augustus, traiecto Propontidis freto, in Onorati oppidi suburbiis diversabatur, venatum continuo exiens corpusque exercens. id quod illi parum profuit. pleuritide siquidem correptus, cum triduo in loco manens morbum frangere tentasset, denique malo victus dromone imperatorio conscenso in palatium deportatus

κτορα. φροντὶς οὖν εἶχεν αὐτὸν εὐθὺς τοῦ μετ' αὐτὸν βασιλεύσοντος, καὶ πάντων ὁ ἀδελφὸς προτετίμητο· ᾔδει γὰρ τοῦτον χρηστὸν ὄντα καὶ ἱκανὸν περὶ τὴν τῶν κοινῶν πραγμάτων ἀντίληψιν. εὐθύς τε μετεκέκλητο καὶ λόγων πρὸς αὐτὸν ὁ βασιλεὺς ἤρχετο παρακλητικῶν. "ἐμὲ μὲν" λέγων "ὦ φίλτατε ἀδελφέ, τὸ πέρας D ἤδη τοῦ βίου καταλαβὸν βιάζεται πρὸς τὴν ἔξοδον, σὲ δὲ χρὴ τῶν κοινῶν ἀντιλαβέσθαι πραγμάτων καὶ τοὺς τῆς βασιλείας οἴακας ἀναδέξασθαι· τοῦτο γὰρ λυσιτελήσειν οἶμαι οὐ τοῖς καθ' αἷμα μόνον ἡμῖν προσήκουσιν, ἀλλὰ καὶ τοῖς ὑπὸ Ῥωμαίους ἅπασι. ταινιωθεὶς οὖν τῷ διαδήματι ἕως αὐτὸς ἐμπνέων εἰμὶ τῶν πραγμάτων ἀντιλαβοῦ· πολλοὶ γάρ, ὡς οἶσθα, τῇ βασιλείᾳ Ῥωμαίων V 10 ἐποφθαλμίζουσι." τούτων ἀκούσας τῶν λόγων ἐκεῖνος δραμεῖν πρὸς τὴν τῶν κοινῶν ἀντίληψιν ἀνασχάλλων ἦν καὶ ἀναδυόμενος καὶ πάντα παθεῖν ἕτοιμος μᾶλλον ἢ τῶν κοινῶν ἀντιλήψεσθαι. ἀλλ' ὁ μὲν οὕτως εἶχε προθέσεως, ἡ δ' αὖ ὁμευνέτις αἰσθομένη τῶν λεγομένων βαρέως ἔφερε τὴν παραίτησιν, καὶ παρὰ τῷ ἀνδρὶ P 19 παρακαθίσασα τοιούτοις ἐχρῆτο παρ' αὐτὸν λόγοις, "ἵνα τί" λέγουσα "κύριέ μου, ξίφος ἕλκεις πρὸς ἑαυτὸν καὶ τὰ φίλτατα, μήτε τὸ τούτων οἰκτείρων ἄωρον μήτε ἡμῶν κηδόμενος; οὐκ οἶσθα ὡς εἴ τις ἐπιλάβηται ἄλλος τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς, ἐκ ποδῶν ποιῆσαι σπεύσειεν ἅπαν τὸ γένος ἡμῶν, οἰόμενος οὕτως ἐπ' ἀσφαλοῦς ἡδράσθαι αὐτῷ τὰ τῆς ἀρχῆς; ἵνα τί γοῦν οὕτω μεματαιώμεθα

13. ἀνασχάλλων] Ita P. Cod. ἀνασχάλων. Bekker ἀσχάλλων.

est. ibi sollicitudo eum cepit designandi sibi successoris, quam ad rem facile omnibus fratrem praetulit, quem benignum et cunctis partibus multo maxime idoneum norat gubernationi communium negotiorum. vocatus ergo statim ab imperatore talem ab eo principatus capessendi adhortationem audivit. "mihi quidem, frater carissime, vitae huius exitus non obscure imminet; urgeri enim me in extrema sentio. te vero pro me oportet procurationem suscipere publicarum rerum et imperii clavum in manus sumere: id enim ego expedire iudico, non familiae dumtaxat ac cognationi nostrae, sed communiter omnibus, qui Romanae ditioni subiectae sunt. iam nunc igitur censeo, sumpto diademate, quoad ipse adhuc spiro, administrationem capesse rei publicae; nosti enim quam multi Romano imperio cupiditatis oculos adiiciant." his ille auditis, contraxit animum virtuteque sua involvit se, subiturum quidvis potius mali ac periculi ostendens quam ut rei communis delatam gubernationem admittere sustineret. cuius hoc proposito uxor eius cognito graviter summi honoris iacturam ferens, his fere virum sermonibus aggreditur. "cur obsecro te, domine mi, ensem stringis in te ipsum et communia pignora, neque nobis consulens neque horum immaturae misertus aetatis? non vides omnino fore, ut quicumque Romanum imperium arripiat alius, studio conatuque enitatur omni genus universum delere nostrum, sic se demum sibi suaeque familiae possessionem imperii asserturum autumans. quae haec igitur, malum, stultitia est praecipites abiicere nos nostrosque liberos

ἑαυτοὺς καὶ τὰ φίλτατα εἰς προὖπτον ἐπιρρίπτοντες κίνδυνον; καὶ τὸ πᾶσιν ἱμερτὸν ἀπωθούμεθα τὴν βασιλείαν Ῥωμαίων; τίς B ἡ ἐπιβλαβὴς αὕτη φιλοσοφία καὶ ἄκαιρος μετριοφροσύνη; ἀλλ' εἴ τι ἐμοὶ πείθῃ, σπεῦσον ὡς τάχιστα ταῖς συμβουλαῖς πεισθῆναι τοῦ βασιλέως καὶ ἀδελφοῦ, καὶ τῶν πραγμάτων ἐπιλαβοῦ."

5. Ταῦτα καὶ πλείω τούτων εἰποῦσα (ἦν γὰρ δεινή τις καὶ λέγειν καὶ πράττειν) ἐπειδὴ μὴ ἔπειθε, πρὸς ἱκεσίαν ἐτράπετο καὶ τὰς διὰ δακρύων καὶ στεναγμῶν ἐντεύξεις προσέφερεν. ὡς δ' ἄτεγκτον ἑώρα καὶ πρὸς πᾶν σκληρυνόμενον, ἀπογνοῦσα τοῦ πείθειν ἐσίγα, πολλὰ καθ' ἑαυτὴν ἀλγοῦσα καὶ τούτου κατα- C στεγνάζουσα. οὕτω μὲν οὖν ἐκεῖνος τὴν βασιλείαν ἀπεσκεύσατο. ὁ δὲ βασιλεὺς τὴν νόσον ὁρῶν ἐπιτείνουσαν, ἐπείπερ ἀπέγνωστο αὐτῷ τὰ κατὰ τὸν ἀδελφόν, πρὸς τὸν Δούκα Κωνσταντῖνον ἀπεῖδεν, ἄνδρα πολλοῖς κομῶντα πλεονεκτήμασιν. εὐθὺς οὖν ἐκάλει καὶ διαλεχθεὶς αὐτῷ περὶ τῶν κοινῶν καὶ τοὺς *** αὐτῷ παραθέμενος τῷ βασιλικῷ ταινιώματι στεφανοῖ, αὐτὸς πρότερον τῆς ἁλουργίδος τὸ ἀγγελικὸν ἀνταλλαξάμενος σχῆμα. ὁ μὲν οὖν πρὸς τὴν τοῦ Στουδίου μονὴν ὑπήγετο. ὁ δέ γε Δούκας τῶν τῆς βασιλείας οἰάκων δραξάμενος εὐθὺς ἔσπευσε πλεονεξίαν μὲν ἀνελεῖν, D μετριότητα δὲ καὶ δικαιοσύνην εἰσενεγκεῖν. καὶ μέντοι καὶ κα-

10. καταστεγνάζουσα] P. καταστενάζουσα. fort. καταστυγνάζουσα. 11. ἀπεσκεύσατο] P. ἀπεσκευάσατο. fort. ἀπεσκεύαστο. 14. εὐθὺς οὖν ἐκάλει] P. εὐθὺς οὖν Κωνσταντῖνον μετεκάλει. 15. καὶ τοὺς *** αὐτῷ] Probabiliter P. καὶ τοὺς οἴακας τῆς ἀρχῆς αὐτῷ. 16. τῷ βασιλικῷ] P. ἐκεῖνον τῷ βασιλικῷ.

in certissimum periculum potius quam excipere ultro sese offerentem rem unam omnibus desideratissimam, Romanae rei potestatem summam, quaenam isthaec perniciosa male sanaque philosophia? apage istam sis moderationem intempestivam; et si quid mihi credis, fac quam primum, consiliis obsecutus Augusti fratris, ut publicae rei auspiceris regimen."

5. Haec et his plura cum dixisset mulier in dicendo et in agendo vehemens, nec persuasisset tamen, ad supplicationes versa, preces infimas suspiriis crebris largisque fletibus admixtis admovit viro, sicco vultu immotoque animo audienti cuncta; quem illa duritie rigere adversus quosvis impulsus invicta ubi satis sensit, suasionis successu desperato, silentio se ac moerori tradidit, multa virum incusans seque ipsam miserans. sic Ioannes principatum recusavit. imperator autem intendi morbum videns, nec sperans induci fratrem ad imperandum posse, ad Constantinum Ducam vertit oculos, virum multis praeclaris dotibus ornatum. re igitur cum fratre communicata, de huius sententia Constantinum accersitum, diademate summi principatus insigni coronat, sicque illi administrationem attribuit Romanae rei, purpura ipse prius regia in angelicum monachi habitum mutata. quibus actis, Isaacius quidem in Studii monasterium delatus est: Ducas vero regimine imperii arrepto magno statim impetu in id incubuit, ut vi atque avaritia sublatis moderationem iustitiamque induceret in mores usumque saeculi, in quo et

*τωρθώθη τοῦτο αὐτῷ. ὁρῶν γὰρ τοὺς πλείστους ἐπὶ τὸ ἀδικεῖν
τετραμμένους ἐπὶ τὸ δικάζειν ἐτράπετο. μὴ λαμβάνων δ' ἐν κρί-
σει πρόσωπον, κατὰ τὸν προφήτην, μήτε μὴν ἐκκλίνων εἰς δεξιὰ
ἢ εἰς ἀριστερά, ἀλλ' ὁδῷ βασιλικῇ πορευόμενος τοῖς μὲν ἀδικοῦ-
σιν ἐμβριθής τις ἐφαίνετο καὶ δεινὸς τὰ τῆς ἀδικίας ἐκκόπτων ὁρ-
μήματα, τοῖς δ' αὖ ἀδικουμένοις προσφιλής τε καὶ χαριέστατος.
καὶ μέντοι οὐδὲ πρὸς τὸν βασιλεύσαντα τοῦτον ἀχάριστος ἐναπέ-
φηνεν· ἐπεὶ γὰρ μετὰ τὴν μονήρους βίου καὶ σχήματος τὴν περι-* P 20
*βολὴν καὶ πρὸς τὴν τοῦ Στουδίου μονὴν ἐπαγωγὴν τὰ τῆς νόσου
ἐρράϊσε καὶ ὑγιὴς ὁ πρὶν θανεῖν προσδοκήσιμος ἀποδέδεικτο, διὰ
πάσης ἦγεν ὁ Δούκας τοῦτον τιμῆς κύριόν τε καὶ βασιλέα ἀποκα-
λῶν καὶ προεδρίας ἀξιῶν, ὁπηνίκα φοιτῶν ἦν πρὸς αὐτόν. ἐφοίτα
δὲ συνεχῶς. οὐκ αὐτὸν δὲ μόνον ἦγε διὰ τιμῆς, ἀλλὰ καὶ τὸ
τούτου συγγενὲς ἅπαν, γυναῖκα καὶ θυγατέρα καὶ ἀδελφὸν καὶ* V 11
*τοὺς ἄλλους. ἀλλ' ὁ μὲν Κομνηνὸς ἐνιαυτὸν ἐπιβιοὺς μετὰ τὴν
τούτου ἀνάρρησιν ἐτελεύτα.*

6. *Ὁ δέ γε Δούκας ἐπὶ ἑπτὰ ἔτεσι τοῖς πᾶσιν ἐννόμως τὴν
βασιλείαν Ῥωμαίων ἰθύνας τὸν βίον καὶ οὗτος κατέλυσε. διαδέ-* B
*χεται δὲ τὴν βασιλείαν ἡ τούτου σύνοικος Εὐδοκία σὺν Μιχαὴλ
καὶ Κωνσταντίνῳ τοῖς παισί. βραχὺν δέ τινα χρόνον μετὰ τὸν
τοῦ Δούκα θάνατον καὶ ὁ κουροπαλάτης ἐπιβιοὺς παῖδας ὀκτὼ*

1. ἐπὶ] V. περί. 7. ἐναπέφηνεν] ὧν πέφηνεν? 19. Μιχαὴλ] P. addit Ἀνδρονίκῳ. 21. ἐπιβιοὺς] Addendum ἐτελεύτησε vel simile quid.

operam navavit. cernens quippe plerosque magna passim licentia per iniurias grassari, iuri dicundo vacandum sibi diligenter statuit, personam in iudicio non accipiens (quod vetat propheta) neque vel ad dexteram vel ad sinistram declinans, sed via gradiens regia iniuriosis quidem severus et austera constantia cupiditatibus iniquorum per vim ac fraudes erumpentibus occursans, iniurias vero patientibus ultro non amicitiam ac benevolentiam solum, sed blanditias paene quasdam tenerrimi affectus indices offerens. nec vero idem non gratissimo se animo adversus imperii decessorem gessit. cum enim is, suscepta instituti monastici professione ac veste, deportatus in Studiense coenobium, ibi praeter spem morbo coepisset relevari, immo ex moribundo prius credito plane iam convaluisse videretur, summo semper honore observatus a Duca cultusque est, dominum illum et imperatorem appellante nec sedere nisi post ipsum sustinente, quoties ad ipsum accederet; accedebat autem frequentissime. neque vero ipsi soli honorem habuit, sed domui quoque eius ac generi universo, uxori, filiae, fratri et aliis. ceterum Comnenus anno exacto post inaugurationem Constantini excessit e vivis.

6. Ducas autem annis septem totis ex iuris ac legum praescripto Romana re administrata e vita et ipse migravit; succedente ipsi eius coniuge Eudocia, cum Michaële Andronico et Constantino filiis. nec multo post Ducae obitum tempore Ioannes quoque Comnenus curopalates naturae debi-

καταλιπὼν, ὡς ὁ λόγος φθάσας ἐδήλωσε, πέντε μὲν ἄῤῥενας τρεῖς δὲ θηλείας, οὓς ἡ μήτηρ ἅπαντας καλῶς ἀναθρεψαμένη ἀξίους τοῦ γένους ἀπέδειξεν. ἀλλ' αἱ μὲν δύο τῶν θυγατέρων ἔτι τοῦ πατρὸς περιόντος ἀνδράσιν ἡρμόσθησαν τῶν εὖ γεγονότων καὶ πλούτῳ κομώντων, ἡ μὲν πρεσβυτέρα Μαρία τῷ Ταρωνίτῃ Μι-
C χαήλ, ἡ δὲ μετ' ἐκείνην Εὐδοκία τῷ Μελισσηνῷ Νικηφόρῳ, ἀνδρὶ νουνεχεῖ τε καὶ θαυμασίῳ, ὃς πατρόθεν ἐς Μορτίους τὸ γένος ἀνέφερε. τὴν δέ γε ὑστάτην πασῶν Θεοδώραν μετὰ τὸν τοῦ πατρὸς μόρον τῷ τοῦ Διογένους υἱῷ Κωνσταντίνῳ, τοῦ πατρὸς ἤδη τὰ Ῥωμαίων σκῆπτρα διέπειν λαχόντος, ἡ μήτηρ συνήρμοσεν ὕστερον, ἀνδρὶ εὐγενεῖ μὲν καὶ κατὰ χεῖρα γενναίῳ τὸν δέ γε τρόπον οὐ πάνυ τι ὄντι ἐπαινετέῳ, ὡς τὰ ὕστερον ἔδειξεν. ἀλλ' οὕτω μὲν τὰ κατὰ τὰς κόρας συνέβη. **** ἔτι τούτου περιόντος στρατεύειν τε ἤρξατο, καὶ πρὸς μίμησιν τῶν πραχθέων ἑαυτὸν ἀποξέων ἔσπευδεν ἀποβῆναι τούτων ἐπάξιος. ὁ δὲ μετ' ἐκεῖνον Ἰσαάκιος τοῖς τἀδελφοῦ κατὰ πόδας εἵπετο ἴχνεσιν. ὁ δ' αὖ
D τρίτος Ἀλέξιος παντοίων ἦν χαρίτων ἀνάπλεως· χάρις γὰρ ἐπήνθει τῷ προσώπῳ ὁποίαν οὔ τις ἐν ἄλλῳ ἐθεάσατο πώποτε, καὶ φαιδρὸς ἦν ἀεὶ καὶ ἀγαθοσύνης ἀνάπλεως. καὶ τί ἄν τις εἴποι περὶ τούτου ὡς δυνηθῆναι τοὺς λόγους ἐξισῶσαι ταῖς τῶν ἠθῶν ἀγλαΐαις καὶ ταῖς τῆς ψυχῆς ἀρεταῖς; παντοδαπὸν ἦν χρῆμα φυσικῆς τε καὶ προαιρετικῆς κοσμιότητος, καὶ οἷόν τι κάλλιστον

12. ἀλλ' οὕτω — περιόντος] P. ἀλλ' οὕτω μὲν τὰ κατὰ τὰς κόρας. ἀῤῥένων δὲ παίδων ὁ μὲν Μανουὴλ πατρὸς ἔτι περιόντος. satius duxi lacunam indicare. 14. πραχθέων] πατέρων? P. προγόνων.

tum solvit, filiis ut dixi relictis octo, quinque maribus et tribus feminis, quos omnes mater educatione accurata dignos avita nobilitate reddidit. puellarum duae, patre adhuc vivente, collocatae viris nobilibus et locupletibus fuerant. maior quidem natu Maria Taronitae Michaëli, Eudocia vero secundo post hanc genita Melisseno Nicephoro viro prudenti et praeclaro, qui paternum e Mortiis ducebat genus. postrema Theodora post patris mortem matris voluntate nupsit Constantino Diogenis iam imperantis filio, nobili quidem illi manuque prompto, sed moribus non usque adeo laudatis, ut deinde apparuit. hactenus de Ioannis filiabus. filiorum vero Manuël quidem primogenitus, patre adhuc superstite, tolerare militiam iam coeperat, factisque fortibus dignum se maiorum loco ac gloria probare. proxime ab illo natus Isaacius fratris maioris vestigia premebat. tertius autem Alexius lepore ac gratia redundans puer, ore protinus ipso ac vultu efflorescentem ingenuae venustatis suavitatem nunquam in ullo visam praeferebat, fronte semper hilari, renitenti facie, arrisu obtutuque spirantibus nescio quid blandum: exemplar iam tum laudis omnis, cui frustra quivis quantavis fretus facultate parem se commendando speraret fore, adeo variarum in unum dotium et or-

τῷ βίῳ ἀνάθημα ἐκ δυοῖν τοῖν ἐναντίοιν συγκείμενον· ὀξύτατος γὰρ ὢν ξυμπάντων ὧν αὐτοὶ τεθεάμεθα καὶ δραστηριώτατος οὕτω πρᾳοτάτην ἐδείκνυτο τὴν ψυχὴν ὡς μικροῦ δεῖν καὶ ἀκίνητον πρὸς ὀργὴν ἑαυτὸν ἀποφαίνειν. οὔπω δὲ τὴν ἥβην ὑπερβὰς ἐβιάζετο τὴν μητέρα συνεκπέμπειν καὶ αὐτὸν τῷ ἀδελφῷ· ἀμέλει καὶ ξυνεί- P 21 πετο τούτῳ στρατηγοῦντι καὶ τὰ τῆς ἀρετῆς πρὸ τῆς τελειότητος ἐδείκνυτο καὶ σάκος φέρων καὶ δόρυ κραδαίνων ὡς ἄριστα, καὶ διὰ γλώττης ἦν ἁπάντων εὐθύς. τὰ μὲν οὖν κατὰ τοῦτον ἀναμεινάτω μικρόν, ὁ λόγος δ' ἐχέσθω τῆς ἀρχῆθεν ἀκολουθίας· οὕτω γὰρ ἂν καθ' εἱρμὸν προβαίνων εἰς τὰς ἑαυτοῦ καταντήσειε πράξεις πρῶτον ἐπιμνησθεὶς καὶ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν. ἥστην δὲ τούτω Ἀδριανός τε καὶ Νικηφόρος, οἷν ἡ μήτηρ κομιδῇ νέοιν ὄντοιν διδασκάλους ἐπιστήσασα τὴν ἐγκύκλιον ἐπέταττεν ἐκπαιδεύεσθαι παίδευσιν.

7. Ἄρτι δὲ καὶ τοῦ Διογένους Ῥωμανοῦ τῶν τῆς βασιλείας B οἰάκων ἐπειλημμένου πρῶτος τῶν ἀδελφῶν Μανουὴλ ᾠκείωτο τῷ βασιλεῖ καὶ πρωτοστράτωρ πρὸς αὐτοῦ ἀποδέδεικτο. οὔπω συχνὸς παρεῤῥύη καιρός, καὶ στρατηγὸς αὐτοκράτωρ τῶν ἑῴων ταγμάτων προυβέβλητο. περαιωθεὶς οὖν τὴν Προποντίδα περὶ Γαλάτας ηὐλίζετο, ἤδη τῶν Τούρκων ἀρξαμένων τὰ τῆς ἑῴας ληΐζεσθαι. τίνες δὲ οἱ Τοῦρκοι καὶ ὅθεν γῆς ὡρμημένοι πρότερον

12. οἷν] Cod. ὧν. correxit P.

namentorum confluxus rarissimus praedicatione superiorem omni iuvenem fecerat; primum a natura velut ad unguem factum, deinde virtute numeris exactum omnibus, et velut ad specimen officii admirationi propositum aetatis suae, quod res contrarias vulgo creditas, in se conciliaret conflaretque, fervidam actuosamque naturam, et mansuetudinem irasci nesciam. impubis adhuc, extorto vi quadam consensu matris, secutus fratrem exercitum ductantem militare coepit eius auspiciis et specimina fortitudinis praecocis ante legitimam aetatem edere scuto scite gestando hastaque valide ac perite quatienda. quare iam tum in ore atque in praedicatione omnium fuit. sed quae hunc spectant reliqua sustinenda sunt paululum: quoad explicatis iis, quae priora sunt ordine, secundo demum fluxu in consequentia sermo delabatur. atque illud primum de duobus postremis fratribus libandum, Adriano nimirum et Nicephoro, commendatos serio ambos adhuc parvulos a matre fuisse magistris lectissimis, qui ad omnem eos eruditarum artium elegantiam non perfunctorie formarent.

7. Romano Diogeni ad principatum evecto, Manuël Comnenorum natu maximus gratus statim in paucis coepit esse; istiusque pignus gratiae protostratoris dignitatem primum, tum non longo post tempore Orientalium exercituum supremam praefecturam habuit. traiecta igitur Propontide circa Galatiam morabatur, Turcis iam incipientibus Orientales depraedari regiones. quinam autem et unde profecti Turci Romanis se primum finibus admoverint,

V 12 ὁμορεῖν Ῥωμαίοις ἔληγον ὕστερον, ἀναγκαῖον ἄνωθεν διηγήσα-
C σθαι. οὗτοι οἰκεῖν μὲν ἔλαχον τὰ προσάρκτια τὰ πέραν Ταναΐ-
δός τε καὶ Βοσπόρου, οὐ πάνυ τε τῶν Καυκασίων ἀπέχοντες ὀρῶν.
αὐτόνομον ἔθνος ὂν καὶ γαλακτοφάγον ἀρχῆθεν πολυάνθρωπόν τε
καὶ πολεμικώτατον ὑπ' οὐδενὸς δεδούλωται ἔθνους πώποτε. τῆς
γοῦν Περσῶν ἀρχῆς εἰς τοὺς τῆς Ἄγαρ διαλυθείσης, καὶ τῆς μὲν
Σαρακηνῶν ἐπικρατείας μὴ μόνον Περσίδος καὶ Μηδίας καὶ Βα-
βυλῶνος καὶ Ἀσσυρίων κυριευούσης, ἀλλ' ἤδη καὶ Αἰγύπτου καὶ
Λιβύης καὶ μέρους οὐκ ἐλαχίστου τῆς Εὐρώπης, ἐπείπερ ἀλλήλων
καταστασιάσαντες οἱ ἐξ Ἄγαρ τὴν μεγίστην ἀρχὴν εἰς πολλὰς ἐμε-
ρίσαντο ἄλλος ἄλλης κατάρχων, καὶ εἰς ἐμφυλίους πολέμους τὸ
D ἔθνος ἐχώρησεν, ἀρχηγὸς Περσίδος καὶ Μήδων καὶ Ἀβριτανῶν
καὶ Μηδίας ὑπάρχων τότε Μουχούμετ ὁ τοῦ Ἰαμβραὴλ κατὰ τοὺς
χρόνους Βασιλείου τοῦ αὐτοκράτορος, καὶ πολεμῶν Ἰνδοῖς καὶ
Βαβυλωνίοις, ἐπειδὴ πρὸς τὸ κατόπιν ἑώρα χωροῦντα ἑαυτῷ τὰ
πράγματα, ἔγνω δεῖν πρὸς τὸν Οὔννων διαπρεσβεύσασθαι ἄρ-
χοντα καὶ ξυμμαχίαν ἐκεῖθεν αἰτήσασθαι. τῆς γοῦν πρεσβείας
κατευθυνθείσης αὐτῷ συνέπεμπε τοῖς πρέσβεσι καὶ δῶρα πολυ-
τελῆ. ἐπανῄεσαν γοῦν οἱ πρέσβεις ξυμμάχους φέροντες τρισχι-
λίους ἀρχηγὸν ἔχοντας Στραγγολίπιν καὶ Μουκάλετ τὸν υἱὸν Μα-
κεήλ, οἳ διαπεραιωσάμενοι τὸν Ἄραξιν κατὰ τὴν ἐν αὐτῷ γέφυ-

1. ἔληγον] P. ἤρξαντο καὶ πολεμεῖν. 3. πάνυ τε] πάνυ τι? 4. αὐτόνομον] Addendum videtur δέ. 13. καὶ Μηδίας] P. delevit. 20. Στραγγολίπιν] V. Ταγγρολίπην.

deinde bellum in nos moverint necesse arbitror, repetita paulo altius narratione, tradere. patria illorum prima fuit septentrionalis tractus ultra Tanaïn et Bosporum, non longe a montibus Caucasiis. gens fuit propriis ab initio institutis utens, lacte vesci solita, populosissima bellicosissimaque eadem, nec ullius unquam iugum externae potestatis passa. porro imperio Persarum in Agaris posteros translato, auctaque in tantum Saracenorum potentia, ut non modo Persidi, Mediae, Babyloniae, Assyriisque dominarentur, verum iam Aegypto etiam et Africae partique Europae non exiguae imperarent, tantum regnum discordia pessum dedit et in multos minutos discidit principatus, invadentibus pro se potentioribus quibusque inter seditionum tumultus, bellorumque furores civilium, quas urbes quasve provincias quisque concupisset. in iis Muchumet Iambraelis filius, imperatoris Basilii temporibus, Persis, Medis et Abritanis unus imperitans, bellum cum Indis et Babyloniis gerebat, in quo cum fortuna eum deficeret, resque retro illi ferri suae viderentur, optimum factu duxit, legatione ad principem Hunnorum missa, socias illinc in auxilium copias petere: delecti oratores cum donis pretiosissimis brevi rediere votorum compotes, auxiliariorum tria millia ducentes secum sub ducibus duobus, Tangrolipe et Mucaleto filio Maceelis, qui traie-

ραν πεπυργωμένην ἑκατέρωθεν οὖσαν ἐς τὴν Περσίδα φοιτῶσι.
συμμίξας οὖν ὁ Μουχούμετ τῷ ἑαυτοῦ στρατεύματι τοὺς μισθο- P 22
φόρους Τούρκους προσβάλλει τῷ τῶν Ἀρράβων ἄρχοντι Πισσα-
ρίῳ, καὶ ῥᾷον αὐτὸν κατατροποῦται. ἐπανελθὼν δὲ εἰς τὴν ἑαυ-
τοῦ ἔσπευσε καὶ πρὸς τοὺς πολεμοῦντας Ἰνδοὺς μετὰ τῶν ξυμμά-
χων διαγωνίσασθαι. παραιτουμένων δ' ἐκείνων καὶ πρὸς τὴν ἑαυ-
τῶν ἐκλιπαρούντων ἐξαποστέλλειν, ἀνεθείσης σφίσι τῆς ἐν τῇ γε-
φύρᾳ φυλακῆς τοῦ Ἀρράξιδος, ἐπείπερ ἐκεῖνος ἐνέκειτο καὶ βίαν
ἐπενεγκεῖν ἐβουλεύετο, δείσαντες οἱ Τοῦρκοι μὴ πάθοιέν τι δεινὸν
πρὸς ἀποστασίαν χωροῦσι. καὶ τὴν Καρβωνῖτιν ἔρημον ὑποδύν- B
τες διὰ τὸ μὴ θαρρεῖν ὀλίγοι πρὸς τοσαύτας ἀντιπαρατάξασθαι
μυριάδας, ἐκεῖθεν ἐκδρομὰς ποιούμενοι τὰ τῶν Σαρακηνῶν ἐδῄουν
καὶ ἔφθειρον.

8. Δυσανασχετῶν δ' ἐπὶ τοῖς γενομένοις ὁ Μουχούμετ,
στρατὸν ἀθροίσας ἀμφὶ τὰς εἴκοσι χιλιάδας ἐκπέμπει κατὰ τῶν
Τούρκων δέκα στρατηγοὺς αὐτῷ ἐπιστήσας τῶν ἐπ' ἀνδρίᾳ καὶ
συνέσει μαρτυρουμένων Σαρακηνῶν. ἄραντες οὖν οὗτοι πρὸς τὴν
Καρβωνῖτιν ἠπείγοντο. ἀλλ' εἰσιέναι μὲν τὴν ἔρημον διά τε τὴν
τοῦ ὕδατος σπάνιν καὶ τὴν τροφῶν ἔνδειαν ἀλυσιτελὲς εἶναι ᾤοντο, C
ἔγγιστα δὲ τοῦ στόματος τῆς ἐρήμου στρατοπεδεύσαντες διεσκο-

1. πεπυργωμένην] Cod. πεπυρωμένην. correxit P. 3. Ἀρράβων] P. Βαβυλωνίων. ibid. Πισσαρίῳ] Pag. 30, 16 Πισσύριος scribitur.

cto Araxe per pontem utrimque turribus munitum in Persidem pervenerunt. nec moram fecit Muchumet his recentibus mercede militantium Turcorum auxiliis ad suas veteres copias adiunctis confligendi cum Pissario Babyloniorum principe, quem facile fudit fugavitque. unde victor ad sua reversus parabat expeditionem adversus Indos, hos quoque hostes experta iam virtute Turcorum subacturum se confidens. verum his longiorem militiam detrectantibus remittique in patriam ac pontis super Araxem custodiam ipsis committi flagitantibus, ubi contra incumbens Muchumet non longe abesse videbatur inferenda vi, Turci veriti ne quid acerbum paterentur, palam rebellant: solitudineque insessa Carbonitide, cuius latebris et inaccessa natura locorum paucitatem suam a tanto numerosioribus Muchumetis exercitibus tuerentur, excursionibus illinc crebris in circumpositas Saracenorum erumpebant regiones, rapinis ruinisque cuncta passim foede vastantes.

8. His indignatus Muchumet exercitum viginti ferme millium contra Turcos mittit sub decem ducibus fortitudinis ac prudentiae inter Saracenos notae testataeque. hi profecti Carbonitidem versus cum se admovissent proxime, penetrare in ipsam solitudinem, aquae annonaeque omnis inopia squallentem periculosum rati, ad eius fauces, qua necessarius erat transitus munitis castris securam, ut ipsis videbantur, et sapientem inibant belli ad-

πουντο τὰ πρὸς τὸν πόλεμον. ὁ δὲ Στραγγολίπις τὸ βάθος αὐλιζόμενος τῆς ἐρήμου, ἐπείπερ ἔγνω τὴν κατ' αὐτοῦ ἐκστρατείαν, τοῖς μετ' αὐτοῦ κοινολογησάμενος καὶ ξυμφέρον εἶναι κρίνας νυκτὸς τοῖς Ἀγαρηνοῖς ἐπιθέσθαι καὶ Πέρσαις, ταχυπορίᾳ χρησάμενος ἐπὶ δυσὶν ἡμέραις ἐπιτίθεται τῇ τρίτῃ νυκτὸς αὐτοῖς ἀφυλάκτως σκηνοῦσι καὶ μηδὲν προσδεχομένοις κακόν, καὶ κατατροποῦται τούτους ῥᾳδίως. ἐντεῦθεν λείας ὅτι πλείστης γενόμενος ἐγκρατὴς καὶ ἁρμάτων καὶ ἵππων κυριεύσας πολλῶν οὐκέτι λοι-
V 13 πὸν περὶ τὴν Καρβωνῖτιν ηὐλίζετο, οὐδὲ λαθραίας ἐποιεῖτο τὰς
D ἐπιθέσεις ὡς φυγὰς καὶ λῃστής, ἀλλὰ φανερῶς τῶν ὑπαίθρων ἀντεποιεῖτο, προσρυϊσκομένων αὐτῷ καὶ τῶν ὅσοι διὰ κακουργίας τότε θάνατον ἐδεδίεσαν, δούλων τε οὐκ ὀλίγων καὶ τῶν χαιρόντων ταῖς ἁρπαγαῖς, ὡς ἐν βραχεῖ τῷ χρόνῳ δύναμιν ἀθροισθῆναι μεγίστην περὶ αὐτόν, οὐκ ἐλάττω τῶν πέντε μυριάδων. τὰ μὲν κατ' ἐκεῖνον ἐφέρετο τῇδε· ὁ δὲ Μουχούμετ μὴ ἐνεγκὼν τὰ ξυμβάντα μετρίως τοὺς μὲν δέκα στρατηγοὺς ὑποστρέψαντας ἀπετύφλωσε, τοὺς δὲ τὸν κίνδυνον ἀποδράσαντας στρατιώτας θριαμβεύσειν ἠπείλησε γυναικείας περιβεβλημένους στολάς, αὐτὸς δὲ πρὸς ἀντιπαράταξιν καθωπλίζετο.

P 23 9. Ἀλλ' οἱ μὲν στρατιῶται τὰς ἐκείνου ἐνωτισάμενοι ἀπειλὰς προσχωροῦσι τῷ Στραγγολίπιδι. τοσαύτης οὖν προσγενομένης ἐκείνῳ καὶ τηλικαύτης δυνάμεως, ἀγείρας ἅπαντα τὸν στρα-

1. Στραγγολίπις] V. Σταγγρολίπης. ibid. τὸ βάθος] κατὰ τὸ βάθος? 21. προσγενομένης] V. προσγινομένης.

ministrandi rationem imminentes ex tuto in occasionem rei gerendae. at Strangolipes interiora solitudinis obtinens cognita expeditione contra se suscepta, communicato probatoque suis consilio, nocturnae irruptionis post continuatum biduo iter, tertia demum nocte improvisus Agarenis Persisque metu procul, curaque omni desidentibus intra sua tabernacula superveniens, facile illos vertit in fugam, praedaque inde potitus plurima, curruumque et equorum adeptus copiam, non iam sibi delitescendum in Carbonitide putavit, aut furtivis fugacium latronum more incursionibus grassandum. sed prodire palam obtinereque campum iusto exercitu ausus est, confluentibus ad ipsum undique, qui maleficiorum conscii mortem in suppliciis timebant, aut quos alioqui delectabat rapto vivere, tanto numero ut brevi tempore milites sub signis non pauciores quinquaginta millibus haberet. interim Muchumet moderate non ferens quae contigerant decem ducibus ab infelici expeditione reversis oculos eruit, militesque, qui male pugnaverant, minabatur ignominiose traducturum se muliebribus ad ludibrium stolis indutos. ipse interim armabat instruebatque se ad rem per se cum Strangolipide gerendam.

9. Ceterum qui fuga ex priore proelio servati erant milites, metu ignominiae ac minarum Muchumetis passim ad Strangolipidem transfugiebant, qui fiducia tanti supplementi contractis in unum copiis iam omnibus occupavit

τὸν πρὸς τὸν Μουχοῦμετ ἠπείγετο, καθολικῇ μάχῃ σπεύδων κρῖναι τὰ πράγματα. ἀλλὰ κἀκεῖνος Σαρακηνοὺς καθοπλίσας καὶ Πέρσας καὶ Καβείρους, καὶ Ἄραβας, καὶ στρατὸν συστησάμενος περί που τὰς πεντήκοντα μυριάδας, φέρων δὲ καὶ πυργοφόρους ἐλέφαντας ἑκατόν, ἔσπευδεν ἀντιμετώπως στῆναι τῷ Στραγγολίπιδι. ὑπαντιάζει γοῦν αὐτῷ κατὰ τὸν λεγόμενον Ἀσπαχᾶν, καὶ B γενομένης μάχης καρτερωτάτης ἔπεσον μὲν ἐξ ἑκατέρων πολλοί, πίπτει δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Μουχοῦμετ, οὔτε τόξῳ βληθεὶς οὔτε δόρατι, ἀλλ' ἐφιππαζόμενος καὶ τὸν οἰκεῖον παραθαρρύνων λαόν, τοῦ ἵππου αὐτῷ ὀλισθήσαντος, σὺν ἐκείνῳ κατενεχθεὶς εἰς γῆν καὶ ἐκτραχηλισθεὶς ἐτεθνήκει. τούτου δὲ καὶ συμπεσόντος τὸ σὺν αὐτῷ τῶν Περσῶν πλῆθος τῷ Στραγγολίπιδι προσεχώρησε, καὶ ὁ Στραγγολίπις ὑπὸ πάντων εὐθὺς βασιλεὺς ἀνηγόρευτο τῆς Περσίδος. ἀναρρηθεὶς δ' ἐκπέμπει καὶ καθαιρεῖ τὴν ἐν τῇ γεφύρᾳ τοῦ Ἀρράξιδος φυλακὴν καὶ τὸ ἔθνος τῶν Τούρκων πρὸς τὴν Περσίδα καλεῖ. ἀνέτου δὲ τῆς ἐς Περσίδα πορείας ἀποδειχθείσης αὐτοῖς καὶ τῆς τοῦ Ἀρράξιδος διαβάσεως, ξυνέθεον παμπληθεί, πλὴν τῶν ὅσοι πόθῳ τῆς ἑαυτῶν πατρίδος ἀντεποιοῦντο. C οἳ καὶ καθελόντες Πέρσας τε καὶ Σαρακηνοὺς αὐτοὶ κύριοι τῆς Περσίδος γεγόνασι, σουλτάνον τὸν Στραγγολίπιδα ὀνομάσαντες, ὅπερ σημαίνει παρ' αὐτοῖς βασιλεὺς βασιλέων καὶ παντοκράτωρ. πάσας οὖν τὰς ἀρχὰς τῶν Περσῶν καὶ Σαρακηνῶν ἀφελόμενος

18. πλὴν] Ita P. pro τήν.

ad Muchumetem ultro ipsum invadere, pugnare cum illo iusta acie, totisque viribus et proelio decretorio iacere aleam summae rei certus. sed et ille instructissimo fretus exercitu, quem e Saracenis, Persis, Cabiris, Arabibus conflaverat quingentis capitum millibus constantem, adducens una simul turritos elephantos centum, occurrit contra Strangolipidi magna spe, offenditque illum in loco Aspacha vocato. ubi magnis animis ac viribus proelio conserto cum utrimque multi cecidere, tum inter eos ipse Muchumet, non arcu eminus, non hasta comminus confossus. sed cum alte equo exstans suos hortaretur ad agendum fortiter, eoque prolabente devolutus in terram, cervix ipsi confracta, ereptaque vita est. comperta ducis morte Persarum multitudo reliqua Strangolipidi se dedidit. itaque is unanimi iam consensu omnium rex Persidis acclamatus, statim praesidiariis, qui pontem Araxis custodiebant, ea statione motis gentem Turcorum in Persidem vocavit, libero illis patefacto per Araxis pontem aditu. qua illi facultate cupide usi, gregatim emigrarunt, paucis relictis, quos dulcedo natalis coeli et patriae caritas tenuit. nec vero Persae ac Saraceni adversus passim affluentes Araxe aperto colonias terram aut dignitatem suas obtinere potuerunt, victi spoliatique ab hospitibus, ut plane iam domini Persidis Turci essent, quibus communi gentis decreto placuit Strangolipidem Sultanum appellare, quae vox apud ipsos regem regum et imperatorem sonat. is magistratus praefecturas-

εἰς Τούρκους μετήνεγκε, καὶ τὴν Περσίδα πᾶσαν αὐτοῖς καθυπέταξεν.

10. Ἀλλ' οὕτω μὲν Ῥωμαίων οἱ Τοῦρκοι γεγόνασιν ὅμοροι τὴν Περσῶν ἀρχὴν κατασχόντες. ἀναγκαῖον δ' ἴσως εἰπεῖν D κἀκ ποίας ὁρμηθέντες αἰτίας Ῥωμαίους πολεμεῖν ἤρξαντο, καίτοι δεδιότες πρότερον τὸν πρὸς αὐτοὺς πόλεμον καὶ φρίττοντες ἐκ μόνης τῆς φήμης τὰ τῶν προηγησαμένων τριῶν βασιλέων ἀνδραγαθήματα, τοῦ Φωκᾶ Νικηφόρου φημὶ καὶ Ἰωάννου καὶ τοῦ Πορφυρογεννήτου Βασιλείου· ὑπώπτευον γὰρ ἔτι παρὰ Ῥωμαίοις σώζεσθαι τὴν ἐκείνων ἀρετήν τε καὶ δύναμιν. τοῦ Στραγγολίπιδος, ὡς ὁ λόγος ἐδήλωσε, τὴν Περσῶν ἀναδυσαμένου βασιλείαν καὶ πλούτου πολλοῦ καὶ στρατευμάτων ἐγκρατοῦς γενομένου καὶ τὰ Σαρακηνῶν ταπεινώσαντος, οἱ πρὶν ὁμοροῦντες Πέρσαις καὶ P 24 πολεμοῦντες πρὸς τὸν Μουχούμετ, σπονδὰς πρὸς ἀλλήλους V 14 ποιούμενοι πόλεμον ἐμελέτων κατὰ Περσῶν. ἀλλὰ τοῦτο προγνοὺς ἐκεῖνος πρὸς μὲν Πισσύριον τὸν Βαβυλῶνος ἄρχοντα αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ παρετάξατο, διαφόροις μάχαις τοῦτον ἡττήσας καὶ ἀνελὼν κύριος καὶ τῆς Βαβυλωνίων ἐξουσίας ἐγένετο. πρὸς δὲ Καρμεσῆν τὸν τῶν Ἀρράβων ἀρχηγὸν καὶ Κουτλουμοῦν ἐκπέμπει τὸν τοῦ οἰκείου πατραδέλφου υἱόν, χεῖρα βαρεῖαν αὐτῷ δούς· ὃς ἀπελθὼν καὶ τοῖς Ἀρράψι συμβαλὼν ἡττήθη τε καὶ αἴσχιστα ἔφυγεν. ἐπανιὼν δ' ἐκεῖθεν καὶ μέλλων διιέναι διὰ τῆς Μήδων

11. ἀναδυσαμένου] ἀναδησαμένου? 17. διαφόροις] καὶ διαφόροις?

que omnes Persis ereptas Saracenisque Turcos in suos transtulit, Persidemque plane ipsis subiecit universam.

10. Dixi hactenus quo casu in Romani limitis viciniam Turci processerint, Persarum regione sibi subiecta; non minus autem forte fuerit necessarium exponere, qua primum occasione quave causa bellum inferre Romanis coeperint: soliti antea formidare Romanam vim, immo cohorrescere ad famam memoriamque solam trium imperatorum, de quorum facinoribus audierant, Nicephori nimirum Phocae, Ioannis et Porphyrogeniti Basilii. autumabant enim perseverare adhuc et vigere apud Romanos virtutem et potentiam istorum. postquam Strangolipes imperium, uti diximus, adeptus Persicum opumque multarum et exercituum potens res Saracenorum depressit finitimae Persarum gentes, quibus fuerant antea cum Muchumete controversiae, concordia inter se inita bellum in Persas meditabantur. id ille mature sentiens Pissyrium quidem Babyloniorum principem sibi sumpsit ipsi debellandum. quem et congressus variis proeliis vicit et ad extremum interfecit, potentia Babyloniorum universa suum in dominium translata. adversus Carmesen vero ducem Arabum Cutlumum misit patrui sui filium cum manu valida, qui profectus, commisso cum Arabibus proelio victus turpissime fugit. inde revertens transiturus per Medorum terram, proxime Baasum munire

ἔγγιστα τοῦ Βαὰς στρατοπεδεῦσαι ἤθελε. δεδιὼς δὲ Ῥωμαίους ἐγκρατοῦντας τότε Μηδίας πρεσβεύεται πρὸς τὸν τῆς χώρας ἄρχοντα B (ἦν δὲ τότε Μηδίας ἄρχων Στέφανος ὁ Κωνσταντίνου τοῦ παραδυναστεύοντος τῷ τότε βασιλεῖ, ὃν καὶ Λειχουδίαν ἐκάλουν, θεῖος), ἀξιῶν συγχωρηθῆναί οἱ τὴν δίοδον καὶ ὑπισχνούμενος ἄψαυστον καὶ ἀσινῆ τὴν χώραν διατηρῆσαι. ὁ δὲ τοῖς πρέσβεσιν ἐντυχὼν καὶ τὴν παράκλησιν δειλίαν εἶναι ὑποτοπάσας, τὸν ἐγχώριον ἀθροίσας στρατὸν συμβάλλει τοῖς Τούρκοις ἀπειροπόλεμος ὢν ἐμπειροπολέμοις. καὶ μηδέν τι ἄξιον λόγου διαπραξάμενος ἡττᾶται ἅμα τῇ συμβολῇ, καὶ πίπτουσι μὲν συχνοὶ τῶν Ῥωμαίων, ἑάλω δὲ καὶ αὐτός. ἀλλὰ τοῦτον μὲν ὁ Κουτλουμοῦς γενόμενος C κατὰ τὸν Βρίζιον ἀπεμπολεῖ, αὐτὸς δὲ πρὸς τὸν σουλτάνον ἐπανελθὼν ἀπολογεῖται μὲν περὶ τῆς στρατείας, ὡς ἐν παρόδῳ δὲ ἀφηγεῖται καὶ τὰ περὶ τῆς Μηδίας, ὡς εἴη μὲν χώρα πάμφορος κατέχεται δὲ ὑπὸ γυναικῶν, τοὺς πολεμήσαντας πρὸς αὐτὸν στρατιώτας ὑπαινιττόμενος. τούτοις τοῖς λόγοις ὁ σουλτάνος ἐπιρρωσθεὶς δύναμιν κατὰ Ῥωμαίων ἐκπέμπει ἀμφὶ τὰς εἴκοσι χιλιάδας, στρατηγὸν ἐπιστήσας αὐτῇ τὸν ἀδελφόπαιδα Ἀσὰν τὸν λεγόμενον Κωφόν, ἐπισκήψας αὐτῷ τὴν ταχίστην ἐφικέσθαι καὶ τὴν Μηδικήν, εἰ μὴ προσχωροίη αὐτῷ, προσκτήσασθαι. ἐκεῖθεν τοῦ πρὸς Ῥωμαίους πολέμου οἱ Τοῦρκοι ἀρξάμενοι διετέλεσαν μέχρι τῆς

2. ἐγκρατοῦντας] Ita scripsi pro ἐκκρατοῦντα. P. κρατοῦντας. 3. ἄρχων Στέφανος ὁ Κωνσταντίνου] P. ἄρχων ὁ πατρίκιος Στέφανος Κωνσταντίνου. Cod. ἄρχων Στέφανος καὶ ὁ Κωνσταντῖνος. 5. θεῖος] P. υἱός.

castra voluit. veritus autem Romanos obtinentes tum Mediam, legatos mittit ad praetorem provinciae. erat is patricius Stephanus Constantini Lichudiae cognominati, qui plurimum apud tunc imperantem poterat, filius. petebat legatio Cutlumi liberum transitum, pollicens innoxium fore. praetor audita supplicatione legatorum ex conscientia debilitatis modestiam esse istam interpretans, copiis provinciae contractis, temere homo imperitissimus rei bellicae, proelium praecipitat cum experientissimis armorum Turcis, et quod erat consentaneum, re pessime gesta victus est, occisis Romanorum plurimis captoque ipso duce, quem Cutlumus, cum Brisium pervenisset, ibi vendidit, reversusque ad Sultanum infelicitatem expeditionis excusavit, ut potuit, obiterque sermoni mentionem intexuit Mediae, quam esse aiebat feracem omnium frugum bonorumque regionem, a mulieribus possessam; militum Romanorum ibi degentium expertam ignaviam oblique perstringens eo verbo. his confirmatus Sultanus, exercitum circiter viginti millium contra Romanos mittit, duce illi praeposito fratris filio Azane, Surdo cognominato, datis illi mandatis adeundae quam primum Mediae, et nisi sponte se dederet, vi subigendae. sic Turci coeperunt pugnare cum Romanis, successuque initiorum illecti deinceps perrexere bello nos petere in hunc usque

D νῦν πολεμοῦντες Ῥωμαίοις. ἀλλ' ἐπανίτω μοι ὁ λόγος πρὸς τὴν
ἀρχῆθεν ἀκολουθίαν.

11. Μανουήλ, ὡς εἴρηται, ὁ κουροπαλάτης στρατηγὸς
αὐτοκράτωρ τῶν ἑῴων ταγμάτων πρὸς τοῦ Διογένους ἀποδειχθείς,
περὶ τὴν Χαλτικὴν διατρίβων ἐφυλάττετο τὰς τῶν Τούρκων ἐπι-
δρομάς. ἐπεὶ δ' ἀπηγγέλη αὐτῷ παρὰ τῶν σκοπῶν ὡς πλῆθος
Τούρκων στρατηγὸν ἔχοντες τὸν Χρυσόσκουλον, ὃς ἐκ σουλτάνων
σειρᾶς ὥρμητο, τῆς δ' ἐξουσίας ἀντεποιεῖτο Περσῶν αὐτῷ προση-
κούσης, ἐπίασι τὰς τοῦ Ἀρμενιακοῦ κωμοπόλεις πορθήσοντες,
τὰς δυνάμεις ἀναλαβὼν ἐχώρει κατὰ τῶν Τούρκων καὶ διεσκεδα-
P 25 σμένοις αὐτοῖς ἐντυχὼν ὡς εἰς προνομὴν ἐξιοῦσι ῥᾳδίως τούτους
ἐτρέψατο. ἔγγιστα δὲ τοῦ στρατοπέδου τῶν Τούρκων ἐν τῷ διώ-
κειν γενόμενος καὶ λόχοις αὐτομάτοις περιπεσὼν καὶ ἐπιπολὺ ἀν-
τισχὼν καὶ γενναίως ἀγωνισάμενος, ἐπεὶ μὴ οἷός τε ἦν καρτερεῖν
ἔτι τῆς Ῥωμαίων φάλαγγος εἰς φυγὴν τραπείσης καὶ διασκεδα-
σθείσης, ὥρμησε καὶ αὐτὸς εἰς φυγήν, κυκλωθεὶς δ' ὑπὸ τῶν
Τούρκων ἁλίσκεται ἅμα τοῖς δυσὶν αὐτοῦ γαμβροῖς, τῷ τε Με-
λισσηνῷ καὶ Ταρωνίτῃ· ἔπεσον δὲ καὶ τῶν λοιπῶν Ῥωμαίων ὀλί-
B γοι. ἀπαχθεὶς οὖν πρὸς τὸν Χρυσόσκουλον δεινὸν ᾤετο μὴ δρᾶ-
V 13 σαί τι τοῦ γένους ἐπάξιον, καὶ μέντοι καὶ δέδρακεν ἔργον ἀξιαφή-
γητον. διαγνοὺς γὰρ ὡς ἀποστάτης ἐστὶ τοῦ σουλτάνου ὁ τοῦτον
νικήσας καὶ τῆς Περσῶν ἐφίεται δυναστείας, δεῖν ᾠήθη ἀπόπει-

7. Χρυσόσκουλον] Vide notas P.

diem. sed in gyrum susceptae narrationis ordinisque rerum reducenda nunc mihi oratio est.

11. Manuël, ut dictum est, curopalates, dux summus Orientalium copiarum a Diogene declaratus, circa Chalticam commorans Turcorum excursiones observabat. cum vero ei a speculatoribus indicatum esset, multitudinem Turcorum duce Chrysosculo e genere Sultanorum, principatum Persidis sibi, ut putabat, debitum ambiente, irruere in vicos limitis Armeniaci, animo eos vastandi, assumptis copiis contra Turcos vadit, quos et dispersos, utpote praedabundos offendens facile in fugam vertit. hinc cum fugaces usque ad proximam viciniam castrorum Turcicorum cupidius insequeretur, coorientibus in eum Turcis e locis antea occupatis, quae tunc usum insidiarum arte positarum ipsis praebuerunt, diu fortiter pugnans restitit. sed cum versa in fugam dissipataque phalange Romana, obsistere ipse unus amplius non posset, necessario et sero fugiens conclusus captusque a Turcis est cum duobus sororum suarum viris, Melisseno et Taronita. ceciderunt et reliquorum Romanorum pauci. abductus igitur ad Chrysosculum grave putabat, si non aliquid genere dignum efficeret suo, effecitque plane dignum in primis narratu facinus. cognito enim victorem suum defecisse a Sultano, et spe ambitiosa principatum Persarum versare animo, experiri hominem de-

ραν ποιήσασθαι τούτου. καὶ προσελθὼν αὐτῷ καταμόνας καὶ τὰ κατ' αὐτὸν ἐξετάζων, ἐπείπερ ἔγνω τὸν ἄνδρα ἐν φόβῳ πολλῷ καθεστῶτα (ἠπόρει γὰρ ὡς πρὸς τὸν σουλτάνον ἀξιομάχου δυνάμεως) ἠπίων ἥπτετο λόγων πρὸς αὐτόν, καὶ δὴ μαλάξας τὸ τούτου σκληρόγνωμον δραστικωτέρων ἐχρῆτο λόγων φαρμάκοις πρὸς τὴν δευτέραν ἀπόπειραν. τὰ δὲ ἦν ὡς ἐπείπερ τῆς βασιλείας ἐρᾷ Περσῶν καὶ πρὸς τὸν κρατοῦντα ταύτην ἀδυνατεῖ παρατάξασθαι C *ἅτε σπανίζων ἀξιολόγου δυνάμεως, οὐκ ἄν ποτ' αὐτῷ τὰ κατὰ σκοπὸν ἀποβαίη, εἰ μὴ πρὸς τὸν βασιλέα Ῥωμαίων αὐτομολήσειε κἀκεῖνον ξύμμαχον σχοίη καὶ πρὸς τὸ προκείμενον συνεργόν. ὁ δὲ ξυμβούλῳ τε ἅμα τούτῳ καὶ ὁδηγῷ χρησάμενος ἅμ' αὐτῷ ταχέως τὴν βασιλίδα κατέλαβε, καὶ ὁ τοῖς ὅπλοις κρατήσας ἑάλω λόγων δεινότητι. τοῦτο τὸ ἔργον εἰς μέγα κλέος τὸν κουροπαλάτην ἀνήγαγεν· καὶ γὰρ ἦν ὄντως ἀξιεπαίνετον. φιλοφρόνως οὖν καὶ ἄμφω ὁ βασιλεὺς ὑπεδέξατο καὶ δωρεαῖς μεγάλαις τετίμηκεν.*

12. *Ἦρος δὲ ἀρχομένου κατὰ τῶν Τούρκων ἐστράτευσεν* D *ἐπαγόμενος ξὺν αὐτῷ τὸν Χρυσόσκουλον. γενομένου δὲ τούτου κατὰ τὴν Βιθυνίαν ὁ κουροπαλάτης ὠταλγίᾳ συσχεθεὶς τετελεύτηκε, μέγα πένθος τῷ βασιλεῖ καταλιπών· μάλα γὰρ ἐφίλει τὸν ἄνδρα. ὁ δὲ Χρυσόσκουλος μικροῦ δεῖν καὶ συναπῆλθεν αὐτῷ. οὕτως ὑπὸ τοῦ πάθους νενίκητο, ὡς προέσθαι βούλεσθαι καὶ αὐτὴν*

22. *οὕτως*] Fort. add. *γοῦν*. *ibid. αὐτὴν*] *αὐτός?*

crevit; secretique opportunitate colloquii, introspecta eius mente, ubi timore illum urgeri magno deprehendit, quod se copiis Sultani mox contra se moturi sentiret imparem, blandis eum demulcere verbis aggressus est: sicque mollita primo illo delinimento duritie barbari, efficacioris velut medicaminis profuturam sic parato secundam hanc quamdam compositionem admovet, ait illi, quandoquidem imperium Persarum affectans, idoneas ad eius insessorem debellandum non haberet copias, nunquam voti compotem futurum, nisi ad Romanum imperatorem transfugiens, eum sibi adiungeret socium ad bellum Persicum. his ille auditis, utilis consilii auctorem, viae quoque ducem sibi esse voluit, statim cum illo Constantinopolim profectus. sic qui armis vicerat, arte verborum victus vicissim et captus est. magnam eo facto gloriam suo peperit nomini curopalates: et erat sane laude dignum insigni facinus. utrumque porro imperator benevolentissime exceptum muneribus magnis honoravit.

12. Inde sub veris initium expeditionem in Turcos suscepit, ducens cum ipso Chrysosculum. cum vero pervenisset in Bithyniam curopalates, dolore aurium correptus interiit, magnum luctum imperatori relinquens; multum enim amabat virum. Chrysosculus vero parum abfuit quin cum eo moreretur, tanta casum impatientia perturbationis ferens, ut superesse

τὴν ζωήν. ἀλλ' οὕτω μὲν οὗτοι, ἡ δὲ τοῦ κουροπαλάτου μήτηρ
τῇ βασιλίδι τῶν πόλεων διατρίβουσα, ἐπεὶ περὶ τῆς νόσου τοῦ υἱοῦ
ἐπέπυστο, ὡς δεινή τις καὶ δυσαπάλλακτος αὕτη ὑποτοπάσασα,
διαπεραιωθεῖσα ταχέως τὴν Βιθυνῶν καταλαμβάνει μητρόπολιν.
P 26 μαθοῦσα δ' ὅτι πρὸς τὸ κάκιον προχωροίη τῷ παιδὶ τὰ τῆς νόσου,
τὸ ὄρος ὑπερβᾶσα ὅπερ ἐγχωρίως Ἀζαλὰς ὠνόμασται, εὗρε τοῦτον
περὶ τὰς ὑπωρείας τούτου ἔν τινι φροντιστηρίῳ ἐπ' ὀνόματι τῆς
θεομήτορος (Ἄλυπος ὄνομα τῇ μονῇ) πρὸς τὴν ἔξοδον ἐπειγόμε-
νον. βοῆς δ' ἐπὶ τῇ ταύτης εἰσελεύσει γενομένης τοῖς περὶ τὸν
κουροπαλάτην, ἐπείπερ ἑώρακεν οὗτος τὴν μητέρα φοιτήσασαν,
ἐξήλατό τε σπουδαίως τῆς κλίνης, καὶ ταύτην περιπλακεὶς κατη-
σπάζετο, μηδέν τι φθέγξασθαι δυνηθεὶς ἕτερον, μόνον δὲ αἰτη-
σάμενος ταύτην κοινῆς ἄμφω ἀξιωθῆναι ταφῆς. ὁ μὲν οὖν αὖ-
B θις ἀνακλιθεὶς τετελευτήκει μετὰ βραχύ. ἡ δὲ γενναία μήτηρ καὶ
μεγαλόψυχος τὴν ὀφειλομένην ὁσίαν ἀποπληρώσασα τῷ υἱῷ καὶ
τοσοῦτον πενθήσασα ὅσον εἰκὸς τὴν τοιοῦτον παῖδα ἀποβαλοῦσαν
στρατιώτην τε ἅμα καὶ στρατηγόν, βραχύ τι τοῦ πάθους ἑαυτὴν
ἀνενεγκοῦσα τὸν κλεινὸν ἐκπέμπει Ἀλέξιον συστρατευσόμενον τῷ
βασιλεῖ. ὁ δὲ τῇ μητρὶ συνταξάμενος καὶ δακρύων κρουνοὺς
ἀφιεὶς ἐπὶ δυσὶν ἐμερίζετο πάθεσι, σπλάγχνῳ τε μητρικῷ καὶ
στρατείας ἐπιθυμίᾳ. καὶ γὰρ ἦν εἴπερ τις ἄλλος φιλοπόλεμός τε

2. τῇ βασιλίδι] P. ἐν τῇ βασιλίδι. 5. προχωροίη] V. προσχωροίη. 11. ἐξήλατο] V. ἐνήλλατο. fort. tamen scripsit ἀνήλατο quod est p. 46 D. 12. αἰτησάμενος] Ita P. pro αἰτιασάμενος.

amico se negaret velle: at curopalatae mater in urbe diversans regia, ubi trepido perculsa nuntio est de filii morbo, quem gravem et non facile curabilem suspicata est, traiecto statim freto Bithyniorum in urbem primariam se confert. ubi cum didicisset intendi morbum, peiusque habere filium, monte superato, quem indigenae Azalam nominant, eum offendit in quodam monasterio dei matri consecrato, cui Alypus nomen est, in declivitate montis sito, ibi inquam offendit filium mater extremum iam spiritum trahentem. clamore autem ad adventum matronae a circumstantibus sublato, excitatus aeger, ubi venientem ad se matrem vidit, vincente morbum affectu exsiluit e strato, amplexusque et osculatus parentem est, pauca tamen verba eniti valens, quibus a matre postulabat curare ut illa dignaretur sese una cum illa communi ambos sepultura condi. sub haec iterum reclinatus paulo post obiit. generosa vero ac magnanima mater iustis rite persolutis filio, luctuque ac lamentatione perfuncta, tantis quantis prosequi eam fas et par fuit talem filium tali tempore amissum militem simul et ducem, a moerore paulisper se revocans, inclytum Alexium ab se dimittit comitem expeditionis imperatori futurum. at ille matri valedicto, non sine uberibus lacrimis duobus hinc inde affectibus distrahebatur, materna videlicet caritate et iuvenili ardore militandi: neque enim erat ullus, cui vel pietate in matrem vel generoso

καὶ φιλομήτωρ. ἀπάρας οὖν ἐκεῖθεν τῆς πρὸς τὸν βασιλέα φερούσης ἥπτετο, καὶ δὴ φθάνει τοῦτον περὶ τὸ Δορύλαιον σκη- C νοῦντα καὶ τὸν στρατὸν συναγείραντα. ὁ δὲ τοῦτον ἰδὼν καὶ ἐν ἀναμνήσει τοῦ πάθους γενόμενος δακρύειν τε ἤρξατο καὶ περὶ τῆς V 16 ἐκείνου μητρὸς ἐπυνθάνετο. καὶ τέλος βιάζεται τοῦτον πρὸς τὴν μητέρα παλινοστῆσαι, τοῦτο φράσας ὡς οὐ καλόν ἐστι ταύτην ἐπὶ τοσούτῳ μεγέθει πάθους καταλιπεῖν ἀπαράκλητον, τῷ πάθει πάθος προσθέντας τῷ ἐκείνου θανάτῳ τὴν σὴν ἐπὶ μακρὸν ἀποδημίαν. ταῦτα μὲν οὖν ὁ βασιλεύς. ὁ δ' ἐπειρᾶτο προσμένειν καὶ ξυνέπεσθαί οἱ κατὰ βαρβάρων στρατεύοντι. ἀλλὰ ταῦτα λέγων τὸν βασιλέα οὐκ ἔπειθε· καὶ ἄκοντα γὰρ τοῦτον ἐπαναζεῦξαι D πρὸς τὴν μητέρα παρεσκεύασεν. ὁ μὲν οὖν ἀπῄει, ὁ δὲ βασιλεὺς πρόσω χωρῶν τὰς Ῥωμαϊκὰς δυνάμεις συνήθροιζε καὶ πρὸς τὸν πόλεμον αὐτῷ ἐξηρτύετο.

13. Γενόμενος δὲ περὶ τὴν Καππαδοκῶν τοὺς ἀρίστους ἅμα τῶν στρατηγῶν ἐπ' ἐκκλησίαν ἐκάλει καὶ βουλὴν περὶ τοῦ πολέμου προὐτίθει, πυνθανόμενος δὲ εἰ χρὴ τὴν ἐπὶ Περσίδος ἐλαύνειν κἀκεῖσε τοῖς Τούρκοις συμπλέκεσθαι, ἢ μένοντα ἐπὶ τῆς ἰδίας τὴν ἐκείνων ἔλευσιν ἀναμένειν· ἠγγέλλετο γὰρ ἤδη καὶ ὁ σουλτάνος ἐξελθεῖν τῆς Περσίδος καὶ σχολῇ καὶ βάδην κατὰ Ῥωμαίων P 27 χωρεῖν. τοῖς μὲν οὖν ἐδόκει ὅσοι θρασύτερόν πως διέκειντο καὶ κολακικώτερον, μὴ μένειν, ἀλλ' ἀπιέναι καὶ συμπλέκεσθαι τῷ

2. Δορύλαιον] V. Δορύλεον. 3. συναγείραντα] V. συνέγειραντα. 14. αὐτῷ] P. αὐτάς. 17. δὲ] Fort. delendum.

bellicarum rerum studio cederet. inde igitur profectus ad imperatorem reperit eum congregato iam exercitu stativa circa Dorylaeum habentem, qui Alexio viso admonitus illo conspectu de casu Manuëlis, non tenuit lacrimas, et uti mater haberet percontatus est. ac tandem omnino imperat ad matrem ipsum reverti, praefatus aequum non esse illam in tali moerore consolationis expertem omnis relinquere: immo novo dolore a me ipso cumulatam, inquit, si morti maioris filii tuam ego in longinquam abductionem adiunxero. talia dicente Augusto excepit, instititque contra Comnenus multis orans, manere ut per eum in exercitu sibi et sequi ducentem ipsum adversus barbaros liceret. sed nihil dimovere imperatorem de sententia potuit. itaque quamlibet invitus reluctansque regredi ad matrem, praeciso principis iussu compulsus itineri se dedit domum versus: Augusto ulterius movente, et tum cogere Romanas undique copias, tum eas ad bellum instruere pergente.

13. Quo itinere cum in Cappadociam promovisset, praecipuis ducum convocatis de summa belli consultat, rogans ecquid praestaret irrumpere intra fines Persidis, ibique pugnare cum Turcis; an manentem intra limitem ditionis propriae ipsorum adventum exspectare. nuntiabatur enim Sultanum egredi iam e Perside, ac lento gressu in Romanos movere. ibi ferociores quique, quibusque assentari principi solemne erat, negare desidendum illic esse, sed vadendum occursandumque Sultano, et cum eo proeliandum in

σουλτάνῳ εἰσιόντι ἐν Βατάνοις τῆς Μηδίας. τῷ μαγίστρῳ δὲ Ἰωσὴφ τῷ Τραχανειώτῃ κατάρχοντι τότε ταγμάτων πολλῶν, καὶ τῷ δουκὶ πάσης δύσεως Νικηφόρῳ τῷ Βρυεννίῳ παντάπασιν ἐδόκει τὰ τοιαῦτα βουλεύματα σφάλλεσθαι, καὶ ἐξελιπάρουν τὸν βασιλέα, εἰ οἷόν τε εἴη, προσμένειν καὶ τοὺς πολεμίους ἕλκειν πρὸς ἑαυτὸν τὰς πέριξ πόλεις κατοχυρώσαντα καὶ τὰς πεδιάδας ἐμπρή-
B σαντα, ὥστε σπανίζειν τοῖς πολεμίοις τὰ ἐπιτήδεια· εἰ δὲ μὴ τοῦτο, κἂν γοῦν καταλαβεῖν τὴν Θεοδοσίου πόλιν κἀκεῖσε στρατοπεδεύσαντα προσμένειν τοὺς πολεμίους, ὥστ' ἀπορίᾳ τῶν ἀναγκαίων τὸν σουλτάνον ἀναγκασθῆναι τοῖς Ῥωμαίοις συμπλέκεσθαι ἔνθα Ῥωμαίους ξυμβαλεῖν πρὸς πόλεμον συμφέρον ἐστίν. ἀλλ' ἐδόκουν παρὰ κωφῷ ᾄδειν, καὶ τὰ τῶν κολάκων ἐνίκα. καὶ δέον ἀνδράσι τὴν οἰκείαν ἀρετὴν παραστήσασιν ὑπακούειν, ὁ δὲ τοῖς κόλαξι μᾶλλον προσεῖχεν ἢ τοῖς ὀρθὰ συμβουλεύουσιν, ἐπηρμένος τοῖς προλαβοῦσι τροπαίοις καὶ μέγα ἐπὶ τούτοις φρονῶν. καὶ γὰρ τό τε Μέμπετ φρούριον εἷλε καὶ Τούρκων ἀποσπάσι προνομευόντων ἐντυχὼν ἐτρέψατό τε τούτους καὶ πολλοὺς μὲν ἀνεῖλεν, οὐκ ὀλίγους δὲ καὶ ἐζώγρησε. τούτοις οὖν ἐπαιρόμενος καὶ θαρ-
C ρήσας πέρα τοῦ δέοντος ἅτε καὶ πλείονα τῶν προτέρων ἐπαγόμενος ξυμμαχίαν καὶ δύναμιν, ἄρας ξὺν παντὶ τῷ στρατεύματι τὴν εὐθὺ Περσίδος ἤλαυνε καὶ πρὸς τοὺς ἐναντίους ἐχώρει.

14. Γενομένῳ δὲ τούτῳ περὶ τὸ Μαζίκερτον ὁ Βασιλάκιος ὑπηντίαζε στρατὸν ἐπαγόμενος οὐκ ὀλίγον ἐκ Συρίας καὶ Ἀρ-

15. προλαβοῦσι] Cod. συμβαλλοῦσι. correxit P.

Batana Mediae parante ingredi. contra magistro Ioseph Trachaniotae magnae tunc parti copiarum praefecto, et duci totius Occidentis Nicephoro Bryennio, plane videbatur praeceps id errorique innixum consilium esse: rogabantque imperatorem ut, si posset, haereret in loco hostesque ad se eliceret, munitis interim civitatibus Romanae ditionis per circuitum, agrisque incensis ac vastatis, ne suppetere inde hostibus necessaria possent. sin movere inde certus esset, occuparet Theodosiopolin ibique castris positis hostes exspectaret. hinc enim fore ut inopia commeatuum Sultanus cogeretur pugnare cum Romanis loco ipsis ad victoriae spem commodiore: sed haec surdo canebantur. vicit adulatio, et turgens inani gaudio princeps, quod arcem Mempet dictam modo ceperat, et manus Turcorum praedantium caesis multis, paucis captis, fugaverat, sibi persuasit neminem unquam antea Romanum principem tanto in Persas tamque instructo civium sociorumve exercitu movisse. spebus inde magis magnis quam veris aut utilibus inflatus recta in Persidem universas copias perrexit ducere.

14. Hinc progresso usque Mazicertum Basilacius occurrit copias non paucas e Syria ducens atque Armenia. erat is ferox manuque fortis, prae-

*μενίας, ὃς ῥωμαλέος μὲν ὢν καὶ τὴν χεῖρα γενναῖος θρασὺς δὲ
ἄλλως καὶ δυσκάθεκτος ταῖς ὁρμαῖς, καὶ τὸν βασιλέα κολακεύειν
βουλόμενος οὐδὲν ὑγιὲς ἐρωτώμενος ἀπεφθέγξατο. τοῦ γὰρ βε-
στάρχου Λέοντος τοῦ Διαβατηνοῦ γράμματα τῷ βασιλεῖ πεπομ-
φότος, ὡς ὁ σουλτάνος φησὶ τὴν ἐκστρατείαν πυθόμενος καὶ δεί-
σας τὴν δύναμιν, τὴν Περσίδα καταλιπὼν ἄπεισι φεύγων εἰς Βα-* D
*βυλῶνα. τούτοις ὁ βασιλεὺς τοῖς λόγοις ἀναπεισθείς, διχῇ τὸ
στράτευμα διελὼν τὴν μὲν τῶν δυνάμεων αὐτόθι κατεῖχε, τὴν δὲ
πρὸς τὸ Χλέατ ἐξαποστέλλει, στρατηγὸν ἐπιστήσας αὐτοῖς τὸν
μέγιστον Ἰωσὴφ τὸν Τραχανειώτην, ἄνδρα δεινὸν ἐν στρατιωτικοῖς* V 17
*βουλεύμασί τε καὶ στρατηγήμασιν, ἀπρόθυμον δὲ τότε παντάπα-
σιν ὄντα καὶ τῷ βασιλεῖ παραινοῦντα εἴσω τὰς δυνάμεις ἁπάσας
κατέχειν καὶ μὴ μερίζειν τὸ στράτευμα, ἀγχοῦ τῶν ἐναντίων στρα-
τοπεδευόντων. ὃς ὡς ταῦτα λέγων οὐκ ἔπειθε, τὰς δυνάμεις
ἀναλαβὼν πρὸς τὸ Χλέατ ἠπείγετο. πόλις δὲ τὸ Χλέατ ὑπὸ τοὺς
Τούρκους τελοῦσα, καὶ φρουρὰν ἔχον ἀποχρῶσαν ἔνδοθεν Τούρ-* P 28
*κων. ἀλλ' οὔπω τρίτης διελθούσης ἡμέρας τοῖς ἐπὶ χόρτου συλ-
λογὴν ἐξιοῦσιν ἐπιτίθενται Τοῦρκοι καί τινας μὲν ἀναιροῦσιν
ἐνίους δὲ καὶ ζωγροῦσι. τοῦ ξυμβάντος γοῦν ἀπαγγελθέντος τῷ
βασιλεῖ εὐθὺς ὁ Βασιλάκης μετεκέκλητο καὶ περὶ τῶν Τούρκων
ἐπολυπραγμονεῖτο, τίνες τε εἶεν οἱ τὰς ἐπιθέσεις ποιούμενοι καὶ
ὅθεν γῆς ἥκοντες. ὁ δὲ τῇ συνήθει θρασύτητι καὶ πάλιν χρη-*

1. *ῥωμαλέος*] Ita P. pro *Ῥωμαῖος*. 2. *καὶ τὸν βασιλέα*] *καὶ* fort. delendum. 10. *δεινὸν ἐν*] *δεινὸν μέν?*

cipitique irrevocabiliter impetu ruere solitus, quamcumque in partem incubuerat. qui quod tunc assentari Augusto libebat interrogatus, nihil sani respondit. interrogabatur autem de eo, quod vestarches Leo Diabatenus modo imperatori scripserat: Sultanum audito eius adventu desperantem rebus suis Perside relicta fugere Babylonem. quae imperator a Leone scripta a Basilacio voce firmata pro indubitatis habens bifariam divisit copias; partem ibi detinuit secum, aliam versus Chleat misit, duce ipsi praeposito maximo Iosepho Trachaniota, viro acri tum in consultationibus, tum in exsecutionibus bellicis, sed tunc quod iubebatur invitissime agenti. suadebat siquidem omnibus modis imperatori contineret simul intra limitem universas secum copias. quae enim sineret ratio in tanta castrorum hostilium vicinia exercitum longe mittere? sed haec saepe frustra causatum necesse ad extremum fuit obsequi, et cum sibi commissa exercitus parte in Chleat tendere. Chleat civitas est subiecta Turcis praesidio eorum idoneo insessa. nondum tertia hinc dies effluxerat, cum in nostros pabulatores irruentes Turci quosdam caedunt, alios capiunt. nuntiata re imperatori, vocatur extemplo Basilacius, qui curiose inquisitus de Turcis, qui essent undeque erumperent in istas incursiones, solita confidentia respondit, proximum eo-

σάμενος τοὺς ἐκ τοῦ Χλέατ ἥκειν ἐφ' ἁρπαγῇ διενίστατο. ἔλαθεν οὖν οὕτω τὸν βασιλέα ἡ τοῦ σουλτάνου ἔφοδος οὐ μακρὰν τοῦ στρατοπέδου ὄντος καὶ τὰ τοῦ πολέμου εὖ διατιθεμένου. B *βουλόμενος γὰρ τὸν βασιλέα ἐπαγαγεῖν εἰς τὰ ἔμπροσθεν καὶ ἐντὸς ἀρκύων ποιήσασθαι, προδρόμους ἐξέπεμπεν, οἳ προέτρεχόν τε τοῖς ἵπποις περὶ τὸν τῶν Ῥωμαίων χάρακα, καὶ αὖθις ἀνθυπενόστουν ὥσπερ δρασμὸν ποιούμενοι. καὶ τοῦτο πολλάκις ποιοῦντες ἐνίους τῶν στρατηγῶν συνηρπάκασιν, ὧν ὁ πρῶτος ὁ Βασιλάκης ἦν. σπεύδων γὰρ οὗτος τὸν βασιλέα πληροφορῆσαι ὡς οὐκ ἐκ τοῦ Περσικοῦ στρατεύματος εἶεν οἱ τὰς ἐκδρομὰς ποιούμενοι, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐνοικούντων τῷ Χλέατ, ᾔτει συγχωρηθῆναί οἱ τοῦ χάρακος ἐξελθεῖν, καὶ τὸν ἀκινάκην σπασάμενος καὶ μυωπίσας τὸν ἵππον ἀσυντάκτως ἐχώρει κατὰ τῶν πολεμίων.* C *καὶ οἱ περὶ αὐτὸν εἵποντο οὐ κατὰ τάξιν ἀλλ' ὥσπερ ἔτυχεν ἕκαστος. ἀμέλει καὶ τὴν ἄτακτον τούτων φορὰν οἱ πολέμιοι θεασάμενοι προσεποιήσαντο φεύγειν. ἐπεὶ δὲ πόρρω τοῦ χάρακος εἶδον αὐτοὺς ἐξελάσαντας, τοὺς χαλινοὺς ὑποστρέψαντες καὶ διεσκεδασμένοις αὐτοῖς προσβαλόντες νικῶσιν αὐτοὺς κατὰ κράτος. καὶ πίπτουσι μὲν πολλοὶ τῶν στρατιωτῶν, ὡς μικροῦ δεῖν μηδ' ἄγγελον ὃ δὴ λέγεται διασωθῆναι τῆς συμφορᾶς, ἑάλω δὲ καὶ ὁ Βασιλάκης.*

15. *Ἐπεὶ δ' ἀπηγγέλη τῷ βασιλεῖ ὡς ὁ Βασιλάκης ἀσυντάκτως τοῦ χάρακος ἐξελθὼν κατὰ τῶν πολεμίων ἐλαύνει, τὸν*

12. *μυωπίσας*] V. *μυωπήσας*.

rum praesidium esse urbem Chleat, inde hos sine dubio venisse, qui nostris occurrissent. adeo in profunda et supina ignoratione desidebat imperator viciniae Sultani, cuius castra copiis ipsius omnibus plena, optimeque ad rem gerendam parata in proximo erant. cum autem is cuperet paulo adhuc ulterius imperatorem intra suas insidias elicere, parvas missitabat cursorum manus, qui apparentes circa Romana castra statim fugerent, quod saepe facientibus instantes in fuga Romani quidam duces capti sunt, quorum primus fuit Basilaces. facere enim plenam fidem is imperatori studens dicti sui, quo affirmaverat excursiones istas Turcorum non a Sultani castris, sed ab urbe Chleat esse, petiit permitti sibi egressum e castris, strictoque acinace, et calcaribus equo adactis, sine ullo ordine in hostes currit, suis pari confusione sequentibus. Turci hac observata diligentia, quamquam sperandi causam offerri videbant, non timendi, tamen pavore simulato fugae se dederunt. ubi autem longe iam a castris suis distare palantes Romanos intellexere, versis impigre habenis in eos equitant, facileque dispersos vincunt. caeduntur multi militum, adeo, ut quod aiunt, ne nuntius quidem superesset cladis. Basilaces vero captus est.

15. Cuius incompositus egressus simul nuntiatus imperatori fuerat, vocato is duce Occidentis Bryennio laevo tum cornu praefecto, prodire sta-

δοῦκα πάσης δύσεως μετακαλεσάμενος τὸν Βρυέννιον τοῦ ἀριστεροῦ τηνικαῦτα κατάρχοντα κέρατος, ἐκπέμπει τοῦτον μετὰ τῆς D οἰκείας δυνάμεως ἀπιέναι τὴν ταχίστην κελεύσας, ὡς εἴ τι δεινὸν ἐπισυμβαίη τῷ Βασιλάκῃ ἐπαμύνηται τούτῳ καὶ τῆς ἐκτροπῆς ἐπαμύνηται· ἤδη γὰρ ἐν αἰσθήσει γενέσθαι ἤρξατο τοῦ κακοῦ. ὁ μὲν οὖν ἀπῄει καὶ τὰς δυνάμεις ἐξῆγε τοῦ χάρακος ἐξιών. οὐδένα οὖν ἑώρα φίλων ἢ πολεμίων σπεύδων ἐπὶ τὰ πρόσω παραχωροῦντα ἤρξατο δὲ ὁρᾶν περὶ γηλόφους πολεμίους συνεστηκότας. βραχὺ δὲ προϊὼν καὶ νεκροῖς ἐνέτυχε σώμασι καὶ ἠπόρει τί ποτ' ἂν ὁ Βασιλάκης γέγονεν. ἐντυχὼν δὲ στρατιώτῃ ἔτι ἐμπνέοντι ἐπυνθάνετο ποῦ ποτ' ἂν εἴη ὁ Βασιλάκης, καὶ τί τὸ περὶ αὐτοὺς ὁρώμενον. ὁ μὲν ἀπήγγελε σύμπαντα, οἱ Τοῦρκοι δὲ πανταχόθεν P 29 συνέθεον καὶ κυκλοῦν ἐπειρῶντο τὴν φάλαγγα. αἰσθόμενος τοῦτο ὁ δοὺξ παρεκάλει τοὺς στρατιώτας ἄνδρας ἀγαθοὺς ὀφθῆναι, καὶ μηδέν τι δρᾶσαι τῶν ἀγενῶν καὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς ἀνάξιον γενναιότητος. στρέψας οὖν τὴν φάλαγγα ὡς ἐπὶ τὸ στρατόπεδον συντεταγμένως ἐχώρει, τῶν ἐπιόντων μηδένα λόγον ποιούμενος, ὡς δ' ἔγγιστα τοῦ χάρακος γέγονε, μέρος ἀναλαβὼν τῆς φάλαγγος V 18 καὶ τοὺς ἄλλους προσμένειν κελεύσας ἐξαίφνης κατὰ τῶν ἐπιόντων ἐπήλασε καὶ ῥαδίως τούτους ἐτρέψατο. ἐπεὶ δὲ τοὺς λοιποὺς ἑώρα B συνθέοντας παμπληθεί, πάντας ἀναλαβὼν ὑπέστρεψε πρὸς τὴν

2. κατάρχοντα] V. κατάρχοντος. 5. ἐπαμύνηται]? 6. χάρακος — ὁρᾶν] Fortasse: χάρακος. ἐξιὼν δ' οὐδένα μὲν ἑώρα φίλων ἢ πολεμίων, σπεύδων δ' ἐπὶ τὰ πρόσω ἤρξατο ἤδη ὁρᾶν — restat corruptum παραχωροῦντα, quod in παρὰ χῶρον mutavit P. 12. ὁρώμενον] δρώμενον? 15. ἀνάξιον] ἀναξίων?

tim eum iubet cum copiis, quae ipsi suberant, vel Basilacio, si opus foret, succursurum, vel alioqui excursiones importunas ulturum repressurumve. iam enim sensum aliquem mali ac periculi sui concipere imperator coeperat. fecit Bryennius quod iubebatur, cohortesque vallo educens aliquantumque progrediens, neminem aut amicorum aut hostium per campum vidit: extantes procul tantum e quibusdam tumulis Turcos procul conspicit. paulo vero ulterius progressus cadavera caesorum reperit. cumque esset anxius quid Basilacio contigisset, forte in adhuc spirantem incidens militem, ubi esset Basilacius, et quae esset haec strages quam cerneret ab eo doctus, rediit Augusto nuntiatum cuncta. at Turci circum accurrebant undique, circuireque phalangem conabantur, id quod sentiens dux adhortatus milites fortiter agere, neque committere, ut a Romana virtute degenerare viderentur, versa phalangis fronte in castra instructo agmine ferri coepit certo gradu, nulla circum tumultuantium habita Turcorum ratione. ut autem ad viciniam proximam castrorum provectus est, subsistere in loco iussa phalangis parte, ipse subito cum ceteris in sequentes irruens facile illos vertit. ut vero coire Turcos reliquos festinareque in suorum auxilium maximo numero vidit, resumptis suis omnibus, phalangem repetebat: quando ab instantibus

φάλαγγα. ἐπιθεμένων δ᾽ αὐτῷ τῶν Τούρκων καὶ κυκλωσάντων, δόρατι μὲν ἐτρώθη κατὰ τῶν στέρνων, βέλεσι δὲ δυσὶ κατὰ τῶν μεταφρένων. ἡρωϊκῶς δ᾽ ἀγωνισάμενος πρὸς τὴν φάλαγγα διασέσωστο καὶ ξὺν αὐτῇ κατέλαβε τὸ στρατόπεδον. ἀπελθὼν δὲ πρὸς βασιλέα καὶ τὰ ξυμβάντα διηγησάμενος ἐκελεύσθη πρὸς τῇ σκηνῇ γενέσθαι καὶ θεραπεύειν τὰ τραύματα.

C 16. Καὶ τότε μὲν ἔμεινε παρὰ τῇ σκηνῇ· ἡμέρας δ᾽ ἤδη διαγελώσης καὶ τοῦ ἡλίου ὁρίζοντα ὑπερβαίνοντος αὖθις μετεκαλεῖτο παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος. ὁ δ᾽ ἀπῄει τῶν τραυμάτων καταφρονήσας. ὡς δὲ βουλὴ προετέθη ἢ πολεμεῖν ἢ εἴσω τὰς δυνάμεις κατέχειν, τοῖς μὲν ἐδόκει συνετῶς ἄγαν εἴσω μένειν τοῦ χάρακος καὶ τὰς δυνάμεις ἐκ τοῦ Χλέατ μεταπέμπεσθαι, τοῖς δὲ κόλαξι τἀναντία, εἰ μὲν καὶ οὕτω φρονοῦσιν, οὐκ ἔχω λέγειν. τέως δ᾽ ἔδοξε, καὶ αὖθις ἐνίκα τὰ χερείονα. ἐξάγειν οὖν τὰς δυνάμεις ἐγένετο. οἱ δέ γε Τοῦρκοι κραταιότεροι αὖθις καὶ μετὰ πλείονος ἐπήρχοντο τῆς χειρός. καὶ δὴ προσβάλλουσι τούτῳ,
D καὶ μάχης συστάσης πίπτουσι μὲν τῶν Τούρκων συχνοί, πίπτουσι δὲ καὶ τῶν Ῥωμαίων πλεῖστοι. ἐτρώθη δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Βρυέννιος πολλαχοῦ τοῦ σώματος, ἀλλὰ δεινὸς ὢν περὶ τὰ στρατηγικὰ τὸ πλεῖστον τῆς φάλαγγος ἀσινὲς διεσώσατο. ὁρῶν δ᾽ ἐπιόντας τοὺς Τούρκους ὁ βασιλεὺς ἐξῆγε καὶ αὐτὸς τὰς δυνάμεις ὡς ἐπὶ πόλεμον καὶ παρετάττετο πρὸ τοῦ χάρακος. ἡγεῖτο δὲ τοῦ μὲν δε-

9. τραυμάτων] Ita P. pro στρατευμάτων.

Turcis circumventus, vulnus in pectore accepit hastae cuspide, in aversa quoque parte corporis telis iutus duobus. sic heroico certamine defunctus phalangi se suosque salvos adiunxit, cumque illa in castra reversus nihil prius habuit, quam adire imperatorem, cui narratis quae contigerant, ab eo iussus est in tabernaculo suo quiescere ac vulnera curare.

16. Quod tunc quidem ille fecit. posterae vero diei orto iam sole vocatus ab imperatore non excusavit, quod merito poterat, dolorem vulnerum: sed in consilio praesto adfuit, ubi deliberatione proposita, prodeundumne in aciem et pugnandum foret, an continendae intra vallum copiae? sapientibus quidem optimum factu videbatur manere in castris et temere dimissas versus Chleat copias curriculo inde accersi. adulatorum autem, an sic re vera sapientium, an contra mentem propriam compertae voluntati principis servientium, incertum, contraria praevaluit sententia: pessimumque consilium captum est educendi ad praelium exercitus. nec defuere Turci instructiori pleniorique ex adverso irruentes acie, confligitur. Turcorum multi, Romanorum plerique cadunt. Bryennius multis corporis locis alia nova vulnera accepit, dum partes agit boni ducis in illo periculo et praesenti, quo valebat plurimum in praeliis, consilio phalangis magnam partem illaesam servat. porro imperator venientes contra videns Turcos, educit et ipse copias velut ad praelium, aciemque pro vallo instruit. praeerat dextro cornu

ξιοῦ κέρατος ὁ Ἀλυάττης, ἀνὴρ Καππαδόκης καὶ συνήθης τῷ βασιλεῖ, τοῦ δ' εὐωνύμου αὐτὸς ὁ Βρυέννιος, τὸ δὲ μέσον τῆς φάλαγγος εἶχεν ὁ βασιλεύς. οὐραγεῖν δὲ ἐτέτακτο ὁ τοῦ καίσαρος υἱὸς ὁ πρόεδρος Ἀνδρόνικος τάς τε τῶν ἑταίρων τάξεις ἔχων καὶ τὰς τῶν ἀρχόντων, ἀνὴρ καὶ γένους λαμπροῦ καὶ πᾶσι κομῶν [P 30] τοῖς καλοῖς· φρονήσει γὰρ τῶν ἡλίκων ἁπάντων ὑπέρτερος, καὶ ἀνδρικώτατος εἴπερ τις ἄλλος, καὶ ταῖς στρατηγικαῖς ἐντραφεὶς μελέταις, οὐ πάνυ δὲ φιλίως ἔχων πρὸς βασιλέα.

17. Οἱ δὲ Τοῦρκοι τὸν βασιλέα βλέποντες παρατάττοντα τὸν στρατὸν οὐ κατὰ φάλαγγας οὐδὲ κατὰ λόχους (οὐδὲ γὰρ ἐβούλοντο Ῥωμαίοις εἰς χεῖρας ἐλθεῖν) ἡσύχασαν. ἀλλ' ὁ μὲν σουλτάνος πόρρω που ἱστάμενος τὰ πρὸς πόλεμον διετάττετο, ἀνδρὶ δέ τινι ἐκτομίᾳ τὰ μέγιστα παρ' αὐτῷ δυναμένῳ, Ταράγγης τούτῳ [B] τὸ ὄνομα, τὰς πλείστας δυνάμεις παραδοὺς κύριον τοῦ πολέμου τοῦτον ἀπέδειξεν. ὁ δὲ εἰς πολλὰ μέρη τὸ στράτευμα διελὼν προλοχισμούς τε ἐποίει καὶ ἐνέδρας συνίστα, καὶ περιιέναι τὰς τάξεις Ῥωμαίων ἐπέταττε καὶ τοῖς τοξεύμασι χρῆσθαι πάντοθεν. οἱ δὲ [V 19] Ῥωμαῖοι τῶν ἵππων αὐτῶν βαλλομένων ἠναγκάζοντο ἕπεσθαι. καὶ δὴ εἵποντο φεύγειν δοκούντων ἐκείνων. εἰς δὲ τοὺς λόχους καὶ τὰς ἐνέδρας περιπίπτοντες μεγάλως ἐβλάπτοντο. τοῦ βασιλέως δὲ τὸν ὑπὲρ τῶν ὅλων βουλομένου κίνδυνον ἀναδέξασθαι βάδην [C]

Alyattes, vir Cappadox, familiaris imperatoris; sinistro ipse Bryennius; mediam aciem ipse regebat imperator; postremi agminis cura commendata est Caesaris filio praesidi Andronico, sociorum ordines et principum habenti, iuveni utique, cui ad splendorem generis cumulus accedebat laudum omnium. nam et prudentia aequales facile omnes anteibat, et fortitudinis gloria cedebat nemini, experientia quoque rei bellicae insignis: quippe militarium artium functionumque meditationibus innutritus. sed parum idem benevole affectus erga imperatorem erat.

17. Ceterum Turci cum imperatorem cernerent in unum aciei corpus totum exercitum digerere, nec in partes manusque varias alias in hostem excursuras, alias in insidiis subsessuras tribuere, quieverunt ipsi, quoniam non constituerant id quod imperatorem parare videbant, decretorii praelii aleam iacere. at Sultanus longiuscule hinc distans cetera rei gerendae opportuna dispensabat eunucho cuidam valde apud ipsum gratioso, Tarangae nomine, plerisque attributis copiis et summa eius belli commendata. hic autem multas in partes exercitu diviso, manus alias in viciniora hosti loca promovet, alias retro idoneis stationibus sublocat, omnibusque imperat ambire circumque venire Romanos conentur, nec pugnam admoveri ad manus sinant, verum longe sagittas undique iaculentur. ad ea Romani cum vulnerari sagittis equos suos cernerent, hostem procul statim sequi cogebantur. tunc vero simulata fuga Turci nostros in paratas insidias trahebant, a quibus male mulctabantur, mactabanturque. porro imperatore obfirmante tamen animum in proposito acie certandi: ac propterea lento secum gradu Roma-

ἑπομένου καὶ προσδοκῶντος φάλαγγα Τούρκων εὑρεῖν καὶ αὐτῇ συρραγῆναι καὶ οὕτω κριθῆναι τὰ τοῦ πολέμου, οἱ Τοῦρκοι πανταχόθεν διεσκεδάννυντο. ὑποστρέψαντες δὲ μετὰ ῥύμης σφοδρᾶς καὶ κραυγῆς ἐπελθόντες Ῥωμαίοις τρέπουσι τὸ δεξιὸν κέρας. εὐθὺς δ' ἀνεχώρουν καὶ οἱ περὶ τὴν οὐραγίαν, καὶ τὸν βασιλέα οἱ Τοῦρκοι κυκλώσαντες ἔβαλλον πάντοθεν. ὁρμήσαντος δὲ τοῦ εὐωνύμου κέρατος ἐπαρήγειν οἱ Τοῦρκοι ἐκώλυον· κατὰ νώτου γὰρ
D οὗτοι γενόμενοι καὶ τοῦτον κυκλώσαντες φυγεῖν κατηνάγκασαν. ὁ δὲ βασιλεὺς παντάπασιν ἔρημος ἀποληφθεὶς βοηθείας τὸ ξίφος ἐγύμνωσεν ἐπὶ τοὺς ἐχθροὺς καὶ πολλοὺς μὲν ἀνεῖλε τοὺς δὲ καὶ φυγεῖν κατηνάγκασε. κυκλωθεὶς δ' ὑπὸ τῶν πολεμίων τοῦ πλήθους τὴν χεῖρα τιτρώσκεται καὶ γνωσθεὶς ὑπ' αὐτῶν ὅστις ἐστὶ κύκλῳ περιστοιχίζεται πάντοθεν. καὶ τοξεύεται μὲν ὁ ἵππος αὐτοῦ καὶ ὀλισθήσας πίπτει, συγκαταβάλλει δὲ καὶ τὸν ἐπιβάτην.
P 31 καὶ τοῦτον τὸν τρόπον δορυάλωτος ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων γίνεται καὶ πρὸς τὸν σουλτάνον ἀποκομίζεται δέσμιος, οὐκ οἶδ' οἷστισι λόγοις τοῦτο τῆς θείας προνοίας οἰκονομησάσης. ἑάλω δὲ καὶ λοιπῶν μοῖρα τῶν ἀρχόντων οὐκ ὀλίγη. τῶν δὲ λοιπῶν οἱ μὲν μαχαίρας ἔργον γεγόνασιν, οἱ δὲ διεσώθησαν. ἑάλω δὲ καὶ τό τε στρατόπεδον ἅπαν καὶ ἡ σκηνὴ ἡ βασίλειος καὶ τὰ χρήματα καὶ τῶν βασιλικῶν παρασήμων τὰ κάλλιστα, ἐν οἷς καὶ ὁ πολυθρύλλητος μάργαρος ἦν, ὃν ὀρφανὸν κατωνόμαζον. οἱ δ' ἐκ τῆς μά-

18. λοιπῶν μοῖρα] λοιπῶν delendum videtur.

num ordinibus instructis exercitum versus hostes promovente. si forte structam pariter aciem illorum offendere alicubi posset, primum quidem agmina illa varia Turcorum artificiosa fuga dissipabantur. mox subito collecti magno tumultu vocibusque inconditis irruentes in Romanos, dextrum cornu in fugam vertunt. eo periculi articulo postremum agmen recessit. sicque nudata a tergo Romana acie circumventus omni iam ex parte imperator sagittarum undique nimbis obruebatur. nec laboranti aciei mediae laevum cornu ferre auxilium potuit: revocarunt enim id conantes circumfusi, ac pone lacessentes hostes tanta vi, ut circumventum quoque ipsum cornu laevum fuga passim effusa dilabi compulerint. hic deprehensus imperator, omnique destitutus auxilii spe, stricto ense in hostes ruit, multosque occidit, multos in fugam vertit; donec conclusus undique addensante sese multitudine hostium in manu vulneraretur. tum agnitus quis esset, maiorique ideo circum obsessus, atque omni simul ex parte appetitus impetu, primum deiicitur in terram, equo ipsius sagitta percusso, ac sessorem in communem secum ruinam trahente, deinde facile iam captus imperator vinctusque ad Sultanum ductus est, divina providentia occultis de causis tam inopinatum tamque acerbum permittente casum. capta quoque pars magna est ducum aliorum, ceteris aut caesis aut fuga servatis. castra etiam universa et ipsum Augustale pecuniaeque et insignium imperatoriorum speciosissima quaeque; in quibus et margaritum

χῆς διασωθέντες ἄλλος ἀλλαχοῦ διεσπάρησαν, τὴν ἰδίαν ἕκαστος καταλαβεῖν σπεύδοντες.

18. *Οὐ πολλαὶ δ' ἡμέραι διεληλύθεισαν, καὶ τῶν δια-* B
δράντων τὸν πόλεμον ἄγγελός τις προλαβὼν τὸ δεινὸν ἐν τῇ πόλει ἀπήγγελε, καὶ αὖθις ἄλλος καὶ ἐπὶ τούτοις τρίτος καὶ τέταρτος, σαφὲς μὲν οὐδὲν ἀπαγγέλλειν ἔχοντες, αὐτὸ δὲ μόνον τὸ δεινὸν ἐξηγούμενοι καὶ ἄλλος ἄλλως διερμηνεύοντες· οἱ μὲν γὰρ αὐτὸν τὸν βασιλέα τεθνηκέναι κατήγγελον, οἱ δὲ ἑαλωκέναι, οἱ δὲ τετρωμένον τοῦτον ἰδεῖν καὶ κατὰ γῆς ἐρριμμένον, οἱ δὲ δέσμιον ἀπαγόμενον εἰς τὸ τῶν ἐναντίων στρατόπεδον. ἐπὶ συμβούλοις οὖν τῇ βασιλίδι τὰ πράγματα, καὶ ὁ καῖσαρ εὐθὺς μετεκέκλητο C
περὶ Βιθυνίαν διάγων καὶ σχολάζων κυνηγεσίοις διὰ τὸ ὕποπτον εἶναι τῷ βασιλεῖ. μήπω δὲ τούτου καταλαβόντος ἡ βασιλὶς διηρώτα τί ποτε ἄρα χρὴ πράττειν. ἔδοξεν οὖν πᾶσιν ἐκεῖνον μὲν τέως ἐᾶσαι εἴτε ἑάλω εἴτε τέθνηκεν, ἑαυτῇ δὲ καὶ τοῖς παισὶ κρατύνεσθαι τὴν ἀρχήν. ἔτι δὲ μετεώρου ὄντος τοῦ πράγματος γίνεται κοινωνὸς ὁ καῖσαρ. ὁ δὲ τήν τε κοινοπραγίαν ἀσπάζεται, καὶ συμπράττειν ἀμφότερα ὅσα τῇ βασιλείᾳ προσήκει πράγματα τήν τε V 20
μητέρα καὶ τὸν πρεσβύτερον τῶν υἱῶν ἀποφαίνεται, καὶ τὸν μὲν D

6. *αὐτὸ*] V. *αὐτοί.* 7. *ἄλλως*] P. *ἄλλον.* 18. *ἀμφότερα*] *ἀμφοτέρους?*

illud decantatum fuit, quod orphanum nominabant. qui vero cladi superfuere, alio alii dispersi sunt domum pro se quisque festinantes.

18. Non multi dies inde fluxerant, cum eorum, qui ex praelio fugerant, unus aliquis Constantinopolim perlatus, acerbi nuntii primus auctor fidem vix fecit, quam subinde alter tertiusque et quartus adstruere perrexerunt. horum varia quidem, nec explicata erat oratio, quae quisque diversa viderat, senseratque videlicet referentium, et in uno convenientium indicio magnae acceptae cladis, sed singulorum dicta conferentibus allucebat infortunii series, seque relatores diversi mutuo interpretari, nec aegre in unam concordem conspirare narrationem videbantur: dum alius exempli causa occisum imperatorem aiebat, alius captum, alter sese illum vidisse vulneratum humoque abiectum. postremo alii oculato testimonio affirmabant coram spectasse praesentes sese cum imperator in castra hostium ab ipsis victoribus abduceretur. gravem haec imperatrici obtulere consultandi causam. arcessitur extemplo e Bithynia Caesar, quod imperatori suspectus esset, venationibus illic indulgens, qui dum est adhuc in itinere, ad urbem Augusta convocato coetu procerum quaerebat quid opus facto esset. omnium concors fuit sententia, minus in praesentia videri de imperatore satagendum, nec anxie investigandum mortuusne is esset an tantum captivus: illud curandum unice ac sollicite agendum Augustae, ut sibi filiisque quam optime imperium firmaret. hac adhuc pendente deliberatione adest Caesar, et quid sentiat rogatus, consilium asserendi communiter matri filioque principatus incunctanter laudat, magnopereque auctor est, ut Eudocia cum Michaële primogenito princeps acclamaretur, ita ut Michaël quidem parentem suam Augu-

ὡς τεκοῦσαν σεβάζεσθαι, τὴν δὲ κοινὴν μετὰ τοῦ παιδὸς τὴν τῶν ὅλων ποιεῖσθαι οἰκονομίαν. οὕτω μὲν καὶ τῷ βασιλεῖ Μιχαὴλ ἐδόκει, καὶ ξυνετίθετο τῷ τοῦ θείου σκοπῷ. ἀλλ' οἱ τῶν κοινῶν κατατρυφᾶν πραγμάτων βουλόμενοι καὶ κέρδους ἕνεκα τοῦ σφετέρου τὰ περὶ τὴν ἀρχὴν πραγματεύεσθαι, τὴν μὲν εἰς μοναρχίαν ἠρέθιζον, τὸν δ' ὁπλίζειν ἔσπευδον κατὰ τῆς μητρός.

P 32 19. Ἀλλ' οὔπω τούτου κατευνασθέντος τοῦ κύματος ἕτερον ἠγείρετο καὶ ἐπωρύετο. ὁ γὰρ Περσῶν ἀρχηγὸς ἐπειδὴ τὸν βασιλέα Ῥωμαίων δορυάλωτον ἐθεάσατο οὐκ ἐπήρθη τῷ κατορθώματι, συνεστάλη δὲ μᾶλλον τῷ εὐτυχήματι καὶ μετριάζει τῇ νίκῃ τοσοῦτον ὅσον οὐδεὶς ἐνενόησε. παραμυθεῖται τὸν ἑαλωκότα, κοινωνεῖ τραπέζης, λύει αὐτῷ τῶν δεσμωτῶν οὓς ἐβούλετο, τελευταῖον καὶ αὐτὸν τῆς αἰχμαλωσίας ἐλευθεροῖ. καὶ σύμβολα κήδους πεποιηκὼς καὶ ὑποσχέσεις παρ' ἐκείνου λαβὼν ἐνωμότους
B οὐκ ἀναξίας Ῥωμαίων (ἐβούλετο γὰρ ὁ βασιλεὺς μᾶλλον τεθνάναι ἢ ἀναξίας συμβιβάσεις ποιεῖσθαι τῆς ἑαυτοῦ γενναιότητος), αὖθις ἐπὶ τὴν ἰδίαν ἐκπέμπει ἀρχὴν μεθ' ὅσης ἂν εἴποι τις προπομπῆς καὶ δορυφορίας. ὅπερ δὴ ἀρχέκακον ἐγεγόνει καὶ πολλῶν συμφορῶν αἰτιώτατον. τυχὼν γὰρ ὁ βασιλεὺς παραδόξως ὧνπερ οὐκ ἤλπιζεν, ἀπραγματεύτως ᾠήθη τὴν βασιλείαν Ῥωμαίων λή-

4. κέρδους] Ita P. pro κέρδη. 15. Ῥωμαίων] P. addit ἀρχῆς.

stam appellet. ipsa vero communi opera consilioque cum filio rem publicam administret. acquievit patrui consilio Michaël, resque in eam rationem composita est, quamtumvis obturbarent quaestus causa proprii, qui fortunam publicam ad privatorum emolumentorum lucrosos usus derivare se sperabant posse, si potestas suprema tota in uno resideret capite. horum enim quidam Eudociam incitabant ad imperium sibi uni vindicandum: aliis e contrario Michaëlem adversus matrem armantibus.

19. Nondum hic fluctus resederat, cum alius exaestuavit vehementior. etenim Persarum princeps ubi Romanorum imperatorem captivum suum vidit, non est elatus in insolentiam successu tanto, sed quasi tempus se nactum ratus virtutis ostendendae propriae, quando tantum a fortuna extolleretur, moderatius quam omnino quisquam sperare potuisset, victoria usus est. consolatus enim humanissime captivum communi secum adhibuit mensae, aliosque Romanorum, quos et quam multos imperator voluit, ad eius arbitrium dimisit liberos. denique ipsum quoque libertati reddidit, solemni prius amicitiae foedere conscriptis sibi rite tabulis devinctum, exactisque ab eo iuris interpositione iurandi promissionibus nequaquam indignis Romana maiestate. nam si alias postulasset, paratus erat imperator mori potius, quam inhonestum consciscere quidquam, aut ad conditiones descendere, vel nomine Romano, vel propria generositate minus dignas. tum eum ad imperium suum remisit comitatu satellitioque instructum quam ornatissimo ac magnificentissimo. quae res initium occasioque magnorum malorum fuit. nactus enim imperator facilius omnino quam sperare potuisset unquam libertatem pristinam, existimavit nullo se negotio recuperaturum imperii Romani potestatem, quam

ψεσθαι αὖθις, καὶ ὥσπερ αὐτάγγελος τοῦ μετὰ τοῦτο μέγιστον ἐκείνου ἀτύχημα εὐτυχήματος τῇ βασιλίδι καθίστατο, γράμμασι τῆς ἰδίας χειρὸς ἃ συμβεβήκει τούτῳ σημειωσάμενος. θόρυβος C οὖν καὶ συνδρομὴ εὐθὺς περὶ τὰ βασίλεια, τῶν μὲν θαυμαζόντων τὸ γεγονός, τῶν δὲ ἀπιστούντων τῷ πράγματι. μετέωρος δὲ ἦν καὶ ἡ βασιλὶς σκεπτομένη τί ποτ' ἂν δράσειε, καὶ τὸ περὶ αὐτὴν εὔνουν συγκαλουμένη παρεσκεύαζε σκέμματα.

20. **** δείσας γὰρ περὶ ἑαυτοῦ καὶ τοῖν ἀδελφοπαίδοιν μὴ καὶ πάθοιεν δεινὸν τοῦ Διογένους αὖθις κατασχόντος τὴν βασιλείαν, τοὺς περὶ τὴν αὐλὴν φύλακας εὐθὺς οἰκειοῦται. τοῦτο D δὲ τὸ γένος ὥρμητο ἐκ τῆς βαρβάρου χώρας τῆς πλησίον ὠκεανοῦ, πιστὸν δὲ βασιλεῦσι Ῥωμαίων ἀρχῆθεν, ἀσπιδηφόρον ξύμπαν καὶ πέλεκύν τινα ἐπὶ ὤμων φέρον. δίχα οὖν αὐτοὺς διελὼν τοῖς μὲν ἐκέλευσε τοῖς υἱέσιν ἕπεσθαι καὶ τὰ κελευσθέντα πληροῦν, τοῖς δὲ ξυνέπεσθαί οἱ καὶ ὁδηγῷ τούτῳ χρῆσθαι πρὸς τὴν μελετωμένην ἐγχείρησιν. ἀλλ' οἱ μὲν περὶ τὸν κλεινὸν Ἀνδρόνικόν τε καὶ Κωνσταντῖνον (οὕτω γὰρ ὠνομάζοντο ἄμφω τὼ παῖδε τοῦ καίσαρος) περιστάντες τὸν βασιλέα καὶ χορὸν περὶ αὐτὸν ἑλίξαντες, ἀθρόον ἐπὶ τὰ ὑψηλότερα τῶν ἀνακτόρων ἀνάγουσιν, ἡγουμένων τῶν παίδων P 33 τοῦ καίσαρος καὶ αὐτοκράτορα τὸν Μιχαὴλ ἀναγορευόντων. οἱ δὲ περὶ τὸν καίσαρα κτυπήσαντες τὰς ἀσπίδας ἀθρόοι καὶ βαρ- V 21

1. τοῦτο μέγιστον ἐκείνου] Malim τὸ μέγιστον ἐκεῖνο. 8. δείσας] Lacunam indicavit P. 9. μὴ καὶ] μή καί τι?

habuerat prius. ergo ipse nuntius prosperitatis suae litteras ad imperatricem dat manu scriptas propria, quibus quanta repente felicitas nupero infortunio successisset indicavit. tumultus hinc statim et concursus in palatium fieri, aliorum quidem mirantium quod evenerat, aliorum quod narrabatur non credentium. ipsa imperatrix anceps animi consiliique inops, convocatis quos sibi studere compererat, anxie deliberabat quid sibi esset agendum, nec perplexae rationis expediebat exitum.

20. At Caesar non deliberationibus ducendis, sed actionibus repraesentandis rem obtineri certius ratus, veritusque ne Diogene resumente imperium, tum suorum, tum fratris filiorum status periclitaretur, custodes aulae regiae more iam inolito adhiberi solitos fidei olim erga imperatores probatae milites sibi adiungit. est hoc genus e barbara longe insula profectum Oceano vicina. clipeus illis solemne gestamen cum securi de humeris pendente. horum agmen totum bifariam partitus, alios quidem iussit filiis suis obsequi, quoque ducerent ire, ac quae iuberent facere; alios ipse sibi ducendos sumpsit, quo expedire iudicaret ad cogitatam vim. et Andronicus quidem Constantinusque (sic filii Caesaris ambo vocabantur) circumdatum imperatorem choro velut quodam festine provehunt in superiorem palatii partem, ibique praeeuntibus acclamationi filiis Caesaris, Michaël imperator salutatur. qui vero cum ipso erant Caesare, pulsantes scuta magno motu

βαρικὸν ἀλαλάξαντες τάς τε ῥομφαίας πρὸς ἀλλήλων συντρίψαντές τε καὶ συγκροτήσαντες περὶ τὴν βασιλίδος ἐχώρουν σκηνήν. ἡ δὲ τοῦ θορύβου καὶ τῆς κραυγῆς αἰσθομένη οὐδὲ καθεκτὴ ἔτι ἦν, ἀλλὰ τῆς κεφαλῆς περιελομένη τὸ κάλυμμα ἐπί τι οἴκημα ἄδυτον ἐμφερὲς σπηλαίῳ ἐξώρμα. καὶ ἡ μὲν ἐδεδύκει τῷ φωλεῷ, οἱ δὲ περιειστήκεισαν τὸ στόμιον ἀλαλάζοντες καὶ φόβον μέγιστον αὐτῇ ἐπισείοντες. καὶ μικροῦ ἂν ἐτεθνήκει, εἰ μὴ ὁ καῖσαρ εἰσδὺς τὸ πολὺ τοῦ φόβου αὐτῇ διελύσατο. ξυνεβούλευε γοῦν ἀπιέναι B τῶν ἀνακτόρων αὐτήν, μὴ καὶ πάθῃ τι τῶν ἀνηκίστων πρὸς τῶν φυλάκων. ἡ δὲ ἐπείθετό τε καὶ κατῄει ὡς ἐπὶ θάλασσαν, καὶ εἰς τὸν δρόμωνα τὸν βασιλικὸν εἰσελθοῦσα ἀπῄει ἔνθα οἰκεῖν κατακέκριτο, εἰς ὅπερ αὕτη δηλαδὴ τοῦ Στενοῦ πρὸς τῇ θαλάσσῃ τέμενος τῇ θεοτόκῳ ἱδρύσατο. οὔπω συχνὸς παρερρύη καιρός, καὶ δεύτερον κατ' αὐτῆς δόγμα γίνεται εἰς τὴν μοναδικὴν αὐτὴν μετατεθῆναι ζωήν. καὶ αὐτίκα δὴ καὶ τοῦτο τετέλεστο. ἀλλὰ τὰ μὲν κατὰ τὴν βασιλίδα εἰς τοῦτο συντέτακται.

21. Διογένης δ' ὁ βασιλεὺς τῆς αἰχμαλωσίας ἀπολυθεὶς C δεινὸν ἡγεῖτο εἰ μὴ αὖθις τῆς ἀρχῆς ἐπιλάβοιτο. καὶ δὴ πέμπων εἰς τὰς ἁπανταχοῦ πόλεις καὶ χώρας στρατεύματά τε συνήθροιζε καὶ χρήματα εἰσεπράττετο. ἤδη δὲ πλήθους αὐτῷ συνερρυηκότος στρατηγικῆς φάλαγγος τὸ διὰ πάσης γλώττης βοώμενον πόλισμα, φημὶ δὲ τὴν Ἀμάσειαν, μετὰ παντὸς τοῦ στρατοπέδου καταλαμ-

7. μικροῦ] V. μικρόν.

vocemque barbaricam cum flictu romphaearum aliorumque armorum invicem de industria collisorum terrifice miscentes ad Augustae tabernaculum se conferunt. illa tumultu strepituque audito incredibiliter consternata est, nec teneri potuit quin tegmine capitis detracto in obscurum gurgustium speluncae non absimile sese trepide abderet, ubi delitescenti milites obsidentes aditum loci ululatu incondito tantum terroris incussere, parum ut a morte ex metu nimio abfutura videretur, nisi Caesar ingressus magnam ei formidinis partem demeret: qui ei auctor fuit exeundi palatio, ne quid acerbum indignumve a militibus eius custodibus pateretur. acquiescens eius consilio Augusta descendit mare versus et regium dromonem ingressa eo se contulit, ubi definita ipsi habitatio erat. nempe in templum, quod ipsa deiparae condiderat, Steni sive angustiarum dictum, quod ad freti fauces prope mare situm esset. neque illic tamen diu esse ipsi quietae licuit; brevi enim alterum decretum exstitit, quo iubebatur transire in professionem vitae monasticae, quod et continuo exsecutioni mandatum est. in hunc modum de imperatrice statuere placuit novi regiminis moderatoribus.

21. Imperator autem Diogenes captivitate liberatus, iniquum, nec tolerandum arbitrabatur excludi se possessione principatus. quare missis quoquo versum in civitates et provincias, qui copias et pecunias undecumque cogerent, ubi confluente multitudine iustum exercitum brevi collegit, cum eo celebrem in primis urbem Amaseam tenuit. hoc audito imperator et

βάνει. ἀλλὰ τοῦτο μαθόντες οἱ περὶ τὸν βασιλέα τε καὶ τὸν καίσαρα ἐσκόπουν τίνα τούτῳ ἀντίπαλον καταστήσειαν. ἔδοξεν οὖν τῶν τοῦ καίσαρος υἱέων τῷ νεωτέρῳ τὸ Ῥωμαϊκὸν πιστεύειν στρατόπεδον, ἀνδρὶ καὶ τὴν χεῖρα γενναίῳ καὶ τὴν σύνεσιν ὀξεῖ τε καὶ θαυμασίῳ. ὁ δὲ τὰς δυνάμεις λαβὼν ἐχώρει κατὰ τοῦ Διογένους, καὶ ἀγχοῦ κατὰ τῆς Ἀμασείας γενόμενος πρῶτα μὲν D *συνῆγε τὸ στράτευμα καὶ ἀκροβολισμοῖς ἐχρῆτο, καὶ πάντα τρόπον ἐμηχανᾶτο ἢ αἱρήσειν τὸν Διογένην ἢ ἐξελάσειν τῆς πόλεως. ὁ δὲ στενοχωρούντων τῶν πραγμάτων αὐτῷ ἠναγκάσθη τὰς δυνάμεις ἐξαγαγεῖν καὶ παρατάττεσθαι πρὸς τὸν δοῦκα. μίγνυνται οὖν ἀμφότερα τὰ στρατόπεδα, καὶ πίπτουσιν ἑκατέρωθεν πλεῖστοι τῶν στρατηγῶν ἑκατέρων γενναίως ἀγωνιζομένων. φεύγουσι δ' ὅμως οἱ περὶ τὸν Διογένην, τοῦ Δούκα Κωνσταντίνου γενναιότερον προσβαλόντος τοῖς κατὰ μέτωπον ἱσταμένοις καὶ τὴν ἐκείνων ὠθήσαντος φάλαγγα. πίπτουσιν οὖν πολλοὶ τῶν περὶ τὸν Διογένην, αὐτὸς δὲ διαφεύγει καὶ σὺν ὀλίγοις τοῖς περὶ αὐτὸν εἴς τι* P 34 *κλείεται φρούριον. τοῦτο πρῶτον θάρσους αἴτιον τοῖς περὶ τὸν βασιλέα Μιχαὴλ γίνεται, καὶ Διογένης ἐντεῦθεν ἀρχὴν λαμβάνει τῆς καταλύσεως. καὶ ἑάλω ἂν αὐτίκα, εἰ μή τι ἄλλο συνεπεπτώκει. ἀνὴρ γάρ τις ἐξ Ἀρμενίας τὸ γένος ἀνέλκων, τὴν γνώμην βαθύς, τὴν χεῖρα γενναῖος ὁ Κουτατάριος ἦν. ἀρχήν τινα παρὰ τοῦ Διογένους τῶν μεγίστων λαβών, ὁπηνίκα ἐκεῖνος βασιλεὺς Ῥωμαίων ἐχρημάτιζε, χάριτας αὐτῷ ἐπὶ τοῦ δυστυχήματος ἀνθομολογούμενος, στρατιώτας συχνοὺς ἐπαγόμενος πρόσεισι τούτῳ* B

Caesar cogitabant quem adversus eum mitterent. tandem placuit Andronico iuniori Caesaris filio, viro manu forti expeditique ac prompti nec minus sani consilii, Romanum exercitum ductandum tradere. sumptis igitur hic secum copiis contra Diogenem movit, provectusque in viciniam Amasenae civitatis, coacto in unum corpus exercitu, velitationibus lacessebat hostem, omnique ratione conabatur aut capere aut urbe pellere Diogenem: qui in arcto deprehensus, coactus est educere suas copias et praelii copiam Ducae facere. miscentur ergo ambo exercitus, caduntque utrimque plurimi, ducibus utrisque generose pugnantibus. fugiunt tamen ad extremum Diogeniani, ad id potissimum impulsi vehementiori impressione, qua Constantinus Ducas in rontem ipsorum aciei ferociter invectus, phalangem loco movit. caesis igitur multis ex parte Diogenis, fugit ipse ac cum paucis in arcem se quamdam inclusit. ea prima bene sperandi de summa belli causa oblata est tuentibus Michaëlis partes exitiique initium indidem haud dubie Diogenes sumpsit. atque adeo captus statim esset, nisi quiddam accidisset quod mox referam. vir erat oriundus ex Armenia, profundi consilii, manu promptus, Chutatarius nomine: is magistratu quodam uno ex maximis a Diogene tum imperium administrante ornatus, eam benefactori suo gratiam se debere credidit, quam dubio eius tempore repraesentare oporteret. itaque collectis militibus non

καὶ θαρρεῖν παρακελευσάμενος καὶ τὰ μέγιστα ὑποσχόμενος ἀντι-
καθίστασθαι μὲν τοῖς περὶ τὸν δοῦκα Κωνσταντῖνον στρατεύμα-
V 22 σιν οὐκ ἔτι ἐᾷ, εἰς δὲ τὴν τῶν Κιλίκων χώραν ἀπαγαγὼν καὶ τὰ
τέμπη τῆς Κιλικίας αὐτῷ προσβαλόμενος στρατόν τε αὐτῷ ἐξαρ-
τύει καὶ χρήματα δίδωσι, καὶ ὁπλίζει μὲν πρότερον, εἶτ' ἐν και-
ρῷ μάχεσθαι πρὸς τὸν ἀντίπαλον στράτευμα ταμιεύεται.

22. Ἐν βουλεύμασι τοίνυν καὶ αὖθις τὰ κατὰ τὸν βασι-
C λέα Μιχαὴλ καὶ τὸν καίσαρα, καὶ οἱ τῆς συγκλήτου λογάδες
ἠθροίζοντο. καὶ τοῖς μὲν σπείσασθαι πρὸς τὸν Διογένην ἐδόκει
καὶ μέρους αὐτῷ τῆς ἀρχῆς παρακεχωρηκέναι, τοῖς δὲ πολεμεῖν
καὶ ἔτι δέδοκτο καὶ μηδεμίαν ἀφορμὴν αὐτῷ τῆς εἰς τὴν βασι-
λείαν εἰσαγωγῆς παρασχεῖν. ἐπράττετο μὲν οὖν πρῶτον τὰ τῆς
εἰρήνης, καὶ γράμματα παρὰ τοῦ βασιλέως Μιχαὴλ πρὸς ἐκεῖνον
μετὰ πρέσβεων κακῶν ἀμνηστίαν τούτῳ ἐπαγγελλόμενα. ὁ δὲ εἰκό-
τως ὥσπερ ὑβριοπάθειά τις αὐτῷ ἀπηγγέλλετο μηδὲν ὅλως τῶν
D κακῶν πλημμελήσαντι, εἰς ἀποκρίσεις δὲ καθιστάμενος οὔτε τῆς
βασιλείας ἀπείχετο καὶ τὰ μέγιστα διετείνετο ἀδικεῖσθαι. ἀλλὰ
τὰ κατὰ τὸν Διογένην ἐπράττετο τῇδε. ὁ δὲ τοῖς καλοῖς βασκαί-

4. προσβαλόμενος] V. προσβαλλόμενος. 10. τῆς ἀρχῆς] Cod. παρὰ praefigit, deletum a P. 14. πρέσβεων] Fort. add. ἐπέμπετο. *ibid.* ὁ δὲ εἰκότως] Requiro hanc fere sententiam: ὁ δὲ εἰκότως, ἐπεὶ ὥσπερ ὑβριοπάθειά τις αὐτῷ ἀπηγγέλλετο μηδὲν ὅλως τῶν κακῶν πλημμελήσαντι, βαρέως ἔφερεν, εἰς ἀποκρίσεις δὲ etc.

paucis ad eum venit, bonoque esse animo iussum et promissis confirmatum maximis, dissuasit a tentanda iterum praelii forma cum copiis quibus praeerat Constantinus Ducas. sed ei deducto in Ciliciam claustra illa provinciae tradidit, exercitum confecit, pecunias dedit, arma et apparatum suppeditavit fortunamque Diogenis ita restituit, ut pro spe victoriae pacisci periculum praelii merito posset.

22. Ea rerum conversio novam curam Michaëli et Caesari attulit. praecipui senatorum convocati discordibus alternabant sententiis: quibusdam videbatur componendam rem cum Diogene, partemque ipsi principatus concedendam. alii obfirmabant animum in consilio belli, nec committendum arbitrabantur, ut ullus aditus ad amissum imperium exauctorato semel principi aperiretur. vicit tamen pars mitior, et pacis conventio per litteras a Michaële ad Diogenem scriptas missosque legatos est tentata irrito eventu. nam mutuam veniam et oblivionem perperam gestorum proponenti Michaëli negabat Diogenes, enimvero ferri posse ut tot in se immerentem tam scelerate attentata impune abirent. quod autem imperio ut cederet exigebatur, contentusque esse iubebatur exigua participatione potestatis summae, quae tota sibi iure optimo deberetur, ne mentionem quidem acerbissimae iniuriae sustinere se, nedum iniquitatem tantam comprobare assensu queat suo. at interim dum obstinante his animum Diogene pacis negotium haerebat, qui

νων ἀεὶ διωγμόν τινα ἐξήγειρε κατὰ τῶν Κομνηνῶν, καὶ ὅστις
λεκτέον. ἄνδρα τινὰ θρασύστομον εὑρηκὼς καὶ ἠκονηκὼς τὴν
γλῶτταν αὐτοῦ ὡσεὶ ὄφεως κατὰ τῆς γενναίας τούτων μητρὸς
καθοπλίζει, συκοφαντίαν συρράψας τινὰ ψεύδους ἔκγονον, καὶ
γράμματα συμπλασάμενος ἐξ ἐκείνης πρὸς τὸν Διογένην κομίζει
ταῦτα τῷ βασιλεῖ. τῷ δὲ μήθ' ὅστις εἴη ὁ κατήγορος σκοποῦντι
μήτε δὴ μένων τοῦ κατηγορουμένου τὸ πρόσωπον, εὐθὺς ξυμβέ- P 35
βηκε μηνιᾶν. ἐντεῦθεν δικαστήριά τε συνεκροτεῖτο καὶ μετά-
πεμπτος ἡ εὐγενὴς καὶ γενναία καὶ σώφρων ἦν ἐπὶ τὰ ἀνάκτορα.
ἡ δὲ ἐφοίτα. ἀλλ' ὁ μὲν βασιλεὺς ᾐδέσθη κοινωνὸς γενέσθαι τοῦ
σκέμματος, συνήγοντο δὲ οἱ περὶ τὰ δικαστήρια τῆς κυρίας πα-
ρούσης καὶ τοῦ κήρυκος πρὸς τὴν δίκην καλοῦντος. εἴσεισι γοῦν
ἡ γενναία καὶ μεγαλόψυχος φαιδρῷ τῷ προσώπῳ, καὶ τὴν εἰκόνα
δὲ κρύπτουσα ὑπὸ τὴν χλαμύδα τοῦ πάντων δικαστοῦ ἐξάγει ταύ-
την ἀθρόον, καὶ σεμνῷ τῷ σχήματι καὶ τῷ βλέμματι πρὸς τοὺς B
δικαστὰς ἀτενίσασα "οὗτος" ἔφη "δικαστὴς ἐμοῦ τε καὶ ὑμῶν
καθίσταται σήμερον, πρὸς ὃν ἀτενίζοντες ψήφους ἐκφέρετε μὴ
ἀναξίας τοῦ δικαστοῦ τοῦ εἰδότος τὰ κρύφια." τὸ γοῦν στερρὸν
τοῦ λόγου ἐκεῖνοι ἐνωτισάμενοι θάμβους γεγόνασι μεστοί, καὶ
παραιτεῖσθαι τὴν δίκην ἔνιοι ἤρχοντο βδελυττόμενοι τὴν συκοφαν-
τίαν· ἤδη γὰρ διέλαμψεν ἡ ἀλήθεια ὡς πυρσὸς ὑπ' αἰθάλῃ κρυ-
πτόμενος. ἀλλ' οἱ μὲν τὸν θεῖον φόβον ταῖς καρδίαις ἐντρέφον-

bonis invidere semper est solitus gravem procellam in Comnenos concitavit. id quomodo et per quem contigerit deinceps exsequar. vir erat oris audacis, quem idoneum calumniae ministrum malus daemon nactus, linguam eius sicut serpentis exacutam armavit adversus Comnenorum matrem mulierem praestantissimam. falsam videlicet accusationem in eam composuit confictis litteris, quasi ab ipsa scriptis ad Diogenem, quas et ad imperatorem detulit. qui nec quam levis tantae rei auctor esset reputans, nec tantillum sustinens, quoad accusata compareret, statim irae et ultioni se permisit. hinc iudicia comparabantur, et nobilissima atque honestissima matrona in palatium citatur. venit illa intrepide gravitatemque eius imperator reveritus iudicio non interfuit. ceterum hi, quos ad id delegaverat, omnia ex consueta formula gerentes, praesente domina, vocari eam in ius per praeconem iubent. ingreditur fortis et magnanima mulier laeto serenoque vultu, et quam sub veste occultam clam habebat iconem supremi omnium iudicis Christi, subito proferens compositissimo habitu, oculis in iudices intentis, "en," inquit, "hunc mihi hodie ac vobis constitutum putatote iudicem, in eum igitur intuentes proferte de me sententias non indignas iudice occulta cernente." hic incredibili gravitate ac constantia pronuntiatis a matrona perculsi haud leviter iudices sunt: adeo quidem ut fuerint qui cognoscere de tali causa nolle se indicarent, abominatione accusationis falsae ac calumniosae. iam enim elucere veritas coeperat et velut ignis resplendere favilla prius obrutus. is sensus erat divinum timorem nutrientium in suis cordibus et spiritum salutis partu-

τες καὶ πνεῦμα σωτηρίας ὠδίνοντες οὕτως, οἱ δὲ πάντα χαρίζεσθαι
C *τοῖς κρατοῦσι βουλόμενοι δεινοί τινες δικασταὶ καθεστήκεσαν.*
ἐπεὶ δὲ οὐχ οἷόν τε ἦν ἀποδείκνυσθαι τὴν συκοφαντίαν καὶ τὸν
κρατοῦντα ᾐδοῦντο, μᾶλλον δὲ πρὸ ἐκείνου τὸν τὸν δόλον συρρά-
V 23 *ψαντα, οὐκ ἀποφαίνονται μέν, εἰς πρόληψιν δὲ τὸ πρᾶγμα*
ἐνάγουσι. βαβαὶ τῆς ἀσυνεσίας! ποία πρόληψις ὦ ἐμβρόντητοι!
εἴπεν ἄν τις πρὸς αὐτοὺς θαρραλέως, ὁπηνίκα ὁ μὲν κατηγορῶν
ἀναίδην φθέγγεται, ὁ δὲ φεύγων γενναίως τὰς κατηγορίας ἀπο-
σκευάζεται, καὶ ὁ μὲν ἀγύρτης ἐστὶ καὶ ὀβολοῦ πιπράσκων τὴν
δίκην εἰ δέοι, ὁ δὲ πάσης ὑποψίας ἀνώτερος καὶ πρὸς αὐτὴν μι-
D *κροῦ δεῖν ἐρυθριῶν τὴν ἀλήθειαν. τουτὶ μὲν τὸ συνέδριον οὕτω*
πως διελέλυτο, μικροῦ δεῖν ἐοικὸς τῷ τοῦ Καϊάφα· ἡ δὲ σὺν τοῖς
παισὶν εἰς τὴν τοῦ πρίγγιπος ἐξορίζεται νῆσον.

23. *Καὶ τὰ μὲν κατ᾽ αὐτοὺς ὧδε ἐπράττετο. ὁ δὲ βασι-*
λεὺς Μιχαὴλ καὶ οἱ περὶ τὸν καίσαρα ἀπογνόντες τὰ πρὸς εἰρή-
νην ἐπεὶ ἔφθη ὁ δοὺξ Κωνσταντῖνος ὁ τῷ Διογένει συμπλακεὶς
καὶ τοῦτον ἡττήσας, ὃν υἱὸν εἶναι τοῦ καίσαρος δεύτερον ὁ λόγος
ἡρμήνευσεν ἄνωθεν, παλινοστῆσαι πρὸς τὸ Βυζάντιον, ἐσκέπτοντο
ὅπως ἂν τὰ κατὰ τὸν Διογένην διάθωνται. ἐδεδίεσαν γὰρ μή πως
ἀδείας πάλιν ἐκεῖνος δραξάμενος στρατεύματά τε συναγείρῃ τῶν
P 36 *πρώην πλείονα, καὶ χρήματα τῶν ἐκ τῆς Ἀντιοχείας χώρων εἰσ-*
πράξηται καὶ δυσμαχώτερος κατασταίη. εὐθὺς οὖν ὁ καῖσαρ

8. *ἀναίδην*] *ἀνέδην?*

rientium. at qui omnia gratificari praevalentibus decreverant, acerbe iudicium exercere perrexerunt: quoniam autem probari crimen nequibat, et imperatorem aut potius eum, qui calumniam struxerat, verebantur, non quidem deciderunt litem aut ream Annam pronuntiarunt: praesumptioni tamen locum videri esse dixerunt, imprudentissimo praeiudicio. agite enim fanatici, dicat aliquis iniquis iudicibus audacter, quis hoc unquam censuit recte praesumi affinem aliquem eius criminis, quod accusator impudenter infert, reus graviter constanterque reiicit? cum praesertim ita comparati noscantur actor et reus, ut ille quidem homo agyrta iudicii religionem obolo vendere paratus sit; hic autem integerrima existimatione innocentiae facile omni suspicione superior tanto insuper pudore sit, ut ad ipsam paene dixerim veritatem erubescat. sic istud concilium solutum eius non absimile, in quo ille Caiphas Christum damnavit. Anna vero cum filiis in insulam principis dictam exulatum ire iussa est.

23. Dum hoc loco res Comnenorum sunt, reverso iam Byzantium duce Constantino altero Caesaris, ut superius diximus, filio, qui cum Diogene conflixerat, eumque vicerat, Michaël imperator et Caesar desperata pace, quem Diogeni opponerent consultabant. verebantur enim, ne si ei securum spatium confirmandi sui darent, exercitum numerosiorem, quam prius, sibi compararet, pecuniaque ex vicinis Antiochiae regionibus et urbibus idonea collecta sic partes firmaret suas, ut non facile debellari posset. vocato ergo

μετακαλεῖται τὸν υἱὸν Κωνσταντῖνον, καὶ αὖθις τὰς δυνάμεις ἀναλαμβάνειν καὶ κατὰ τοῦ Διογένους χωρεῖν παρεκελεύετο. τοῦ δὲ παραιτουμένου, ὁ πρεσβύτερος τῶν τοῦ καίσαρος υἱῶν μετεκαλεῖτο Ἀνδρόνικος καὶ ἐκελεύετο ἀπιέναι. ὁ δὲ εἴπερ τις ἄλλος ὑπήκοος ὢν πατρὶ εὐθὺς ἕτοιμος ἦν πρὸς τὸ ἔργον. συνταξάμενος οὖν αὐθημερὸν τῷ βασιλεῖ καὶ τῷ καίσαρι τὸν πορθμὸν διεπεραιοῦτο τὸν Χαλκηδόνιον. καὶ ἓξ ἡμέρας διατρίψας περὶ τὴν Χαλκηδόνα ὅσον τὰ ἐπιτήδειά οἱ τὰ πρὸς τὴν ἐκστρατείαν γενέσθαι, ἐκεῖθεν ἀπάρας περιήει τὴν ἕω καὶ τὰς δυνάμεις συνέλεγε. καὶ B
θᾶττον ἁπάσας συλλέξας ξὺν αὐταῖς ἐχώρει πρὸς τὴν Κιλίκων. σκοπὸν δ᾽ ἔθετο πρῶτον εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν γνώμην μεθαρμόσασθαι τὸ στρατόπεδον· ἐπεὶ δὲ τοῦτο αὐτῷ ἐξεγένετο ἑκάστῳ προσφερομένῳ ἐπιεικῶς καὶ πρὸς πάντα μεθαρμοζομένῳ οἰκείως, δεύτερον σκοπὸν τίθεται τοὺς πολεμίους λαθεῖν καὶ τὰ στενὰ τῆς Κιλικίας διελθεῖν πρὸ τοῦ τὸν Διογένην αἰσθέσθαι τῆς τούτου ἐφόδου. γίνεται οὖν καὶ τοῦτο κατὰ τὰ βεβουλευμένα, καὶ τὴν στενὴν καὶ ἀπόκρημνον διελθόντες οἱ περὶ τὸν Ἀνδρόνικον ἀθρόοι τοῖς περὶ βασιλέα τὸν Διογένην ἐπιφαίνονται.

24. Αἰσθόμενος δὲ καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς τούτων ἐφόδου ἐξῆγε καὶ αὐτὸς τὰς δυνάμεις, τῷ Χουτατουρίῳ Ἀρμενίῳ, ὃν C
φθάσας ἐδήλωσεν ἄνωθεν ὁ λόγος, τὴν τοῦ πολέμου δεδωκὼς ἐξουσίαν καὶ πάντα τὸν στρατὸν μικροῦ δεῖν αὐτῷ ὑποτάξας.

18. τοῖς περὶ βασιλέα] Cod. τρεῖς περὶ βασιλεῖον. corr. P.

Caesar Constantino filio, egit cum eo ut rursus vellet assumptis copiis adversus Diogenem proficisci. sed illo recusante, maior natu frater eius accersitur Andronicus, et istam expeditionem suscipere iubetur. egregia tum in iuvene pietas et parenti obsequendi enituit studium. paratum se statim ad quidvis obtulit, nec verbis liberalior, quam rebus, eodem die imperatore ac patre salutato, Chalcedonense transmisit fretum. sexque omnino dies circa Chalcedonem moratus apparandis rebus ad profectionem necessariis, hinc movens circuivit Orientalem tractum collegitque copias, quibus universis unum in exercitus corpus secum iunctis iter capessivit Ciliciam versus. prima in his Andronico cura fuit concordiam et conspirationem in unum sensum in exercitu constituere. quod assecutus summa comitate, qua quemque humanissime familiarissimeque tractabat; alterum deinde istud sibi proposuit agere, ut adventus eius lateret hostes, priusque ipse cum suis per angustos aditus in Ciliciam penetraret, quam id Diogenes sensisset. huius quoque secundi voti compos factus est. arcto enim et praecipiti calle superato Andronici milites repente nihil minus opinantibus Diogenianis apparuerunt.

24. Quando primum accepto sensu expeditionis contra se ductae, imperator Diogenes copias et ipse suas eduxit, belli summa et exercitus paene totius plena potestate ei, cuius superius meminimus, Chutatario Armenio

τοὺς πεζοὺς οὖν οὗτος καὶ ἱππεῖς ἐπαγόμενος τοὺς ἐπικαίρους τῶν
τόπων καταλαβεῖν ἔσπευδεν. ἀλλὰ τῶν ἐλπίδων ἐσφάλη, τοῦ
δομεστίκου τῶν σχολῶν Ἀνδρονίκου προκατασχόντος αὐτούς. ἀπο-
γνοὺς οὖν τούτου ἀντιμέτωπον τὴν ἰδίαν φάλαγγα τῇ τῶν ἐναντίων
ἵστησιν· ἀντικαθίσταται δὲ πρὸς τοῦτον καὶ ὁ Ἀνδρόνικος. καὶ
τοῦ μὲν μέσου τῆς φάλαγγος αὐτὸς ἦν ἐξηγούμενος, τοῦ εὐωνύ-
μου δὲ κέρατος ὁ Φράγγος Κρισπῖνος, τοῦ δεξιοῦ δ' ἕτερός τις
D τῶν ὑπὸ τὸν Ἀνδρόνικον τεταγμένων. ἀλλὰ πρὶν ἢ τὸν συνασπι-
σμὸν γενέσθαι καὶ εἰς χεῖρας ἀλλήλων ἰέναι, ὁ Φράγγος δύσνους
ὢν πάλαι τῷ βασιλεῖ Ῥωμανῷ καὶ μῆνιν κατ' αὐτοῦ τρέφων, τὸ
τῶν ἐναντίων ἱππικὸν θεασάμενος καὶ τῷ Ἀνδρονίκῳ προειπὼν
V 24 τὴν κατ' ἐκείνων ἐξέλασιν, ἀπὸ ῥυτῆρος σὺν τοῖς ἀμφ' αὐτὸν
ἐξελαύνει τὸν ἵππον. ἰσχυρᾶς οὖν τῆς προσβολῆς γενομένης φεύ-
γουσιν οἱ περὶ τὸν Χουτατούριον. οἱ δὲ κατόπιν διώκοντες πολ-
λοὺς μὲν ἀνῄρουν πολλοὺς δὲ καὶ ἐζώγρουν. τοῦ γοῦν ἱππικοῦ
οὕτω διασκεδασθέντος καὶ ἡ φάλαγξ ἡ πεζική, δείσασα μὴ κυ-
κλωθεῖσα διακοπείη, τὰ νῶτα δοῦσα καὶ αὕτη πρὸς φυγὴν ἔκλι-
P 37 νεν. ὅσοι μὲν οὖν ταῖς φάραγξι καὶ ταῖς λόχμαις εἰσέδυσαν,
διεσώθησαν, τῶν δὲ λοιπῶν οἱ μὲν ἔπεσον οἱ δὲ ἐζωγρήθησαν.
καὶ ἡ μὲν τοῦ Διογένους φάλαγξ οὕτως διελέλυτο καὶ διεσκέδα-
στο, τροπαιοφόρῳ δ' ἐπανελθόντι τῷ Ἀνδρονίκῳ πρὸς τὴν σκη-
νὴν καὶ μετ' εὐφροσύνης τὰ χαριστήρια θύοντι καὶ ἕτερον ἐπῆλ-
θεν εὐτύχημα. ἱππεὺς γάρ τις ἧκεν ὡς τάχιστα πρὸς αὐτὸν τῶν
πολεμίων ἄγων τινὰ καὶ τὸν στρατηγὸν ἐζήτει θεάσασθαι. ὁ δὲ

permissa. ille immisso equitum peditumque idoneo numero, occupare studuit opportuna loca, sed spe sua falsus est, ea praeoccupata reperiens a domestico scholarum Andronico. exclusus inde igitur fronte adversa suam aciem hostili opponit: nec distulit ex adverso suas quoque ordinare copias Andronicus, medium in iis sibi locum sumens, laevo cornu praeerat Francus Crispinus; dextro autem alius ex ducibus Andronico subiectis. hic antequam plene structa phalanx esset, Francus pridem male affectus erga imperatorem Romanum, et iram in eum corde conceptam fovens, viso equitatu hostili, sese illum expulsurum Andronico praefatus, magno impetu cum suis in eum irruit. confligitur acriter, Chutatarii equitibus ad extremum fusis fugatisque, instante a tergo victore, ac multos eorum qua caedente qua captivos abducente. disperso porro in hunc modum equitatu, verita pedestris acies ne circumventa concideretur, et ipsa verso tergo in fugam incubuit. servati sunt quotquot aviarum vallium, praecipitiumque ac densorum saltuum sese latebris texere: alii partim occisi, partim capti sunt. sic Diogenis acies fracta disiectaque est. victori autem cum plausu et gratulatione maxima in suum tabernaculum revertenti Andronico et gratias deo rite pro victoria reddenti alius quoque successus gaudium cumulavit. eques curriculo adfuit captivum quemdam trahens et ad ducem exercitus magnopere postulans admitti.

τῆς σκηνῆς προκύψας ἑώρα πρᾶγμα πολλὴν αὐτῷ θυμηδίαν παρέχον, τὸν Χουτατούριον πρὸς αὐτὸν ἀγόμενον δέσμιον. οὗτος γὰρ ἐν τῷ φεύγειν τοῦ ἵππου διωλισθηκότος, ὡς ἔλεγε, λόχμην τε εἰσέδυ τινὰ καὶ λανθάνειν ἔσπευδεν. ὡς δ᾽ ὑπὸ τῶν διωκόν- B των καταφανὴς γέγονε καὶ συλληφθεὶς ἔμελλεν ἀναιρεῖσθαι, ἐλιπάρει τὸν ζωγρήσαντα. ὡς δὲ δακρύοντα οὗτος τὸν ἄνδρα τεθέαται, τὴν ἐσθῆτα ἀποδυσάμενος καὶ γυμνὸν ἐπὶ τὴν λόχμην ἀφεὶς ἀπῄει. εἶτα δὴ ἄλλος αὐτὸν γυμνὸν κατιδὼν ὑπὸ τὴν λόχμην κρυπτόμενον ὥρμησεν ἀναιρεῖν, ὁ δὲ ὅστις εἴη ἐφθέγγετο καὶ πρὸς τὸν στρατηγὸν ἀπαχθῆναι παρεκάλει. κἀκεῖνος ταχέως τοῦτον ἐπὶ τοῦ ἵππου θεὶς πρὸς τὸν Ἀνδρόνικον ἀπεκόμιζεν. ὃν ἐκεῖνος ἐκ τῆς σκηνῆς ἰδὼν γυμνὸν ἐπαγόμενον ἐξῄει τε τῆς σκηνῆς καὶ ἵλεῳ τῷ ὄμματι τοῦτον καθυπεβλέπετο. παριστείλας οὖν τὴν αὐτοῦ γύμνωσιν περιβολῇ στρατηγῷ πρεπούσῃ γενναίῳ ἐν ἀδέσμῳ C ἐτήρει φυλακῇ. ἀγασθεὶς δὲ ὁ Χουτατούριος τῆς περὶ αὐτὸν φιλοφροσύνης τοῦ Ἀνδρονίκου, λίθον τινὰ τῶν πολυτίμων ὑπ᾽ αὐτοῦ κρυβέντα περὶ τὴν λόχμην ἐν ᾗ ἑάλω αὐτῷ φανεροῖ, καὶ πέμψαι ξὺν αὐτῷ ἀξιοῖ τοὺς ἀποκομίζοντας. καὶ δὴ πέμπονται, καὶ κομίζουσι θέαμα τοῖς ὁρῶσιν ἰδεῖν. μεγέθει γὰρ ἦν σχεδὸν ὑπὲρ ἅπαντας λίθους, λαμπρότητι δὲ τοὺς διαυγεῖς ἅπαντας ὑπερέλαμπεν. ὃν ὁ Ἀνδρόνικος τῇ βασιλίδι Μαρίᾳ δῶρον προσήνεγκεν ὕστερον.

9. κρυπτόμενον] V. κρυπτόμενος. 12. ἐπαγόμενον] V. ἀπαγόμενον. 18. ἀποκομίζοντας] Fort. ἀποκομίσοντας. 19. θέαμα] P. θαῦμα.

proferens ille e tabernaculo caput spectaculo pascitur iucundissimo, Chutatarium ad se vinctum duci cernens. hic enim, ut ipse referebat, equo inter fugiendum prolapso silvam ingressus densam delitescere in ea voluit, sed detectus a persequentibus et comprehensus vitam ab occidere parato lacrimis impetravit, erepta dumtaxat veste. hinc nudum se iterum abdit in saltum: verum ab alio visus et ferro petitus necem professione nominis antevertens duci ad exercitus imperatorem petiit impositusque confestim in equum sic Andronico sistebatur, quem ille duci ad se nudum e tabernaculo cum vidisset, foras ei obviam prodiit benignoque intuitu consolatus moerentem nuditati eius honorique consuluit, datis ei vestibus ducis primarii personam decentibus, atque inde vinculis solutum in libera custodia secum habuit; quam ille humanitatem admiratus remunerari egregia gemma statuit. itaque Andronico cum dixisset fuisse sibi, quando erat captus, lapillum eximii pretii, quem ipsi offerre cuperet, abscondisse autem illum certo loco in ea silva, in qua erat comprehensus, eo remitti cum custodibus petiit relaturum gemmam. annuente Andronico brevi mirabilem visu reportavit lapidem superantem gemmas omnes magnitudine, splendoris autem maioris, quam sit ullus pellucidus lapis, quem postea dono dedit Andronicus imperatrici Mariae.

25. Ὁ δὲ Διογένης καὶ τῶν πραγμάτων αὐτῷ κατόπιν
ἀρμένων οὐ κατεγίνωσκεν, ἀλλὰ τοὺς περὶ αὐτὸν ὑπερώννυε καὶ
D ἐλπίδας ὑπέτεινεν ὡς ἀφιξομένης αὐτίκα δὴ μάλα Περσικῆς συμ-
μαχίας. διεπρεσβεύετο δὲ καὶ πρὸς τὸν Κρισπῖνον πειρώμενος
αὐτοῦ τὸ βάρβαρον φρόνημα διεγεῖραι κατὰ τοῦ Ἀνδρονίκου.
ἀλλὰ τοῦτο γνοὺς Ἀνδρόνικος καὶ θωπευτικώτερον ἐντετυχηκὼς
τῷ Κρισπίνῳ τὴν ἐκείνου πρεσβείαν ἀπέδειξεν ἄπρακτον. ἀπρά-
κτου δὲ τῆς πρεσβείας ἀποδειχθείσης καὶ τοῦ ἐκ Περσίδος συμ-
μαχικοῦ ἔτι μέλλοντος, οἱ περὶ τὸν Διογένην ἀπογνόντες τῷ Ἀν-
δρονίκῳ συνθέμενοι καὶ πίστεις τοῦ μὴ παθεῖν εἰληφότες αὐτόν
τε τὸν βασιλέα παραδιδόασι καὶ τὸ φρούριον. οἱ δὲ περὶ τὸν
P 38 Δούκα Ἀνδρόνικον αὐτὸν συλλαβόντες τὴν ἁλουργίδα αὐτὸν ἀπο-
δύσαντες, τὸ μοναδικὸν ἐπενδύουσι σχῆμα, καὶ οὕτω τοῦ φρου-
ρίου ἐξαγαγόντες πρὸς τὸν Ἀνδρόνικον μετὰ πλείστης ὅτι τῆς
περιχαρείας ἀπάγουσιν. ὁ δὲ τῆς τύχης αὐτὸν οἰκτείρας ἐδά-
κρυσε καὶ δεξιὰν ἐμβαλὼν εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἀπάγει σκηνὴν καὶ
V 25 τραπέζης αὐτῷ κοινωνεῖ. ἦν οὖν ἄμεινον μέχρι τούτου στῆναι
τῷ ἀνδρὶ τὰ τῆς δυστυχίας· ἀλλ᾽ οὐκ ἦν αὐτῷ διαδρᾶναι τοῦ
φθόνου τὰ βέλεμνα. οἱ γὰρ περὶ τὸν βασιλέα Μιχαὴλ πρόφασιν
B ὥσπερ τῆς ἰδίας ἐπιθυμίας τὴν πρὸς ἐκεῖνον πλασάμενοι εὔνοιαν,
δείσαντες ὡς ἔφησαν μή τι καὶ διαμηχανήσαιτο ὁ Διογένης καὶ

2. ἀρμένων] P. ῥεομένων. Bekker φερομένων. ibid. ὑπερώννυε] ἐπερρώννυε? 10. παθεῖν] τι παθεῖν?

25. At Diogenes tam infelici successu non fractus obstinabat adhuc in spe animum, sociosque ultimae fortunae consolari studebat fiducia mox adfuturi e Perside auxilii. misit etiam ad Crispinum certos homines ingenium irritabile iracundi barbari concitare in Andronicum conaturos: cuius indicio coepti, accepto in tempore Andronicus longe blandioribus quam unquam alias verbis officiisque Crispinum ita delinivit, ut Diogenianos remiserit irritos. cuius rei per comitatum Diogenis fama vulgata, cunctantibusque nimium exspectatis a Perside copiis, proditur a suis Diogenes, incolumitatem propriam eius, atque arcis in qua erant deditione ab Andronico paciscentibus. missis igitur ab Andronico ad exigendam pactorum fidem admissis in arcem, deditus Diogenes ab iis purpura exutus monastica veste contegitur, sicque eductus arce Andronico sistitur, gaudium tantae victoriae, quo passim exsultabant milites, modesta commiseratione prementi; cui laudabili affectui tantum indulsit ut etiam infortunio exauctorati captivique principis lacrimas dederit: congruente humanitate cetera, qua illustrem captivum amplexu dignatus tabernaculo excepit eodem secum mensaeque adhibuit. hunc oportuerat finem esse misero malorum: sed invidiae longe iaculantis effugere ictus non potuit. fuerunt enim in aula qui odio aut timori proprio affectum in principem praetexentes Michaëli suggesserunt, nunquam illi possessionem imperii fore certam, quoad valeret Diogenes. siquidem et ipsum cogitaturum aliquid et alios novarum cupidos rerum hinc turbandi causam petituros. sic expresso

πάλιν ἀφορμὴ πραγμάτων τῷ βασιλεῖ γένοιτο, ἐντέλλονταί τινι διὰ γραμμάτων ἐπὶ τοῦ καιροῦ δυναστεύοντι ἐκκόψαι τούτῳ τοὺς ὀφθαλμούς. ὃ δὴ καὶ γενόμενον μεγάλως ἠνίασε τὸν Ἀνδρόνικον, καὶ μᾶλλον ὅτι καὶ πειρασθεὶς διασώσασθαι τοῦτον οὐ δεδύνητο, τῶν περὶ τὸν βασιλέα σφοδρότερον ἐγκειμένων. ἐπέστειλε δὲ καὶ πρὸς τὸν πατέρα τὸν καίσαρα, παρακαλῶν αὐτὸν μὴ συγχωρῆσαι C
τελεσθῆναι τοιοῦτον ἀνοσιούργημα, ἢ μὴν τῆς θείας ἐκδέχεσθαι δίκης τὴν ψῆφον οὐκ εἰς μακρὰν ἀπαντήσουσαν. ὁ μὲν οὖν ταῦτα, οἱ δὲ τὰ γράμματα δεξάμενοι ἐκτυφλοῦσί τε τοῦτον, καὶ εἰς ὃ ἱδρύσατο φροντιστήριον ἐν τῇ νήσῳ Πρώτῃ ἐκπέμπουσι. βραχὺ δέ τι ἐπιβιοὺς μετὰ τὴν τῶν ὀφθαλμῶν στέρησιν ἐτελεύτησεν, ἐπὶ τρισὶν ἔτεσι τὴν βασιλείαν Ῥωμαίων ἰθύνας. τοιοῦτον ἔσχε τέλος τὰ κατὰ τὸν Διογένην.

assensu cupide scribunt ad quemdam tum in exercitu plurimum potentem, erueret oculos Diogeni. quod factum iniquissime Andronicus tulit: praesertim quod impedire conatus nihil profecerat, iis qui facilitatem Michaëlis eo inclinare coeperant magis ac magis coeptum urgentibus. scripserat autem ea de re Andronicus ad patrem quoque suum Caesarem, maiorem in modum rogans ne istud perpetrari piaculum sineret: alioqui divinae vim ultionis exspectaret, poenamque non longum moraturam. ea illo nequicquam moliente, qui litteras acceperant Diogenem excaecant et in monasterium, quod ipse construxerat in Prota insula, relegant, ubi excaecationi suae non diu superstes ille interiit, imperio Romano tribus annis administrato. hunc res Diogenis finem habuerunt.

ΒΙΒΛΙΟΝ Β.

1. Ὁ μὲν δὴ βασιλεὺς Ῥωμανὸς ὁ Διογένης προθυμηθεὶς τὰ P 40 V 26
Ῥωμαίων ὑψῶσαι ἀρξάμενα ἤδη κλίνειν, οὐκ εὐφυῶς οὐδ' ἐπιστημόνως τὰ τῆς ὑψώσεως μεταχειρισάμενος αὐτός τε κατεβέ- V 27
βλητο καὶ τὰ Ῥωμαίων ἑαυτῷ συγκατέβαλε πράγματα. ὅπως δέ,

14. προθυμηθεὶς] Ita P. pro προτιμηθείς.

LIBER II.

1. In hunc modum imperator Romanus Diogenes generoso ille quidem animo aggressus restituere in decus pristinum collabescere incipientem Romanam rem, quod proposito optimo haud parem agendi dexteritatem administrandique adiunxit prudentiam, et se ipsum perdidit, et rem Romanam communi

τὸ μὲν δεδήλωται πρότερον, τὸ δὲ προϊὼν ὁ λόγος δηλώσει νῦν. ὁ δὲ βασιλεὺς Μιχαὴλ τοῦ Διογένους ἀπαλλαγεὶς τὴν κουροπαλάτισσαν Ἄνναν, ἣν ὁ λόγος φθάσας ἐδήλωσε μητέρα τῶν Κομνηνῶν, σὺν τοῖς υἱέσι τῆς ὑπερορίας ἀνακαλεῖται καὶ διὰ κήδους αὐτοὺς ἑαυτῷ οἰκειοῦται· γήμας γὰρ αὐτὸς πρότερον τὴν παγκρά- B τειαν τοῦ Ἰβήρων κατάρχοντος θυγατέρα Μαρίαν τὴν ἐκείνης ἐξαδέλφην Εἰρήνην τὴν θυγατέρα τοῦ Ἀλανίας ἐξουσιάζοντος τῷ πρεσβυτέρῳ τῶν παίδων τῆς κουροπαλατίσσης Ἰσαακίῳ πρὸς γάμου κοινωνίαν ἐκδίδωσιν. ὁ δὲ καῖσαρ ἐπεὶ τὸν ἀνεψιὸν εἶδεν οὐκ ἐπιτηδείως πρὸς τὴν τῶν κοινῶν ἀντίληψιν ἔχοντα, αὐτός τε γενναιότερον τῶν πραγμάτων ἀντελαμβάνετο καὶ τὸν ἐκτομίαν Νικηφόρον, ὃν ὑποκορίζοντες ἐκάλουν Νικηφορίτζην, τῷ βασιλεῖ οἰκειώσας λογοθέτην τοῦ δρόμου κατέστησεν, ἄνδρα ἐντρεχῆ μὲν καὶ δραστήριον καὶ λόγῳ κοσμούμενον καὶ πείρᾳ πραγμάτων πολ- P 41 λῶν, βαθύγνωμον δὲ ἄλλως καὶ συγκυκῆσαι δυνάμενον πράγματα μᾶλλον ἢ τὸν Περικλέα φασὶ τὴν Ἑλλάδα κυκᾶν. λέληθεν οὖν ὁ καῖσαρ καθ' ἑαυτοῦ τὸν ἑαυτοῦ ἐξοπλίσας πολέμιον.

2. Ὑπελθὼν οὖν οὗτος τὴν τοῦ βασιλέως κουφότητα ὅλον τοῦτον πρὸς ἑαυτὸν ἐφειλκύσατο ἥκιστα πείθων φροντίζειν τοῦ θείου καίσαρος. ὁ δὲ καῖσαρ τέως μὲν προσεποιεῖτο τὰ δρώμενα ἀγνοεῖν καὶ τῶν πραγμάτων ἀντείχετο· ἐπεὶ δὲ ἑώρα καθ' ἑκάστην

secum ruina involvit: prout partim iam narratum a nobis est, partim ex deinceps dicendis plenius intelligetur. at imperator Michaël defunctus iam metu Diogenis curopalatissam Annam, de qua diximus superius, Comnenorum matrem ab exilio revocavit una cum filiis, quos etiam admovere sibi affinitate voluit. etenim cum ipse paulo ante praenobilem praepotentemque Iberorum principis filiam Mariam coniugem duxisset, huius patruelem Alaniae rectoris filiam Irenen curopalatissae filio maiori nuptiarum necessitudine coniunxit. Caesar autem cum Augustum fratris filium cerneret gubernationi publicae rei non admodum aptum, et ipse attentius in negotiorum expeditionem incubuit et eunuchum quemdam Nicephorum, quem diminutivo verbo Nicephoritzem vocabant, imperatori commendatum logothetam cursus constituit, virum impigrum efficacisque ingenii doctrina, eloquentia multarumque experientia rerum ornatum; sed profundi eumdem animi dissimulatoremque consiliorum, quae plurima excogitabat versabatque plerumque turbulenta, nihilo minus quam ille olim Pericles homo factus natusque ad totam commovendam Graeciam. itaque hunc Caesar promovens acrem in se gravemque hostem, quod minime tum rebatur, postea sensit, armabat.

2. Hic conciliationi Caesaris artem subiungens propriam, ubi se penitus in levis ac facilis Michaëlis animi possessionem insinuavit, primum omnium illi persuasit, ut patruo suo Caesari tribueret fideretve minimum. id quamquam cito Caesar sensit, dissimulandum tamen ratus consueta aliquamdiu ratione gerendis rebus vacare pergebat. cum autem magis ac magis sese

αὐξομένην τὴν βασιλέως παρόρασιν καὶ ὅλον τοῦτον διεγίνωσκε τοῦ λογοθέτου ἐξεχόμενον, δεῖν ᾠήθη ἀπόπειράν τινα ποιήσασθαι. καὶ δὴ σκηψάμενος ὡς βούλοιτο θήρας χάριν πρὸς τὴν B *μικρὰν Ἀσίαν περαιωθῆναι, ἐπεὶ τὸν βασιλέα εἶδε πρὸς τοῦτο συγκαταβαίνοντα, τὸν πρὸ τοῦ Πόντου πορθμὸν περαιωθεὶς ἅμα τῷ υἱῷ Ἀνδρονίκῳ ἀπῄει πρὸς τὴν Ἀσίαν τοῦ ἡλίου τὰς μετοπωρινὰς τροπὰς μεταλλάττοντος. θάτερος δὲ τῶν τούτου υἱέων ὁ Κωνσταντῖνος ἔμεινε παρὰ τῷ βασιλεῖ· προεβέβλητο γὰρ πρὸς αὐτοῦ πρωτοστράτωρ, τουτὶ δὲ τὸ ὀφφίκιον μέγα ἦν ἀεὶ παρὰ βασιλεῦσι καὶ μεγίστοις ἐδίδοτο. μείνας δὲ θεραπεύειν ἔσπευδε τὸ βασιλέως ἀμφίγνωμον· καὶ γὰρ ἦν ἐκ δυοῖν τοῖν ἐναντίοιν τοῦτο* C *συγκείμενον, κουφότητός τε καὶ πανουργίας.*

3. *Ὁ μὲν οὖν καῖσαρ τὴν Ἀσιᾶτιν καταλαβὼν περὶ θήραν ἐπτοῆσθαι προσεποιεῖτο. ὁ δὲ βασιλεὺς Μιχαὴλ συγκλειομένων αὐτῷ τῶν πραγμάτων ἤδη κατά τε τὴν ἕω καὶ τὴν ἑσπέραν (οἵ τε γὰρ Τοῦρκοι τὰ κατὰ τὸν Διογένην πυθόμενοι καὶ τὰς πρὸς Ῥωμαίους δι' ἐκεῖνον γενομένας ξυμβάσεις τε καὶ σπονδὰς διαλύσαντες τὴν ἑῴαν πᾶσαν ἐδῄουν καὶ ἐληΐζοντο, οἵ τε μὴν Σκύθαι πρὸς τούτοις στασιάσαντες Θρᾴκην τε καὶ Μακεδονίαν κατέτρεχον,* D *ὡς πορθεῖσθαι μικροῦ δεῖν ἅπασαν τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν Εὐρώπην ὑπ' ἀμφοῖν τοῖν ἐχθροῖν), οὕτω γοῦν αὐτῷ τῶν πραγμάτων* V 28 *συγκλεισθέντων τὸν Κομνηνὸν Ἰσαάκιον, ὃν διὰ κήδους ἑαυ-*

quotidie prodentem in imperatore cerneret despectum sui sicque ipsum e logotheta pendere totum, nullam ut sibi factam reliquam vel auctoritatis vel gratiae partem esse constaret, experiundum in hunc modum Michaëlis erga se animum putavit. ficto venationis desiderio veniam ab Augusto petiit transfretandi in minorem Asiam, quo haud aegre impetrato fretum transvectus in Asiam circiter aequinoctium autumnale traiecit, Andronicum filium secum ducens, altero filio Constantino in aula relicto. protostratorem enim eum Augustus creaverat, quod officium apud imperatores semper fuit dignationis magnae nec nisi maximis quibusque tribui solitum. cuius occasione morae non destitit ille quidem experiri, si quid posset in curanda instabilitate consiliorum imperatoris. sed malum erat vehemens ac remedio fortius, duabus ex contrariis conflatum pestibus, hinc levitate, illinc astuta malitia.

3. At Caesar in Asiam delatus egregie simulabat venatione sese maiorem in modum delectari. imperator vero Michaël circumventus ancipiti malo irruptionis geminae barbaricae; hinc Turcorum, audita Diogenis cum quo transegerant exauctoratione, pacem solutam arbitrantium ac propterea Orientem universum hostiliter incursantium, illinc Scytharum Thraciam, et Macedoniam per tumultum manu facta vastantium, utrorumque tanta rabie furentium ac tam late stragem ruinasque spargentium, ut Asia paene pariter Europaque universa saevissimis hostibus praedae forent; quo alicunde inciperet tanto mederi malo ac se ex angustiis explicare conaretur, Comnenum Isaa-

τῷ ᾠκειώσατο, δομέστικον τῶν σχολῶν τῆς ἀνατολῆς καταστήσας,
αὐτοκράτορα στρατηγὸν τοῦ κατὰ Τούρκων πολέμου τοῦτον ἐκ-
πέπομφεν. ὁ δὲ παραλαβὼν τὰς δυνάμεις ἀπῄει ὡς ἐπὶ τὴν τῶν
Καππαδοκῶν. ξυνείπετο δέ οἱ καὶ ὁ ἀδελφὸς Ἀλέξιος, ὁ τότε
μὲν μεγάλη Ῥωμαίων ἐλπὶς καὶ ὢν καὶ φαινόμενος, ὕστερον δὲ μέ-
P 42 γιστον Ῥωμαίοις γενόμενος ὄφελος, μήπω τὸν ἴουλον ἐπανθοῦντα
φέρων, ἀλλὰ τὰ τῆς στρατηγικῆς ἀρετῆς ὑπεδείκνυ καὶ πρὸ τῆς
τελειότητος μᾶλλον ἤπερ φασὶν οἱ τὰ Ῥωμαϊκὰ συγγραψάμενοι
τὸν Σκηπίωνα, ὁπηνίκα ξυνείπετο τῷ Αἰμυλίῳ κατὰ τοῦ Μακε-
δόνος στρατηγοῦντι Περσέως. ξυνέπραττε γὰρ τἀδελφῷ, καὶ
τὰς τάξεις καθίστα, καὶ τοὺς λόχους ἐνίστα, καὶ φαλαγγαρχῶν
ἐφαντάζετο, καὶ πρὸ τῆς πείρας περὶ τὰ στρατιωτικὰ δεξιώτατος
ὤν. ἐπεὶ δ' ἀφικέσθην εἰς τὴν Καππαδοκῶν μητρόπολιν, φημὶ
B δὴ τὴν περιβόητον Καισάρειαν, ἐστρατοπεδευσάτην περὶ τὴν πα-
λαιὰν πόλιν, ἀντὶ τάφρου καὶ χάρακος τὰ διερρωγότα ταύτης
προβαλλόμενοι τείχη· καὶ γὰρ ἔφθη πάλαι σεισμοῦ γενέσθαι
πάρεργον μικροῦ δεῖν ἅπασα, πύργων ἐνίων περιλειφθέντων εἰς
ἀπόδειξιν οἶμαι τῆς παλαιᾶς εὐδαιμονίας τῆς πόλεως. ἐν ταύτῃ
γοῦν στρατοπεδευσάμενοι διεσκοποῦντο ὅπως ἂν ἐπιόντας τοὺς
Τούρκους καὶ τὰς κωμοπόλεις πορθοῦντας ἀποσοβήσαιεν.

4. Ἀλλ' οὕτω μὲν οὗτοι. ἐπεὶ δὲ συνετρίβετο τούτοις καὶ
C ὁ Φράγγος Οὐρσέλιος, τῆς ἑταιρίας ὢν τοῦ Κρισπίνου καὶ τῆς

cium recenti sibi affinitate iunctum et domesticum scholarum per Orientem constitutum summum belli ducem contra Turcos mittit, qui assumptis copiis Cappadociam versus iter intendit. secutus ipsum est frater eius Alexius, magna iam tum Romanorum spes palam nec falso creditus, postmodum enim auguriis in eventa proficientibus exspectatum sui fructum, felicitatem videlicet maximam rei publicae repraesentavit, tunc autem adhuc adolescentulus vix prima lanugine signabat malas. quamquam abundantia militaris strenuitatis maioris facile aetatis officium expleret, qualem qui Romae veteris res memoriae mandarunt Scipionem ferunt, cum Aemilio adversus Macedonem Perseum consularem exercitum ducenti comes expeditionis esset. nec enim hic segnius Alexius fortem fratri operam navabat constituendis ordinibus, insidiis locandis acie dirigenda movendaque, simulacris praeliorum, quibus in omnibus exercitationibus militaribus mira in iuvene dexteritas eminebat. Ceterum ubi perventum ad metropolim Cappadocum, celebrem illam inquam Caesaream, castra posuerunt in vestigiis urbis veteris muris eius dirutis pro castrensi vallo fossaque usi. olim enim haec civitas terrae motu paene tota concidit, turribus dumtaxat relictis paucis quasi ad specimen antiquae magnificentiae. hic igitur castris positis consultabant, quam inirent rationem cohibendi Turcos vicos passim regionis foede desolantes.

4. Talia illis meditantibus, Urselius Francus, quem habebant in exercitu e societate Crispini, cuius loco nuper mortui copias eius gubernabat,

ἐκείνου κατάρχων φάλαγγος, ἅτε ἐκείνου τὸ χρεὼν ἀποτίσαντος, ἐζήτει δὲ πρόφασιν εὑρεῖν εὐλογοφανῆ ὥστε ἣν πάλαι ὤδινεν ἀποστασίαν εἰς τοὐμφανὲς ἀγαγεῖν, ἐπειδὴ ξυνέβη τῶν τινα τῆς φάλαγγος ἀδικῆσαι μεγάλως τῶν ἐγχωρίων τινά, ὁ δὲ τῷ στρατηγῷ προσελθὼν τὰ τῆς ἀδικίας κατεβοᾶτο, καὶ ὁ στρατηγὸς ἐζήτει τὸν ἀδικήσαντα ἐν μέσῳ ἀχθῆναι. τοῦτο πρόφασις τῷ Οὐρσελίῳ τῆς ἀποστάσεως γίνεται. καὶ στρατοπεδεύει μὲν ἔξω τῆς παρεμβολῆς ἐπαγγελλόμενος εἰς νέωτα φοιτῆσαι πρὸς τὸ στρατόπεδον, περὶ δὲ μέσας νύκτας ἄρας τὴν φάλαγγα τῶν Κελτῶν ἀπεδίδρασκε καὶ εὐθὺ Σεβαστείας ἐχώρει. γνωσθέντος δὲ τοῦ δρασμοῦ περὶ τὴν ἕω τῷ Κομνηνῷ Ἰσαακίῳ, δεῖν ἔκρινε τῷ ἀδελφῷ Ἀλεξίῳ μέρος D τῆς στρατιᾶς πιστεύειν καὶ πρὸς τὴν τοῦ Οὐρσελίου ἐκπέμψαι δίωξιν. ἐν μετεώρῳ δὲ ἔτι τοῦ σκέμματος ὄντος καὶ τοῦ στρατοῦ συναθροιζομένου (ἠγγέλλετο δὲ παρὰ τῶν σκοπῶν Τούρκων πλῆθος πολὺ κατὰ Ῥωμαίων χωρεῖν καὶ ἀγχοῦ που τούτου στρατοπεδεύειν), ἐπισχὼν οὖν τὴν τοῦ Οὐρσελίου δίωξιν ὁ Κομνηνὸς Ἰσαάκιος παρεσκευάζετο πρὸς τὸν πόλεμον, παρεκάλει δὲ τὸν ἀδελφὸν ἐντὸς τοῦ χάρακος μένειν καὶ συνέχειν τὸ στρατόπεδον. ὁ δὲ βαρέως τὸ κελευόμενον ἔφερε. κἀκεῖνος ὑπισχνεῖτο ἐγκαρτερήσειν P 43 εἰ μόνον ἐξαποστείλειεν ὕστερον κατὰ τῶν Τούρκων πολλὰς τῶν Ῥωμαίων ἐπαγόμενος φάλαγγας.

5. Ὁ μὲν οὖν πεισθεὶς ἐπὶ τοῦ στρατοπέδου κατέμεινεν, ὁ

12. στρατιᾶς] V. στρατείας. 21. ἐπαγόμενος] ἐπαγόμενον?

nihil nisi praetextum et occasionem plausibilem quaerebat defectionis quam dudum parturiebat in rem conferendae. contigit autem quemdam e phalange Gallica vehementi laedere iniuria indigenarum aliquem, cuius ille dolore graviter apud exercitus totius imperatorem questus expressit ab eo, quod negari non poterat, ut iuberet militem iniuriae auctorem in medium adduci. opportuna et speciosa ea causa rebellionis visa. ergo is primo extra vallum suos locat postridie se rediturum in castra pollicitus. media porro nocte adducta secum phalange Gallorum fugit Sebastiam versus iter intendens. certior sub auroram de ista fuga factus Isaacius Comnenus consilium ex re cepit Alexii fratris attributa ei parte copiarum ad persequendum Urselium mittendi. dum ea expediuntur segregandisque copiis ituris mansurisque exspectatio cunctorum pendet, tumultuosus ecce ab exploratoribus affertur nuntius Turcorum magno numero in Romanos moventium iamque vicino in loco habentium castra. omissa igitur in praesens cura sequendi Urselii Isaacius ad praelium se comparat. rogat autem fratrem ut praeesse interim castris velit: graviter eam tulit iussionem Alexius, quae occasionem illi eriperet in acie pugnandi. consolatus eum tamen Isaacius est pollicendo, sese ipsum cum relictis intra vallum copiis brevi accersiturum, quando maturum foret robur ipsum Romani exercitus in Turcos immittere.

5. His ille persuasus in castris mansit. Isaacius autem cum delectis

V 29 δὲ τὰς δυνάμεις ἄρας ἐχώρει κατὰ τῶν Τούρκων. ὑπαντιάζει γοῦν τούτους κατὰ τὰ Καππαδοκῶν ὅρια· καὶ συμβολῆς γενομένης τρέπονται μὲν Ῥωμαῖοι, ὁ δὲ γενναίως τε ἀγωνίζεται καὶ κυκλωθεὶς ὑπὸ τῶν ἐναντίων, τοῦ ἵππου αὐτοῦ τρωθέντος καὶ τὸν ἐπιβάτην αὐτῷ συγκαταβαλόντος, ἁλίσκεται. τοῦ δὲ τῶν Ῥωμαίων στρατεύματος διασκεδασθέντος ἐχώρουν οἱ Τοῦρκοι πρὸς τὸ στρατόπεδον. τῶν Τούρκων δὲ ἐπικειμένων βοηθεῖν ἐπειρᾶτο B μετ' ὀλίγων τῶν ξυνόντων αὐτῷ. καὶ μέντοι καὶ βεβοήθηκε καὶ σέσωκε μικροῦ δεῖν ἅπαντας. αὐτὸς δὲ τὸν ὑπὲρ πάντων ἀναδεξάμενος κίνδυνον παρὰ μικρὸν ἑάλω· ἐς μέσους γὰρ ἑαυτὸν ὠθήσας τοὺς πολεμίους καὶ τῷ δόρατι πλήξας τὸν ἐπιόντα πρώτως καὶ νεκρὸν εὐθὺς ἀποδείξας, ἐπειδὴ ὑπὸ τούτων κεκύκλωτο καὶ τὰ βέλη πανταχόθεν ἐπέμπετο κατ' αὐτοῦ, αὐτὸς ἀσινὴς ὑπὸ τῆς ἄνωθεν τετήρητο δεξιᾶς, ὁ δὲ ἵππος ᾧ ἐπωχεῖτο τὰ πλεῖστα τῶν βελῶν ὑπεδέχετο καὶ εἰς γῆν σὺν τῷ ἐπιβάτῃ κατέπεσεν. ἀλλ' οἱ περὶ αὐτόν, φιλοῦντες αὐτὸν οἷα φιλήσεως ἄξιον, τῶν ἵππων κα- C ταπηδήσαντες καὶ γενναίως ξὺν ἐκείνῳ ἀγωνισάμενοι τοῦ κινδύνου τοῦτον ἐρρύσαντο πεντεκαίδεκα δ' ὄντων ξυμπάντων πέντε μόνοι εἰς τὸ στρατόπεδον ξὺν αὐτῷ διεσώθησαν, τῶν δὲ λοιπῶν οἱ μὲν ἀνῃρέθησαν οἱ δὲ ἑάλωσαν. διασωθεὶς δὲ εἰς τὸ στρατόπεδον οὐκ ἠρέμησεν, ἀλλὰ κύκλῳ περιθέων τοῦ χάρακος τὰ φρονήματα τῶν στρατιωτῶν ἐπερρώννυεν, ὡς μηδέν τι τῆς Ῥωμαϊκῆς γενναιότητος ἄξιον πεπραχέναι. ἕως μὲν οὖν ἡμέρα ἦν, ἐκαρτέρουν

7. *βοηθεῖν*] Excidit nomen Alexii. 13. *αὐτὸς*] Fort. add. *μέν*. 20. *εἰς*] Hoc addidit P.

copiis in Turcos vadens obvios habuit eos in finibus Cappadociae, ubi commisso statim praelio fugantur Romani, duce interim intrepide pugnante, quoad circumventus ab hostibus equo ex vulnere sublabente simul cum eo afflictus humi captus est et ductus a Turcis in ipsorum castra. cum vero fractae disiectaeque aciei Romanae instarent victores Turci, erumpens vallo cum paucis Alexius memorabilem pugnam fecit, qua paene omnibus saluti fuit discrimen ipse in caput suum totum excipiens et ultro vocans. quando et parum abfuit quin caperetur, cum sese in medios immisisset hostes et eum qui se primus accedere ausus erat magno hastae ictu interfecisset stravissetque. circumfusis deinde undique Turcis tuta illum eminus iaculatione infestantibus illaesus divina utique manu servatus est ipse quidem, et equus quo vehebatur multis transfixus sagittis se vectoremque suum effudit in terram. quo tempore comites eius, quibus erat carissimus utpote amore dignissimus omnium, exsilientes ex equis ad eum cucurrerunt ambientesque ipsum et cum eo fortissime pugnantes periculo tandem exemerunt eum. quindecim erant omnes, e quibus quinque tantum in castra salvi cum Alexio redierunt, ceteris partim occisis partim captis. redux porro e labore tanto non se otio dedit, sed castra circumiens corroborabat animos militum magnopere adhortans, ne quid Romana generositate indignum consciscerent. illi quoad dies fuit in

καὶ τὸ γενναῖον τοῦ νέου θαυμάζοντες ἐπῄνουν καὶ χεῖρας ἱκέτιδας ἀνατείνοντες σωτῆρα καὶ εὐεργέτην ἐκάλουν, "εὖγε" λέγοντες "ὦ D νεανία, ὁ σωτήρ, ὁ κυβερνήτης, ὁ τῆς περισωθείσης τῆσδε Ῥωμαϊκῆς στρατιᾶς ῥύστης. εὖγε ὁ ἀσώματος μικροῦ δεῖν ἐν σώματι. ὀναίμεθά σου τῶν ἀνδραγαθημάτων, καὶ τηρηθείης ἡμῖν εἰς χρόνους μακροὺς κοινὸν ὄφελος." τούτοις ἐπιῤῥωννύντες τοῦ νέου στρατηγοῦ τὸ γενναῖον ἔμενον ἐν τῷ στρατοπέδῳ, ἐκείνου τοῦ χάρακος προεκθέοντος καὶ πολλοὺς τῶν ἐπιόντων πολεμίων ἀναιροῦντος, τοὺς δὲ καὶ ἀποσοβοῦντος. τῆς νυκτὸς δὲ καταλαβούσης, ἐπεὶ ἑώρα ξύμπαντας εὐτρεπιζομένους, ἔχαιρέ τε ὡς εἰκός, οἰόμενος ὡς πρὸς μάχην αὐτοὺς εὐτρεπίζεσθαι, καὶ τοῖς θεράπουσιν ἐκοινοῦτο τὰ δρώμενα. P 44

6. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι ἐσίγων, εἷς δέ τις τούτων γενναῖος ὢν κατὰ χεῖρα καὶ πείρᾳ τῶν ἄλλων διαφέρων, Θεόδοτος τοὔνομα, οὐκ ἀγαθὸν οἰωνὸν ἔφη τὰ πραττόμενα εἶναι· "ἐπειδὰν γὰρ ἡ νὺξ προέλθῃ, αὐτίκα δὴ μάλα φεύξονται." τούτου λεχθέντος λύπης ὁ νεανίας πεπλήρωτο· ᾤετο γὰρ ξύμπαντας εἶναι τῆς αὐτοῦ γενναιότητος. ἀπῄει δ' ὅμως ἐπὶ τὴν σκηνὴν δειπνήσων· ἄσιτος γὰρ τὸ παράπαν διέμεινε. καὶ ὁ μὲν ἔτι τεθωρακισμένος ὢν ἐδείπνει, οἱ δὲ λάθρα τοῦ χάρακος ἐξιόντες ἔφευγον. ὡς δ' ἀπηγγέλη τού- B τῳ φεύγειν ἅπαν τὸ στράτευμα καὶ μόνον αὐτὸν ξὺν ὀλίγοις περιλελεῖφθαι, ἵππον αἰτήσας ἔσπευδε βοηθεῖν καὶ ξυνέχειν. μόλις

loco perstabant admirantes, quin etiam laudabant iuvenis animum, supplicesque tendentes manus salvatorem eum et benefactorem acclamabant. euge, dicentes, o adolescens, o salvator, o gubernator, o huius mire servati Romani exercitus liberator. euge o corporis impedimentum in corpore vix sentiens. fruamur longum heroicis facinoribus istis serverisque utinam nobis in longissima tempora commune decus praesidiumque publicae rei. his applausibus novi ducis generositatem augentes, dum celebrabant milites, sese vallo continebant, illo subinde foras procurrente ac multos irruentium hostium occidente, alios fugante. ubi autem nox venit, cum animadverteret Alexius omnes milites parare passim se atque expedire pro se quemque, pergratum id ipsi fuit, quod se ipsos ad pugnam comparare crederet, famulisque ac familiaribus suis quae fierent indicavit.

6. Ad tale indicium silebant quidem alii; unus vero illorum manu strenuus et usu rerum prudentiaque multis praestans Theodotus nomine non faustum dixit videri augurium accingi milites imminente nocte fugituros mox, nempe ut primum tuto poterunt intendentibus se tenebris. ad hanc vocem ingenti dolore suo intellexit adolescens vehementer errasse se, qui ex conscientia generositatis propriae de suis militibus aestimasset. recepit se tamen in tabernaculum coenaturus, totum enim diem sine cibo transegerat. eo porro loricato uti erat coenante milites clam vallo egressi fugiebant. ad eum trepidum nuntium impetu sequendi sistendique fugaces capto, cum equus postulatus non daretur vix inventa mula, Alexius inscensa in eam partem,

οὖν ἡμίονον εὑρηκὼς ἐπαναβεβήκει καὶ πρὸς τὴν ἔξοδον ὥρμα, βουλόμενος αὐτὴν κατασχεῖν καὶ τοὺς περιλειφθέντας ἐντὸς συγκλεῖσαι τοῦ χάρακος. ἀλλ' ἔφθασαν μικροῦ δεῖν φυγεῖν ἅπαντες.
V 30 ἐξῄει οὖν καὶ αὐτὸς ἤδη τῶν Τούρκων αἰσθομένων τὸν τῶν Ῥωμαίων δρασμὸν καὶ κατὰ ῥύμης ὅτι πλείστης καὶ δυνάμεως ἰσχυρᾶς ἐπειγομένων φθάσαι τοὺς φεύγοντας, καὶ ἑάλω εἰ μὴ ὁ Θεό-
C δοτος, οὗ πρόσθεν ὁ λόγος ἐμνήσθη, τοῦ κρότου τῶν ἵππων αἰσθόμενος καὶ διαγνοὺς ὡς πλῆθος Τούρκων πολὺ κατ' αὐτῶν ἔπεισιν, ἀπονεῦσαι τοῦτον μικρόν τι τῆς ὁδοῦ παρεσκεύασε. ἐκκλίναντες δὲ τῆς ὁδοῦ καὶ ἐπί τι χωρίον συνηρεφὲς παραγενόμενοι ἔμενον μέχρις ἅπαν τὸ πλῆθος τῶν Τούρκων διῆλθεν. εἶτ' ἐκεῖθεν ἀπάραντες πρὸς τοὺς Διδύμους τὸ ὄρος ἠπείγοντο. Τούρκοις δ' ἐντυχόντες καὶ κατ' ἐκείνων ὁρμήσαντες διεσπάρησαν, καὶ ἐπεὶ νὺξ ἦν, οὐχ οἷοί τε γεγόνασιν εἰς ταὐτὸ ξυνελθεῖν. ἀπῄει οὖν ἕκαστος ὅπη ἔτυχεν. ὁ δὲ κλει-
D νὸς Ἀλέξιος μόνος περιλειφθεὶς ἐπειδὴ περὶ τοὺς πρόποδας τῶν Διδύμων ἐγένετο, τῆς ἡμιόνου ἤδη κεκοπακυίας καὶ μηκέτι οἵας τε οὔσης προσωτέρω χωρεῖν, ἀποβὰς ταύτης πεζῇ ὄρος ἀνῄει ἔτι τὸν θώρακα περιβεβλημένος· ἀποδύσασθαι γὰρ τοῦτον οὐ ξυνεχώρει τῶν νέων τὸ πρόθυμον. καὶ ἅμα λόγος τις διὰ μνήμης αὐτῷ φερόμενος διεκώλυε τοῦτον, ὡς ἔφασκεν· ἔφη γὰρ ἀκηκοέναι τοῦ πατρὸς ἀποσκώπτοντος πρός τινα τὰ ὅπλα ἀποβαλόντα. διά τοι τοῦτο τὸν θώρακα περιβεβλημένος ἐπεζοπόρει. τὸ δὲ

qua exibatur ruit, et revocare iam egressos et retinere adhuc intra vallum repertos cupiens. sed iam exierant paene omnes fugamque maturabant. exiit igitur et ipse, iam Turcis furtivum Romanorum abitum sentientibus et impetu quam vehementissimo manuque valida contendentibus assequi fugientes. itaque vitari non poterat quin caperetur Alexius, nisi Theodotus, cuius modo meminimus, audito strepitu sequentium equorum et intellecto inde Turcorum magnam multitudinem in ipsos ruere, ei suasisset paululum de via declinare. quod cum fecissent et in loco avio virgultis tecto consedissent et quoad multitudo Turcorum praeteriisset, latuissent, deinde illinc moventes festinabant recta in montem cui nomen Didymi. sed euntibus Turcorum occurrit manus, in quos cum impetum fecissent, dispersi disiunctique Alexii comites ab invicem sunt, nocteque superveniente convenire iterum congregarique nequiverunt. ivit ergo quisque quo fors tulit. inclytus autem Alexius relictus solus iam ad radices montis Didymorum aegre pervenerat, mula ita fatigata ut progredi non posset ulterius, exscendens, pedibus acclivitatem montis superare aggressus est loricatus adhuc. loricam enim exuere prohibebat iuvenilis qua fervebat generositas adiuvante memoria, quae tum forte recursavit animo, ut narrare ipse solebat, dicti cuiusdam. aiebat scilicet auditum sibi aliquando patrem suum cum acriter increparet quemdam, quod is iter pedibus faciens arma omisisset. haec causa illi fuit obfirmandi animi in constantia laboris tanti tolerandi viaeque arduae ac longae sub loricae

παράδοξον, ὅτι καὶ αἱμορραγίας ὅτι πλείστης ἐκ τῶν ῥινῶν προσ- P 45
γενομένης αὐτῷ ἐξ ὅτου πεζοπορεῖν ἤρξατο διὰ πάσης τῆς νυκτός,
οὔτε ὅπλα ἀπέβαλεν οὔτε τοῦ δρόμου ἐπαύσατο, μέχρις ὅτου πρὸς
τὸ ἐν Γαβαδονίᾳ πολίχνιον ἐγένετο.

7. *Ἐκεῖσε δ' αὐτοῦ γενομένου συνέθεον ἅπαντες οἱ ἐγχώ-*
ριοι, οἳ καὶ ὁρῶντες αὐτοῦ τὴν ἐπιθανάτιον χλαῖναν κατάστικτον
τῷ λύθρῳ τοῦ αἵματος ἔστενόν τε καὶ ἐδάκρυον ὡς εἰκός. ὡς δ'
ἡ φήμη τὴν ἄφιξιν τούτου τοῖς δυναστεύουσι παρέπεμψεν, ἀφί-
κοντό τε πρὸς αὐτὸν καὶ οἴκοι τοῦτον ἀπῆγον μετὰ τιμῆς ὅτι πλεί-
στης φιλοφρόνως ὑποδεξάμενοι. στολὰς δὲ ἐκόμιζον πρεπούσας B
ἀνδρὶ τοιούτῳ καὶ θεραπεύειν τὸ σῶμα τοῦ νέου παντοίως προεθυ-
μοῦντο, ὡς καὶ κάτοπτρον τούτῳ κομίσαι κατὰ τὸ παρ' ἐκείνοις
*ἔθος, καὶ πρὸς αὐτὸ ἀτενίζειν ***. ὁ δὲ τοῦτ' ἰδὼν ἐμειδία,*
κἀκεῖνος διηπορεῖτο τὸ δρώμενον. ὁ δὲ οὐκ ἔθος ἔφη ἀνδράσι
καὶ ταῦτα στρατιώταις εἰς κάτοπτρον ἐνορᾶν· "γυναιξὶ γὰρ καὶ
τοῦτο μόναις ἐπιτετήδευται μεριμνώσαις ἀρέσκειν τοῖς σφῶν ἀν-
δράσιν. ἀνδρὶ δὲ στρατιώτῃ κόσμος τὰ ὅπλα, καὶ τὸ τῆς δίαι-
της λιτόν τε καὶ ἄθρυπτον." οἱ δὲ ταῦτ' ἐπαΐοντες τοῦ νέου τὸ C
σῶφρον καὶ συνετὸν διὰ θαύματος ἦγον. ἐπιξενωθεὶς οὖν αὐτοῖς
τρισὶν ἡμέραις, ἤδη τῶν θεραπόντων καταλαβόντων, ἀπῄει ὡς

13. *ἀτενίζειν*] *παρεκάλουν* addidit P. indicavi lacunam. 19. *ἐπι-ξενωθεὶς*] Ita P. pro *ἐπιξωθείς*.

onere peragendae, in quo illud inopinatius videbitur, quod cum illi statim ac iumento desiliit sanguis larga copia e naribus profluere coepisset, non tamen propterea aut arma deposuit aut currere per totam noctem destitit, quoad in oppidulum quod est in Gabadonia pervenit.

7. Ibi concurrens circa eum plebs rustica colonorum loci, ubi gladiatorio coopertum sago cruentis sparso maculis viderunt, quam iniquis animis talem nobilissimi iuvenis fortunam ferrent, suspiriis passim lacrimisque declararunt. ut autem ad honoratissimos quoque oppidi eius cives indicium adventus Alexii fama detulit, certatim adibant ipsum invitatumque in suas domos omni honore ac significatione benevolentiae pro sua quisque copia excipiebant vestesque afferebant nobilitatem eius magis decentes adeoque in curando iuvenis corpore nullam diligentiae partem omittebant, ut speculum etiam attulerint moreque ipsorum eo sese explorare suaserint; quod ille cum arrisu recusans perculit homines velut novae rei admiratione, a qua eos his deducere verbis instituit, nempe, inquiens, virorum praesertim militarium consuetudo non est consulere speculum. mulierum ista cura est, maritis placere studentium; ornatus militis arma sunt et ea victus ac cultus ratio, quae a luxuria et deliciis quam longissime absit. id illi audientes, sapientiam temperantiamque iuvenis admirati eum non plus triduo detinere potuerunt. cum enim illo intervallo convenissent eodem eius famuli moram eundi non

ἐπὶ Ἄγκυραν. ἔφθη γάρ τις τῶν ἐκ τῆς μάχης διασωθέντων πυνθανομένῳ τούτῳ περὶ τοῦ ἀδελφοῦ ὑποδεῖξαί τι πολίχνιον, εἰς ὃ διασεσῶσθαι τοῦτον τοὺς διώκοντας διαδράντα ἐβεβαιοῦτο. οἰό- V 31 *μενος οὖν ἀληθῆ τὰ ἀπαγγελθέντα εἶναι, ἠπείγετο συγγενέσθαι τῷ ἀδελφῷ. ἀλλ' ὁ μὲν διεφεύξατο, ὁ δ' ἀπιὼν περὶ τοῦ ἀδελφοῦ ὡς ἁλῴη πεπληροφόρητο. διαψευσθεὶς οὖν τῶν ἐλπίδων* D *ἠνιᾶτο μὲν καὶ ἠθύμει καὶ ἔστενε καὶ ἐδάκρυεν, οὐ μὴν πέπαυστο τῆς ἐπὶ τὰ πρόσω πορείας.*

8. *Ἀλλ' ἐν Ἀγκύρᾳ γενόμενος διεπέμπετο πανταχόθεν μαθεῖν τι πλέον, καὶ ὡς βούλοιντο οἱ τὸν ἀδελφὸν κατασχόντες ἀποδόσθαι τιμῆς χρυσίου χιλιάδων συχνῶν ἠκηκόει. τούτων ἐκεῖνος ἀκούσας τῶν λόγων ἀπήλλακτό τε τῆς πολλῆς ἀθυμίας, καὶ πρὸς τὴν βασιλίδα τῶν πόλεων ἔσπευδεν ἐφ' ᾧ τὸ χρυσίον* P 46 *ἀναλαβεῖν καὶ τὸν ἀδελφὸν πρίασθαι. ἡμέραις οὖν ὀλίγαις τοῦτο συναγαγὼν ἀπῄει ὡς ἐπὶ Ἄγκυραν, καὶ σπεύδων ταχέως καταλαβεῖν τό τε πλεῖστον τῆς νυκτὸς καὶ τῆς ἡμέρας τὸ πᾶν ἤλαυνε. περὶ ἑσπέραν δὲ βαθεῖαν φθάσας εἰς τὴν Ἄγκυραν καὶ τὰς τῆς πόλεως πύλας εὑρὼν κεκλεισμένας ἐζήτει ταύτας ἀνοιχθῆναί οἱ. οἱ δ' ἐντὸς τοῦ ἄστεος δεδιότες μή πως ὑπ' ἐχθρῶν ἐνεδρεύοιντο διὰ τὸ μὴ πάνυ τι πόρρω τοὺς Τούρκους ἔτι στρατοπεδεύειν ἀπή-*

1. *Ἄγκυραν*] V. hic et aliis locis *Ἄγγυρα*, quod fortasse ferendum erat in huius aetatis scriptoribus. *ibid. ἔφθη*] V. *ἔφη*. 2. *εἰς ὃ*] V. *εἰς τό*.

fecit, directo itinere Ancyram versus, ubi se fratrem reperturum falso delusus indicio sperabat, quod ei quidam e praelio fuga servatus de fratre percontanti affirmasset evasisse illum manus insequentium Turcorum salvum atque incolumem perlatum in quodquam oppidulum quod etiam designabat. ex quo eum Ancyram se recepturum Alexius non dubitans in istam urbem velut ad complexum fratris festinabat. sed eunti falsitas indicii demonstrata est certisque documentis persuasum captum esse fratrem, cuius sensum infortunii acerbiorem etiam error praecedens spei frustra conceptae reddebat. itaque moerorem ille quidem et animo concepit magnum et lacrimis veris suspiriisque testatus est. non tamen iter necessarium luctu interrupit aut retardavit.

8. Perlatus ergo Ancyram dimisit statim quoquo versum qui explorarent de fratre certa referrentque, e quibus cum comperisset barbaros eius detentores paratos esse liberationem eius multis aureorum millibus vendere, respirare coepit ad talem nuntium, et ad oblatam recuperandi cari capitis facultatem magna moeroris ex ipsius iactura orti parte levatus curriculo se contulit in urbem regiam pecunias inde sumpturus, quibus fratrem redimeret. paucis inde diebus negotio confecto cum Ancyram festinaret diemque ac noctem continuato itinere fessus, clausis iam urbis portis, quippe nocte concubia pervenisset, sublato clamore poscebat aperiri sibi ianuas. id facere verentibus custodibus, quod in vicinia Turcorum castra non procul illinc habentium periculose id tali hora fieri videretur

τουν οἵτινες εἶεν εἰπεῖν. καὶ οἱ περὶ τὸν Ἀλέξιον εὐθὺς ὅστις εἴη ἀνεδίδασκον. κἀντεῦθεν συνέβη τι ἡδονὴν παρέχον τοῖς φιλακροάμοσιν, B οὐκ ἐκείνοις τότε μόνον ἀλλὰ καὶ νῦν. ἐν ὅσῳ γὰρ ὁ Κομνηνὸς ἀπῄει Ἀλέξιος τὴν τιμὴν ἄξων τῷ ἀδελφῷ, δείσας ὁ Κομνηνὸς Ἰσαάκιος μὴ πόρρω τῶν Ῥωμαϊκῶν ὁρίων γενόμενος δυσχερέστερον τῆς αἰχμαλωσίας ἀπαλλαγείη, πρὸς τὰς κύκλῳ διεπέμπετο πόλεις καὶ τὰ κατ᾽ αὐτὸν ἀνεδίδασκεν ὡς ἁλῴη καὶ ὡς βούλοιντο τιμῆς αὐτὸν ἀποδιδόναι οἱ βάρβαροι, ἠξίου τε τῆς τιμῆς κομίζειν ὁπόσον ἕκαστος δύναιτο πρὸ τοῦ πόρρω τοὺς βαρβάρους τῶν Ῥωμαϊκῶν ὁρίων γενέσθαι, καὶ ὑπισχνεῖτο πάντα σὺν τόκῳ C ἀποδοῦναι σφίσι τὰ κομισθησόμενα. πολλοὶ γοῦν τῶν εὐπόρων χρυσίον πεπόμφασιν αὐτῷ, καὶ τὸ μὲν ἀπέδοτο τοῦ τιμήματος, τοῦ λοιποῦ δὲ χάριν ὁμήρους καταλιπὼν τῶν δεσμῶν ἀπολέλυτο καὶ τὴν τῶν Γαλατῶν μητρόπολιν κατέλαβεν Ἄγκυραν. ξυνέπεσε γοῦν ἄμφω τὼ ἀδελφὼ εἰς μίαν ἡμέραν τὴν πόλιν καταλαβεῖν. ἀλλ᾽ ἐκεῖνος μὲν προφθάσας ἐπί τινος οἰκήματος τῶν πυλῶν ὄντος ἄνωθεν ἀνεπαύετο, τὰς πύλας κλείσας καὶ τὰς κλεῖς κατέχων αὐτός. ὡς δ᾽ ἠκηκόει τοῦ ἀδελφοῦ φωνοῦντος ἔξωθεν, ἀνήλατό D τε τῆς κλίνης καὶ τὰς κλεῖς λαβὼν ἐπὶ τὰς πύλας ἔθεεν. ἀνοίξας οὖν εἰσῆγε πάντας ἔνδον τῆς πόλεως. ὁ δὲ θαυμασιώτατος Ἀλέξιος αὐτὸν ἀπροσδοκήτως θεασάμενος (οὔπω γὰρ πέπυστο περὶ

18. ἀνήλατο] V. ἀνήλλατο.

ac percontantibus vicissim, quinam demum essent qui talia peterent? proclamatum ab Alexii comitatu est adesse ipsum, quam vocem iucundissimam praesentibus effecit casus tum quidam hodie quoque non sine voluptate memorandus. nimirum interim dum confecturus pretium fraternae redemptionis excurrerat in urbem Alexius, Isaacium captivum res suas reputantem cura subiit vitandum si qua posset sibi esse, ne antequam de liberatione sua transactum esset quippiam longius a Romanae ditionis finibus recederent barbari; tunc enim difficilius negotium fore. missis igitur in vicinas civitates nuntiis, cum sese captum et detentores pecuniam pro suo capite pacisci paratos docuisset postulassetque, ut quantum quisque amicorum posset conferre pecuniae ad sui liberationem ne gravarentur priusquam longius a Romano limite abscederent barbari, sancte pollicens cuncta ipsis cito cum usura reponenda, ad eam invitationem locupletibus multis auri magnam vim mittentibus, pretii quod petebant Turci partem numeravit, pro parte reliqua datis obsidibus cavit, sicque liber abire permissus Ancyram eandem ipsam Galatarum metropolim eadem illa commodum se die contulit, qua reducem Constantinopoli Alexium eodem pervenisse iam diximus. ceterum Isaacius prius ingressus in quodam domicilio supra portas sito conquiescebat obseratis portis, quarum ipse claves asservabat. ut autem vocem fratris exterius clamantis audivit, exsiliit e strato clavibusque sumptis ad portas accurrit apertisque iis omnes introduxit in civitatem. at praeclarus Alexius ipsum inopinatissime cernens (nihil enim adhuc de illius liberatione audierat) desi-

αὐτοῦ) κατεπήδησέ τε τοῦ ἵππου καὶ περιπλακεὶς κατησπάζετο. θυμηδίας οὖν ὅτι πλείστης πλησθέντες ἀνῄεσαν ὡς ἐπὶ τὸ δωμάτιον. καὶ ὁ μὲν ἐδείπνει ἄσιτος ὢν τὸ παράπαν, ὁ δὲ ἃ πάθοι κατὰ τὴν αἰχμαλωσίαν ἀπήγγειλε. καὶ ἦν ὁ δεῖπνος ἐκείνοις μετὰ ἡδονῆς καὶ δακρύων.

9. Τρισὶν οὖν ἡμέραις ἀναπαύσαντες ἑαυτούς τε καὶ τὰ ὑποζύγια, ἐπεὶ περὶ τῶν Τούρκων ἐπύθοντο ὡς πόρρω γένοιντο
P 47 τῶν Ῥωμαϊκῶν ὁρίων, ἄραντες ἐκεῖθεν ἐπὶ τὴν βασιλίδα τῶν πόλεων ἐπορεύοντο. περαιωθέντες δὲ τὸν Σαγγάριον τὴν Νικομήδους καταλαβεῖν ἠπείγοντο. διιοῦσι δὲ τούτοις τὸ χωρίον ὃ Δέκτη καλεῖται, τῶν συνήθων τις ὑπηντίαζε καὶ παρεκάλει παρὰ τῇ οἰκίᾳ τούτου γενέσθαι καὶ ἑαυτοὺς βραχύ τι διαναπαῦσαι. εἴ-
V 32 ξαντες οὖν ταῖς τοῦ ἀνδρὸς παρακλήσεσιν ἀπῄεσαν, καὶ τῶν ἵππων ἀποβάντες ἀνῄεσαν ἐπὶ τὸ δωμάτιον. καὶ οἱ μὲν ἀνεπαύοντο, ὁ δ' ἑστιάτωρ τὸ δεῖπνον ηὐτρέπιζε μάλα ἀσμένως, ὅτι τοιούτους
B ὑπεδέξατο δαιτυμόνας. ἐν ὅσῳ δὲ ταῦτα ἐπράττετο, ξυνέβη Τούρκους περί που διακοσίους κατιέναι ἐπὶ προνομῇ, οἳ καὶ διώδευον τὴν ὁδὸν ἐπὶ τὰ πρόσω σπεύδοντες καὶ μηδένα λόγον τῶν κατὰ πάροδον Ῥωμαίων ποιούμενοι. ἀγρώτης δέ τις ἀροτριῶν αὐτοὺς θεασάμενος καὶ οἰηθεὶς τοῦ μέρους εἶναι τῶν προκληθέντων, ἐφώνει καὶ αὐτοὺς ἐκάλει καὶ τὸν μέγαν δομέστικον ἐπιδεικνύειν ἐπηγγέλλετο. οἱ δὲ πρὸς αὐτὸν ἀφικόμενοι ἐπειδήπερ ἐμάνθανον ξὺν
C ὀλίγοις τοῦτον ἐπιξενίζεσθαι, ἐξελάσαντες τὴν οἰκίαν τε ἐκύκλουν

luit ex equo complexuque atque osculo salutavit fratrem, quando incredibili uterque perfusi gaudio in id, quod dixi coenaculum ascenderunt, ubi coenante Alexio, qui nihil adhuc eo die gustaverat, Isaacius quae passus esset in captivitate narrabat. itaque non sine dulcibus utrimque lacrimis transacta coena est.

9. Hinc triduo curandis hominum iumentorumque corporibus dato, ubi audiere recessisse Turcos procul a Romanis finibus, coepto ipsi Constantinopolim versus itinere cum post traiectum Sangarium Nicomediam peterent, ecce praetereuntibus illis oppidum non magnum Decten vocatum occurrit vir olim notus pro familiaritate rogans, domum ut ad suam in proximo sitam diverterent modicum illic quieturi. victi precibus omissisque equis in cubiculo superiori quiescebant, hospite interim occupato in parando prandio plurimumque sibi gratulante, quod tales apud se convivas cerneret. verum interea forte contigit ducentos Turcos praedandi causa vagantes illac descendere, qui cum innoxie transirent ulteriusque omnino animos ac spes intenderent, rusticus eos arator conspicatus ac sibi persuadens esse illos e comitatu Comnenorum, quos modo transeuntes viderat, magna compellatis voce dixit sese iis ostensurum ubi esset magnus domesticus. illi ad hominem coeuntes ubi ex ipso cognoverunt exceptum domesticum hospitio cum paucis in domum ipsis ostensam, eam statim obsederunt undique omnesque exitus

καὶ τὰς διεξόδους ἐτήρουν. πορθεῖν δὲ ταύτην οὐκ ἐπεχείρουν δεδιότες τοὺς ἔσωθεν. ὡς δ' ἐγνώσθη τὰ συμβάντα τοῖς ἔσωθεν, οἱ μὲν τούτων ἦσαν ἐν ὅπλοις εὐθὺς ὅσοι γενναιότατοι καὶ ἀλκιμώτατοι, οἱ δὲ πρὸς δρασμὸν ἐχώρουν ἅτε πλῆθος ὄντες σύμμικτον καὶ θητικὸν τὸ πλεῖον, τοῖς δὲ ἐδόκει βέλτιον, οἳ καὶ μεγέθει σωμάτων τῶν ἄλλων διέφερον καὶ μεγάλως ηὔχουν ἐπὶ στρατόν, μηδαμῶς εἰς χεῖρας ἰέναι τοῖς πολεμίοις, ἀλλὰ τὰ ὅπλα ῥίψαντας αὐτομολῆσαι τοὺς βαρβάρους, ὅρκια λαβόντας ἐκεῖθεν ὥστε μὴ θανεῖν. θροῦς οὖν ἐπὶ τῷ λόγῳ ἤρθη πολύς, τῶν μὲν D ἐπαινούντων τὸ δόγμα τῶν δ' ἀμφιβόλως ἐχόντων. ὁ δὲ γενναῖος Ἀλέξιος κατασιγάσας τὸν θόρυβον τοιῶνδε πρὸς αὐτοὺς ἤρχετο λόγων.

10. "Ἐμοὶ μέν, ὦ ἄνδρες, τὸ μηδ' ὅλως ἀποπειρᾶσθαι τῶν πολεμίων, ἀλλὰ σφᾶς αὐτοὺς εἰς δουλείαν προδοῦναι καὶ προὖπτον κίνδυνον πρὸς τὸ δειλίας ἔγκλημα φέρειν καὶ πάσης εὐηθείας δοκεῖ εἶναι μεστόν. οἶμαι γὰρ μὴ ὅτι γε Ῥωμαίους ἄνδρας τῶν εὖ γεγονότων τοῦτο δρᾶσαί ποτε, ἀλλ' οὐδὲ γυναῖκας εὐγενεῖς τε καὶ σώφρονας. πρὸς γὰρ τὸ δεινὰ παθεῖν καὶ τὸν ἔλεον τῶν ἀνθρώπων ἀφ' ἡμῶν ἀποκλείσομεν καὶ τῶν εἰς τὸ μέλλον ἐγκωμίων ἀποτευξόμεθα, ἃ τοῖς γενναίως ἀγωνισαμένοις καὶ ἀξίως τῆς σφῶν εὐγενείας*** θανόντες ἐλεοῦνται μὲν παρ' ἰδιωτῶν, ἐπαι- P 48

8. τοὺς] πρὸς τούς? 18. τὸ] τῷ? 21. εὐγενείας] Indicavi lacunam.

praesidiis munierunt: vi aperta abstinuere tantisper, quod acres obsessorum impetus si palam oppugnarentur erupturos metuerent. ut vero intellectum periculum intus est repente quibus animi et vires ad arma concurrunt. pleraque autem imbellis mixta e mercenariis turba circumspiciebat fugam. quibusdam etiam alioqui praevalentibus et vasto corpore multa sese in exercitu fortitudinis ostentatione iactare solitis ignavissimum consilium placebat, nequaquam aientibus tentandam sibi videri pugnae cum Turcis aleam, sed abiectis armis deditionem faciendam fide incolumitatis prius ab obsidentibus accepta. ad eam vocem murmur ortum est varium quorumdam laudantium sententiam aliorum inter utrumque dubitantium. at generosus Alexius tumultu ad breve silentium sedato hanc orationem exorsus est.

10. "Mihi quidem, o viri, nos visu solo debellatos hostium nec vim expertos ullam ultro in voluntariam servitutem ac praesens periculum nos coniicere praeter vituperationem ignaviae stultitiae quoque inconsultissimae videtur plenissimum. existimo enim, non dicam Romanos ullos viros ingenuis ortos natalibus numquam quid simile fecisse, sed ne mulieres quidem nobiles et pudicas id facturas umquam. in eo quippe id agimus, ut in servilibus cruciatibus reliquisque captivitatis malis nullum nobis solatium vel a misericordia vel a laude ac praedicatione hominum faciamus reliquum. enimvero qui nobili exantlato certamine fortuna belli adversa succumbunt, gene-

νοῦνται δὲ παρὰ σοφῶν, μακαρίζονται δὲ παρὰ πάντων. οἱ δὲ σφᾶς αὐτοὺς προδόντες εἰς δουλείαν ἢ κίνδυνον πάσης συγγνώμης πόρρω τυγχάνουσι, ταλανίζονται δὲ παρὰ πάντων τῆς ἀθλιότητος. ἀλλ' ἢ καλῶς ζῆν ἢ καλῶς τεθνηκέναι δέον σκοπεῖν, τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου. εἴ τι οὖν ἐμοὶ πείθεσθε, ὅσοις μὲν ὅπλα ἀγχέμαχα πρόσεστι λαβόντες ταῦτα πρὸς τῇ ἐξόδῳ στῶμεν, ὅσοις δὲ τόξα
B καὶ βέλη ἐπὶ τοὺς ὀρόφους ἀνίτωσαν. τὸ δὲ θητικὸν ἅπαν καὶ ἀπόλεμον, καὶ ὅσοι πολεμικοὶ μέν εἰσιν ἵππων δ' ἀποροῦσι καὶ ἐφ' ἡμιόνων ὀχοῦνται, στήτωσαν ἡμῶν ὄπισθεν. εἶτα οἱ μὲν ἄνωθεν τὰ βέλη πεμπέτωσαν ἐπὶ τοὺς πολεμίους, αὐτοὶ δὲ τὰς πύλας ἀναπετάσαντες χωρῶμεν κατ' αὐτῶν σφοδροτάτῃ ῥύμῃ τῶν ἵππων. ἐπειδὰν δ' ἐκεῖνοι φεύγοντες πόρρω τῶν διεξόδων γένωνται, οἵ τε ἄνωθεν ὄντες καταβάντες καὶ ἱππασάμενοι ἐξίτωσαν καὶ τὸ λοιπὸν συνεπέσθωσαν πλῆθος. ἀπέστωσαν δὲ τῆς ὁδοῦ ἐν
V 33 τάξει φάλαγγος καθιστάμενοι. πλὴν ἅπασιν ἔστω σκοπὸς εἷς μὴ
C διαλῦσαι τὴν τάξιν μηδὲ διασκεδασθῆναι. ἀλλ' ἐπειδὰν ἡμεῖς κατὰ τῶν πολεμίων χωρῶμεν, οἵδ' ἀπίτωσαν βάδην, ἐπειδὰν δ' οἱ πολέμιοι καθ' ἡμῶν ἐξορμήσωσιν, ἑστηκέτωσαν. ἐγγὺς δὲ ὄντων τῶν στενωπῶν, ἐπειδὰν ἐν αὐταῖς γενώμεθα πάντες, τῶν ἵππων ἀποβησώμεθα. καὶ πείθομαι μὴ ἂν τοὺς πολεμίους κατατολμῆσαι πλησίον ἡμῶν γενέσθαι."

8. δὲ] Hoc addidi. 5. πείθεσθε] Ita P. pro πείθεσθαι. 13. ἐξίτωσαν] V. ἐξιέτωσαν. 14. ἀπέστωσαν] Bekker ἀπτέσθωσαν. 17. ἀπίτωσαν] V. ἀπιέτωσαν.

rositatis suae fructum illum referunt, ut commiseratione ab indoctis, laude a sapientibus digni iudicentur, felices vero praedicentur ab omnibus. at qui se ipsos ignave dedunt in servitutem aut periculum omnis sibi veniae spem praecidunt, illaudatique ac miseri publica ignominia traducuntur. videndum igitur nobis quoque fuerit, prout esse in ore honestorum hominum solet, ut aut honeste vivamus aut honeste moriamur. si quid igitur mihi creditis, quibus hastae ac gladii ad manum sunt, iis arreptis ad ianuam stemus; qui arcubus sagittisque sunt instructi tectum conscendant. imbellis vero turba rusticorum aut famulorum, quique alioqui militares equis carent mulis conscensis retro nobis adstent. tum qui tectum inscenderint tela inde in hostes mittant. nos autem valvis patefactis in ipsos irruamus quam incitatissimo equorum impetu. postquam autem illi fugientes longe a via qua nobis hinc urbem versus eundum est recesserint, descendant e tecto iaculatores iumentisque conscensis prodeant cetera multitudine sequente. intervalla porro inter se ordinemque in via servent, prout opus est ad phalangis tuendam figuram. cunctisque maximae id curae sit ne culpa cuiusquam solvi ordines dissiparique ac dispergi aciem contingat. sed interim dum nos in hostes irruimus, procedant illi pedetentim. ubi vero vicissim hostes in nos impetum fecerint, stent in vestigio. cum vero ad arctas viarum fauces accesserimus, pariter omnes exscendemus equis: et polliceri ausim nequaquam ausuros hostes admovere se nobis propius."

11. *Ταῦτ' εἶπε καὶ πάντες ἐπείθοντο. καὶ οἱ μὲν ἐπὶ τοὺς ὀρόφους ἀνῄεσαν καὶ τὰ βέλη προέπεμπον, οἱ δὲ τὰς πύλας ἀνεπετάννυον καὶ σφοδρᾷ τῇ ῥύμῃ κατὰ τῶν πολεμίων ἐπῄεσαν. οἱ οὖν πολέμιοι τῷ αἰφνιδίῳ καταπλαγέντες ἀλκῆς ἐπελάθοντο καὶ* D *πρὸς φυγὴν ἐτράποντο. ἀδείας οὖν δραξάμενοι οἱ ἐντὸς ἅπαντες ἐξῄεσάν τε καὶ τῆς ὁδοῦ ἥπτοντο, εἰς τάξιν μὲν δὴ φάλαγγος καθιστάμενοι, ταχυτέραν δὲ ἢ ἐχρῆν τὴν πορείαν ποιούμενοι. ἀλλ' οἱ βάρβαροι πόρρω τοῦ κινδύνου γενόμενοι ἀλκῆς τε αὖθις ἐμέμνηντο καὶ προὔπεμπον ἀλλήλους ὑποστρέφειν τε καὶ κατὰ τῶν διωκτῶν χωρεῖν, καὶ μάλισθ' ὅτι ἑώρων οὐ πλείους ἢ εἴκοσι ὄντας. ὑποστρέφοντες οὖν κυκλοῦν αὐτοὺς ἔσπευδον. οἱ δὲ προτροπάδην φεύγοντές τε καὶ ἀπιόντες, ἐπεὶ ἐγγὺς τῶν ἰδίων ἐγένοντο, ἐπῄεσαν αὖθις σφοδρᾷ τῇ ῥύμῃ, καὶ οἱ βάρβαροι ἔφευγον. αὖθις οὗτοι ὑπέστρεφον. καὶ οὕτω μέχρι πολλοῦ ἀλλή-* P 49 *λων ἀπεπειρῶντο. ἀλλ' οἱ Τοῦρκοι πάντας ὀλίγους ὁρῶντες, σφᾶς δὲ πολλαπλασίους (ἦν γὰρ καὶ τὸ εἰς φάλαγγος τάξιν καθιστάμενον ἐνδέον ἱππέων πεντήκοντα), τούτους ἀφέντες κατ' ἐκείνων ἐχώρουν, καὶ βαρβαρικὸν ἀλαλάξαντες ἐξήλαυνόν τε καὶ τοξεύμασιν ἔβαλλον. δείσαντες οὖν τὴν τάξιν διαλύειν εἶξάν τε καὶ πρὸς φυγὴν ἐξώρμων ἤδη, καὶ πάντως ἀπώλοντο ἂν εἰ μὴ ταχέως ἄμφω τὼ ἀδελφὼ ξὺν ὀλίγοις καταδραμόντες ἐβοήθουν*

5. *ἐντὸς*] Ita P. pro *ἐκτός*. 12. *ἀπιόντες*] V. *ἐπιόντες*. 15. *πάντας*] *πάνυ?* 16. *τὸ εἰς*] V. *εἰς τό*. 19. *διαλύειν*] P. *διέλυον*.

11. Haec dixit et probavit. omnibus singulisque pro se quoque ad partes sibi descriptas euntibus, alii tecto conscenso inde iaculabantur, alii portis patefactis ingenti vi contra hostes ferebantur, qui eo gemino subito admoto perculsi metu ferocia omissa in fugam versi sunt. unde audacia sumpta qui erant intus exierunt universi viamque inierunt in formam phalangis militariter instructi, nisi quod festinantius incedebant paulo, quam disciplinae ac periculi usus poscebat. ceterum in tutum subducti barbari fugam incusabant suam mutuoque se adhortati ut insecutores suos vicissim insequerentur feruntur in nostros rursus, et quod eos non plures viginti esse videbant, circumvenire atque omni ex parte claudere conabantur. illi concitato cursu fuga versus suorum phalangem inita simul eo pervenerant collecta rursus manu versisque animose frontibus in Turcos ibant, fugiebantque mox barbari, quoad suis et ipsi mixti rursum cedentes urgerent nostros. per has sequendi fugiendique vices cum multum esset spatii confectum Turci aestimato diligentius [illegible]ius nostrorum agminis numero, cum se longe plures esse animadvertissent (nam turba illa quae phalangis exhibebat speciem quinquaginta equitum summam non explebat), omissis iis contra quos ne quidquam hactenus velitati erant, in phalangem ipsam magno impetu magnisque clamoribus ac densa sagittarum immissione feruntur. hic nostri servandi ordinis cura metu omissa, cedebant iam haud dubie in fugamque cum certa omnium pernicie vergebant, nisi celeriter ambo fratres cum paucis accurrentes oppor-

ὅλῃ χειρὶ καὶ τοὺς πρὸς φυγὴν τραπέντας ἀνεκαλοῦντο, στῆναι
B κελεύοντες εἰ μὴ βούλοιντο καταλειφθῆναι ὑπ' αὐτῶν ἀβοήθητοι.

12. Τότε τοίνυν ξυνέβη καὶ γενέσθαι τι θαυμάσιον. ἀνὴρ γάρ τις μέγας καὶ ἰσχυρὸς τοῖς ἐν τοῖς βασιλείοις ἐκτομίαις ὁρώμενος ἐθαυμάζετο. ἐπειδὰν γὰρ ὁρῷεν αὐτόν, ἐφώνει ἕτερος πρὸς τὸν ἕτερον ὡς ἄρα τις ὑποσταίη πολεμίων ἀλκὴν τοιοῦδε ἀνδρός· θέᾳ γὰρ μόνῃ καὶ βρυχήματι φεύξονται ἅπαντες. τοῦτον συνέβη τότε παρεῖναι μετὰ τῶν εἰς τὴν φάλαγγος τάξιν καθισταμένων, ὁπηνίκα κατ' ἐκείνων οἱ Τοῦρκοι ἐξώρμησαν. εἰς φυγὴν οὖν
C ἁπάντων ὁρμησάντων, ἐπεὶ οὗτος μέγας τε ἦν καὶ θώρακα περιεβέβλητο, ἀγανακτεῖν ἐπενόει τὸν ἵππον καὶ μόνος τῶν ἄλλων ὄπισθεν περιλέλειπτο. ὡς γοῦν αὖθις οἱ Τοῦρκοι ἐπῄεσαν καὶ οἱ περὶ τὸν Ἰσαάκιον καὶ τὸν κλεινὸν Ἀλέξιον βοηθεῖν ἐπεχείρουν, αὐτὸς ἐξ ὀνόματος τὸν κλεινὸν ἐκάλει Ἀλέξιον καὶ βοηθεῖν παρεκάλει. ὁ δ' εὐθέως ὑποστρέψας καὶ τοὺς ἐπιτυχόντας διώξας
V 34 τοῦ κινδύνου τοῦτον ἐρρύσατο, διδάξας αὐτόν τε καὶ τοὺς τοῦτον θαυμάζοντας ὡς ἄρα οὐ μέγεθος σώματος οὐδὲ ῥώμη δυνάμεως
D οὐδὲ φωνῆς τραχύτης καὶ βάρος τὸν ἄριστον στρατιώτην δεικνύουσιν, ἀλλὰ ψυχῆς γενναιότης καὶ ἡ πρὸς τὰ δεινὰ καρτερία. ἀλλ' ὁ μὲν τοῦτον διέσωσεν, Ἀλανὸς δέ τις τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων

4. τοῖς] Fort. delendum. 6. ἄρα τις] ἄρ' οὔτις? an ἆρά τις — ἀνδρός. 11. ἐπενόει] Bekker ἐποίει.

tunissimo praesto auxilio fuissent iamque inclinatos in fugam revocassent ac stare in loco nisi condonari furori hostium indefensi vellent iussissent.

12. Porro tunc contigit mirabile quippiam. vir enim erat staturae proceritate congruente crassitie membrorum, robore insuper artuum ac lacertorum inter exsectos palatinos spectari ac suspici solitus adeo quidem, ut visu primo intuentes percelleret subigeretque admiratione victos dicere ad proximum quemque: quis enim vero tam animo constans tam viribus invictus hostis huius contra ruentis sustinere vim unquam poterit! solo enim, ut videtur conterriti eius aspectu, vocis etiamsi forte accedente tonitru plane attoniti consternabuntur in fugam omnes. hunc contigit adesse tunc in illo numero phalangis quamdam speciem referentium, cum in eos irruerunt Turci. versis ergo cunctis in fugam, hic praeter molem corporis lorica gravis equum adeo fatigaverat, ut is aliquo intervallo post omnes alios pone relictus sequeretur. id Turci conspicati circumvenire seiunctum a sociis contendebant, Isaacio Alexioque auxiliari contra conantibus. nec ipse periclitans sibi defuit, quin inclytum Alexium confesso palam metu invocans sui ut misereretur oraret. qui statim conversus hostibus qui se primi dederunt obvios fugere illico compulsis, hominem periculo exemit documento ad eum eiusque admiratores memorabili, nec magnitudine corporis, nec asperitate, ac gravitate vocis contineri virtutem militis strenui sed generositate animi et forti tolerantia rerum acerbarum. hic quidem sic ab Alexio servatus est. Alanus

τῷ γενναίῳ Ἰσαακίῳ, Ἀραβάτης τὸ ὄνομα, τὴν ὁρμὴν ὅτι πλείστην θεασάμενος τῶν βαρβάρων καὶ ὡς μετὰ σφοδρᾶς τῆς ῥύμης ἐπῄεσαν καὶ τοὺς ἀδελφοὺς ὅτι μόνοι διακινδυνεύουσι σὺν ὀλίγοις, δείσας μή τι τῶν ἀνηκέστων τούτων συμβαίη τινί, τὸν ἑταῖρον ᾧ Χασκάρης ὄνομα ὑπὸ τῷ Κομνηνῷ Ἀλεξίῳ ταττόμενον παρεκάλει ξὺν αὐτῷ γενέσθαι, καὶ ἄμφω τῶν ἵππων ἀποβῆναι καὶ τοξεύειν P 50 ἐπὶ τοὺς πολεμίους. αἰσχρὸν γὰρ ἔφησεν εἰ Ἀλανῶν ἐνταῦθα παρόντων παρακινδυνεύουσιν ἄνδρες εὐγενεῖς τε καὶ ἄριστοι· ὄνειδος γὰρ ἂν οὕτω ἅπαν ἕξει τὸ γένος τῶν Ἀλανῶν. οὕτω μὲν οὖν ἐκεῖνος ἔφη, ὁ δὲ τὴν βουλὴν ἀπεπέμπετο ὡς οὐ συνετὴν μᾶλλον ἢ τολμηράν· αὐτούς τε γὰρ κινδυνεῦσαι οὕτω δράσαντας κἀκείνους μηδέν τι ἐκ τούτου προσεφευρεῖν τοῦ ὀνήσασθαι, ἅτε ὁμαλοῦ ὄντος τοῦ τόπου καὶ πεδινοῦ. "ἀλλ' εἴ τί μοι πείθῃ," φησίν, "ἐπεὶ ἐγγύς που τῶν στενωπῶν ἤδη γεγόναμεν, ἐπειδὰν ἐκεῖσε φθάσωμεν, ἀπο- B βησώμεθα τῶν ἵππων καὶ γενναίως ἀγωνίσασθαι σπεύσωμεν, καὶ οὕτω τό τε γένος τιμήσομεν καὶ τοὺς δεσπότας ὀνήσομεν."

13. Ταῦτα ὁ Χασκάρης ἔλεγεν. ὁ δὲ Ἀραβάτης βαρβαρικῶς εἰς αὐτὸν ἐξυβρίσας εὐθὺς τοῦ ἵππου ἀπέβη, καὶ τῇ μάστιγι τοῦτον πλήξας ὥστε ἕπεσθαι τοῖς ἀπιοῦσιν, αὐτὸς ἤμυνεν ἐν τῇ πεδιάδι. οἱ δὲ Τοῦρκοι τῷ παραδόξῳ τῆς θέας καταπλαγέντες ἠπόρουν ὅ τι καὶ εἴη τὸ δρώμενον. βραχὺ γοῦν βέλος εἶχεν ἐν τῇ χειρί. τὸν γοῦν πρώτως ἐπιόντα βάλλει κατὰ τῶν στέρνων

autem quidam ex familiaribus Isaacii, Arabates dictus, vehementem et pertinacem impetum barbarorum cernens, cui vix maiori numero tolerabili duo soli cum oppido paucis Comneni fratres obsisterent, veritus ne quis casus acerbior alterutri eorum incideret, socium, cui Chascares nomen fuit, sub Comneno Alexio merentem rogavit, adesse ut sibi vellet, omissisque ambo equis in hostes iacularentur. turpe siquidem, aiebat, fuerit eius nobilitatis et fortitudinis viros Alanis hic praesentibus periclitari. neque in nos solum verum et in universam Alanorum gentem ac famam id dedecus redundabit. sic Arabate locuto, refutavit consilium Chascares ut et audax nimium et parum prudens. nam et se ipsos praesentissimum adituros discrimen si hoc facerent, et tamen iis quos servatum irent nihil profuturos. quippe cum in aequa patentique planitie, ut tum erant, positis peditibus adversus equites iaculari haud esset consultum. sed si quid mihi credis, ait, quando non longe ab illis quas cernis viae angustiis distamus, eo simul pervenerimus, exscendemus ex equis fortiterque pugnabimus, ac sic, et honori gentis et saluti dominorum simul consulemus.

13. Talia Chascares. at Arabates barbarico cum convicio reliciens raptim equo desiliit, et ubi flagelli verbere contemptim admonuisset Chascarem, iret si vellet cum fugientibus, ipse pugnare ex plano iaculando coepit. perculit inopinata species Turcos, ut aliquando haererent ignari quid res esset. stante Arabate ac breve telum manu tenente, quo audacter usus in

C τῷ ὀϊστῷ καὶ εὐθὺς τοῦτον καταβάλλει τοῦ ἵππου. ἀφεὶς δέ τις
βέλος βάλλει τούτου τὴν δεξιάν· ὁ δ' ἐκεῖθεν τὸ βέλος ἑλκύσας
αὐτῷ τούτῳ τὸν βάρβαρον, καθάπερ ὁ Βρασίδας πάλαι, ἠμύ-
νατο. οἱ γοῦν βάρβαροι δείσαντες αὐτοῦ τὸ γενναῖον βραχύ τι
τούτου διέστησαν. ὁ δ' ἀδείας λαβόμενος ἐπί τι δωμάτιον ἀνέ-
βαινε κἀκεῖθεν αὐτοὺς τοῖς τοξεύμασιν ἔβαλλε, καὶ τοὺς λοιποὺς
εἶχον ἤδη τὰ στενωπὰ τῶν χωρίων. καταλιπόντες οὖν ἐκεῖνον οἱ
βάρβαροι μετὰ σφοδροτάτης ῥύμης ἐκείνοις ἐπῄεσαν. ὁ δὲ Κο-
μνηνὸς Ἀλέξιος ὑποστρέψας ξὺν ὀλίγοις τῶν ἀμφ' αὐτὸν πρῶτος
ἕνα τούτων κατέβαλε. καὶ ὁ Χασκάρης, οὗ πρῶτον ὁ λόγος ἐμνή-
D σθη, κατὰ τῶν μεταφρένων ἔτρωσεν ἕτερον. φόβῳ οὖν μεγάλῳ
συσχεθέντες, ἀφέντες αὐτοὺς ἀνεχώρουν. οἱ δὲ ὀλίγον βαδίσαν-
τες, ἀποβάντες τῶν ἵππων ἐν ὀχυρῷ χωρίῳ ἐσκήνουν. νυκτὸς δ'
ἐπιγενομένης καὶ ὁ πρὶν ἀποβὰς τοῦ ἵππου Ἀλανὸς πρὸς αὐτοὺς
κατελάμβανε. καὶ πάντες ὁμοῦ διεσώθησαν, μήθ' ἁλόντος μήτε
θανόντος τινός. οἱ δὲ σωθέντες ἅπαντες σωτῆρα καὶ κηδεμόνα
τὸν καλὸν ἐπευφήμουν Ἀλέξιον. ἐκ τῆσδε οὖν τεταρταῖοι τὴν βα-
P 51 σιλίδα καταλαβόντες τὰ συμβάντα πάντα τοῖς ἐν τῇ πόλει ἀπήγγει-
λαν καὶ ὡς πάντων σωτὴρ γένοιτο ὁ χρυσοῦς νεανίας Ἀλέξιος. καὶ
V 35 ἐπειδὰν περιῄει, συνέθεον ἅπαντες σκιρτῶντες ὥσπερ ἐπὶ τοῖς
τούτου πλεονεκτήμασι.

20. περιῄει] περιίοι?

primum equitem irruentem contra eum pectore transfixum ex equo deiicit. hic aliquis Alani dexteram iaculo traiicit. at ille extractum e vulnere telum in auctorem reiicit et barbarum iaculatorem sua ipsius cuspide, ut Brasidas olim, generose ultus est. his experimentis perspecta viri fortitudine paulum ab eo recesserunt. at is opportunitate oblata secure usus in domunculam forte proximam conscendit et inde loco superior certiori iaculatione Turcos infestabat. alii iam interim in angustias evaserant, quare Turci hoc omisso, impetu vehementi in eos irruerunt. sed Comnenus Alexius obverso in eos vultu cum familiarium paucis primus ex iis unum deiecit, et Chascares, cuius modo meminimus, fugientis alterius terga confixit. hinc magno concepto metu dimissis ipsis Turci recedebant. nostri vero aliquantum progressi desilientes ex equis in loco natura munito tabernaculum figunt. eoque iam nocte ingruente qui exscenderat equo Alanus sese salvus recepit. sicque omnes pariter servati sunt, nullo neque capto neque occiso, salutis universi ac singuli propriae auctorem ac provisorem conclamantes generosum Alexium. inde quarta die in urbem regiam pervenientes quae contigerant per civitatem vulgarunt gratulationem insperatae liberationis suae cum summis aurei iuvenis Alexii laudibus miscentes, cui eam in solidum tribuebant. unde factum ut, cum ipse mox se videndum praebuit, concurrerent passim omnes exsultatione mira, nec expleri tuendo et applaudendo possent tanta erant admiratione capti heroïcae indolis eximiarumque adolescentis optimi dotum.

14. Ταῦτα μὲν τοῦτον ἐπράχθη τὸν τρόπον· ὁ δὲ Οὐρσέλιος ἀδείας λαβόμενος περιῄει τὰς μεταξὺ Γαλατίας καὶ Λυκαονίας κώμας καὶ πόλεις, καὶ τὰς μὲν ἐπόρθει, τὰς δὲ πειθοῖ ἑαυτῷ παρίστα, ἐκ δὲ τῶν χρήματα εἰσεπράττετο. καὶ πολὺς ἦν ἤδη καὶ τὴν ὁρμὴν ἀκατάσχετος. ἄρτι δὲ τοῦ χειμῶνος λήξαντος καὶ ὁ καῖσαρ ἐκ τῆς Ἀσίας εἰσῄει πρὸς τὰ βασίλεια, καὶ τῷ βασιλεῖ συνεδρεύων ὡμίλει τε πρεπόντως καὶ τὰ κοινὰ συνδιῴκει. καὶ B ἐπειδὰν δικάσειε, τὰς ψήφους ἐκεῖνος ἀπέφηνε τῆς βασιλέως ἀπειρίας τὸ ἐνδέον ἀναπληρῶν. ἀλλ' οὐκ ἤρεσκε τοῦτο τῷ λογοθέτῃ. ταύτῃ τοι καὶ πάντα τρόπον ἐπενοεῖτο καὶ πάντα κάλων ἐκίνει ὅπως τοῦτον θᾶττον ἀποσκευάσηται. ἐπεὶ δὲ οὐκ ἦν εὐχερὲς αὐτῷ τὸ βούλημα, μετὰ τῶν φίλων συνδιεσκέπτετο, τὸν καιρὸν δ' ὁρῶν ἔτι τριβόμενον διεπρίετο· ἐβούλετο γὰρ τοῦ ἐξ ἐκείνου δέους ἀπαλλαγῆναι καὶ οὕτω τῆς βασιλέως ἀβελτηρίας κατατρυφᾶν ἀδεῶς. ἀπορήσας δὲ πάντοθεν βουλὴν βουλεύεται οὐ συνετὴν μᾶλλον ἢ βαθεῖαν καὶ πονηράν. ὑπεισέρχεται αὖθις τὴν βα- C σιλέως ἁπλότητα, καὶ πείθει τοῦτον τὸν θεῖον ἀποσκευάσασθαι καίσαρα, καὶ τὸν τρόπον αὐτὸν ὑποτίθησι πεῖσαι τοῦτον στρατεῦσαι κατὰ τοῦ Οὐρσελίου. τί τὸ ἐντεῦθεν; πείθεται τοῖς τούτου λόγοις ὁ βασιλεύς, μετακαλεῖται τὸν θεῖον, τὸ ἀπόρρητον καταγγέλλει βραχείᾳ καὶ διακεκομμένῃ φωνῇ· οὕτω γὰρ ὁμιλεῖν εἰώθει βραδύγλωσσος ὤν. ὁ δὲ τὸν τρόπον μὴ ἀγνοήσας, εἰδὼς

14. Haec quidem in hunc modum acta sunt. at Urselius fiducia sumpta infestabat, quae inter Galatiam et Lycaoniam sitae urbes ac pagos, has quidem vi vastans, alias suasionibus in deditionem trahens, nonnullas certa pecunia pacisci secum metu cladis ac rapinarum cogens. crescebatque successibus, ut iam tolerari ac teneri vis eius amplius nequiret. porro sub finem hiemis Caesar ex Asia in aulam imperatoriam rediit et imperatori assidens utiliter aderat optima quaeque suadens ad rectam rei publicae gubernationem: ac ubi causas cognosceret, sententiam ipse suggerebat defectum principis iuris ignari supplens. verum hoc logothetae non placebat. quare omnem funem omnem lapidem movebat ad eum quacumque ratione quam primum inde amovendum. quoniam autem solus ipse per se modum conficiendae rei non expediebat, cum amicis consultabat quid esset opus facto? quas inter moras effluere tempus et elabi occasionem videns ringebatur. nihil enim vehementius optabat, quam solutus metu molesti arbitri simplicitate imperatoris ad suum quaestum secure abuti. ad extremum cum alia frustra omnia tentasset, mentem appellit ad consilium non astutum magis quam profundum et improbum. insinuat se ad incautum et ductu facilem principem eique persuadet, ut patruum Caesarem ab suo latere amoliatur modumque id plausibiliter faciendi subiicit, si ei persuadeat, ut expeditionem adversus Urselium, rem videlicet ipsi gloriosam, suscipiat. quid postea? persuasus logothetae verbis imperator patruum vocat eique arcanum aperit brevi et incisa voce, sic enim loqui consueverat homo lingua tardus. ille autem machinationem

δὲ μᾶλλον τοῦ τε ὑποθεμένου τὸ δύστροπον καὶ τοῦ πεισθέντος τὸ εὔκολον, πρῶτα μὲν υἱὸν ἐκπέμπειν Ἀνδρόνικον κατὰ τοῦ ἀποστάτου συνεβούλευεν. ὡς δ' ἐνιστάμενον εἶδε τὸν βασιλέα, καὶ D τοῦτο τέλος εἰπόντα ὡς ἤτοι ἐμὲ χρὴ κατ' ἐκείνου στρατεύειν ἢ σέ, ἐπείθετό τε καὶ τὰ πρὸς τὴν ἐκστρατείαν αὐτοῦ ηὐτρεπίζετο. ἐπεὶ δ' ἀποχρώντως εἶχε τούτῳ τὰ τῆς παρασκευῆς, διεπεραιοῦτο πρὸς τὴν Ἀσίαν καὶ τὰς δυνάμεις συνάγων ἐξώρμα πρὸς πολέμιον. διαβὰς δὲ τὰ Βιθυνῶν ὄρη, ἐπειδὴ ἐμάνθανε τοῦτον περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Σαγγαρίου στρατοπεδεύειν, τὸ Δορύλαιον διελθὼν ἠπείγετο πρὸς τὰ πρόσω. μαθὼν δὲ καὶ ὁ βάρβαρος τὴν τούτου ἔφοδον, ἐκίνει καὶ αὐτὸς τὰς δυνάμεις αὐτοῦ. ὑπαντιάζουσιν οὖν ἄμφω P 52 περὶ τὴν Ζόμπου καλουμένην γέφυραν, καὶ στρατοπεδευσάμενοι τὰ πρὸς τὸν πόλεμον ἐξηρτύοντο. ἅμα δὲ τῇ ἕῳ τὰς δυνάμεις ἐξῆγον καὶ παρετάττοντο τόνδε τὸν τρόπον. ὁ μὲν καῖσαρ τὸ μέσον εἶχε τῆς Ῥωμαϊκῆς τάξεως ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ τοὺς ἀσπιδηφόρους καὶ πελεκηφόρους βαρβάρους, οἷς ἡ τῶν βασιλείων ἄνωθεν πεπίστευτο φυλακή· τὸ δεξιὸν δὲ κέρας οἱ μισθοφόροι κατεῖχον Κελτοί, ὧν προΐστατό τις Κελτὸς ᾧ ὄνομα Πάπας· τοῦ εὐωνύμου δὲ κέρατος ὁ δομέστικος τῶν σχολῶν κατεῖχεν Ἀνδρόνικος· οὐραγεῖν δ' ὁ Βοτανειάτης τέτακτο Νικηφόρος, ὁ βασιλεὺς B Ῥωμαίων ἐς ὕστερον, ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ τὴν τῶν Φρυγῶν καὶ τῶν Λυκαόνων φάλαγγα, ἔτι δὲ καὶ τὴν τῶν Ἀσιανῶν. ὁ δὲ Οὐρσέλιος κατιδὼν οὕτω ταξαμένην τὴν Ῥωμαϊκὴν φάλαγγα,

7. συνάγων] συναγαγών? 19. κατεῖχεν] κατῆρχεν?

intelligens et aemuli machinatoris malas artes eiusque qui persuasus ab illo erat incautam facilitatem, instititit primo, ut Andronicum potius filium in rebellem mitteret, ut autem fixum in proposito imperatorem vidit audivitque ad extremum dicentem: aut me isti bello praeesse oportet aut te, assentiri est coactus et in apparatum demandatae expeditionis incumbere. ad quam ut satis instructus visus est, traiicit in Asiam et copias contractas in hostem ducit. superatis autem Bithynis montibus, ubi cognovit eum ad Sangarii fontes castra metatum, Dorylaeum transgressus ulterius properabat. cuius infesto in se adventu barbarus cognito, movit et ipse contra copias. occurrunt igitur sibi ambo ad pontem Zompi dictum. ubi munitis pro se quisque castris ad praelium accingebantur. postridie primo mane copias educunt ordinantque aciem hunc maxime in modum. Caesar quidem mediam obtinuit aciem Romanam habens secum cetratos et securigeros barbaros, quibus palatii iam olim credita custodia est. dextrum cornu stipendiariis Gallis commissum erat, quibus praeerat Gallus quidam nomine Papa. sinistro cornui domesticus scholarum praesidebat Andronicus. postremi agminis praefectura Nicephoro Botaniatae ei qui postea imperavit demandata est habenti secum Phrygum et Lycaonum phalangem et praeterea Asianorum. at Urselius videns sic instructam aciem Romanam bifariam et ipse divisit exercitum, et phalan-

διχῇ καὶ αὐτὸς τὰς δυνάμεις διεῖλε, καὶ τὸ μὲν τῆς φάλαγγος V 36
αὐτὸς ἀναλαβὼν εἵπετο βάδην, τὸ δ' εὐθὺ ἀπιέναι τῆς πρὸς
τοὺς Κελτοὺς μισθοφόρους παρήγγειλεν. ἐπεὶ δ' οὐ πόρρω ἀλ-
λήλων ἦσαν, ἤδη οἵ τε μισθοφόροι καὶ οἱ πολέμιοι ὁμιλεῖν πρὸς
ἀλλήλους ἤρχοντο· καὶ εὐθὺς προσκεχώρηκεν ἅπαν τὸ περὶ τὸν
Πάπαν μισθοφόρον τοῖς πολεμίοις, καὶ ξυνασπίσαντες ἄμφω ἐπει-
ρῶντο κυκλοῦν τοὺς περὶ τὸν καίσαρα. καὶ ὁ Οὐρσέλιος δὲ ἐπί- C
λεκτον ἔχων τῆς φάλαγγος * * * * ἐπιστάντων τῶν βαρβάρων τὴν
ἔφοδον γέγονε μάχη καρτερά, καὶ πίπτουσι συχνοὶ ἑκατέρωθεν.
τῶν δὲ δοράτων ἀμφοτέρων θραυσθέντων, τὰ ξίφη γυμνώσαντες
ἀγχεμάχως ἀλλήλους ἐτίτρωσκον.

15. Ἀλλ' ἐν ὅσῳ ταῦτα ἐπράττετο, ὁ τὴν οὐραγίαν πε-
πιστευμένος τοὺς μισθοφόρους θεώμενος τοῖς πολεμίοις προσχω-
ρήσαντας καὶ σπεύδοντας τὴν φάλαγγα κυκλοῦν ἧς κατῆρχεν ὁ
καῖσαρ, δέον βοηθεῖν, ὁ δὲ τὰς δυνάμεις ἀναλαβὼν ὑπεχώρει,
καίτοι ἀνὴρ ὢν ἀνδρεῖος, ὡς ἐν πολλοῖς δέδειχεν. οἱ βάρβαροι D
δὲ ἀδείας δραξάμενοι ἐκύκλουν ἀδεῶς τοὺς περὶ τὸν καίσαρα. τὸ
δὲ περὶ αὐτὸν βάρβαρον μέχρι μέν τινος ἔμεινε βάλλον τε καὶ
βαλλόμενον· ἐπεὶ δ' εἶδε τῶν πολεμίων τοὺς μὲν κατὰ στόμα
ἀπαντῶντας τοὺς δὲ κατὰ νῶτον γενομένους, ἀπορίᾳ ἤδη συνεί-
χετο. ἀλλ' ὁ καῖσαρ ἀτρέμας ἑστὼς ἐπερρώννυε τὰ φρονήματα

8. φάλαγγος] Indicavi lacunam. *ibid.* ἐπιστάντων] ὑποστάντων? 10. ἀμφοτέρων] P. ἀμφοτέρωθεν. 17. ἀδείας] Ita P. pro ἄνδρας. 18. τε] V. δέ.

gem quidem ipse sibi assumens sequebatur moderato passu. reliquas copias statim admoveri Gallis stipendiariis iussit, ad quos ut est propius ventum, conferre sermones inter se coeperunt pactaque facile proditione quidquid stipendiarii militis sub duce Papa fuit statim ad Urselii partes transiit. mixtique communi iam consilio conabantur circumvenire et undique claudere reliquas omnes Caesaris copias. Urselius vero ipse secum ducens quod floris et roboris in phalange ipsius erat toto impetu in mediam Caesaris aciem coepit invehi. barbaris porro Caesarianis hostilem impetum fortiter excipientibus committitur atrox pugna, multis utrimque cadentibus. iamque hastis utrimque fractis strictos undique versabant enses seque invicem comminus mutuis vulneribus caedebant.

15. Dum haec maxime fierent, is cui postremum agmen ducendum obvenerat, stipendiarios videns ad hostes transgressos communi cum illis studio id agere, ut Caesarianam aciem undique ambirent, cum toto impetu succurrere deberet, e contrario subductis secum copiis recessit. quod mirum sane fuit in viro alioqui forti, qualem se multis alias experimentis probaverat. eo iam securius barbari aciei Caesaris circumfundebantur. stetit illa nihilo minus aliquamdiu inferendis excipiendisque mutuo plagis. ubi autem vidit hostes partim a fronte instantes, partim a tergo caedentes, fluctuabat iam haud dubie despondebatque animum. ceterum Caesar invicto pectore stans

τούτων. ἕως μὲν οὖν ἰσχὺς αὐτοῖς ὅλως ἔμενον· ἐπεὶ δὲ τὸ μὲν καταπεπόνητο καὶ οὐκέθ᾽ οἷοί τε ἦσαν τοὺς βάλλοντας ἀμύνασθαι, αὐτῶν δὲ τὸ πλεῖστον διεφθάρη καὶ ὁ καῖσαρ μηδ᾽ ὅλως πρὸς φυγὴν ἐξορμήσας ἑάλω. ἤδη δὲ καὶ οἱ περὶ τὸν Ἀνδρόνι- P 53 κον ὑπὸ τῶν πολεμίων πλεονεκτούμενοι ἐτράπησαν πρὸς τὸ φεύγειν. ὁ δὲ καίτοι κατάστικτος τοῖς τραύμασιν ὢν (ἐβέβλητο γὰρ καιρίαις πληγαῖς) περιῄει ζητῶν τὸν πατέρα. μαθὼν δὲ τοῦτον ἁλῶναι, ἐξὸν σώζεσθαι ὡς ἔξω τῶν βελῶν καὶ τοῦ πολέμου γενόμενον ἤδη, ὁ δὲ τῆς ἰδίας σωτηρίας τοῦ πατρὸς ὑπερκινδυνεῦσαι προελόμενος ὑπέστρεψε καὶ εἰς μέσον ἑαυτὸν τῶν πολεμίων ὠθεῖ, καὶ πολλοὺς τούτων τῷ ξίφει καταβαλών, ἐπειδὴ πλησίον τοῦ καίσαρος γέγονεν, οὐκέτι καθεκτὸς ἦν, οὐδὲ ἐῴκει ἀνδρί γε θνητῷ, ἀλλ᾽ ἀθανάτῳ τε καὶ ἀσάρκῳ· βαλλόμενος γὰρ τοῖς δόρασιν B ἄτρεστος ἦν, καὶ τὰ μὲν τούτων συγκόπτων τὰ δὲ διωθούμενος ἐπειρᾶτο γενέσθαι ἔνθα οἱ ὁ πατὴρ ἁλώσιμος ἦν. οἱ δὲ πολέμιοι τὴν ἀνυπόστατον ὁρῶντες ὁρμὴν συνέθεον ἅπαντες, καὶ οἱ μὲν τοῖς ξυστοῖς οἱ δὲ τοῖς δόρασιν ἵππον τε καὶ αὐτὸν ἔβαλλον, ἕως ὁ ἵππος βαρυνθεὶς ὑπὸ τῶν τραυμάτων εἰς γῆν σὺν τῷ ἐπιβάτῃ κατέπιπτε. τότε οὖν οἱ βάρβαροι περιστάντες αὐτὸν τὴν περικεφαλαίαν περιελεῖν ἐπειρῶντο καὶ ξίφει τὴν τοῦ γενναίου ἀνδρὸς κεφαλὴν ἐκτεμεῖν. ἀλλ᾽ ὁ καῖσαρ διασχὼν τοὺς κατέχοντας ἔπεισί τε δρομαῖος, καὶ προσπίπτει τῷ γενναίῳ παιδί, ὀλιγοδρανέων τε

1. ὅλως] ὅμως? 3. αὐτῶν δὲ] αὐτῶν τε?

confirmabat labantes et robur perculsis addebat. quamdiu igitur vires suffecerunt, strenue res gesta est. ubi autem consumpto iam robore resistendo acriter instantibus pares non erant, fracti prostratique plerique cesserunt. ne tum quidem Caesar inducere animum ad fugam potuit. pugnans igitur est captus. pari modo qui cum Andronico erant circumventi ab hostibus versi sunt in fugam. ipse plenus cruoris et vulnerum, quibus erat gravibus confossus, circuibat quaerens patrem: quem ubi captum cognovit, cum facile posset evadere, quippe qui extra teli iactum et in securo tunc esset, patris liberationem periculo proprio conari maluit quam vitae propriae consulere. incitavit igitur equum qua densissimum videbat hostium globum factaque sibi ferro multis deiectis via, ut ad Caesarem propius accessit, sustineri amplius non poterat, nec hominis erat mortalis similis sed immortalis et incorporei cuiusdam: petitus enim hastis undique intrepidus perstabat, has frangens illas repellens semper eo sese trudens ubi captivus erat pater. mirati iuvenis impetus humana vi maiores undique omnes in unum barbari concurrunt: et hi quidem iaculis, hi hastis, qua ipsum qua eius equum assidue contundunt, donec debilitatus plagis equus humi cum sessore prostratus est. tunc barbari iacentem circumstantes galeam ei deripere certabant, quo caput nudatum strenui viri gladio truncarent. sed ad hanc speciem Caesar alacri conatu divulsus a detinentibus cursu incitato ruit et supra generosum filium cadit deficiens non dolore solum paterno, sed vi ac multitudine gravium vulnerum.

ἤδη ὑπὸ τοῦ τραυμάτων πλήθους καὶ γνωρίζει τούτοις ὅστις ἐστὶ καὶ οὕτω τὸν παῖδα τοῦ παρὰ πόδας κινδύνου ῥύεται.

16. Τοιοῦτον ἔσχε τὸ τέλος ἡ μεταξὺ Ῥωμαίων τε καὶ C Κελτῶν τῶν ἀποστατῶν συναφθεῖσα περὶ τὴν τοῦ Σαγγαρίου γέφυραν μάχη. ὁ δὲ βάρβαρος ἐπαρθεὶς τῇ νίκῃ περιήει τὰς παρασαγγαρίους πόλεις καὶ πάσας ὑφ' ἑαυτὸν ἐποιεῖτο. γενόμενος δὲ περὶ Βιθυνίαν, ἵναπερ τὰ βασίλεια τοῦ καίσαρος ἦν καὶ φρούριον V 37 ἱκανὸν ἐρυμνὸν ᾠκοδόμητο ἄνωθεν περὶ τοῦ Σόφωνος πρόποδας, ἐν τοῖς ἐκεῖσε πεδίοις ηὐλίζετο, σκεπτόμενος ὅπως ἂν ἑαυτῷ τὰ τῆς βασιλείας Ῥωμαίων μνηστεύσηται πράγματα· τόν τε γὰρ καίσαρα διὰ τιμῆς εἶχε, καὶ τὸν τούτου υἱὸν τὸν γενναῖον Ἀνδρόνικον ὁρῶν κακῶς ἔχοντα ὑπὸ τῶν τραυμάτων πάσης ἐπιμελείας ἠξίου. ὁ γοῦν καῖσαρ οὕτω πάσχοντα θεώμενος τὸν υἱὸν ἠνιᾶτο D καὶ ἤσχαλλε καὶ τὸν Οὐρσέλιον ᾔτησε τοῦτον πρὸς τὴν βασιλίδα ἐξαποστεῖλαι τῶν πόλεων. ὁ δὲ ἐπείθετό τε καὶ ὁμήρους αἰτήσας τοὺς πρεσβυτέρους τῶν τούτου υἱέων καὶ δὴ λαβὼν ἐξέπεμψε τοῦτον οἴκαδε. ἀλλ' ὁ μὲν θεραπείας ἠξιοῦτο τῆς προσηκούσης, ὁ δὲ τοὺς παῖδας τούτου καθείρξας ἐτήρει παρὰ τὸ φρούριον. ἐνταῦθα δέδραστό τι παρὰ τῶν παιδαγωγῶν τῶν νέων ἄξιον μνήμης. ἐφοίτα πολλάκις πρὸς αὐτοὺς τῶν ἐγχωρίων τις ἀγροτῶν. οἱ δ' ἐκεῖνον οἰκειωσάμενοι ἠρώτων εἰ τὰς πρὸς Νικομήδειαν φερούσας ὁδοὺς αὐτὸς ἐπίσταται, καὶ μαθόντες ὡς εἰδοίη ταύτας

8. ἱκανὸν] ἱκανῶς? ibid. τοῦ] τοὺς? an τοὺς τοῦ?
14. ἤσχαλλε] V. ἤσχαλε.

quare spem in vi nullam habens indicat barbaris quisnam is esset et sic eum a praesenti morte liberat.

16. Hunc habuit exitum pugna ad Sangarii pontem pugnata. at barbarus elatus victoria circumivit vicinas Sangario amni civitates sibique subiecit universas. cum pervenisset autem circa Bithyniam ubi praetoria Caesaris erant et arx satis munita exstructa in declivi supra radices Sophonis montis, in subiectis campis stativa habebat, deliberans qua ratione Romanum sibi subiiceret imperium. porro Caesarem in honore habuit et filium eius generosum Andronicum videns graviter laborantem ex vulneribus curari quam diligentissime iussit. verum Caesar sic patientem intuens filium pungebatur acri dolore et molestissime ferebat. itaque Urselium rogavit, ut eum Constantinopolim portari curandum sineret. assensus ille ea lege est, si maiores natu filiorum eius pro eo obsides darentur: quibus datis remissus Andronicus domum ibi convenienti curatione recreatus est, interim dum pueri captivi vice eius in arce custodiebantur, ubi ab eorum paedagogis tentatum aliquid est non indignum relatu. ventitabat saepius ad ipsos indigenarum agrestium quidam, quem illi delinitum interrogabant calleretne viam, qua inde Nicomediam perveniretur. cum vero cognovissent ita istum eius itineris peritum, ut vel noctu et per devia permeare montes interiectos nosset, multo

P 54 ἀκριβῶς ὡς καὶ νύκτωρ καὶ ἔξω τρίβου μεταξὺ διελθεῖν ὄρη δύ-
νασθαι καὶ φοιτῆσαι πρὸς Νικομήδειαν, βουλὴν βουλεύονται συν-
ετὴν ἅμα καὶ τολμηρὰν ἄμφω τοὺς παῖδας λαθραίως τῆς πύλης
ἐξαγαγεῖν τοῦ ἐρύματος, ὁπηνίκα οἱ φύλακες νυκτὸς καθυπνώτ-
τουσι, καὶ δρασμῷ τὴν τῶν παίδων πραγματεύσασθαι σωτηρίαν.
ὁδηγὸν οὖν ἀξιοῦσι λαβεῖν τὸν ἀγρότην τῆς ὁδοῦ καὶ πείθουσι
χρημάτων ὑποσχέσεσι. νύκτα οὖν παρατηρήσαντες ἀφεγγῆ καὶ
ἀσέληνον καὶ τὴν κλεῖδα τῆς πύλης ὑποκλέψαντες τὸν μὲν ἀγρό-
την ἔξω εἴασαν τοῦ ἐρύματος, παραγγείλαντες μὴ πόρρω τῆς πύ-
B λης καταίρειν, αὐτοὶ δὲ ἔνδον ὄντες παρετήρουν τοὺς φύλακας.
ἐπεὶ δὲ ἤδη ἀφύπνωττον ἅπαντες, ὁ τοῦ πρεσβυτέρου τῶν παί-
δων παιδαγωγὸς τοῦ χαριεστάτου Μιχαὴλ (ὄνομα τῷ παιδαγωγῷ
Λεοντάκιος ἦν), ἀνὴρ ἐκτομίας καὶ νουνεχέστατος, ἀφύπνιζέ τε
τὸν παῖδα καὶ τὸ δρᾶμα ἀπήγγελλε, τὴν πύλην πρότερον ἀνοίξας.
ἐξῆγεν οὖν εὐθὺς ἐκεῖνον καὶ παρηγγύα θατέρῳ τῶν παιδαγωγῶν
ἐπισπεύδειν τὴν τοῦ ἑτέρου ἀφύπνισίν τε καὶ ἔξοδον. ὁ δὲ ἔσπευσε
μέν, ἐδυστύχει δὲ ὅμως· ἐν ὅσῳ γὰρ κατῄει ψόφος τις περὶ τὴν
κλίμακα γέγονε, καὶ οἱ φύλακες τοῦ ψόφου αἰσθόμενοι ἀνεπήδων
C καὶ ὅστις ἥει ἀνηρεύνων. ὁ δὲ προλαβὼν ἵστησι τὸν παῖδα ὡς
οὖρον ἐκχέοντα. ἀλλ' ὅμως ἐκεῖνοι περιεργότερον ἐζήτουν καὶ τὰ
περὶ τοῦ Μιχαὴλ ἐπυνθάνοντο. ἀπογνοὺς οὖν ὁ ἐντὸς διάγων
παιδαγωγὸς καὶ δείσας μὴ ἁλώῃ ὁ διαπεφευγὼς ἤδη γεγωνοτέρᾳ
ἐκέχρητο ἐν ταῖς ἀποκρίσεσι τῇ φωνῇ. αἰσθόμενοι δὲ τῆς ταρα-

usu frequentis ultro citroque commeationis omnes anfractus, omnia compendia edoctus, consilium ineunt solers et audax puerorum e castro educendorum, per noctem sopitis custodibus, et fuga tali salutis principum ac libertatis expediendae. agunt igitur cum rustico et facile promissa pecunia persuadent, ut dux esse ipsis vellet. nocte igitur observata obscura et illuni et portae clavim suffurati rustico quidem condixerunt ad certum extra munitionem locum, praecipientes ne multum a porta abscederet. ipsi vero intus custodes observabant. qui ubi per noctem concubiam obdormisse visi sunt cuncti, paedagogus maioris natu puerorum festivissimi Michaëlis, eunuchus homo prudentissimus, nomine Leontacius, excitavit puerum et rem compositam indicavit. mox porta reserata eduxit ex arce prius admonito paedagogo altero, ut et ipse suum alumnum expergefactum educeret. festinavit is quidem agere sed infelici successu. cum enim descenderet, nescio quid strepitus acutioris e scala sonuit, quo custodes audito exsiliunt et accurrentes quid sit explorant. his ille deprehensus praesenti animo puerum offert mittendae, ut aiebat, urinae dumtaxat causa cubiculo egressum. sed illi semel in suspicionem moti curiosius de cunctis inquirebant et de Michaële percontabantur. perturbabatur ea mentione paedagogus qui intus remanserat et metuens ne retraheretur, qui iam evaserat paulo altiori in responsionibus voce utebatur, quo scilicet admoniti sono qui foris erant se in tutum subducerent. id quod

χῆς οἱ ἔξω ὄντες, ὅ τε παιδαγωγὸς καὶ ὁ πρὸς τὴν ὁδὸν ὁδηγός,
ἔθεον ὡς οἷοί τε ἦσαν τὸν παῖδα ἐπωμάδιον φέροντες ἐναλλάξ·
καὶ γὰρ ἦν κομιδῇ νέος. οἱ μὲν οὖν ἔφευγον, οἱ δὲ φύλακες
φῶτα ᾔτουν καὶ πρὸς τὴν οἰκίαν ἀνῄεσαν, ἔνθα οἱ τῶν παίδων D
κατέκειντο σκίμποδες. ἐπεὶ δὲ κενὸν ἐθεώρουν τοῦ διαδράντος
τὸν σκίμποδα, εὐθὺς ὡς εἶχεν ἕκαστος ἔτυπτε τὸν παιδαγωγόν,
καὶ ἐπηρώτων μανθάνειν ὅ τι καὶ γένοιτο τὸ παιδίον ξὺν τῷ παι-
δαγωγῷ. ὁ δὲ ἔφερέ τε τὰς πληγὰς γενναίως καὶ οὐδὲν τῶν βου-
λευμάτων ἀπήγγειλεν. ἐς τοσοῦτον δ᾿ ἀπηνείας προῆλθον οἱ βάρ-
βαροι ὡς καὶ τὰ σκέλη τούτου καταθλᾶσθαι ῥοπάλοις. καὶ ἦν
ἰδεῖν ὑπομονὴν ἀνδρὸς ἐκτομίου, ἀσθενοῦς μὲν τῷ σώματι γεν- V 38
ναίου δέ, ὡς ἔδειξε, τὴν ψυχὴν ἐπαίνων ἀξίαν καὶ λόγου κρείτ-
τονα. ἀπογνόντες οὖν οἱ βάρβαροι τούς τε ἵππους ηὐτρέπιζον καὶ
τοὺς διώξοντας ἔπεμπον. ἀλλ᾿ οἱ μὲν οὕτω, ὁ δὲ καλὸς ὁδηγός,
ὁδηγὸν φέρων ὡς ἔοικε τὸν ὡσεὶ πρόβατον ὁδηγοῦντα τὸν Ἰωσήφ, P 55
τὸν νέον λαβὼν Ἰωσὴφ ἅμα τῷ νουνεχεστάτῳ παιδαγωγῷ πόρρω
ἀπένευσε τῆς ὁδοῦ, καὶ πρός τι ὄρος συνηρεφὲς ἀνιόντες τοὺς
διώκοντας κατεσκόπουν, ὁρῶντες μὲν οὐχ ὁρώμενοι δέ. ἐπεὶ δ᾿
ἐκεῖνοι τὸν Σόφωνα ὑπερβάντες καὶ μέχρι τῶν τῆς Νικομήδους
τεμπῶν γενόμενοι ἐπανέστρεφον, ἰδόντες τούτους παλινοστοῦντας
οἱ φεύγοντες ἐξῆλθον νυκτὸς ἐκ τῶν ὀρῶν, καὶ ἤδη μειδιώσης
ἡμέρας τὴν Νικομήδους κατέλαβον, καὶ οὕτω συνέβη σωθῆναι

ita evenit. nam cum paedagogus et rusticus viae dux intellexissent deprehensam rem, puerum alternis in humeros sublatum (erat enim tenerrima adhuc aetate) quam longissime procurrentes asportarunt. interim custodes quaesito lumine conclave adeunt, in quo lectuli puerorum erant, ac ubi eius qui abierat cubile vacuum viderunt, in miserum paedagogum pro se quisque insiliunt ac pugnis eum fustibusque pro se quisque contundentes dicere iubebant, quid de altero puero eiusque paedagogo factum esset. ille vero fortiter plagas tolerabat nec ullum tamen initi consilii fecit indicium. in tantum autem immanitatis provecti sunt barbari, ut etiam crura stipitibus misero confringerent. in quo mira exstitit patientia evirati masculi, corpore quidem infirmi at fortis animo, ut praeclare probavit, cuius fidem virtutemque nulla satis oratio laudaverit. desperata igitur ex confessione pertinacissime silentis rei cognitione barbari equos expediunt et qui retrahant fugitivos mittunt. dum haec geruntur fidus viae ductor, cum imitatus, qui deducit velut ovem Ioseph, Michaëlem puerum novum Ioseph humeris impositum, prudentissimo sequente paedagogo, longe a via militari in montem quemdam frondibus fruticibusque latebrosum subducit, unde tecti ipsi tutique explorare mox, ut augurabantur, exituros fugae reprehensores possent. vident illos ipsi non visi, atque ubi eosdem, frustra Sophone monte superato, usque ad valles Nicomediae vicinas progressos conspexerunt irritos spei revertentes, ipsi tum per noctem nemoroso digressi vertice sub diluculum Nico-

τὸν ἕνα τῶν ὁμηρευόντων ἐκγόνων τοῦ καίσαρος. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὕστερον.

B 17. Ὁ δὲ βασιλεὺς Μιχαὴλ ἐπειδὴ μεμαθήκει τὴν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ στρατεύματος ἧτταν καὶ ὡς ἑάλωσαν ἄμφω ὅ τε θεῖος καῖσαρ καὶ ὁ τούτου υἱός, ὁ τῶν στρατευμάτων κατάρχων Ἀνδρόνικος, φροντίσι μεγίσταις ἐβάλλετο, καὶ τὸν δοῦκα μετεπέμπετο Κωνσταντῖνον τὸν ὕστατον τῶν υἱέων τοῦ καίσαρος, οὗ πρόσθεν ὁ λόγος ἐμνήσθη, ἄνδρα τολμηρὸν καὶ γενναῖον, καὶ διαπερᾶν τὴν Προποντίδα ἐκέλευε καὶ τὸ περισωθὲν ἐκ τῆς μάχης τοῦ στρατεύματος ἀναλαμβάνειν. ὁ δὲ μὴ φέρων τὰ ξύμβαντα τῷ πατρί τε καὶ τἀδελφῷ ἔβρυχέ τε καθάπερ λέων καὶ δῆλος ἦν C προθύμως τοῦ ἔργου ἁπτόμενος. συνταξάμενος δὲ περὶ ἑσπέραν τῷ βασιλεῖ οἴκαδε ἐχώρει παρασκευασθησόμενος. ἀλλ' ἀλγήματος αὐτῷ γεγονότος κατὰ τὴν περὶ μέσην νύκτα καὶ ἀρρήτου τινὸς δυσφορίας, οἱ τῶν ἀκεστόρων μετεκαλοῦντο ἄριστοι. κατ' οὐδὲν δὲ τῆς τέχνης ἰσχυσάσης βοηθῆσαι τὸν κάμνοντα, ἕωθεν ἐτελεύτα. τοῦτο προσθήκη τῶν συμφορῶν ἐγεγόνει καίσαρι. ὁ δὲ βάρβαρος ἀδείας δραξάμενος βουλὴν ἐβουλεύσατο βαθεῖαν εἰ καὶ μὴ παρὰ κυρίου. ἡ δὲ ἦν βασιλέα τὸν καίσαρα ἀνειπεῖν Ῥωμαίων καὶ οὕτω περιέρχεσθαι τὰς πόλεις καὶ ὑποχειρίους ποιεῖν ἑαυτῷ· ἑλκύσαι γὰρ καὶ τῶν ἐν βασιλίδι τῶν πόλεων δυναμένων τὴν εὔ- D νοιαν οὕτως ᾤετο. ὁ δὲ κλεινὸς καῖσαρ πρῶτον μὲν ἐδυσφόρει

14. κατὰ τὴν] Fort. addendum κεφαλήν.

mediam tenuerunt. sic elabi contigit unum ex obsidibus nepotibus Caesaris. sed haec postea.

17. Ceterum imperator Michaël postquam didicit Romani exercitus cladem, captum patruum suum Caesarem et eius filium exercitus ductorem Andronicum, curis maximis conflictabatur. accersitumque ducem Constantinum ultimum filiorum Caesaris, cuius antea meminimus, virum audentis et fortis animi, traiicere confestim Propontidem iussit et reliquias, si quas posset deleti exercitus colligere. ille impatientissime ferens quae patri fratrique contigerant fremebat ut leo significabatque perlibenter se ad tale negotium accingi. salutato igitur vespere imperatore domum recessit comparaturus se ad iter. sed eum invadente circa noctem mediam dolore subito ignoti cuiusdam languoris, vocati continuo medicorum optimi nihil omnibus artis remediis iuvare laborantem potuerunt nec prohibere quo minus mane moreretur. hoc auctarium calamitatum Caesari fuit. verum Urselius fiducia ex fortunae favore concepta consilium machinabatur versutum ac profundum licet non a domino. id autem erat imperatorem Romanorum eum quem captivum detinebat Caesarem facere ac sic obire civitates easque sibi subiicere. sic enim et Constantinopolitanorum procerum benevolentiam conciliaturum se suis partibus rebatur. inclytus vero Caesar primum quidem moleste ferebat et

καὶ ἤσχαλλε καὶ πάντα κάλων ὅ φασιν ἐκίνει ὥστε διαδρᾶναι τὸ δρᾶμα· ἐπεὶ δ' εἰς μέσον τοῦ ἔργου αὐτὸν ὁ βάρβαρος καὶ ἄκοντα ὤθησε, γενναιότερον ἤρξατο τῶν πραγμάτων ἀντιλαμβάνεσθαι καὶ πρὸς τοὺς ἐν τῇ πόλει διεπέμπετο λάθρα, καὶ πάντων μικροῦ δεῖν τὰς γνώμας πρὸς ἑαυτὸν ἐφειλκύσατο· πᾶσι γὰρ ἦν ἐπέραστος ὁ ἀνὴρ ὡς πᾶσι κομῶν τοῖς καλοῖς καὶ καλοκαγαθίᾳ πάντων ὑπερέχων τῶν τότε. εἰ μὴ γοῦν τὸ θεῖον ἀντιπρᾶττον ἐφάνη, ῥᾳδίως ἂν τῶν βασιλείων σκήπτρων γέγονεν ἐγκρατής. ἀλλὰ κι- P 56
νῆσαν τοῦτο τὸν ἐκτομίαν Νικηφόρον σπουδαιότερον τῶν πραγμάτων ἀντιλαβέσθαι, τὰς ἐκείνων βουλὰς ἀπράκτους ἀποδέδειχεν· ἀπογνοὺς γὰρ τῆς ἐκ τῶν Ῥωμαϊκῶν στρατευμάτων βοηθείας πρὸς τοὺς Τούρκους διεπρεσβεύσατο, καὶ τοῦ Ἀρτοὺχ τοῖς τῆς ἑῴας τηνικαῦτα μέρεσιν ἐπιχωριάζοντα τὸν κατ' ἐκείνων πόλεμον ἀναδέξασθαι πέπεικε, δώροις τε χρημάτων καὶ ὑποσχέσεσι τοῦτον πα- V 39
ραθαρρύνας. ὁ δὲ (καὶ γὰρ ἦν δεινὸς στρατηγὸς) μετὰ πλείστης ὅτι δυνάμεως κατ' ἐκείνων ἐξώρμα.

18. Οἱ δὲ περὶ τὸν καίσαρά τε καὶ τὸν Οὐρσέλιον πυθό- B
μενοι τῶν Τούρκων τὴν ἔφοδον καὶ ὡς ὁ Ἀρτοὺχ πλῆθος ἀμύθητον ἐπιφερόμενος Τούρκων κατ' αὐτῶν ἔπεισιν, ὑπερβάντες τὸν λόφον ἵναπερ τὸ φρούριον ἵδρυται τὸ ἀγχοῦ που τῶν βασιλείων τοῦ καίσαρος ὂν (Μεταβολὴ τῷ φρουρίῳ τὸ ὄνομα), πρὸς τοὺς

18. Ἀρτοὺχ] V. Ἀρταχούχ.

propositionem indignans aspernabatur omnemque, quod aiunt, movebat funem, quo necessitatem vitaret personae in ista fabula sustinendae. quando vero ipsum vi trusum ineluctabili barbarus suis rationibus serviens in mediam istam quasi scenam invitissimum coniecit, strenue agendum quod cogebatur ratus, misit clam in urbem qui suffragia prensaret fermeque omnium sententiam in suam traxit. cunctis enim hic vir erat longe carissimus, quippe omnibus unus excellens bonis et probitate aequitateque, nulli non antistans qui tunc forent. successisset igitur facile negotium, et ex Caesare Augustus plenam imperii potestatem libentissima re publica ipse capessivisset, nisi divina providentia tali negotio se adversariam monstrasset. haec enim Nicephorum eunuchum impulit, ut eam succurrendi Romanis rebus iniret rationem, quae Urselii Caesarisque spebus securim inflixit capitalem. nimirum ille nullam partem fiduciae reliquam in Romanis exercitibus videns adiecit animum ad imploranda auxilia Turcorum. erat Artuch dux Turcorum in Orientali tunc limite. hunc legatione missa donisque et pactione pecuniae perpellit, ut bellum contra Urselium suscipiat. ille acer alioqui bellator cum maximo exercitu expeditionem istam suscipit.

18. Caesar et Urselius cum intellexissent Artuchum infinitas Turcorum copias in ipsos infestas movere, conscenso iugo, in quo arx exstructa erat, quam diximus vicinam fuisse praetoriis Caesaris (dicebatur autem illa Metabole), castra muniunt in campo longius, quam latius iacente ad radi-

τοῦ Σόφωνος πρόποδας πεδίον ἐφηπλωμένον ἐπίμηκες εὑρόντες ἐν τούτῳ στρατοπεδεύουσι. δείσαντες γὰρ μὴ κυκλωθῶσιν ὑπὸ τῶν πολεμίων ὀλίγοι ὄντες ὑπὸ πολλῶν καὶ διαφθαρεῖεν, πεδίον στενὸν ἐξελέξαντο, τὸν ἐκ τοῦ Σόφωνος κατιόντα ποταμὸν ἀντὶ χάρακος προβαλλόμενοι. ὁ δὲ Ἀρτοὺχ περαιωθεὶς τὸν Σαγγάριον C καὶ ἐπὶ τὴν Μεταβολὴν φθάσας, ἐπεὶ μὴ εὗρε τὸν καίσαρά τε καὶ τὸν Οὐρσέλιον, διέβαινε καὶ αὐτὸς τὰ ἐκεῖσε στενὰ καὶ πρὸς τῇ κεφαλῇ τοῦ ὄρους γενόμενος, ὃ Μαροξὸς καλεῖται, ἐστρατοπέδευσε, κἀκεῖθεν τοὺς πολεμίους περιεσκόπει ἐγγύς που τοῦ χωρίου ὃ Τρισέα καλεῖται στρατοπεδεύοντας. αὐτίκα γοῦν προσέβαλλε τούτοις, καὶ πρῶτον μὲν ἀκροβολισμοῖς διὰ τῶν ὑψηλῶν ἐχρῆτο, ἔπειτα εἰς λόχους τρεῖς τὸ στράτευμα διελὼν κυκλοῦν ἐπειρᾶτο τοὺς περὶ τὸν Οὐρσέλιον καὶ τὸν καίσαρα. ἀλλὰ κατὰ νώτου μὲν γενέσθαι οὐκ ἠδύναντο οἱ πολέμιοι, ἅτε τοῦ ὄρους τούτους ἀπείργοντος, τοῖς δὲ τρισὶ μέρεσιν ἐπετίθεντο ἰσχυρῶς, καὶ οὕτω διασπᾶν τὸ συνεχὲς τῆς τῶν Λατίνων φάλαγγος ἐπεχείρουν. οἱ δὲ D ὀλίγοι ὑπὸ τῶν πολλῶν πιεζόμενοι, καὶ τῶν ἵππων αὐτῶν τοῖς βέλεσι βαλλομένων πάντοθεν, δεῖν ᾠήθησαν ὁμόσε χωρῆσαι τοῖς πολεμίοις, ὥστε καταπλῆξαι τούτους τῷ σφοδρῷ τῶν ἵππων. παρακαλέσαντες οὖν ἀλλήλους καὶ συνασπίσαντες ἀκρατῶς ἐξήλαυνον. ἐκ τούτου ξυνέβη πολλοὺς μὲν τῶν πολεμίων περιπεσεῖν, αὐτοὺς δὲ κυκλωθέντας ὑπὸ τοῦ πλήθους πολλοὺς μὲν ἀναιρεθῆναι, τοὺς πλείονας δὲ ληφθῆναι. ἑάλω δὲ σὺν τούτοις καὶ ὁ καῖ-

ces Sophonis montis. id ita instituebant metu ne circumvenirentur multitudine hostium ipsi multo pauciores, quod prohibitura videbatur angustia oblongae planitiei quam castris insedissent, quae castra ut munitiora facerent, flumen ex Sophone defluens fossae instar Turcis obiecerunt. at Artuch Sangare traiecto ad iuga montis arci Metabolae imminentia progressus, postquam Caesarem illic et Urselium non reperit, traiecit et ipse quae ibi sunt angustias, et cum processisset ad verticem montis, qui Maroxus dicitur, castra metatus est indeque hostes observabat prope oppidum, quod Trisea vocatur, castris positis stantes. nec moram eos aggrediendi fecit. ac primum iaculationibus in eos ex alto utebatur. deinde trifariam diviso exercitu circumcludere Caesarianos, et Urselianos conabatur, quibus locis ambiri poterant, nam a tergo eos protegebat mons. verum a tribus partibus acriter instabant Turci ac consertum textum phalangis Latinorum abrumpere summa vi nitebantur. hi vero pauci a pluribus circumventi, et equis ipsorum imbre undique ingruente sagittarum continue percussis, faciendum sibi putarunt, ut impetu erumpentes ad manus cum hostibus venirent. sic enim iis terrorem incuti posse sperabant equestri subita procella. exhortati ergo se invicem consertis mutuo scutis ferociter irruerunt. ex hoc contigit multos quidem hostium cadere, ipsos vero circumventos multitudine plurimos occidi plerosque capi. capti sunt autem cum his et Caesar et Urselius. at Urse-

*σαρ καὶ ὁ Οὐρσέλιος. ὁ γοῦν Ἀρτοὺχ ἡσθεὶς τῇ νίκῃ τὸν μὲν
Οὐρσέλιον λύτρον λαβὼν ἀπέδοτο τοῖς αὐτοῦ, τὸν δὲ καίσαρα
ἔχων ἀπῄει ὡς ἐπὶ τὴν ἄνω Φρυγίαν. οἱ δὲ περὶ τὸν βασιλέα
Μιχαὴλ πυθόμενοι τὰ ξυμβάντα πέμπουσι τοὺς ἐξωνησομένους* P 57
*τὸν καίσαρα. καὶ ἀποδίδωσι τοῦτον ὁ βάρβαρος συχνὰ χρήματα
λαβών. ὁ δὲ πλησίον τῆς βασιλίδος τῶν πόλεων γενόμενος καὶ
δείσας μή τι καὶ πάθῃ δεινότερον, διαπεράσας πρὸς τὸ Τραχονή-
σιον τὸ μοναδικὸν ἀμφιέννυται σχῆμα τὴν κόμην ἀποκειράμενος,
καὶ οὕτως εἴσεισι πρὸς τὸν βασιλέα Μιχαήλ. ὁ δὲ τοῦτον ἰδὼν
ὑπεκρίθη δεινοπαθεῖν.*

19. *Καὶ τὰ μὲν κατὰ τὸν θαυμασιώτατον καίσαρα τοιοῦ-
τον ἔσχε τὸ τέλος, ὁ δὲ Οὐρσέλιος τῆς αἰχμαλωσίας ῥυσθεὶς ἀπῄει
αὖθις ὡς ἐπὶ τὸν Πόντον καί τινα τῶν φρουρίων κατελάμβανε,
κἀκεῖθεν ἐλύπει τὰς τοῦ Πόντου πόλεις Ἀμάσειάν τε καὶ τὴν νέαν* B
*Καισάρειαν· ἐδῄου γὰρ τὰς χώρας καὶ δασμοφορεῖν κατηνάγκα-
ζεν. ὃ δὴ μαθὼν ὁ βασιλεὺς Μιχαὴλ τὸν Παλαιολόγον Νικηφό-
ρον πρὸς τὸν ἄρχοντα Ἀλανίας ἐκπέπομφεν ἄξοντα στράτευμα μι-
σθοφόρον. ὁ δὲ ἀπελθὼν καὶ στρατὸν ἐκεῖθεν ἀναλαβὼν περί
που τὰς ἓξ χιλιάδας τὸν Πόντον κατείληφε καὶ τὰς ὁρμὰς τοῦ
Οὐρσελίου ἀναστέλλειν ἀπεπειρᾶτο. τῶν δ' Ἀλανῶν ἀπαιτούν-
των τὸν συμφωνηθέντα μισθόν, ἐπεὶ μὴ εἶχεν ἐκεῖνος ἠναγκάσθη
τῷ Οὐρσελίῳ προσβαλεῖν πρὸ τοῦ παλινοστῆσαι τοὺς Ἀλανούς.* V 40
ἀλλ' οὗτοι ἐνέκειντο τοὺς μισθοὺς ἀπαιτοῦντες, ὃν δὴ παρασχεῖν

lium quidem victoria laetus Artuch accepto pretio suis reddidit, Caesarem vero secum habens in superiorem Phrygiam abiit. Michaël porro Augustus auditis quae acciderant mittit qui Caesarem redimerent. dimisit autem et eum barbarus, multis pecuniis acceptis. ceterum Caesar appropinquans Constantinopoli et veritus, ne quid ibi atrocius pateretur, cum ad Trachonesium transfretasset, monasticam ibi vestem induit coma detonsa, et sic imperatori Michaëli se sistit, qui eum videns simulavit aegre ferre.

19. Et res quidem admirandi Caesaris talem finem habuerunt. Urselius vero captivitate liberatus rursus abiit quasi versus Pontum et arces quasdam occupavit, unde infestabat Ponti civitates, Amaseam et Neocaesaream. vastabat enim circumsitas iis regiones et suburbanos agros vectigaliaque sibi pendere cogebat. quod cum cognovisset imperator Michaël, Palaeologum Nicephorum ad imperantem Alaniae misit ducturum stipendiarium exercitum, qui eo profectus conscriptisque ibi copiis circiter sex millium in Pontum se contulit et impetus Urselii reprimere conabatur. verum Alanis petentibus promissum stipendium cum non haberet unde solveret, necessarium consilium suscepit pugnandi cum Urselio, priusquam Alani quod minabantur recederent. at illi vehementius instabant, ut sibi repraesentaretur

C ἐκείνου μὴ ἔχοντος ὑπέστρεφον ἅπαντες, ὀλίγων δηλαδὴ καταλει-
φθέντων. οἷς δὴ καὶ συμβαλὼν ὁ Οὐρσέλιος ἐτρέψατό τε τού-
τους καὶ οὐκ ὀλίγους ἀνεῖλεν αὐτῶν, οἱ δὲ λοιποὶ εἰς τὰς τοῦ
Πόντου διεσώθησαν πόλεις. ἀπαγγελθέντων δὲ τούτων τῷ βασι-
λεῖ Μιχαήλ, ὁ καλὸς νεανίας μετεκαλεῖτο Ἀλέξιος, τῆς θείας
προνοίας ἤδη βουλομένης ἐμφανῆ γενέσθαι τὴν αὐτοῦ ἀρετήν.
μετακληθεὶς δὲ στρατοπεδάρχης προχειρίζεται καὶ στρατηγὸς αὐ-
τοκράτωρ τοῦ κατὰ Οὐρσελίου πολέμου.

20. Ὁ μὲν οὖν ἀσμένως ἐδέχετο τὰ τῷ βασιλεῖ δόξαντα,
ἡ δὲ μήτηρ τούτου πυθομένη ταῦτα παραιτεῖσθαι ἠνάγκαζε τὴν
ἀρχήν, λέγουσα μὴ νεανικῆς δεῖσθαι φρενὸς καὶ χειρὸς τὰ κατὰ
D τὸν Οὐρσέλιον, ἀλλ' ἀνδρὸς γενναίου καὶ πολλὰ μὲν εἰδότος πολλὰ
δὲ δράσαντος. ἀλλ' ἡ μὲν οὕτως, ὁ δὲ παρακλήσεσι χρησάμε-
νος καὶ πείσας αὐτὴν ἐξῄει ταῖς εὐχαῖς αὐτῆς ἐφοδιασθείς, μήτε
χρήματα πρὸς τοῦ βασιλέως λαβὼν εἰς τὴν τοῦ πολέμου δαπάνην
μήτε στράτευμα ἀξιόμαχον. διελθὼν δὲ τὸν ἐν Παφλαγονίᾳ Πόν-
τον περὶ τὴν Ἀμάσειαν γέγονε, καὶ τοὺς περισωθέντας τῶν Ἀλα-
νῶν εὑρὼν οὐ πλείους ἑκατὸν πρὸς τοῖς πεντήκοντα ὄντας, τοὺς
πολεμίους ἀνέστελλε πολλάκις μὲν αὐτοῖς προσβαλών, τοσαυτάκις
δ' ἡττήσας. ἐπεὶ δὲ τὰς τούτων ὁρμὰς συνέστελλεν, οὐκέτι τὰς
P 58 ἐπελεύσεις ἐκείνων ἐτήρει, ἀλλ' ἐπιὼν πρὸς τὰ φρούρια τὰ παρ'
αὐτοῦ κατεχόμενα ἐνέδρας ἐνίστα, καί τινας πρὸς διαρπαγὴν πλη-

1. καταλειφθέντων] V. καταληφθέντων.

constituta merces, quod cum Palaeologus pecunia carens facere nequisset, Alani paucis exceptis omnes abierunt. cum reliquis autem congressus Urselius eos non paucis occisis fudit et varie in Ponti civitates fugere coegit. quibus Michaëli Augusto nuntiatis accersitus ab eo est praestans animi iuvenis Alexius, divina providentia iam volente illustrem eius virtutem reddere. declaratus est enim dux summus exercitus et praefectus bello in Urselium gerendo.

20. Atque id munus ab imperatore delatum ipse quidem libenter admittebat: verum eius mater hoc comperto omnibus modis ab eo contendebat, ut illam provinciam recusaret, aiens non utique iuvenilis mentis et manus negotium esse Urselium vincere, sed viri eiusque fortis et cum multa scientis tum plurima operati. haec ad Alexium mater, qui blandis ad eam persuasionibus usus impetravit commeatum abeundi. profectus itaque est non alia re magis quam maternis apud deum pro se precibus viaticatus. nam ab imperatore neque pecuniam accepit in belli sumptus neque iustum exercitum. transgressus autem Pontum Paphlagoniae Amaseae se admovit, ubi reperit Alanos, qui ultimae cladi superfuerant, non plures centum quinquaginta. his ad suas tenues copias adiunctis hostes coercebat saepe manus conserens toties vincens. postquam autem crebris offensionibus castigati iam non temere prodibant, remissa cura observandarum eruptionum territi hostis, admovebat se clam praesidiis Urselianorum, insidias idoneis locis celans: tum

σίον τῶν φρουρίων ἐξέπεμπε. τῶν γοῦν πολεμίων ἐξιόντων καὶ διωκόντων τοὺς προνομεύοντας, αὐτὸς ἐξιὼν τῆς ἐνέδρας τὰς εἰς τὸ φρούριον φερούσας ὁδοὺς κατελάμβανε καὶ τοὺς διώκοντας ἀπεῖργε τῆς πρὸς ταῦτα εἰσόδου. ξυνέβαινε γοῦν μικροῦ δεῖν πάντας ζωγρεῖσθαι, ἅτε τῶν πρὸς τὰ φρούρια φερουσῶν ὁδῶν προκατειλημμένων. τούτων γοῦν συχνάκις γινομένων εἰς ἀμηχανίαν εἰσῆγε τὸν βάρβαρον. ὁ μὲν γὰρ ἀξιόμαχον ἔχων δύναμιν B ἐβούλετο μάχῃ μιᾷ κριθῆναι τὰ κατ' αὐτόν, ὁ δὲ στρατοπεδάρχης δυνάμεως ἀπορῶν καταστρατηγεῖν τὸν βάρβαρον ἔσπευδε. καὶ ὁπηνίκα ἐκεῖνος τὸ ἑαυτοῦ συνήθροιζε στράτευμα, οὗτος ἠρεμεῖν προσεποιεῖτο, καὶ διασχὼν ἡμέρας τινὰς ἐξῄει λάθρα καὶ οὐ πόρρω τούτου γενόμενος λόχους ἐνίστα καὶ τὰ πλεῖστα ἐνήδρευε καὶ τοὺς ἐπὶ τὸ στράτευμα διακομίζοντας ἐζώγρει. ἀγγελλομένων δὲ τούτων τῷ βαρβάρῳ στρατιῶται ἐκεῖθεν ἐπέμποντο βοηθήσοντες. ἀλλὰ τοῖς λόχοις καὶ ταῖς ἐνέδραις ἐμπίπτοντες μικροῦ C δεῖν ἄρδην ἡλίσκοντο ἅπαντες· ἀναιρεῖσθαι γὰρ τούτους οὐχ ὅσιον ἐνομίζετο τῷ στρατοπεδάρχῃ Χριστιανοὺς ὄντας.

21. Ταῦτα πολλάκις γινόμενα μεγάλως ἐλύπουν τὸν βάρβαρον· τῶν γὰρ πόλεων ὅσαι προσεῖχον αὐτῷ πρότερον φόβῳ ἢ εὐνοίᾳ τούτῳ δασμοφοροῦσαι, ἐπειδὴ ἀπογινώσκειν τῶν κατ' αὐτὸν ἤρξαντο, οὐδὲν οὐδεμία παρεῖχεν αὐτῷ. καὶ διὰ τοῦτο χρημάτων σπανίζων βουλὴν ἐβουλεύσατο βαθεῖαν μὲν οὐ συνετὴν δὲ

13. *καὶ τοὺς*] Addendum *τὰ ἐπιτήδεια.* 19. *φόβῳ*] Fort. addendum *μᾶλλον.*

quosdam ostentare se iubebat praedis palam abigendis in conspectu praesidii. ad quam speciem cum hostes exirent et praedatores sequerentur, ipse consurgens ex insidiis iter egressis ad reditum praeoccupabat interclusosque circumveniens fere omnes capiebat vivos. his saepius factis in maximam difficultatem rerum barbarum coniecit, qui iustum habens exercitum praelio decernere quam primum cupiebat. sed contrario consilio Alexius, qui parum suis copiis fideret, furtis belli non congressibus apertis vincere barbarum decreverat. itaque quoties ille tamquam ad acie certandum copias coegerat, hic quiescere se velle simulabat. et ubi aliquot dierum patientia impetum paratorum ad praelium refrigeraverat, prodibat clanculum et non longe ab hostilibus castris insidias locabat, vias praeoccupans quibus commeatus inferebantur et plerosque annonam ac cetera necessaria portantium capiens. haec ut barbarus senserat, mittebat extemplo pabulatoribus auxilia. sed missi incurrentes in insidias paucissimis elabentibus capiebantur omnes. nam eos occidere nefas Alexio videbatur, cum Christiani essent,

21. Haec saepius ita gesta vehementer conturbabant barbarum. nam civitates, quae metu aut amore ipsi favebant et vectigalia pendebant, postquam desperare eius auxilium aut non timere ipsius impetum coeperunt, lucrifacere sumptum pensitationis vel inutilis vel non necessariae coeperunt. quarum collationibus cessantibus inopia Urselius ingenti rei nummariae labo-

ὅμως, ὡς τὸ τέλος ἀπέδειξεν. ἄρτι γὰρ τοῦ Τουτὰχ ἐκ Περσί-
D δος κατελθόντος ἐπὶ τῷ τὰ Ῥωμαίων ληΐζεσθαι ξὺν πλήθει Τούρ-
V 41 κων πολλῶν, δεῖν ἔγνω προσχωρῆσαι τούτῳ κἀκεῖνον ξύμμαχον
λαβεῖν κατὰ τοῦ στρατοπεδάρχου. πέμψας τοίνυν πρότερον πρέ-
σβεις ὕστερον καὶ αὐτὸς παρεγένετο εἰς τὸ τῶν Τούρκων στρατό-
πεδον, καὶ τῷ Τουτὰχ συγγενόμενος καὶ πίστεις λαβὼν ἀπῄει ἐπὶ
τὸ φρούριον ὑποσχόμενος ἥξειν εἰς νέωτα. ὁ δὲ στρατοπεδάρχης
πυθόμενος τὴν τοῦ Οὐρσελίου πρὸς τὸν Τουτὰχ ἄφιξιν ἐξέπεμψε
καὶ αὐτὸς πρέσβεις καὶ δῶρα πολυτελῆ τῷ Τουτάχ, καὶ φιλίας
αὐτῷ ἀνεμίμνησκε τῆς βασιλείας Ῥωμαίων πρὸς τὸν κρατοῦντα
Περσῶν, καὶ δὴ καὶ πρέσβεις ἀντιπεμφθῆναι ἠξίου τοὺς μάλα
πιστοτάτους αὐτῷ, ὡς ἔχων τι μηνύειν μυστικῶς οὐ μικρὰν αὐτῷ
τὴν ὄνησιν φέρον. ὁ δὲ τοῖς δώροις ἡσθεὶς καὶ ὅστις εἴη μαθὼν
εὐθὺς αὐτῷ τὸν πιστότατον πέπομφε. ἐπεὶ δ' εἰς Ἀμάσειαν ἧκε,
P 59 φιλοφρόνως αὐτὸν ὁ στρατοπεδάρχης ὑπεδέξατο καὶ οὕτως αὐτὸν
ᾠκειώσατο δῶρα διδοὺς καὶ θαμὰ ὁμιλῶν (ἦν γὰρ εἴπερ τις ἄλλος
ἐν λόγοις ἡδὺς) ὡς μεγίστην εὔνοιαν πρὸς αὐτὸν τὸν βάρβαρον
κτήσασθαι. τούτου οὖν γενομένου τοιῶνδε πρὸς αὐτὸν ἤρξατο
λόγων "φίλοι μὲν" λέγων "ὦ τάν, ὅ τε βασιλεὺς Ῥωμαίων καὶ
ὁ σουλτάνος, ὁ δὲ Οὐρσέλιος ἀμφοῖν ὑπάρχει ἐχθρός. σίνεται
μὲν γὰρ τὰ Ῥωμαίων, ἐπιτίθεται δὲ καὶ τοῖς Τούρκοις. καὶ νῦν
ἰδὼν τὸν σὸν ἀμυρὰν προσελθόντα, ὥσπερ δείσας μὴ ὑπ' ἀμφο-

2. τῷ] V. τοῦ. 13. φέρον] V. φέρων.

rans consilium iniit astutum quidem non tamen eventu felix. cum enim accepisset erupisse Tutachum e Perside ad terras imperii vastandas cum magno exercitu Turcorum, optimum factu putavit adiungere se ipsi et tali socio adversus Alexium uti. missis igitur prius legatis postmodum ipse in Turcorum castra se contulit, foedereque cum Tutacho inito rediit in arcem promittens quam primum se rediturum. at Alexius audita profectione Urselii ad Tutachum misit et ipse legatos ad eundem cum donis pretiosis et eum amicitiae admonuit, quae inter imperium Romanum, et principem Persarum constituta erat: rogabat praeterea ne gravaretur quosdam, quibus maxime fideret ad se mittere, habere enim se illi communicanda arcana magni momenti, quae nosse ipsius interesset plurimum: delinitus donis Tutachus, et quis esset Alexius sciens facile inductus est ad hominem sibi fidissimum mittendum: qui cum Amaseam venisset humanissime hominem ac liberalissime Alexius accepit itaque illum demeruit muneribus et familiaritate blandissimi sermonis, erat enim si quis alius comis in verbis et suavissime pellax, ut sibi mirabiliter devinxerit barbarum. tum ad iam obnoxium et ex vero benevolum talem orationem exorsus est. "amici quidem, o mihi care sodalis, sunt inter sese imperator Romanorum et Sultanus vester, Urselius autem utrique infensus. vastat enim Romanas terras, idemque ubi occasio datur, a Turcis violandis non abstinet. nunc videns tuum Amyram cum exercitu egressum, velut me-

τέρων ἀναλωθείη, προσωπεῖον ὑποδὺς ἀγάπης ἀφίκετο πρὸς αὐτὸν B τὸν καιρὸν ἐξαγοραζόμενος. ἐπεὶ δ' ἂν οὗτος παρέλθῃ, ἐχθρὸς ἔσεται πάλιν τῶν Τούρκων ὁποῖος καὶ πρότερον ἦν. ἀλλ' εἴ τι ἐμοὶ πείθεται, ἀφικόμενον αὖθις αὐτὸν ἀποδότω μοι χρημάτων πολλῶν· τρία γὰρ ἐκ τούτου κερδανεῖ τὰ μέγιστα, χρημάτων πλῆθος, οἰκειότητα πρὸς βασιλέα Ῥωμαίων ἀφ' ἧς μεγάλας ἕξει εὐεργεσίας, καὶ τρίτον τὸ τὸν σουλτάνον ἡσθῆναι τῶν Τούρκων ἀποσκευασάμενον τὸν ἐχθρόν."

22. Πείθεται τοῖς τοῦ στρατοπεδάρχου λόγοις ὁ πρέσβυς καὶ ὑπισχνεῖται πείθειν τὸν ἀμυρὰν ἐπιτελέσαι τὰ τῷ στρατοπε- C δάρχῃ δόξαντα. πέμπεται οὖν μετὰ δώρων αὖθις καὶ ἀπαγγέλλει πάντα τῷ Τουτάχ, τήν τε γνώμην παρίστησι τοῦ στροτοπεδάρχου καὶ τὸ ἐν λόγοις μειλίχιον καὶ τὸ ἐν χρήμασιν ἐλευθέριον. καὶ δὴ δουλοῦται τοῖς ἀπαγγελθεῖσιν ὁ βάρβαρος καὶ ὅλος γίνεται τοῖς τοῦ στρατοπεδάρχου λόγοις καὶ γνώμης πειθήνιος. ἐλθόντα τοιγαροῦν τὸν Οὐρσέλιον προσποιεῖται φιλοφρόνως ὑποδέχεσθαι, καὶ συνδειπνήσας αὐτῷ τέλος συλλαμβάνει καὶ δεσμώτην ἀποδείξας ἐκπέμπει τοῦτον πρὸς τὸν στρατοπεδάρχην, ὁμήρους λαβὼν ὥστε ἀποδοθῆναί οἱ τὰ συμφωνηθέντα χρήματα. ἡσθεὶς οὖν ὁ στρα- D τοπεδάρχης ἐπὶ τῷ γεγονότι, ἐπεὶ χρημάτων ἠπόρει, ἐν ἀμηχανίᾳ ἦν ὅ τι καὶ δράσειε· καὶ εὐθὺς ἐκκλησίαν συνήθροιζε καὶ τοὺς

2. ἐπεὶ δ' ἂν] ἐπειδὰν δ'? 15. γνώμης] γνώμῃ?

tuens ne quod se meritum novit ab utrisque debelletur, larva benevolentiae sumpta se ad eum contulit tempus redimens et occasionem impune nocendi captans. cui enim dubium est quin simul hic terror praeterierit, sit idem in Turcos Urselius qui prius et quibus poterit damnis eos afficiat. quin igitur id agit potius Tutachus quod suggero. eum ad se reversum mihi tradat acceptis pro eo pecuniis quantas volet. hinc enim tria vel maxima lucrabitur. primum pecuniae vim magnam quam ego numerabo, deinde gratiam imperatoris Romani, qui beneficium istud magnifice remunerabitur, denique Sultano gaudium afferet magnum hoste gravissimo Turcorum de medio sublato."

22. Quid multa persuadetur Alexii oratione legatus et promisit persuasurum se Amyrae ut efficiat quae Alexius volebat. dimittitur sub haec novis donis oneratus et haec Tutacho nuntiat laudes adiungens maximas Alexii humanitatis in factis comitatis in verbis liberalitatis in donis ac pecuniis qua dandis qua promittendis. nec pluribus opus fuit ad capiendum avarum animum barbari ostentatam auri praedam spe praevorantis. decernit igitur plane id agere quod rogabatur et Alexio per omnia obsequi. sub haec consilio dissimulato Urselium ex condicto redeuntem excipit in speciem benevole convivioque adhibitum ad extremum capit vinctumque ad Alexium transmittit, obsidibus ab eo vicissim acceptis, quoad promissam pecuniae summam numerasset. gaudium Alexii de successu tam prospero conturbabat inopia pecuniae quam et suae fidei et libertati datorum a se obsidum non modicam nec facile in praesenti parabilem debebat. incertus igitur consilii concionem Ama-

περὶ τὴν πόλιν δυναμένους ἐκάλει πρὸς βουλήν, καὶ πάντων συνελθόντων ἤρξατο τῶν πρὸς αὐτοὺς λόγων ἐντεῦθεν. "ἄνδρες ὁπόσοι παρ' ἐμοῦ ἐξελέγητε σήμερον εἰς τὸ βουλευτήριον, ἀκούσατε τῶν πρὸς ὑμᾶς λόγων. ἴστε ὅπως ὁ βάρβαρος τὰς τοῦ Ἀρμενιακοῦ διέθετο πόλεις ἁπάσας καὶ ὁπόσα χρήματα ἀφ' ὑμῶν εἰσεπράξετο, ὅσας τε κωμοπόλεις ἐπόρθησε καὶ σώματα ἀνθρώ- P 60 V 42 *πων κακῶς διέθετο ποιναῖς ὑποβάλλων ἀφορήτοις ἐξ ἀφορμῆς βραχυτάτης. ἐπεὶ οὖν ἧκε καιρὸς ἀπαλλάττων ἡμᾶς τῆς ἐκ τούτου κακώσεως, δέον ἐστὶν ἡμᾶς μὴ προέσθαι τοῦτον μηδὲ τὸν καπνὸν φεύγοντας εἰς κάμινον ἐμπεσεῖν. ἐπεὶ γὰρ νεύσει θεοῦ καὶ σπουδῇ ἡμετέρᾳ ὁρᾶτε νῦν δεσμώτην τὸν βάρβαρον, ὁ δὲ τοῦτον ζωγρήσας ἀπαιτεῖ τὴν τιμήν, αὐτοὶ δὲ χρημάτων ἀποροῦμεν, δέον ἐστὶν ἕκαστον συνεισενεγκεῖν τὰ πρὸς δύναμιν. εἰ μὴ γὰρ πόρρω βασιλέως ἦν, ἢ καιρὸν ἀναμονῆς ἀπῄτει ὁ βάρβαρος, ἔσπευσα ἂν ἐκεῖθεν κομισθῆναι τὰ τῆς τιμῆς. ἐπεὶ δ' ὡς ὁρᾶτε* B *οὐδέν ἐστι τούτων δυνατὸν γενέσθαι, τὸ δὲ Τούρκων πλῆθος μεγάλως τὴν χώραν λυμαίνεται μένοντος τοῦ ἀμυρᾶ διὰ τὴν τιμήν, δέον ἐστὶν ὡς ἔφην πάντας ὑμᾶς συνεισενεγκεῖν. πρὸς τοὺς ἄρχοντας δέ μοι ὁ λόγος· καὶ λήψεσθε πάντα ἐκ βασιλέως ὁπόσα παράσχητε."*

3. *ἐξελέγητε*] *ξυνελέγητε?* 9. *τοῦτον*] V. *τοῦτο.*

senorum advocat et primores civitatis nominatim ut adsint rogat, cunctisque congregatis talem quamdam exorsus est orationem. "viri a me hodie in consilium vocati, audite quid vos velim. scitis qualem se hic barbarus Armeniaci limitis civitatibus cunctis quamque infestum praebuerit, quot a vobis pecunias extorserit, quot oppida desolaverit, quot hominum corpora dire cruciaverit suppliciis ea intolerabilibus minima plerumque causa subiiciens. quoniam igitur illuxit tandem fortunata dies, quae vos hisce vexationibus in omne tempus exemptura, si voletis, est, aequum videtur dare vos operam ne praeclara nec facile reditura vobis excidat occasio, cavere quoque ne studio fumi fugiendi flammam in ipsam ac flagrantem fornacem incidatis. quando enim dei nutu et diligentia nostra videtis nunc captivum vinctumque illum barbarum, qui vero illum cepit pretium facti repetit; ego autem pecunia careo, par est unumquemque vestrum conferre quantum potest. equidem nisi tam longe ab imperatore distarem, et si morae solutionis indulgeret Tutachus, festinarem in urbem regiam, ut inde auferrem promissam et tam iuste debitam mercedem utilissimae nobis operae. quoniam autem, ut videtis, nihil horum fieri potest, et Turcorum exercitus multa interim damna ei quam insidet nostrae regioni infert, Amyra ibi mansuro donec promissum a nobis pretium acceperit, par est, ut dixi, immo necessarium omnes vos de vestro conferre (ad principes et primores loquor) recepturos deinde ab imperatore, quae rei publicae tam necessario articulo communis salutis foenerati fueritis."

23. *Τούτων ἐκεῖνοι ἀκούσαντες ἐπεχείρουν ταράττειν τὸ πλῆθος, καὶ θόρυβος καὶ κραυγὴ ἦν μεγίστη τῶν μὲν ἀσήμως βοώντων, τῶν δὲ βουλομένων σώζεσθαι τὸν Οὐρσέλιον· ἐπεβόων γὰρ μηδέν τι δεινὸν παθεῖν πρὸς αὐτοῦ καὶ ἐπειρῶντο ἁρπάζειν τοῦτον ἐκ τῆς οἰκίας καὶ ἀπολύειν ἐλεύθερον. καὶ τάχα ἂν ἕτερος* C *ὢν ἐταράχθη δῆμον ὁρῶν τοσοῦτον μαινόμενον καὶ θορυβουμένην πόλιν μεγίστην. ὁ δὲ γενναῖος νεανίας, ὁ στρατοπεδάρχης ἐκεῖνός φημι, μηδέν τι δείσας τὸ σύνολον κατασιγάζειν ἤρξατο τῇ χειρὶ τὸν θόρυβον. ὀψὲ δὲ καὶ μόλις γενομένης ἡσυχίας λόγων ἤρχετο πρὸς τὸ πλῆθος τοιούτων. "θαυμάζειν ἔπεισί μοι, ἄνδρες Ἀμασειανοί, ὅπως ῥᾳδίως οὕτως ἐξαπατᾶσθε ὑπὸ τῶν κατασοφιζομένων ὑμᾶς καὶ τὴν σφῶν μὲν αὐτῶν ὠφέλειαν ὠνουμένων τῷ ὑμετέρῳ αἵματι, μεγίστης δὲ βλάβης ὑμῖν προξένων γινομένων. ποία γὰρ ὑμῖν ὄνησις ἐγένετο τῆς τυραννίδος συνισταμένης ὅτι μὴ* D *σφαγαὶ καὶ αἰχμαλωσίαι καὶ πηρώσεις καὶ ἀκρωτηριασμοὶ μελῶν; ἀλλ' ὑμεῖς μὲν οὕτω κακῶς ἐπάσχετε, οἱ δὲ νῦν ὑμᾶς πρὸς θυμὸν καὶ θόρυβον ἀνεγείροντες διετήρουν μὲν ἀσινῆ τὰ οἰκεῖα τὸν βάρβαρον θεραπεύοντες, ἀπελάμβανον δὲ καὶ τῶν ἐκ βασιλέως δωρεῶν, ὅτι μὴ σφᾶς τε καὶ τὴν πόλιν ἐνεχείρισαν τῷ βαρβάρῳ. ὑμῶν δὲ οὐδὲ ἕνα λόγον ἐποιήσαντο πώποτε. διά τοι τοῦτο καὶ* P 61 *αὖθις βούλονται τὴν τυραννίδα συνίστασθαι, ἵνα τῷ τυράννῳ*

23. His Amaseni proceres auditis concitare plebem conabantur, tumultusque ac confusus clamor exstitit magnus, quibusdam incondita quaedam et incertae significationis vociferantibus, aliis distincte liberari Urselium poscentibus, nihil enim se ab illo grave passos; simulque nitebantur rapere ipsum e custodia et emittere liberum. alius utique quivis turbatus fuisset tantum populum furentem videns et civitatem maximam contra se tumultuantem. noster vero generosus iuvenis Alexius intrepidus ad haec pectore inconcusso ac fidenti vultu silere iubebat turbam et manu protensa audientiam poscebat, qua utcumque impetrata hanc ad plebem ipsam orationem habuit." miror, viri Amaseni, tam facile decipi vos ab iis qui vobis male consulunt et privatas ipsorum utilitates vestro sanguine mercantur nec quidquam pensi habent, quam graviter vobis noceant, dum sibi vel leviter prosint. quis enim vobis fructus invalescentis Urselio dominante et istis ei obsequentibus tyrannidis fuit praeter caedes captivitates mutilationes truncationesque membrorum? et in vos quidem ista desaevierunt; qui vero nunc in iram et tumultum vos concitant intacta illibataque servarunt patrimonia tecta praediaque propria, quarum rerum incolumitatem concessis vobis in rapinam barbaro sibi ab eo paciscebantur. iidemque etiam postea praemia fidei vestrae ab imperatore largiter soluta diviserunt inter se iactantes sua opera factum ne hac civitate Urselius potiretur, neglectis funditus vobis nec, cum in tanta parte damnorum fueritis, ad ullam commodorum particulam admissis, utpote qui nullam umquam rerum ac rationum vestrarum curam aut cogitationem sumpserint. itaque iam rursus cupiunt restituere tyrannidem ipsis quaestuosam vobis quos

μὲν χρηστὰς ὑποσμίνοντες ἐλπίδας ἀσινῆ τὰ οἰκεῖα διατηρῶσιν,
ἐκ βασιλέως δὲ ἀπαιτῶσιν αὖθις τιμάς τε καὶ δωρεάς. ἢν δέ τι
καὶ νεωτερισθείη, αὐτοὶ μὲν πόρρωθεν ἑαυτοὺς τοῦ δράματος
ἐξαγαγεῖν πειράσονται, τὸν δὲ βασιλέως ὅλως θυμὸν ἐξάψουσι
V 43 καθ' ὑμῶν. ἀλλ' εἴ τί μοι πείθεσθε, τοὺς μὲν ὑμᾶς πρὸς θό-
B ρυβον διεγείραντας ἔρρειν ἐάσατε, ἀπίτω δὲ ἕκαστος εἰς τὴν οἰ-
κίαν αὐτοῦ καὶ τὰ λεχθέντα σκοπείτω, καὶ εἴσεσθε ὁποῖος ὑμῖν
βουλεύεται τὰ ξυμφέροντα." τούτων ἀκοῦσαν τῶν ῥημάτων τὸ
πλῆθος ἐπῄνει τὰ λεχθέντα καὶ ἅπαντες ὑπεχώρουν.

24. Ὁ δὲ στρατοπεδάρχης δείσας μὴ καὶ αὖθις οἱ δυνα-
τοὶ τὸ πλῆθος διεγείρωσι καὶ τὸν Οὐρσέλιον διαρπάσωσι, βουλὴν
βουλεύεται πάνυ μὲν συνετήν, πάνυ δὲ καὶ φιλάνθρωπον. τίς δ'
C ἡ βουλή; προσκαλεῖται τὸν δήμιον. ἀνάπτεται πῦρ. ἐκπυροῦ-
ται σίδηρος. ῥίπτεται κατὰ γῆς ὁ Οὐρσέλιος. φωνεῖν καὶ στέ-
νειν γοερὸν παραγγέλλεται ὡς δῆθεν τῶν ὀμμάτων στερούμενος.
ὁ δὲ πείθεται καὶ τὴν οἰκίαν ἐπλήρου φωνῶν τε καὶ στεναγμῶν.
εἶτα τοῖς τούτου βλεφάροις ἐπιτίθεται φάρμακον ἀκεσώδυνον καὶ
ἐπὶ τῷ φαρμάκῳ κάλυμμα. ἕωθεν δὲ πρὸς τὸ πλῆθος ἐξάγεται

8. ἀκοῦσαν] V. ἀκουσάντων.

viles habent exitialem. ut cum rursus vestris praedis tyranno per vestrum errorem ipsorum fraude ab extremo periculo in spem meliorem revocato blanditi fuerint, in praesens indemnitatem suarum familiarum ab eo vestris rapinis exsatiando paciscantur, postmodum vero ostentata imperatori falsa fidelitate, quasi per ipsos steterit ne Urselius vestra opera regnaret, sibi quidem ipsis honores ab eo et largitiones, vobis autem seditiosorum poenas et extrema supplicia procurent. nam ubi tumultus usque ad tyranni captivi liberationem invaluerit, facile ipsi purgabunt id, se invitis ac frustra repugnantibus, vi ac furore plebis novarum rerum studiosae factum: unde gratiam quidem imperatoris in se, in vos autem iram et totam invidiam odiosi facinoris avertent. at vos, si quid mihi creditis, istos insidiosos seditionis ipsis quaestuosae vobis perniciosae suasores missos facite. ite vero quisque in domos vestras et quae audistis otiose reputate. sic enim facile intelligetis utri vobis utilia consulant, illine qui vos tyranni rapinis et imperatoris suppliciis obiiciunt, an ego qui capita fortunasque vestras omnium pro commodis spebusqne improbis paucorum in discrimen nolo proiici." audita plebs hac oratione laudavit quae dicebantur et paulatim recesserunt in domum quisque suam.

24. At Alexius metuens ne iterum proceres civitatis plebem concitarent et Urselium raperent, consilium inlit valde prudens nec minus humanum. quale id autem? advocat carnificem, accendi iubet ignem et in eo candefieri ferrum. humi iuxta extenditur Urselius vociferans et eiulans plane ut si re vera ei oculi ferro ignito exurerentur, quod mox futurum ex eo apparatu rebatur. quare domus tota personabat insanis eius lamentis. quod ad famam rei factae in viciniam et mox per urbem spargendam utile erat. deinde eius oculis unguentum quoddam innoxium imposuit et supra unguentum fasciam. postridie quoque in publicam concionem ita fasciatum oculis opertis Urselium

καὶ ὁρᾶται παρὰ πάντων ὡς δῆθεν τυφλός. τοῦτο τὸ δρᾶμα
πάμπαν τὸν θόρυβον κατεσίγασεν. ὁ μὲν οὖν στρατοπεδάρχης
ἀδείας λαβόμενος ἐσκόπει ὅπως καὶ τὸ περὶ τὸν Οὐρσέλιον στρά-
τευμα καθελὼν τῶν παρακατασχεθέντων φρουρίων γένοιτο ἐγκρα- D
τής· οἱ δ' ἐκ βασιλέως πεμφθέντες τῶν οἰκείων ὄντες τῷ βασιλεῖ
ἠνάγκαζον τοῦτον τὸν Οὐρσέλιον λαβόντα εἰς τὴν βασιλίδα ἐπα-
νελθεῖν. ὁ δὲ αἰσχρὸν ἔλεγεν εἶναι εἰ πολλῶν τῶν ὑπὸ τὸν τύραν-
νον ὄντων ἑνὸς ἐγκρατεῖς γεγονότες αὐτοῦ τοῦ τυράννου τοὺς ἄλ-
λους καταλιπόντες οἰχησόμεθα· ἀνάγκη γὰρ ἕνα τῶν λειπομένων
εἰς τύραννον καταστῆναι καὶ αὖθις τὰς πόλεις κυκᾶν. ἀλλ' ἐμοὶ
δοκεῖ εἶναι ταῦτα καὶ τοῦτον ****, ἀποπειρᾶσαι δὲ καὶ τῶν
φρουρίων ὅσον οἷόν τε. ταῦτ' εἰπὼν ἔργου εἴχετο, καὶ πρῶτον P 62
μὲν τὰς ὁδοὺς ἐφρούρει. ὡς μηδέν τι τῶν ἀναγκαίων λαθεῖν εἰς
τὰ φρούρια εἰσαχθῆναι, καὶ ἐπὶ συλλογὴν σίτου καὶ τῶν ἄλλων
ἀναγκαίων ἐξιόντας μεγάλως ἐσίνετο, ἔπειτα μέντοι ἐνέδρας ἐνί-
στα καί τινας εἰς προνομὴν ἔστελλεν. οἱ δὲ ἐν τοῖς φρουρίοις
ἐξιόντες καὶ τοὺς προνομεύοντας διώκοντες ταῖς ἐνέδραις περιπί-
πτοντες ἡλίσκοντο. τοῦτο πολλάκις ποικιλοτρόπως γινόμενον εἰς
ἀπορίαν τοὺς Φράγγους ἐνέβαλλεν· ὁτὲ μὲν γὰρ μετὰ τετάρτην
ἢ πέμπτην ἡμέραν ἐποίει τὰς προνομάς, ὁτὲ δὲ μετὰ μίαν αὖθις B
ἡμέραν ἢ καὶ δευτέραν. ἀμηχανοῦντες οὖν οἱ ἔνδον οἱ μὲν σφᾶς

11. *τοῦτον*] Indicavi lacunam.

producit, ut omnibus ea specie fides fieret vere ipsum excaecatum fuisse. ea fictio tumultum plane sedavit. Alexius vero cura ista solutus considerabat, qua ratione posset Urselii reliquis adhuc copiis deletis arces quas invaserat et adhuc per suos tenebat recipere. qui autem ab imperatore missi Alexio aderant consiliorum auctores ex intimis principis suadebant ut Urselio secum ducto confestim Constantinopolim reverteretur. quibus ille turpe fore dicebat, cum multi sub uno tyranno tyranni essent, si uno illo primario sublato minores illos in illius locum facile processuros relinquerent et sic abirent quasi re confecta, statim audituri excitatum esse capto successorem, qui non mitius quam prior paratis ad manum copiis urbes incurset. mihi ergo inquit optimum videtur non tantum tyrannum, sed etiam tyrannidem tollere conarique, si arces et praesidia eius restituere imperio possimus. et his dictis capessivit negotium. ac primum itinera obsedit, ne quid in arces ac castra Urselianorum inferri commeatus posset. si qui vero inde pabulatum aut rei alterius necessariae quaerendae causa exissent, eos male mulctatos repellebat. ponebat etiam insidias locis idoneis, moxque missis qui palam praedando praesidiarios lacesserent, eos hac arte castro elicitos in insidias pertrahebat, in quibus capiebantur. hoc saepe variis modis semper feliciter tentatum Francos in magnam non annonae magis quam consilii inopiam coniecit, noster enim his in eos grassationibus incertis et inobservabilibus momentis utebatur, aliquando alternis diebus, nonnumquam die tertio, interdum quatuor aut quinque diebus interpositis eos incursans. pressi ergo inc-

τε αὐτοὺς καὶ τὰ φρούρια τῷ στρατοπεδάρχῃ παρέδοσαν, οἱ δὲ κενὰ ταῦτα καταλιπόντες ᾤχοντο. καὶ οὕτω πάντων γέγονεν ἐγκρατής. ἡμέρας δὲ διατρίψας ἐν Ἀμασείᾳ, καὶ τὰς πόλεις ἁπάσας καταστήσας, καὶ εἰρήνην βαθεῖαν καταλιπών, καὶ τοῖς πᾶσι δειχθεὶς ἐρασμιώτατος, ἐξῆλθεν ἐκεῖθεν μετὰ κρότου καὶ εὐφημιῶν ὅτι πλείστων ἐπαγόμενος μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὸν Οὐρσέλιον.

25. Διιὼν δὲ διὰ Παφλαγονίας ἐπειδὴ ἔγγιστα γέγονε τῆς
οἰκίας τοῦ Δοκειανοῦ Θεοδώρου, ἀνδρὸς τῶν εὖ γεγονότων καὶ
C πλούτῳ κομώντων καὶ καθ' αἷμα τῷ στρατοπεδάρχῃ προσήκοντος
(τῆς γὰρ ἀδελφῆς τοῦ πατρὸς ἐκείνου παῖς ἦν οὗτος), ὡς κατα-
V 44 λαμβάνοντα τοῦτον ἐμάνθανεν ὁ Δοκειανὸς ἀπήντα μακρόθεν καὶ
κατησπάζετο. ἐκτενίσας δὲ καὶ πρὸς τὸν Οὐρσέλιον καὶ τὸ κά-
λυμμα θεασάμενος τὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ ἐπικείμενον λύπης
πεπλήρωτο καὶ οὐκέτι καθεκτὸς ἦν, ἀλλὰ τὸν στρατοπεδάρχην
ὠνείδιζεν ὡς ἄνδρα γενναῖον οὕτω καὶ μεγάλα δυνάμενον τὰ Ῥω-
μαίων ὠφελῆσαι πράγματα τῶν ὀμμάτων ἀποστερήσαντα. ὁ δὲ
ἐπιεικής τε ἄλλως ὢν καὶ δεινὸς συσκιάσαι πρᾶγμα καὶ μὴ ταχέως
ἐκφαίνειν, πράως οὕτω καὶ γαληνῶς πρὸς ἐκεῖνον ἀντέφησε "τὰς
D μὲν αἰτίας, ἐξάδελφε, δι' ἃς οὗτος τῶν ὀμμάτων ἐστέρηται, οὐ
νῦν ἐστι καιρὸς ἀπαγγέλλειν· ἐπειδὰν δὲ ἀπιόντες οἴκαδε κατὰ
μόνας γενοίμεθα, εἴσῃ πάσας καί με ταχέως ἀπολύσεις τῆς μέμ-
ψεως." φθάσαντες οὖν τὴν οἰκίαν καὶ τῶν ἵππων ἀποβάντες καὶ

3. διατρίψας] Addendum videtur τινὰς vel ὀλίγας. 12. ἐκτενίσας] ἀτενίσας?

pia et quo se verterent incerti qui in praesidiis erant se et arces suas Alexio Romani exercitus ductori dediderunt plerique; alii exhaustas rebus omnibus arces relinquentes fugerunt. unde contigit omnium earum potentem fieri Alexium. qui paucos inde dies Amaseae moratus, constitutis rebus civitatum vicinarum, et profundam in illis partibus pacem relinquens omniumque amores secum ferens abiit plausu et acclamationibus omnium deductus, ducens vero secum Urselium.

25. Transiens autem per Paphlagoniam ubi vicinus fuit domui Doceani Theodori viri nobilis et locupletis sanguineque Alexio coniuncti, nam hic filius erat sororis patris illius. ut ergo cognovit Doceanus Alexium adventare, occurrit illi obviam longe ac eum magna caritate complexus salutavit. cum autem respexisset Urselium, et fasciam eius oculis impositam vidisset, dolore magno affectus est nec tenere se potuit quin Alexium incusaret, quod virum adeo fortem et qui potuisset multum prodesse rei Romanae oculis privasset. ille autem prudens alias et moderatus in sermone suique potens in dissimulando, quod nondum putaret esse maturum prodere, sic mansuete ac renidenti vultu ei respondit: "causas quidem, matruelis mi, ob quas hic oculis privatus est, exponendi nunc non est tempus, ubi tamen domum pervenerimus et soli una erimus omnes audies meque ut spero isto crimine absolves." cum ergo paulo post domum venissent equis exscensis et excusso pul-

τὸν κονιορτὸν ἐκτινάξαντες ἠρίστουν, τοῦ ἑστιάτορος τὸ δεῖπνον φιλοτίμως προευτρεπίσαντος. μετὰ δὲ τὸ ἄριστον τῆς χειρὸς λαβόμενος τοῦ Δοκειανοῦ ὁ στρατοπεδάρχης εἰς τὸ δωμάτιον εἴσεισιν ἐν ᾧ ὁ Οὐρσέλιος ἐνεκέκλειστο, καὶ ἐκέλευσεν ἀναπεταννύειν τὸ κάλυμμα. ὁ δὲ εὐθὺς ἀνεπήδα καὶ τὸ κάλυμμα ἀναπεταννὺς ὡρᾶτο βλέπων καὶ τὸν Δοκειανὸν κατησπάζετο. ὁ δὲ τῷ αἰφνιδίῳ κατεπέπληκτο καὶ πλήρης χαρμονῆς ἐγεγόνει, καὶ τὸν κλεινὸν περιπλακεὶς Ἀλέξιον κατεφίλει χείλη καὶ παρειὰς καὶ τοὺς χαρίεν- P 63 τας ὀφθαλμούς, καὶ μέγα ἐβόα ἄξιον εἶναι τῶν προαγόντων τοῦ νέου τὸ φρόνημα, καὶ τὸ δρᾶμα ἐπῄνει καὶ τὴν σκηνὴν ἐθαύμαζε.

26. Τρισὶν οὖν ἡμέραις ἐπ' αὐτῷ ξενωθεὶς ὁ στρατοπεδάρχης ἐξῄει καὶ κατῄει ὡς ἐπὶ τὴν τοῦ Πόντου θάλασσαν. περὶ δὲ τὴν Κασταμόνα γενόμενος ἐπεθύμησε τὴν τοῦ πάππου οἰκίαν ἰδεῖν. παρακαλεσάμενος οὖν ἀπιέναι πάντας αὐτὸς μετ' ὀλίγων ἀπένευσε τῆς ὁδοῦ. ἐντὸς δὲ ταύτης γενόμενος καὶ ἔρημον ταύτην τῶν οἰκούντων ἰδὼν δακρύων ἐπληροῦτο καὶ στεναγμῶν, ἐν μνήμῃ γενόμενος τῶν αὐτοῦ γεννητόρων. βίᾳ δ' ἐκεῖθεν ἀποσπα- B σθεὶς πρὸς τῶν ἑπομένων ἀπῄει, ὅτε μικροῦ δεῖν ἐνηδρεύθη παρὰ τῶν Τούρκων, εἰ μὴ ταχέως αὐτὸν οἱ περὶ αὐτὸν ἀποσπάσαντες συνέμιξαν τοῖς λοιποῖς. διελθόντι δὲ τοὺς στενωποὺς καὶ παρὰ τὴν θάλασσαν κατιόντι πρὸς τὴν Ἡράκλειαν ὁ Μαύρηξ ἀπήντα, ἀνὴρ οὐ τῶν εὖ γεγονότων, ἐντρεχὴς δὲ ἄλλως καὶ πεῖραν τῶν

1. ἠρίστουν] ἠρίστων? 7. ἐγεγόνει] P. ἐγεγώνει. 20. παρὰ] V. περί.

vere lauti accubuerunt. epulas autem Doceanus magnifice apparaverat. post prandium manu prehensum Alexius Doceanum in conclave duxit quo clausus fuerat Urselius, quem iussit demere sibi fasciam nudareque oculos. ille autem subito exsurgens remoto velo cernebatur praeclare videns et Doceanum salutabat, qui re inexspectatissima perculsus plenus gaudii exclamavit ac inclytum complexus Alexium labra et genas amabilesque eius oculos osculatus est, macte, inquiens et voce magna iterans, macte ista virtute indoleque digna gloria parentum qui te eduxerunt. nec ullum finem faciebat commendandae humanitatis lepidae fictionis ingenio mixtae.

26. Triduo ibi hospitaliter habitus ulterius perrexit versus mare Ponticum descendens. cum autem circa Castamonem pervenisset, cupivit visere avi domum. iussis igitur porro pergere cunctis ipse cum paucis declinavit e via. ingressus vero domum, cum illam habitatoribus vacuam vidisset, plenus lacrimis et suspiriis erat memoriam progenitorum suorum recolens: nec nisi vi quadam inde a comitibus avulsus recessit, quando et parum abfuit quin incideret in insidias Turcorum. sed qui circa ipsum erant ita properare coegerunt, ut satis mature suorum agmini se misceret. transgresso porro angustias et circa mare descendenti versus Heracleam Maurex occurrit, vir non ille quidem nobilis, gnavus tamen et strenuus usumque habens maximum

κατὰ θάλατταν ἔχων ὅτι πλείστην. διὸ δὴ καὶ βασιλεῦσι Ῥωμαίων ἀναγκαῖος ἐδόκει καὶ πολλῶν ἀπήλαυε τῶν ἐξ αὐτῶν δωρημάτων, ὡς καὶ πλοῦτον κτήσασθαι πλεῖστον καὶ δούλων πλῆθος C *καὶ τῶν ἄλλων ὑπηρετούντων περὶ τὰ στρατιωτικὰ καὶ οἰκίαν ἀνεγεῖραι λαμπράν. ἀπαντήσας δ' οὗτος ἠξίου ἐπιξενωθῆναί οἱ, ὁ δ' ἐπείθετο. ἐπεὶ δὲ περὶ τὴν Ἡράκλειαν ἐγένοντο, ἐπῄει πρότερον στρατοπεδάρχης ἐπὶ τὸν ἀχειροποίητον τῆς θεομήτορος ναόν, ἐν ᾧ τὰ χαριστήρια ἐτεθύκει τῷ πάντων σωτῆρι καὶ τούτου μητέρι. εἶτ' ἐπεξενίσθη τῷ Μαύρηκι.*

27. *Ἐν ὅσῳ δὲ αὐτῷ τὰ πρὸς τὴν ἔξοδον ἡτοιμάζετο, ἀπήγγελτο Τούρκους κατιέναι εἰς προνομήν. τὸν δ' εὐθὺς ὁ λόγος πρὸς τὰ ὅπλα ἐκίνησε μᾶλλον ἢ τὸν Ἀλέξανδρον ὥς φασι πά-* D *λαι ἡ Τιμοθέου αὔλησις. ὁπλισάμενος οὖν καὶ τοῦ ἵππου ἐπιβὰς ἐξῄει σὺν τοῖς περὶ αὐτόν. ξυνείποντο δέ οἱ καὶ οἱ τοῦ Μαύρηκος ἄνδρες ἐμπειροπόλεμοι καὶ γενναῖοι, ὧν κατάρχων ἦν ὁ Βουτουμίτης Μιχαήλ, ἀνὴρ μικρὸς μέν, ὥς φησιν Ὅμηρος, δέμας* V 45 *ἀλλὰ μαχητής. ἀλλ' οἱ Τοῦρκοι πόρρωθεν τούτους ἰδόντες καὶ τὴν ἀστραπὴν τῶν ὅπλων καὶ τὸ τῆς τάξεως εὔρυθμον καὶ τὸ τῆς ὁρμῆς ἀνυπόστατον μὴ ὑπενεγκόντες ἔφευγον ἀκρατῶς. οἱ δὲ πόρρω τούτους τῶν ὁρίων ἐκείνων ἀπελάσαντες καὶ καταβαλόντες ἐνίους ἐπανῄεσαν. ἥσθη τῷ παρέργῳ τῆς κατὰ πάροδον νίκης ὁ στρατοπεδάρχης καὶ ἐβούλετο καρτερεῖν ἐν τοῖς τῆς Ἡρακλείας*

4. *περὶ τὰ*] *περί τε?* 13. *αὔλησις*] V. *αὔλισις.* 19. *ὑπενεγκόντες*] V. *ἐπενεγκόντες.* 20. *καταβαλόντες*] Ita P. pro *καταλαβόντες.*

maritimae rei; quare imperatoribus Romanis necessarius videbatur multis eorum ideo donis auctus, unde divitias compararat plurimas et multitudinem servorum aliorumque ei in rebus bellicis obsequentium et domum splendidam exstruxerat. hic obviam progressus rogabat Alexium ut apud se diversari dignaretur, quod ille admisit. ubi vero Heracleam ventum est, ante omnia Alexius ad templum deiparae non manu factum se contulit ibique gratias egit salvatori cunctorum et eius matri; tum exceptus est hospitio Maurecis.

27. Illi deinde inde abire paranti nuntiatum Turcos ad praedas agendas descendisse. qua voce sic ad arma motus est, ut olim aiunt Alexandrum Timothei tibia. armatus igitur equo inscenso prodiit cum suis. sequebantur et Maurecis milites viri periti rei bellicae et fortes. his praeerat Butumites Michaël vir corpore ille quidem parvus (ut ait Homerus) sed pugnax. at Turci procul hos cernentes fulgore armorum perstricti tum ordinis disciplina et illo vigore impetus, quem nihil sistere posse videretur territi effuse fugerunt. nostri vero eos insecuti longe ultra fines, deiectis etiam aliquibus eorum, domum redierunt. delectatus est Alexius huius obiter decerptae victoriae gustu ita ut cupiditatem inde conciperet ibi haerendi, ubi similium

ὁρίοις, εἴ που ἐντυχεῖν δυνηθείη Τούρκοις εἰς προνομὴν κατελθοῦσιν· ἐβούλετο γὰρ αὐξῆσαι τὰ τρόπαια καὶ οὕτως εἰς τὴν μεγαλόπολιν πένταθλος εἰσελθεῖν στεφανίτης. ἀλλ' ἐκ βασιλέως P 64 πεμφθέντα γράμματα καὶ ναῦς σὺν ἐρέταις μονήρης ἐκώλυσαν αὐτὸν τῆς ὁρμῆς· ἐκέλευον γὰρ τὰ γράμματα εἰσελθεῖν εἰς τὴν ναῦν σὺν τῷ Οὐρσελίῳ καὶ ταχέως τὴν βασιλίδα καταλαβεῖν, ὡς ἐνεδρευόντων περὶ τὰς διόδους τῶν Τούρκων. ὁ μὲν οὖν ἐποίει τὸ κελευσθὲν καὶ διὰ τῆς νηὸς ἠπείγετο πρὸς τὴν Προποντίδα. Θρασκίου δὲ πνεύσαντος ἐξαίφνης σφοδροῦ μικροῦ ἂν ἐκινδύνευε ναυαγίῳ περιπεσεῖν, εἰ μὴ προφανῶς τοῦτον ἡ θεομήτωρ ἐρρύσατο· ἅμα τε γὰρ ἐπεκαλέσατο τὴν ταύτης βοήθειαν καὶ εὐθὺς ἡ θάλασσα κατηυνάζετο, καὶ οὕτω γέγονε διαδρᾶναι τοῦτον τὸν κλύδωνα.

28. Καταλαβόντα δὲ τοῦτον τὴν βασιλίδα φιλοφρόνως ὁ B βασιλεὺς ὑπεδέχετο ἠσπάζετό τε ἡδέως, καὶ ἵνα τοῖς ἐκείνου χρήσωμαι ῥήμασι "καλῶς" ἔφησεν "ἧκεν ἡ μετὰ θεὸν δεξιὰ ἡμῶν χείρ." ἀλλὰ ταύτην μὲν πρώτην ἔσχεν ἐκ βασιλέως ἀμοιβὴν τῶν πόνων, τὴν βασιλέως εὐχαριστίαν, πρώτως αὐτὸς ἐντυχών· μετὰ δὲ τοῦτο ἐτίμα καὶ σύμβολα. εἶχε δὲ καὶ τὸν Οὐρσέλιον εἱρκτῇ φρουρούμενον ἀσφαλῶς, ὃν ὁ καλὸς τὰ πάντα Ἀλέξιος παντοίας ἐπιμελείας ἠξίου πολλὰ τῶν ἀναγκαίων οἴκοθεν αὐτῷ χορηγῶν καὶ τὴν βασιλέως αὐτῷ κατευνάζων ὀργήν. τὰ μὲν οὖν κατὰ τὸν

19. ἐτίμα καὶ σύμβολα] ἐτιμᾶτο καὶ συμβόλοις? nisi quid excidit.

occasionum confligendi cum Turcis sperari facultas posset, quoniam eo usque ad praedas excurrere illi consueverant. urebat enim eum generosus ardor erigendorum multiplicium tropaeorum pigebatque fortem iuvenem in urbem regiam redire nisi victorem omnium certaminum et quinquies coronatum. sed ab imperatore literae missae cum nave unius scalmi remigibus instructa ab iis eum cogitationibus abstraxerunt. iubebant enim literae conscendere ipsum statim navem cum Urselio et quam primum Constantinopolim venire ad vitandas insidias transitus terrestris viae obtinentium Turcorum. fecit igitur ille quod iubebatur et nave festinabat in Propontidem. vento vero Thrascia vehementi subito reflante parum abfuit quin naufragium faceret, perieratque nisi palam ipsum dei mater ei periculo eximeret. simul enim ille imploravit eius opem statim mare conquievit, sicque tempestatem evasit.

28. Iam eum Constantinopolim appulsum peramanter imperator excepit amplexusque suaviter est et, ut eius ipsa verba referam: "bene," inquit, "venit is qui post deum dextera nostra manus est." sed haec prima illi fuit ab imperatore remuneratio laborum gratiarum actio primum occurrenti facta. post ab illo rebus ipsis et collationibus honoratus est. Urselius porro arctae ac securae custodiae datus est, quem omni humanitatis officio praestans nullo non genere benignitatis prosequi perrexit Alexius pleraque ipsi necessaria domo suppeditans et iram in eum imperatoris mitigans. Alexii quidem res sic

C κλεινὸν Ἀλέξιον οὕτω. ὁ δὲ βασιλεὺς Μιχαὴλ τὸν Ἰσαάκιον, ἄρτι τοῦ δουκὸς Ἀντιοχείας τοῦ πρωτοπροέδρου Ἰωσὴφ τοῦ Τραχανειώτου τὸ κοινὸν ἀποτίσαντος χρέος, καὶ τῶν ἐκεῖσε στασιασθέντων πραγμάτων ὡς μόλις δυνηθῆναι κατευνασθῆναι τὰς ἀναφυείσας στάσεις παρὰ τοῦ ἐκείνου υἱέος τοῦ μαγίστρου Κατακαλών, ἅτε καὶ τῆς τοῦ Φιλαρέτου τυραννίδος ἀρξαμένης ἤδη αὐξάνειν, δοῦκα Ἀντιοχείας προεχειρίσατο. ἐπεὶ δὲ τῶν στάσεων αἴτιον ᾤετο εἶναι τὸν πατριάρχην Αἰμυλιανόν, ἐκέλευε τοῦτον εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἐξαποστεῖλαι μετὰ σπουδῆς ὅτι πλείστης. ὁ
D λογοθέτης δὲ πρὸς τὸν πατριάρχην πάλαι δυσμενῶς ἔχων καὶ ἀμοιβὰς σχεῖν αὐτὸν ἐκ βασιλέως ὑπισχνεῖτο, μόνον εἰ τὸν πατριάρχην τῆς πόλεως ἐξελάσει. ὁ γοῦν Κομνηνὸς τὴν Ἀντιόχειαν καταλαβὼν μετὰ τιμῆς ὅτι πλείστης ὑπό τε τῶν ἐν τέλει καὶ αὐτοῦ δὴ τοῦ τὸν πατριαρχικὸν θρόνον ἰθύνοντος ὑπεδέχθη. εἰσελθὼν δ' ἐν τῇ πόλει τὸν πατριάρχην θεραπεύειν προσεποιεῖτο καὶ φιλίως αὐτῷ προσενήνεκτο δεδιὼς τοῦ πλήθους τὴν πρὸς ἐκεῖνον εὔνοιαν· διχῇ γὰρ ἡ πόλις μεμέριστο, καὶ τὸ μὲν τῷ πατριάρχῃ προσεποιεῖτο καὶ φιλίως αὐτῷ προσενήνεκτο, τὸ δὲ τοὺς ἄρχοντας ἐθεράπευεν. ὑφορώμενος οὖν τὴν στάσιν ὁ δοὺξ οὔτε τὰ τοῦ βασιλέως γράμματα τὰ κελεύοντα τὴν ἐξέλευσιν τοῦ πατριάρχου παρέσχεν, οὔτε τι τῶν προσταχθέντων αὐτῷ παρὰ βασιλέως ἀπεκά-
P 65 λυψεν. ἀλλὰ τί μηχανᾶται; σκήπτεται νόσον, καὶ ἄμφω τὰς χεῖρας δεσμεῖ κατὰ τοὺς βραχίονας, καὶ νοσεῖν ὑποκρίνεται, καὶ
V 46 τοὺς ἰατροὺς συγκαλεῖται. φοιτᾷ τοίνυν πρὸς αὐτὸν καὶ ὁ πα-

se habuerunt. imperator vero Michaël protoprohedro Iosepho Trachaneota duce Antiochiae mortuo, cum res illic in turbas et seditiones ferrentur impetu tali ut vix speraretur restitui tranquillitatem posse: utique quamdiu concitator turbarum eius filius magister Catacalo ibi aliquid posset, maxime cum simul Philareti tyrannis augesceret, Isaacium Comnenum Alexii fratrem ducem Antiochiae declaravit. quoniam autem tumultuum causam putabat esse patriarcham Aemilianum, iussit eum quam citissime ac diligentissime Constantinopolim ad se mittere. logotheta vero, cui exosus olim patriarcha erat, promittebat Isaacio magna ab imperatore praemia, si vel solum urbe Antiochia dimoveret patriarcham. Comnenus cum his mandatis Antiochiam profectus honore maximo cum a primoribus civitatis tum a patriarcha exceptus est. ingressus autem civitatem omni genere obsequii demereri patriarcham sategit benevolentiam in eum populi veritus. bifariam enim divisa civitas erat: cuius altera factio patriarchae, altera imperantibus studebat. metuens igitur seditionem novus dux neque imperatoris literas iter Constantinopolitanum imperantes patriarchae reddidit, neque ullum indicium fecit arcano acceptorum ab imperatore mandatorum. sed quid est machinatus? finxit morbum, et alligatis ad brachia manibus ambabus, medicos quasi ut eas expedirent ad officia vitae consueta convocat. re cognita perofficiose adest patriarcha stu-

τριάρχης καὶ περὶ τῆς νόσου φιλοσοφεῖ, καὶ τὰ περὶ ταύτης κοινοῦται μετ' αὐτοῦ. ἐδόκει οὖν τῆς νόσου αἴτιον εἶναι ἔμφραξις περὶ τὰς λείας ἀρτηρίας συνισταμένη. ὡς δ' ἐξιέναι τῆς πόλεως τοῦτον ἤρεσε τοῖς ἰατροῖς καὶ χωρίον ἐσκοπεῖτο τῇ νόσῳ κατάλληλον εὖ τε κράσεως ἔχον καὶ θυμηδίαν τινὰ παρέχον τῷ κάμνοντι, ὁ πατριάρχης τοιοῦτό τι ἔχειν ἐπήγγελται, καὶ εὐθὺς ἐξιέναι τὸν δοῦκα ἐπέτρεπε κἂν τούτῳ ἐνδιαιτᾶσθαι. ὁ δὲ ἐξῄει, καὶ ὁ πατριάρχης B ἧκε τοῦτον προπέμψας καὶ ὑπέστρεφεν. ἀλλὰ τί τὸ ἐντεῦθεν; δύο παρῆλθον ἡμέραι, καὶ ὁ πατριάρχης ἧκε τοῦτον ἐπισκεψόμενος. ὁ δὲ τὸν πατριάρχην ἰδὼν πυθομένου ἐκείνου τὰ κατ' αὐτόν, ῥᾷον ἔλεγεν ἔχειν ταῖς σαῖς εὐχαῖς· ὀνήσασθαι γὰρ ὑπὸ τῆς εὐκρασίας τοῦ κατὰ τὸ χωρίον ἀέρος. καὶ ὃς ἀκούων ταῦτ' ἔχαιρεν. ἔτι δ' αὐτῶν ὁμιλούντων ἧκέ τις μηνύων ἔγγιστα τοῦ χωρίου κοιτάζεσθαι λαγωόν. ἐκέλευον οὖν ἀπιέναι οἱ ἰατροί. ὁ δὲ προσεποιεῖτο μὴ βούλεσθαι. ὁ δὲ πατριάρχης παντάπασιν ἀγνοήσας τὸ δρᾶμα παρεκάλει τοῦτον ἐξιππασάμενον ἀπελθεῖν C πρὸς τὴν θήραν τοῦ λαγωοῦ. ὁ δ' ὑποκρίνεται τοῦ ἀκούειν. βίᾳ οὖν ἐπιβὰς τοῦ ἵππου τῆς πρὸς Ἀντιόχειαν εἴχετο, καὶ εἰσελθὼν ἐντὸς τῆς πόλεως καὶ τὰς πύλας κλείσας τὰ βασιλικὰ πρὸς τὸν πατριάρχην ἐξέπεμπε γράμματα τὰ πρὸς τὴν βασιλίδα τῶν πόλεων τοῦτον μεταπεμπόμενα, καὶ ἠξίου πρὸς τὴν θάλασσαν κα-

17. τοῦ] τούτου? 19. πύλας] Ita P. pro πόλεις.

diumque verum exhibet. ac de morbi quoque causa familiariter cum aegro disserens philosophabatur, conveniebatque inter eos ortum id incommodum videri ex obstructione in laevem arteriam impacta. censentibus porro medicis ei discutiendae opportunum fore, si dux tantisper e civitate transferretur in suburbanam domum coeli purioris et eius amoenitatis quae recreare animum languentis posset, patriarcha quam habebat eius generis villam prolixe obtulit ac confestim ipse ultro institit apud ducem ut ea uteretur. passus ille sibi persuaderi exiit urbe deducente patriarcha, qui eo ibi relicto in urbem rediit. quid postea? duo dies abierant, cum ecce iterum adest patriarcha aegrum hospitem visurus ut haberet. quo interrogante satin' salvae, et quo loco res essent: tuis, inquit dux, precibus coepi sentire fructum salubritatis huius aëris, patriarcha vicissim gratulante. quos inter officiosos sermones adfuit qui nuntiaret, notatum sibi non longe a villa cubile leporis. atqui aiunt praesentes medici, magnopere interest ad reliquias morbi resolvendas exercitatione uti modica, qualis erit facilis in propinquo venationis. fingebat autem aegre se adduci ad id consilium dux. quando patriarcha ignarus quid strueretur etiam atque etiam suadere institit, medicis obsequeretur equoque conscenso iret ad venandum leporem. assensus tandem est quasi victus auctoritate viri dux, et in equum quasi parum valens ministerio suorum impositus patriarcha ibi relicto, recta fertur Antiochiam iussisque repente claudi portis civitatis regias ad patriarcham mittit literas quibus evo-

τιέναι ὡς τάχιστα. ὁ δὲ ἐδυσχέραινε μὲν καὶ ἠπείλει δράσειν ἀνήκεστα, οὐ μέντοι γε καὶ δεδύνητο. ἀλλὰ τὴν Λαοδικέων καὶ ἄκων καταλαβὼν καὶ ὀλίγας ἐνδιατρίψας ἡμέρας ὥστε αὐτῷ τὰ D ἐφόδια κομισθῆναι ἐκ τῆς Ἀντιοχέων, ἀπῆρε πρὸς τὸ Βυζάντιον.

29. Ὁ δὲ δοὺξ Ἰσαάκιος τοῦ ἐκ τοῦ πατριάρχου δέους ἀπαλλαγεὶς διῴκει τὰ κοινὰ καὶ τὰς ἀναφυομένας ταῖς πόλεσι στάσεις ἐπειρᾶτο διαλύειν. ἀλλ' οὐκ ἦν ἠρεμῆσαι τὸν τῶν Χριστιανῶν ἀρχαῖον πολέμιον· ταύτῃ τοι καὶ ἐξ αἰτίας βραχείας τοὺς στασιαστὰς αὖθις κεκίνηκε. τῶν γὰρ ἄρτι προκύπτειν ἀρξαμένων τινὲς ἐκκαυθέντες ὑπὸ τοῦ φθόνου κατὰ τῶν ἐν τέλει καὶ τοῦ δουκὸς τὸ πλῆθος ἐξώπλισαν. καὶ τὸν μὲν εἴσω τῆς ἀκροπόλεως P 66 συγκλείσαντες τὰς εἰσόδους ἐφρούρουν, κατὰ δὲ τῶν ἐξορμήσαντές τινας μὲν ἀνεῖλον, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς τὴν ἀκρόπολιν τὰς οἰκίας τῶν ἀρχόντων πορθοῦντες καὶ τὰ χρήματα διαρπάζοντες. ὁ δοὺξ τοίνυν εἰς προὖπτον καταστὰς κίνδυνον πρὸς τὰς κύκλῳ πόλεις ἐξέπεμψε τοὺς στρατιώτας μετακαλούμενος. ἐν ὀλίγῳ δὲ ἀποχρώσης συνελθούσης δυνάμεως κατεστρατήγει τοὺς στασιαστάς. εἰς πολλὰ γὰρ μέρη τὸ στράτευμα διελὼν ἐκέλευσε ἀπιέναι πρὸς τὰ στενωπὰ καὶ τοὺς ἀπαντῶντας ξυλλαμβάνειν, ὡς μὴ ὁμοῦ γενόμενοι βοηθοῖεν ἀλλήλοις. οὗ γενομένου συνέβη τῶν B Ἀντιοχέων στασιαστῶν φόνον γενέσθαι πολὺν καὶ οὕτω μόλις τὴν στάσιν κατευνασθῆναι. ἄρτι δὲ ταύτης κατευνασθείσης τοὺς Ἀν-

12. κατὰ δὲ τῶν] Apertum est in his et proxime sequentibus plura turbata esse et corrupta.

cabatur Constantinopolim. indignatus ille est iis visis et gravia minatus est. non potuit autem recusare quin obtemperaret, sed statim vel invitus ductus Laodiceam, paucos ibi moratus dies, dum quae ad iter opus erant ei Antiochia deferrentur, Byzantium proficiscitur.

29. Dux vero Isaacius solutus cura et metu patriarchae recte administrandae quam curandam acceperat civitati libero animo vacabat resque illas, quae seditionum causae urbibus solent esse, removere conabatur. sed non poterat quiescere Christianorum antiquus hostis. quare is ex levi occasione seditiosos rursus commovit. nam eorum quidam qui emergere in claritatem nuper coeperant, invidia succensi adversus magistratus et ducem plebem armaverunt. et cum hunc quidem intra arcem conclusissent, aditus custodiebant, in magistratus vero reliquos impetu facto nonnullos occiderunt: interim dum alia seditiosorum manus diripiendis domibus principum quae vicinae arci erant pecuniisque depraedandis attendebant, dux in manifesto constitutus periculo misit ad circumpositas civitates auxilia accersens, ac brevi non modica manu congregata sapienti ratione bellum in seditiosos administrat. in multas enim partes exercitu diviso dispertit copias per angiportus iussas obvios corripere, ne illi simul iuncti opem invicem ferrent. quo facto contigit Antiochensium seditiosorum caedem magnam fieri, ac sic quamquam aegre tumultum sedari. eo utcumque pacato sedulo dedit operam, ut civi-

τιοχεῖς ἔσπευδε θεραπεύειν. εἶτα διελθουσῶν ἡμερῶν ὀλίγων ἠγγέλθη Τούρκων οὐκ ἐλαχίστην μοῖραν κατὰ Συρίας χωρεῖν. ὁ δὲ V 47
τὰς δυνάμεις ἀναλαβὼν ἐξῄει. συνείπετο δέ οἱ καὶ ὁ ἐπ' ἀδελφῇ τούτου γαμβρὸς Κωνσταντῖνος ὁ τοῦ βασιλέως Διογένους υἱός. ἐντυχὼν δὲ τοῖς Τούρκοις καὶ μάχην μετ' αὐτῶν συνάψας ἡττήθη, καὶ γενναίως ἀγωνισάμενος καὶ τραύματα ἱκανὰ παρ' αὐτῶν λαβὼν αὐτὸς μὲν ἑάλω, ἀνῃρέθη δὲ καὶ ὁ Διογένης. τὸν μὲν οὖν C
εὐθὺς οἱ Ἀντιοχεῖς ἀποστείλαντες χρυσίου χιλιάδων ὠνήσαντο εἴκοσι καὶ τὰ ἐκ τοῦ πολέμου τραύματα θεραπεύειν ἔσπευδον· αὐτὸς δὲ εἰσέτι γνησίως διέκειτο πρὸς αὐτοὺς καὶ τὰς ἀμοιβὰς ὡς οἷόν τε ἔσπευδε τούτοις ἀποδιδόναι. ἀλλὰ τὰ μὲν κατὰ τὴν Ἀντιόχειαν ἐν τούτοις ἦν, ὁ δὲ ἑξῆς λόγος δηλώσει καὶ περὶ τῶν κατὰ τὴν ἑσπέραν.

tatem benefactis demereretur sibique popularem colligeret gratiam. paucis post diebus nuntiatum est non parvam Turcorum manum in Syriam irrumpere. quo audito dux cum copiis adversus illos vadit. adiunxit se illi vir sororis eius Constantinus imperatoris Diogenis filius. occurrunt Turci. pugnatur. dux fortissime rem gerens multis vulneribus acceptis capitur. Constantinus Diogenes occiditur. et ducem quidem Antiocheni misso pretio viginti millium aureorum redemerunt ceteraque belli mala reparare studuerunt. ipse autem hactenus mutuam ipsis benevolentiam exhibet et quae bene meriti de ipso sunt affectu et beneficiis studet rependere. hoc statu erant res Antiochenae. quid interim ageretur in Occiduis partibus liber consequens docebit.

ΒΙΒΛΙΟΝ Γ.

1. Ὅσα μὲν οὖν ξυνέβη κατὰ τὴν ἕω μετὰ τὴν τοῦ Διογένους P 68
τοῦ βασιλέως καθαίρεσιν, καὶ ὅσαι ταραχαὶ καὶ ἀποστασίαι καὶ V 48
στάσεις ἀνῄφθησάν τε καὶ αὖθις ἐσβέσθησαν, καὶ ὡς ἡ μεγίστη πασῶν τυραννίς, φημὶ δὴ τοῦ Οὐρσελίου, εἰς μέγα ἀρθεῖσα καὶ μεγίστων κακῶν αἰτία τῇ Ῥωμαίων γενομένη παρὰ τοῦ Κομνηνοῦ Ἀλεξίου καθῄρητο ἔτι κομιδῇ νέου ὄντος καὶ στρατοπεδάρχου τῆς

17. δὴ] Fort. add. ἡ.

LIBER III.

1. Quaecumque quidem contigerunt per Orientem post depositionem Diogenis, turbasque defectiones, seditiones, qua excitatas, qua exstinctas per id tempus, et ut omnium maxima tyrannis, Urselii dico, in magnum elata et maximorum causa malorum imperio Romano a Comneno Alexio adhuc adolescentulo exercituum Orientalium praefecto deleta sit, qui hunc praecedit

V 49 ἕω ἀποδειχθέντος, ὁ πρὸ τοῦδε λόγος δηλοῖ. νυνὶ δὲ ἀπὸ τῶν κατὰ τὴν ἑῴαν πραγμάτων ἀναγκαῖον μεταβῆναι πρὸς τὴν ἑσπέραν καί τινα τῶν ἐν αὐτῇ πραχθέντων ἀφηγήσασθαι, ἵν' εἱρμῷ
B τινι καὶ τάξει βαδίζων ὁ λόγος ἐπὶ τὰς πράξεις αὖθις ἔλθῃ τοῦ Κομνηνοῦ Ἀλεξίου. ἐπειδὴ τῶν παίδων τοῦ θειοτάτου καίσαρος ὁ μὲν νεώτερος Κωνσταντῖνος ἀνὴρ ἀγαθὸς γενόμενος ἐξαίφνης ἀπεβίω, ὁ δὲ πρεσβύτερος Ἀνδρόνικος τὸ γενναῖον αὐτοῦ τῆς ψυχῆς παραστήσας κἀν τῷ κατὰ τοῦ Οὐρσελίου πολέμῳ καὶ ἑαυτὸν προέμενος ὑπὲρ τῆς τοῦ πατρὸς σωτηρίας δεινῶς τετραυμάτιστο ὡς μικροῦ δεῖν ἔξαιμος γεγονὼς ἐπανῆλθε πρὸς τὸ Βυζάντιον, ἐπανελθὼν δὲ καὶ ἐπιμελείας τυχὼν ὅτι πλείστης τῶν μὲν ἐκ τῶν τραυμάτων ἀλγηδόνων ἀπήλλακτο, καχεξίᾳ δὲ σπλάγχνων συσχε-
C θεὶς ὑδέρῳ ληφθεὶς ἀπηγόρευτο πρὸς τῶν ἰατρῶν, ἀτονησάσης τῆς τέχνης ἐπικουρῆσαι τῷ κάμνοντι· ἐπεὶ γοῦν οὕτω ταῦτα συνέβη καὶ ὁ καῖσαρ τὸν εὐκλεῆ βίον εἰς τὸν μοναδικὸν μετήμειψεν, ὁ βασιλεὺς Μιχαὴλ φροντίσι μυρίαις ἐπάλαιε, τῶν τε Σκυθῶν Θρᾴκην τε καὶ Μακεδονίαν κατατρεχόντων, τοῦ τε Σθλαβίνων ἔθνους τῆς δουλείας Ῥωμαίων ἀφηνιάσαντος καὶ τὴν Βουλγάρων δῃοῦντός τε καὶ ληϊζομένου. Σκοῦποί τε καὶ Ναΐσος ἐπορ-
P 69 θοῦντο, καὶ αὐτὸ δὴ τὸ Σίρμιον καὶ τὰ περὶ τὸν Σαβίαν ποταμὸν χωρία καὶ αἱ παρίστριοι πόλεις αἱ μέχρι Βυδίνης κακῶς διετίθεντο. ἐκεῖθεν δ' αὖθις Χωροβάτοι καὶ Διοκλεῖς ἀποστάντες ἅπαν τὸ Ἰλλυρικὸν κακῶς διετίθουν.

21. διετίθεντο] V. διέθεντο.

liber explicat. nunc autem ab Orientalibus rebus necesse est transgredi in Occidentem et quaedam ibi gestorum enarrare, ut serie continua et nusquam interrupto ordine nostra progrediens oratio rursus ad Comneni Alexii acta revertatur. postquam filiorum praestantissimi Caesaris natu minimus Constantinus vir fortis subito exstinctus est, maximus vero natu Andronicus generositate sua probata in bello maxime contra Urselium, quo se ipsum pro salute patris devovens tam graviter est vulneratus ut prope exsanguis redierit Byzantium, ibique quam diligentissime curatus doloribus quidem vulnerum liberatus est, languore vero viscerum correptus hydropicus iudicatus est a medicis et ut gravius laborans quam qui iuvari ope artis posset depositus atque conclamatus est. postquam haec inquam sic evenerunt, et Caesar inclytam vitam in monasticam professionem mutavit, imperator Michaël curis innumerabilibus conflictabatur, Scythis quidem Thraciam et Macedoniam incursantibus, Slavorum vero gente iugum Romanae dominationis excutiente et Bulgariam rapinis atque incendiis agente ferenteque. Scupi quoque et Naïsus vastabantur, quin ipsum etiam Sirmium, et quae circa Saviam amnem sita sunt oppida quaeque ad Istrum usque Vidinam iacent civitates graviter laborabant. inde rursus Chorobati et Dioclenses rebellantes universum Illyricum infestabant.

2. Τούτων οὕτως γινομένων ὁ βασιλεὺς Μιχαὴλ εἰς δέος ἐκπέπτωκε μέγα, καὶ ἐσκέπτετο κοινωνόν τινα προσλαβέσθαι καὶ τὴν δευτέραν αὐτῷ ἀπονεῖμαι τιμήν, φημὶ δὴ τὴν τοῦ καίσαρος. ἐπεὶ δὲ τὸ συγγενὲς αὐτοῦ ἅπαν καθῄρητο, πρὸς τῶν ἐν τέλει τοὺς στρατηγοτάτους ἀπέβλεψε καὶ ἐζήτει καθ' ἑαυτὸν μετὰ τῶν περιοικιδίων τὸν πείρᾳ πραγμάτων καὶ φρονήσει καὶ ἀρετῇ τῶν ἄλλων πλεονεκτοῦντα. ὡς δὲ πᾶσιν ἐδόκει τοῖς περὶ αὐτὸν καὶ B
αὐτῷ τῷ λογοθέτῃ τοιοῦτος εἶναι ὁ Βρυέννιος Νικηφόρος, οὗ πρόσθεν ἡ ἱστορία ἐμνήσθη, τὰ πρὸς τὸν θεὸν πιστός, τὰ πρὸς φιλίαν βέβαιος, δεινός τε ὑπαισθέσθαι τὸ μέλλον καὶ προφυλάξασθαι στρατηγῆσαί τε κατ' ἐχθρῶν δοκιμώτατος, εὐθὺς γράμμασι βασιλικοῖς ἐξ Ὀδρυσῶν μετεπέμπετο. πρὸ τοῦ δὲ τοῦτον τὸν ἄνδρα εἰς τὴν βασιλίδα ἐπανελθεῖν κοινοῦται ὁ βασιλεὺς τὸν λόγον τινὶ τῶν τῆς συγκλήτου βουλῆς, καθ' αἷμα τούτῳ μητρόθεν προσήκοντι. ὁ Δρουγγάριος οὗτος ἦν Κωνσταντῖνος, ὁ τοῦ τῆς πατριαρχίας τὸν θρόνον ἰθύναντος πάλαι Μιχαὴλ ἀδελφιδοῦς, ὃς ἐπεκέκλητο Κηρολλάριος. ὁ δ' ἀκούσας βαρέως ἔφερε τὰ C
λεχθέντα· πάλαι γὰρ ἦν ὀνειροπολῶν τὴν βασιλείαν. ἀπαιτούμενος οὖν γνώμην εἰσαγαγεῖν ἔφησε τὸν μὲν ἄνδρα γινώσκειν καὶ ἐπαινεῖν, τὴν δὲ περὶ αὐτοῦ σκέψιν τε καὶ βουλὴν οὐ πάνυ τι ἐπαινεῖν. ἀλλ' ἤτοι (φησὶ) καὶ τῆς βασιλικῆς ἀρχῆς ὑπεκστῆναί σε ἑκουσίως τούτῳ χρή, ἀνδρὶ ὄντι γενναίῳ καὶ δραστηρίῳ καὶ

21. ἤτοι] V. εἴ τι.

2. His commotus et in gravem adductus metum imperator Michaël cogitabat consortem aliquem assumere imperii, cui secundam, hoc est Caesaris, dignitatem conferret. quia vero familia eius et consanguinitas erat exhausta, consumptis varia clade plerisque, circumspiciebat inter eos qui honores gerebant et sua ipsius acri consideratione adhibita et domesticorum intime familiarium consilio, num quem reperiret experientia rerum prudentia et virtute supra ceteros eminentem. ut autem omnibus qui circa ipsum erant et ipsi logothetae visus est talis Bryennius Nicephorus, cuius haec historia prius meminit, religione praeclarus, in amicitia firmus, providus in praesentiendo futuro, acer in praecavendo, rei quoque bellicae peritissimus et ductandis in hostes exercitibus artis ac fortitudinis probatae, is statim regiis literis ex Odrysis evocatus est. prius vero quam talis vir Constantinopolim reverteretur, communicat imperator eius ad res adhibendi consilium cuidam e senatoribus materno genere sibi coniuncto. hic erat Drungarius Constantinus Michaëlis dudum patriarchae patruelis, cui erat cognomen Cerollarius. id iste ut audivit graviter accepit, utpote qui sibi pridem ipsi imperium despondisset. rogatus igitur de re sententiam, dixit: virum quidem istum sibi notum et probatum, consilium tamen eius imperio admovendi neutiquam probari. nisi forte, inquit, velis sponte imperio universo cedere huic homini strenuo gnavoque, pro cetera sua industria et fortitudine in loco secundo non quieturo. quod si hoc non decrevisti, et vitare vis ne invitus

ῥέκτῃ, ἢ εἰ μὴ ἄκων βούλοιο τοῦτο παθεῖν, τοῦ τὸ κοινωνὸν αὐτὸν λαβέσθαι σκέμματος ἀποστῆναι. ταῦτ᾿ εἴρηκε καὶ εἰς δέος μέγα τὸν βασιλέα ἐνέβαλε καὶ ἄλλως δειλόν τε ὄντα καὶ τὴν ἑαυτοῦ σκιὰν ὑποπτήσσοντα, ὅ φασιν.

V 50 3. Ἀφικομένου τοίνυν τοῦ Βρυεννίου ὁ βασιλεὺς Μιχαὴλ D τὸν σκόπον μεταθέμενος ἐβούλετο τοῦτον δοῦκα τῆς τῶν Βουλγάρων ἀποδεῖξασθαι πάσης χώρας, ὥστε δι᾿ αὐτοῦ καὶ τὸ Σθλαβίνων ἔθνος κατακυριεῦσαν ἀνασταλῆναι. καὶ δὴ ἐν Βουλγαρίᾳ γενόμενος ἐν βραχεῖ καιρῷ ἐς τοσοῦτον τὸ Σθλαβίνων ἐταπείνωσεν ἔθνος, ὡς ὑπὸ ζυγὸν Ῥωμαίων αὖθις τοῦτο ποιῆσαι καὶ ἀγαπᾶν ὑπ᾿ ἐκείνου τῶν ἐν Βουλγαρίᾳ πραγμάτων κυριεύεσθαι. ἐπεὶ δὲ Χωροβάτοι καὶ Διοκλεῖς τὴν Ἰλλυρίδα κακῶς διετίθουν, καὶ τὸ P 70 Φράγγων ἔθνος κατακυριεῦσαν τῆς Ἰταλίας καὶ Σικελίας δεινὰ κατὰ Ῥωμαίων ἐμελέτων, ἐβουλεύετο τοῦτον ὁ Μιχαὴλ ἐκ τῆς Βουλγαρίας ἐπὶ τὸ Δυρράχιον μεταβαίνειν, ὃ μητρόπολίς ἐστι τοῦ Ἰλλυρικοῦ. εὐθὺς οὖν γράμματα πρὸς ἐκεῖνον ἐπέμπετο οὐ κελεύοντα μᾶλλον ἢ ἀξιοῦντα τὴν εἰς τὸ Ἰλλυρικὸν μεταβῆναι. ἀφίκετο οὖν, καὶ πάντες ἀσμένως αὐτὸν ὑπεδέχοντο οἱ ἐγχώριοι· ἦν γὰρ ὁ ἀνὴρ χαριέστατος καὶ ἐλευθεριώτατος. βραχὺν δέ τινα χρόνον ἐκεῖσε ἐνδιατρίψας ὥστε τὰ πρὸς τὸν πόλεμον ἐξαρτῦσαι, B ἐστράτευσε κατὰ Διοκλέων καὶ Χωροβάτων. ἐν ὀχυρωτάτοις δὲ τούτων χωρίοις στρατοπεδευομένων, τὰς δυσχωρίας αὐτὸς καθαί-

1. ἢ] Addidi suadente Bekkero. ibid. βούλοιο] Ita Bekker pro βούλοιτο.

adigaris ad id quod horres, revoca sis male formatum et nimis periculosum consilium viri talis in imperii consortium assumendi. his dictis vehementer conterruit imperatorem, pavidum alioqui et suam ipsius, quod dici solet, umbram timere solitum.

3. Cum igitur advenisset Bryennius, imperator Michaël mutata priori voluntate ducem ipsum declaravit universae Bulgarorum regionis, ut praevalentem illic Slavinorum gentem comprimeret. in quo non sane spes fefellit. illuc enim profectus brevi tempore animos audacium Slavorum belli successibus deiecit, ut iugo Romanae potentiae rursus colla submitterent et facile paterentur tali Bulgariae duci obsequi ac servire sese. quoniam vero Chorobati et Dioclenses Illyricum incursabant, et gens Francorum Italia Siciliaque occupatis gravia in Romanos meditabatur, putavit e re fore Michaël Augustus si Bryennium e Bulgaria Dyrrachium transferret, quae urbs est metropolis Illyrici. statim ergo ad eum litterae mittuntur non iubentes magis quam rogantes ut in Illyricum transiret. ivit igitur, et cuncti eum libenter indigenae susceperunt, erat enim homo gratiosissimus et liberalissimus. sumpto autem ibi aliquo non magno temporis spatio ad expeditionem comparandam duxit exercitum contra Dioclenses et Chorobatos. cum autem illi in praeruptis et accessu difficilibus castra munissent locis, hanc expe-

ρειν ἔσπευδεν. ὁπλίσας γὰρ πρότερον τοὺς στρατιώτας διέβαινε τοὺς στενωπούς. δεδιότος δὲ τοῦ στρατεύματος ἐν τῷ ὑποστρέφειν τὰ δυσδιόδευτα, ἐκέλευε τοὺς ἐγχωρίους συχνὰς ἀξίνας ἐπιφερομένους ὄπισθεν ἕπεσθαι καὶ καθαίρειν τὰ δύσβατα καὶ τὰς ὁδοὺς εὐρύνειν. οὗ γενομένου προθύμως οἱ στρατιῶται κατὰ τῶν πολεμίων ἐχώρουν, καὶ οὕτω κατὰ τὸν τόπον γενόμενος ἔνθα τὸ τῶν ἐναντίων στράτευμα ἦν, προσέβαλε τούτῳ καὶ μάχης ἰσχυρᾶς γενομένης κατὰ κράτος ἐνίκησε. τὰς γοῦν πόλεις ἁπάσας ὑποσπόνδους Ῥωμαίοις ποιησάμενος καθάπερ τὸ πρότερον καὶ C ὁμήρους λαβὼν καὶ φρουρὰν ἀποχρῶσαν ἐφ' ἑκάστην χώραν καταλιπὼν ἐπανῆκεν εἰς τὸ Δυρράχιον. ἐπεὶ δ' ἐξ Ἰταλίας πεμπόμεναι νῆες τὰς φορτηγοὺς ναῦς καταιρούσας κακῶς διετίθουν, σκόπον ἔθετο καὶ τούτων τὴν ὁρμὴν ἀναστεῖλαι. καὶ μέντοι καὶ ἀνέστειλε ταύτην ταχέως τριήρεις κατ' αὐτῶν ἐξοπλίσας καὶ πολλὰς μὲν τῶν λῃστρικῶν καταποντίσας νηῶν οὐκ ὀλίγας δὲ κατασχών, ὡς ὑποπτῆξαι πάντα τὸν ἐν Ἰταλίᾳ στόλον καὶ συσταλῆναι.

4. Ταῦτα μὲν οὕτω πέπρακτο ἄξια ὄντα τιμῆς καὶ γερῶν. ἀλλ' ὁ φθόνος οὐκ ἤνεγκεν ἔργα τοιαῦτα ἀνδρὸς ἀρίστου, ἀλλὰ τὰς συκοφαντῶν ἠρέθισε γλώσσας τῶν λαλούντων εἰρήνην D μετὰ τῶν πλησίον αὐτῶν, ὅ φησιν ὁ θεῖος Δαβίδ, κακὰ δὲ ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν. ὑπεισελθόντες οὖν τὴν τοῦ βασιλέως κουφότητα κατελάλουν λάθρα τοῦ ἀνδρὸς ὡς τυραννεῖν μελετῶντος.

diendi purgandique quod ad hostes ferebat itineris rationem iniit. armatos prius milites per angustias traiecit. metuente vero ex ipsa experientia praesentis difficultatis laborem, qui redeuntibus per tam impeditas semitas exantlandus superesset, iussit dux indigenas magno numero armatos asciis pone agmen sequi et per quemcumque saltum angustum aegre milites perruperant aperire virgultis excidendis complanandis ac dilatandis viis. quod videntes milites securo animo in hostes ibant. cum sic ad locum processisset, ubi castra erant hostilia, direxit aciem acrique praelio commisso praeclare vicit. moxque civitatibus eius tractus cunctis sub Romani ut prius foederis conditionem redactis, obsidibus acceptis et idoneis cuique loco praesidiis impositis, Dyrrachium revertit. quoniam vero piraticae ex Italia naves onerarias negotiatorum nostrorum depraedabantur, huic quoque malo remedium facere decrevit et sane ut decreverat fecit. armavit enim et immisit in classem piraticam triremes, quae multas Italicarum navium partim depresserunt, partim ceperunt. unde factum ut metu per Italiae littora vulgato grassationes latronum illinc prius erumpentium sisterentur.

4. Haec sic gesta digna honore ac praemiis erant. sed invidia non tulit opera talia viri optimi, verum in eum calumniatorum irritavit linguas loquentium pacem cum proximo suo, ut ait divinus David, mala autem in cordibus eorum. subrepentes igitur insidiose imperatoris levitati obtrectabantur clam

ὧν κινηθεὶς τοῖς λόγοις ἐκεῖνος τῶν αὐτῷ πιστοτάτων ἕνα (ὁ
Καππαδόκης οὗτος Εὐστάθιος ἦν) πρὸς τὴν Ἰλλυρίδα ἐκπέπομφε,
παραγγείλας αὐτῷ λάθρα τὰ περὶ τῶν μηνυθέντων ἐξακριβώσα-
σθαι. ἀπελθόντα δὲ τοῦτον μάλα ἀσμένως ὁ Βρυέννιος ὑποδέχε-
ται, καὶ τοσοῦτον αὐτὸν ᾠκειώσατο ὡς καὶ τὰ τοῦ δράματος αὐ-
τῷ ἀπαγγεῖλαι καὶ ὅτου χάριν πρὸς βασιλέως ἐπέμφθη. τούτων
P 71 δ' ἀκούσας ἐκεῖνος ἐδάκνετο τὴν ψυχὴν καὶ εἰς δέος ἐνέπιπτεν.
οὐ μέντοι καὶ πρὸς ὀργὴν ἐκινεῖτο, ἀλλ' ἐπεῖχε τέως καὶ ἐσκόπει
V 51 τί ποτ' ἂν δράσειεν. ἔτι δ' ἐν τούτοις ὄντος ὁ ἐκείνου αὐτάδελ-
φος ἐφοίτα πρὸς τὸ Βυζάντιον προσεχῶς ἀριστεύσας κατὰ Σκυ-
θῶν. ᾔτει οὖν ἐκ βασιλέως τῆς ἀριστείας τὰς ἀμοιβὰς τῷ λογο-
θέτῃ δι' ὄχλου γινόμενος. ὡς δὲ παρωρᾶτο καὶ κενὸς ἀπεπέμ-
πετο, ἐδυσφόρει μάλα καὶ ἠνιᾶτο. ἐπεὶ δὲ καὶ ὁ τοῦ Φλώρου
υἱὸς Βασιλάκης ἐκ Παφλαγόνων ἀφίκετο οἰόμενος καὶ αὐτὸς ἐκ
βασιλέως δωρεάς τινας σχεῖν (καὶ γὰρ ἦν ἀνὴρ ἀγαθὸς τὰ πολε-
μικά), ἀπετύγχανε δὲ καὶ οὗτος τῶν κατὰ σκοπὸν καὶ διὰ τοῦτο
B ἠνιᾶτο καὶ ἤσχαλλεν, ἐντυχόντες ἀλλήλοιν εἰς λόγους ἠλθέτην
ἄμφω καὶ πολλὰ κατεβόων τῆς τοῦ βασιλέως ἀνελευθερίας καὶ
τῆς τοῦ λογοθέτου σκληρότητος. εἰς τοσοῦτον οὖν αὐτοῖν τὰ τῆς
ἐντυχίας προῆλθον, ὡς καὶ ὅρκια δοῦναι καὶ λαβεῖν ἐπὶ τῷ σκέ-
ψασθαί τι σφῶιν συνοῖσον καὶ τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ, καὶ μέντοι καὶ
ἀνέκφορα τηρῆσαι τὰ βουλευθέντα. τὰ δὲ ἦσαν ἀποσκευάσασθαι
μὲν τὸν οὕτως ἀνελεύθερον καὶ ἀνοικονόμητον, καταστῆσαι δὲ εἰς

2. Καππαδόκης] V. Καππάδοκος. 18. ἀνελευθερίας] Ita P. pro ἐλευθερίας.

Bryennio tamquam imperium affectanti. quorum sermonibus motus ille unum ex sibi fidissimis (erat is Eustathius Cappadox) in Illyricum mittit, dato illi clam mandato inquirendi de rebus ad se delatis. hunc ad se profectum libentissime Bryennius excepit tantumque demeruit ut arcanum ei aperiret indicaretque cuius rei causa mitteretur ab imperatore. pupugit id vehementer viri animum et metu non parvo affecit, non tamen in iram accendit: tenuit enim se adhuc et deliberabat tantum quid ageret. dum in eo erat, frater eius Constantinopolim rediit re paulo ante bene gesta contra Scythas. petebat igitur ab imperatore pretium operae fortiter navatae frequenter id urgens apud logothetam. ut autem despiciebatur et dimittebatur vacuus, haud parum indignabatur et aegre ferebat. postquam autem et Flori filius Basilaces e Paphlagonia venit sperans et ipse ab imperatore munera, erat enim vir bello fortis, et spe frustratus ipse quoque est nec patientius repulsam tulit, convenientes ambo murmurabant invicem de illiberalitate imperatoris et logothetae duritie tantumque illo congressu sunt provecti, ut mutuo coniurarent consideraturos se quid utile ipsis et Romano imperio foret, interim autem in arcano habituros quae molirentur. haec autem erant: removere de solio ita illiberalem et male dispensantem opes imperii principem; impo-

τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν ἄνδρα πολλοῖς κομῶντα πλεονεκτήμασι, καὶ μὴ ὑπ' ἀνδρὸς ἐκτομίου οὕτω τοὺς στρατηγοὺς Ῥωμαίων ἐμπαίζεσθαι. ἐδόκει οὖν αὐτοῖν ὡς τάχιστα τὸν Βρυέννιον ἐξ Ἰλλυρίδος μεταπέμπεσθαι κἀκεῖνον ἀρχηγὸν τοῦ σκέμματος καθιστᾶν. C

5. Τούτων τοίνυν βεβουλευμένων ὁ μὲν Βρυέννιος Ἰωάννης οἴκαδε ἀπῄει, ὁ δὲ Βασιλάκης εἰς τὸ Βυζάντιον ἔμεινεν. οὔπω βραχὺς διῆλθε καιρός, καὶ τῶν βαρβάρων τις τῶν πελεκηφόρων, οἷς ἡ τῶν βασιλείων πεπίστευτο φυλακή, ἐν Ὀδρυσοῖς ἐφοίτα πρὸς τὴν πάλαι μὲν Ὀρεστιάδα καλουμένην νυνὶ δὲ Ἀδριανούπολιν· ὃς καταλύσας ἔν τινι πανδοχείῳ, ἐπειδὴ ἱκανῶς οἴνου ἀνεφορεῖτο, ἀπεφοίβαζε τὰ ἐντὸς ὡς πεμφθείη πρὸς τοῦ λογοθέτου δόλῳ μετελθεῖν καὶ ἀνελεῖν τὸν Βρυέννιον. μηνυθέντων δὲ τούτων τῷ Βρυεννίῳ ὁ βάρβαρος εὐθὺς ξυλλαμβάνεται καὶ πρὸς ἐξέτασιν D ἤγετο, καὶ εἴθ' ἑκὼν εἴτε ἄκων ξυνετίθετο ταῦθ' οὕτως ἔχειν. τὴν ῥῖνα οὖν αὐτοῦ προστάξας τμηθῆναι ὁ Βρυέννιος Ἰωάννης πρὸς τὸν ἀδελφὸν εὐθὺς ἐξέπεμψε γράμματα πρὸς ἀποστασίαν αὐτὸν ἐρεθίζοντα. διακομισθέντων οὖν πρὸς αὐτὸν τῶν γραμμάτων κατὰ τὸ Δυρράχιον, πλήρης ἦν ὁ ἀνὴρ φροντίδος οὐκ ἔχων ὅ τι καὶ δράσειε. τό τε γὰρ πρὸς ἀποστασίαν χωρῆσαι δεινὸν ᾤετο καὶ μεγίστων κακῶν αἴτιον, τό τε ἑαυτὸν εἰς προῦπτον κίνδυνον παραδοῦναι πάντων καταφρονήσαντα οὐκ ἀνδρὸς ἔκρινεν ἀγαθοῦ εἶναι καὶ συνετοῦ καὶ γενναίου. τούτοις παλαίων τοῖς

11. ἀνεφορεῖτο] ἐνεφορεῖτο?

nere vero Romano imperio virum aliquem virtutibus et rebus gestis eo loco dignum, nec diutius pati semivirum eunuchum sic Romanae militiae ducibus illudere. visum autem utrique est quam primum arcessendum ex Illyrico Bryennium et illum factionis suae principem constituere.

5. His ita decretis Ioannes Bryennius domum abit. Basilaces vero Byzantii substitit. non multo post quidam e barbaris securigeris, quibus palatii imperialis credita custodia est, in Odrysos venit ad civitatem olim quidem Orestiadem vocatam: nunc Adrianopolis dicitur. hic cum divertisset in stabulum publicum et multo mero se ingurgitasset, quae acceperat arcana palam aperuit, mitti se proclamans a logotheta ut dolo circumventum occideret Bryennium. ea cum indicata Bryennio essent, barbarus statim comprehenditur et tormentis admotus volens nolensque cogitur fateri rem ita habere. Ioannes Bryennius iussit huic nasum amputari statimque ad fratrem dat literas quibus eum ad rebellionem hortabatur. his Dyrrachium ad Nicephorum Bryennium perlatis plenus ille sollicitudine erat nesciens quid ageret. tunc enim rebellare grave putabat et maxima mala inde eventura providebat: rursus obiectare se manifesto periculo consiliis et indiciis quae undique afferebantur omnibus contemptis non iudicabat viri fortis et prudentis esse. his

λογισμοῖς διέμεινε μέχρι πολλοῦ, καίτοι συχνῶς ὑπὸ ἐπιστολῶν
ἐρεθιζόμενος ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ.
P 72 6. Ἀλλὰ τὰ μὲν κατὰ τοῦτον ἐν τούτοις ἦν. ὁ δὲ καῖσαρ
τὴν πρὸς θάνατον φερόμενον ὁρῶν τὸν υἱὸν καὶ τοὺς παῖδας αὐ-
τοῦ κομιδῇ νέους, ἔσπευδεν ὡς ἔοικεν ἐπίκουρον τῇ οἰκίᾳ ἐκείνου
εἰσαγαγεῖν, ἐκείνου τε πρὸς τοῦτο αὐτὸν παραθήγοντος καὶ τῆς
καλλίστης πασῶν γυναικῶν αὐτοῦ ὁμευνέτιδος, ἧς τῷ ἔξωθεν
κάλλει τὸ ἐντὸς ξυνεξέλαμπε κάλλος, καὶ τῇ περιφανείᾳ τοῦ γέ-
νους αἱ τῶν ἀρετῶν ἀγλαΐαι καὶ ἡ τῶν ἠθῶν κοσμιότης συνή-
B στραπτε. πατρόθεν γὰρ εἰς τὸν βασιλέα Βουλγάρων τὸν Σαμουὴλ
ἀνεῖλκε τὸ γένος, Τρωϊάννου θυγάτηρ οὖσα τοῦ ἐκείνου υἱέος,
μητρόθεν δὲ ἐς τοὺς Κοντοστεφάνους καὶ τοὺς Ἀβαλλάντας καὶ
τοὺς Φωκάδας τοὺς πάλαι περιφανεστάτους καὶ πλούτῳ πολλῷ
V 52 κομῶντας. αὕτη γοῦν ἡ συνέσει πασῶν γυναικῶν διαφέρουσα
οὐκ ἀνῆκε τὸν ἄνδρα παραθήγουσα ἀρωγὸν τῶν ἐκείνου παίδων
εἰσαγαγεῖν τινα, καὶ μέντοι καὶ γνώμην εἰσήνεγκεν ὡς μὲν συνε-
τωτάτην ὡς δὲ λυσιτελεστάτην. ἡ δὲ ἦν τὸ τὸν Κομνηνὸν Ἀλέ-
ξιον συνάψαι τῇ πρωτοτόκῳ τῶν θυγατέρων. τριῶν γὰρ θυγατέ-
C ρων ἀποδειχθέντες γεννήτορες τὴν μὲν νεωτέραν Θεοδώραν ἐκ
βρέφους αὐτὴν τῷ θεῷ προσανέθεντο καὶ τῷ καθαρῷ δι' ἀπα-
θείας νυμφίῳ προσήρμοσαν, ἀμφοῖν δὲ ταῖν ἄλλαιν ἐφρόντιζον,

21. ταῖν ἄλλαιν] V. ταῖς ἄλλαις.

fluctuans cogitationibus diu haesit, quamquam frequenter epistolis a fratre urgeretur.

6. Ac Bryennii quidem res hoc loco erant. Caesar vero morientem incurabili morbo filium videns filiolos aetate adhuc tenerrima relinquentem plures, cogitabat si quo modo posset labanti domui aliquem insinuare qui praesidio ipsi foret in dubiis fortunae casibus. ad hoc patrem Caesarem ipse Andronicus hortabatur. hoc idem apud virum et socerum urgebat pulcherrima mulierum uxor Andronici: cuius praecellenti formae corporis egregia virtus animi et claritati generis illustri laudatissima morum innocentia vitaeque officiorum constantia pari splendore respondebat. nam paternum quidem genus a Samuële ducebat Bulgarorum rege, e cuius filio Troïanno nata ipsa erat. materna vero ei prosapia referebatur ad Contostephanos, Aballantes, et Phocadas, familias olim illustrissimas opibusque praestantes. haec igitur non prudentia minus quam ceteris dotibus supra reliquas mulieres excellens nullum finem faciebat instigandi viri socerique ut defensorem infirmae puerorum aetati prospicerent inducerentque domum, nec rem designasse in genere contenta singillatim nominatimque monstrabat Alexium Comnenum, cui si darent coniugem primogenitam communium filiarum non illi solum uni puellae, sed fratribus praeterea eius sororibusque consulerent. tres porro filias susceperant, quarum minimam natu Theodoram ab ipsa prima infantia deo sacratam virginalibus nuptiis immaculato sponso coniunxerant. de aliis duabus

καὶ μᾶλλον τῆς ἤδη ῥηθείσης Εἰρήνης· καὶ γὰρ ἦν χαρίτων ἡ νεᾶνις ἀνάπλεως, ὥρᾳ τε σώματος διαλάμπουσα καὶ ἠθῶν ἀγλαΐαις. ὡς γοῦν ἡ ταύτης μήτηρ τὴν γνώμην εἰσήνεγκεν, ὅ τε καῖσαρ ἐπῄνει καὶ ὁ πρωτοβεστιάριος, ὁ κλεινός φημι Ἀνδρόνικος, ἥσθη καὶ μονονοὺ καὶ τῆς νόσου ἐπελανθάνετο. καὶ φοιτήσαντά ποτε πρὸς αὐτὸν τὸν Κομνηνὸν Ἀλέξιον ἰδίᾳ παραλαβὼν ἐπυνθάνετο εἰ βούλοιτο γυναικὶ συναφθῆναι· καὶ γὰρ ἔφθη ἀποβιοῦσα D ἡ πρώην τούτῳ συναρμοσθεῖσα θυγάτηρ τοῦ Ἀργυροῦ ἐκείνου ἀνδρὸς εὐγενοῦς καὶ πλούτῳ κομῶντος καὶ κτήσεως ὅτι πλείστης ὄντος δεσπότου. ὡς δὲ συντιθέμενον τοῦτον εὗρεν, εὐθὺς περὶ τοῦ κήδους ἀπήγγελλεν. ὁ δὲ ξυνετώτατος ὢν εἴπερ τις ἄλλος τῶν νέων ἥσθη μὲν τῷ ἀκούσματι, ἀνῆρτα δ' ὅμως τὰ περὶ τούτου τῷ θελήματι τῆς μητρός. ἐν ἀγῶσιν οὖν εὐθὺς ἅπας ὁ οἶκος τοῦ καίσαρος, τῆς καλλίστης πασῶν γυναικῶν διεγειράσης ἅπαν τὸ θεραπευτικὸν καὶ οἰκίδιον. οὔτε γὰρ τῷ βασιλεῖ P 73 πρόθυμον ἦν τὸ διὰ κήδους συναφθῆναι τῷ τούτου γένει τὸν Κομνηνόν, οὔθ' ἡ μήτηρ τούτου πρόθυμος ἦν ἀρχαίαν ἔχουσα τὴν δυσμένειαν πρὸς καίσαρά τε καὶ τὴν οἰκίαν τοῦ καίσαρος, ὅ τε μὴν τοῦ κρατοῦντος αὐτάδελφος ὁ Πορφυρογέννητος Κωνσταντῖνος σφόδρα φιλῶν τὸν γενναῖον Ἀλέξιον οὐ συνεχώρει τούτῳ τὸν γάμον ἀσπάσασθαι τὸν τῆς ἐκείνου ἀνεψιᾶς· ἦν γὰρ αὐτῷ ἀδελφὴ πρεσβυτέρα, Ζωὴ τὸ ὄνομα, ἣν ἐβούλετο τούτῳ συζεῦξαι. τοσούτων τοίνυν ὄντων τῶν ἐμποδίων οὐκ ἀνῆκεν ἡ συνε-

solliciti erant, maxime autem de modo memorata Irene. erat enim adolescentula gratiis affluens, forma pariter corporis et splendore morum fulgens. ut autem huius coniugii mentionem mater intulit, concurrerunt certatim in ea comprobanda Caesar et protovestiarius ipse, inclytus inquam Andronicus, qui quidem ea propositione tantum est gavisus ut paene morbi oblivisceretur. quare ventitantem ad se officii causa Comnenum Alexium cum privatim aggressus interrogasset, ecquid vellet uxorem ducere? (nam paulo ante vivere desierat quam is sibi nuper desponderat filia Argyri illius viri nobilis et pecunia possessionibusque omnis generis abundantis) ut autem assentientem invenit, cogitatam affinitatem aperuit. hic ille omnium prudentissimus iuvenis rem quidem valde probavit et propositione delectatus est, significavit tamen se pendere in hoc ex voluntate matris. magna hic occupatio facta est universae Caesaris domui, pulcherrima Andronici coniuge familiares omnes adhibente urgenteque ut pro se quisque contenderent in expediendo negotio non modicis difficultatibus impedito. nam neque imperatori placebat ei generi coniungi nuptiali necessitudine Comnenum, neque in hoc propendebat ipsius Comneni mater antiqua offensione a Caesare ac familia Caesaris abhorrens. praeterea frater imperatoris Porphyrogenitus Constantinus vehementer amans generosum Alexium non permittebat ipsi ut in nuptias cum fratris sui Caesaris nepte consentiret: erat enim ipsi soror natu grandior Zoë nomine, quam Alexio volebat uxorem dare. tot obstaculis destinatas Alexii cum Irene nu-

B τωτάτη πασῶν γυναικῶν, οὐδ' ἔδωκεν ὕπνον τοῖς ὀφθαλμοῖς
οὐδὲ νυσταγμὸν τοῖς βλεφάροις, οὐδὲ χρημάτων ἐφείσατο ἔστ'
ἂν τῷ καλλίστῳ τῶν νεανιῶν τὴν καλλίστην ἐμνηστεύσατο. ὁ μὲν
οὖν πατὴρ μετὰ τὴν μνηστείαν βραχύν τινα χρόνον ἐπιβιοὺς ἐτε-
λεύτα ἐπ' ἀγαθαῖς ταῖς ἐλπίσι τὴν φιλτάτην παῖδα καταλιπών.
ἀλλ' αὖθις νικᾶν ἐδόκουν οἱ πονηροί, καὶ ὁ γάμος εὖ παρετίθετο,
τῶν ἀρχῆθεν κακῶν ἐπεισερχομένων τὴν τοῦ βασιλέως ἁπλότητα·
οὕτω γὰρ ἐγὼ καλῶ τὴν ἐκείνου κουφότητα. ἀλλ' ὑπερενίκα
πάλιν τὰ τῆς προνοίας, καὶ τὰ τοῦ φθόνου ὡς σμῆνος ἐκ καπνοῦ
C ὑπεχώρει καὶ διελύετο, καὶ οἱ καλῶς μνηστευθέντες μετ' οὐ πολὺ
καὶ νυμφίοι ἀπεδείχθησαν κάλλιστοι. τὸν δὲ τρόπον ἐροῦμεν ἐπὶ
τὴν ἀρχῆθεν ἀκολουθίαν ἀναδραμόντες τοῦ λόγου.

7. Ὁ Βρυέννιος Ἰωάννης, οὗ πρὸ βραχέος ὁ λόγος ἐμνή-
σθη, ὁρῶν τὸν ἀδελφὸν ἔτι μέλλοντα καὶ ἀναδυόμενον καὶ δια-
V 53 δρᾶναι ὡς οἷόν τε σπεύδοντα ἢ εἰς ἀποστασίαν χωρῆσαι, δεῖν
ᾠήθη παρασκευάσαι τοῦτον καὶ ἄκοντα τοῦ ἔργου ἅψασθαι. τοὺς
προύχοντας τοίνυν πάντας τῆς πόλεως κοινωνῆσαι αὐτῷ τοῦ σκέμ-
D ματος πείσας καὶ τὴν Ἀδριανούπολιν ἅπασαν ὑπὲρ αὐτοῦ ποιησά-
μενος συχνῶς μετεκαλεῖτο τὸν ἀδελφόν. ἐπεὶ δ' ἀνθίστατο ταῖς
τούτου πράξεσιν ὁ Ταραχανειώτης, ἀνὴρ νέος μὲν ἔτι συνετώτα-
τος δ' εἴπερ τις ἄλλος καὶ φρονιμώτατος, καὶ πρὸς τὸν βασιλέα
καὶ τὸν λογοθέτην ἐπέστελλε ζητῶν ἐπικουρῆσαι διὰ στρατεύμα-

6. εὖ παρετίθετο] P. εὐθὺς παρῃτεῖτο. fort. ὑπερετίθετο.

ptias morantibus non remisit contentionem prudentissima mulier Irenes mater, nec dedit somnum oculis, nec dormitationem palpebris, nec denique pecuniis pepercit quoad pulcherrimo iuvenum pulcherrimam virginum copulavit, Alexio Irenem. ac pater quidem virginis post celebrata sponsalia brevi superstes spatio decessit in bonis spebus carissimam filiam relinquens. sed rursus vincere videbantur mali: et consensus in hasce nuptias recta recusabatur, pravis hominibus ut dudum solebant imperatoris simplicitati denuo in suum quaestum obrepentibus. simplicitatem voco quae levitas forte melius diceretur. verum ad extremum superavit providentia, et omnes illi ab invidia structi apparatus sic evanuerunt, ut solent admoto fumo apes fugere. et qui sponsalia celebraverant postmodum legitimis rite nuptiis sunt coniuncti. quomodo id contigerit postea dicetur, ubi hunc sermonem resumemus.

7. Ioannes Bryennius, cuius paulo superius facta est mentio, videns fratrem cunctantem et tergiversantem ac omni ope vitare cupientem ne in defectionem et rebellionem implicaretur, decrevit sibi efficiendum ut omnino is adigeretur quantumvis invitus rem capessere. cum igitur cives suos Adrianopolitas universos primoribus prius sibi devinctis in suam sententiam traxisset, crebro invitabat et accersebat fratrem, interposito nomine patriae communis ipsum ad summum honorem concorditer vocantis. obstabat vero his eorum coeptis Tarachaniotes, iuvenis ille quidem sed prudens si quisquam alius et solers maxime. hic ad imperatorem atque ad logothetam literis datis

τος, ὡς δυνηθῆναι τὴν ἀνάψασαν ἤδη ἀποστασίαν καθελεῖν. οὗτοι δὲ εἴτ' ἀποροῦντες στρατιωτῶν εἴτ' ἀμελῶς πρὸς τὸ ἔργον διατιθέμενοι οὐδεμίαν αὐτῷ βοήθειαν ἀπεπόμφασιν. ἐφ' ἱκανὰς ἡμέρας οὖν ἀντισχὼν ὡς ἑώρα ὁμοφρονήσαντας ἅπαντας καὶ ἑαυτὸν εἰς κίνδυνον προὖπτον καταστάντα, μικρὸν ἐνεδίδου τῆς πολλῆς P 74 ἐνστάσεως, καὶ τῆς Βρυεννίων μητρὸς τῆς κουροπαλατίσσης Ἄννης διὰ κήδους συνάψαι τοῦτον τοῖς παισὶ μηνυσάσης ξυγκατετίθετο, καὶ τὴν τούτου ἀδελφὴν Ἑλένην κάλλει τε διαλάμπουσαν καὶ κοσμιότητι τῶν ἡλίκων πασῶν ὑπερφέρουσαν κατεγγυᾶται τῷ τοῦ ἀδελφοῦ Νικηφόρου υἱῷ, καὶ οὕτω τούτοις συνάπτεται.

8. Ὁ δὲ βασιλεὺς Μιχαὴλ ἀγνοήσας οἶμαι τὰς μεταξὺ τοῦ Βρυεννίου καὶ τοῦ Βασιλάκη συμβιβάσεις καὶ τὰ ὅρκια, δοῦκα τὸν Βασιλάκην τῶν Ἰλλυριῶν ἐξαπέστειλε, παραγγείλας αὐτῷ εἰ οἷόν τε κατασχεῖν τὸν Βρυέννιον καὶ δεσμώτην τοῦτον ἐκπέμπειν B πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν. ἀπαγγελθέντος δὲ τούτου τῷ Βρυεννίῳ, δεῖν ᾠήθη μηκέτι μένειν, ἀλλ' ἐξορμᾶν καὶ οἴκαδε ἀπιέναι. ἐξῄει οὖν ὀλίγην τινὰ μεθ' ἑαυτοῦ ἐπιφερόμενος δύναμιν. ἐπεὶ δὲ καὶ ὁ Βασιλάκης πρὸς τὸ Δυρράχιον ἐπειγόμενος ἐκεῖ καταλαβεῖν τὸν Βρυέννιον ἔσπευδε, συνέβη τούτους ἀπαντῆσαι περὶ Θεσσαλονίκην τοῦ Βασιλάκη προκατειληφότος τὸ ἄστυ. ὃς ἰδὼν τὸν Βρυέννιον βραχεῖαν ἐπιφερόμενον δύναμιν καὶ κατὰ πολὺ τῆς ἐκείνου ἐλάττονα, τῶν ὁρκίων ὥσπερ ἐπιλαθόμενος καὶ

2. εἴτ' ἀμελῶς] Ita P. pro ὄντ' ἀμελῶς.

saepius exposuit rem omnem mitti copias exposcens, quae tumescentem iam et mox erupturam mature coniurationem opprimerent. illi autem sive milites ad manum non haberent, sive rem negligerent, nullum ipsi auxilium miserunt. perseveravit tamen in fide sic desertus diebus aliquot. sed postea cum denique videret consentientes contra universos seque in praesenti periculo stare paulum remisit de vehementia prioris studii adeoque agi secum de compositione passus est, ut etiam audiret Bryenniorum matrem curopalatissam Annam annueretque petenti ne filiis suis coniungi affinitate recusaret. itaque ille suam sororem Helenam pulcritudine modestia virtutisque fama aequalibus cunctis antistantem despondet fratris Nicephori filio, et sic in horum partes palam transit.

8. At imperator Michaël ignorans opinor conventiones quae inter Bryennium et Basilacem intercedebant ducem Illyriorum Basilacem mittit, mandans ei ut si fieri posset, Bryennium caperet et vinctum Constantinopolim deducendum curaret. quod cum Bryennio indicatum esset, non putavit is sibi amplius cunctandum, sed erumpendum statim et petendam patriam. ibat igitur exiguis comitantibus copiis. cum autem Basilaces Dyrrachium festinans ibi reperire Bryennium cuperet, contigit eo iam egresso ambos sibi ad Thessalonicam occurrere, Basilace praeoccupante civitatem, qui ut animadvertit paucas infirmasque copias Bryennio adesse multoque suis infe-

C *τῶν πρὸς τὸν ἐκείνου αὐτάδελφον συνθηκῶν ἐξώρμησε κατ᾽ αὐτοῦ. γενναίως δὲ τὴν τούτου ὁρμὴν ὑποστάντος τοῦ Βρυεννίου καὶ πολλοὺς τῶν αὐτοῦ καταβαλόντος εἰς φυγὴν τέτραπτο καὶ τῆς πόλεως ἐντὸς συνεκλείετο. ἐκεῖθεν οὖν πρέσβεις ἐκπέμψας ᾔτει ἀνανεωθῆναι σφίσι τὰς τοῦ ἀδελφοῦ συνθήκας τε καὶ τὰ ὅρκια. κἀκεῖνος αὐτὸν ὑποδέχεται μάλα ἀσμένως καὶ τὰς ξυμβάσεις ἐκύρου. ἀλλ᾽ ὁ μὲν ἥπτετο τῆς πρὸς Ἀδριανούπολιν, ὁ ἀδελφὸς δὲ ἀπήντα μετὰ πλείστης ὅτι δυνάμεως. Μακεδόνων τε γὰρ καὶ Θρᾳκῶν τὰς τάξεις ἁπάσας εἶχε μεθ᾽ ἑαυτοῦ ἅμα λοχαγοῖς καὶ φαλαγγάρχαις καὶ αὐτοῖς δὴ τοῖς στρατηγοῖς. καὶ οἱ ἄρχοντες*
D *δὲ τῶν πόλεων ξυνῆσαν αὐτῷ ἅπαντες, κἀκεῖνος ἅπαντας χαριέντως ὑπεδέχετο· καὶ γὰρ ἦν προσηνὴς ὁ ἀνὴρ καὶ εὐόμιλος εἴπερ τις ἄλλος. τότε μὲν οὖν στρατοπεδευσάμενοι ἀριστεῦσαι παρεσκευάζοντο. ἀλλὰ τῷ Βρυεννίῳ Ἰωάννῃ ἠρεμεῖν οὔτι δέον ἐδόκει οὐδ᾽ ἀναβαλέσθαι τὸν καιρόν. ἐπιφερόμενος οὖν μεθ᾽ ἑαυτοῦ τὰ τῆς βασιλείας παράσημα ἠνάγκαζε τὸν ἀδελφὸν ταῦτα περιβα-*
V 54 *λέσθαι. ἐκείνου δὲ ἀναδυομένου καὶ σκέψασθαι περὶ τούτου ζητοῦντος, αὐτὸς ἀνέπειθε πάντας εἰ οἷόν τε τὸν ἄνδρα βιάσασθαι. ἐνίκα δ᾽ ὅμως ἐκείνου τὸ σταθηρὸν τῆς γνώμης· ἀπεφαίνετο γὰρ ἐς νέωτα συναθροίζειν ἄρχοντάς τε καὶ στρατηγοὺς ἅμα καὶ λοχα-*
P 75 *γούς, καὶ βουλὴν προθεῖναι. καὶ ζητῆσαι κοινῇ τὸ πᾶσι συμφέρον. κατὰ μὲν αὐτὴν ἡμέραν ἐκείνην οὕτω κατεύνασε τὴν τοῦ*

8. *γὰρ*] Hoc addidit P. 20. *ἅμα καὶ*] *καὶ* addidit Bekker. 21. *προθεῖναι*] V. *προσθῆναι*.

riores, oblitus subito iurisiurandi et foederum cum eius germano ictorum hostiliter in eum impetum fecit. sed Bryennio fortiter resistente et multos e Basilaceanis occidente, ad extremum ipse Basilaces in fugam vertitur et intra urbem circumcluditur. unde legatis missis pacem orat veniamque renovarique inter ipsos postulat conventiones pacis, quas prius ipse cum eius fratre iuramento firmaverat. annuit valde libenter Bryennius et foedus cum Basilace sancit. sicque iter capessit Adrianopolim versus: quo itinere fratrem habuit obvium cum maximo exercitu. Macedonum enim et Thracum legiones omnes habebat secum cum centurionibus et tribunis ipsisque ducibus. principes quoque civitatum una omnes aderant: ipse porro universos comiter excipiebat, erat enim congressu humanus si quis alius. omnes illi autem tunc armati et pransi parati ad rem bene gerendam erant. quare Ioanni Bryennio nequaquam visum esse cunctandum aut negligendam occasionem. adiit ergo fratrem ferens secum insignia imperii induereque illa ipsum urgebat. cum autem adhuc ille frustraretur et tempus ad deliberandum posceret, persuasit Ioannes cunctis militibus et ducibus, ut qua quisque posset illum impellerent et cogerent ad assentiendum. vicit adhuc tamen viri constantia tam vividum impetum instantium, obtinuitque moram in diem posterum, quo, ut aiebat, congregatis ducibus et tribunis disquireret quid facto esset opus quidque in commune expediret. et diem quidem illam lucro apposuit consopito interim

ἀδελφοῦ τε καὶ τῶν ἀρχόντων ὁρμήν. ἀλλά τι ξυμπεσὸν ἔπεισε τοῦτον τῇ ἐπιούσῃ καὶ ἄκοντα ὑπεῖξαι τῷ τούτων θελήματι.

9. Τῆς γὰρ Τραϊανουπόλεως στρατοπεδευσάμενοι εὔνοιαν φυλάξαι πρὸς τὸν κρατοῦντα βουλόμενοι τὰς πύλας τῆς πόλεως ἀπεκλείσαντο καὶ ἐπὶ τὰς ἐπάλξεις ἀνῄεσαν φρουροῦντες δῆθεν τὴν πόλιν. πυθόμενοι δὲ τοῦτο πολλοὶ τῶν στρατιωτῶν ἐξέθεον ὡς πρὸς τὴν θέαν ἄοπλοι, οἱ δὲ τῆς πόλεως ὠνείδιζόν τε τοὺς ἐπιόντας καὶ εἰς ἀπιστίαν ἀπέσκωπτον, καὶ οἱ ἐκτὸς ἀντωνείδιζον. B εἶτα καὶ ἀκροβολισμοῖς τοῖς διὰ σφενδόνης κατ' ἀλλήλων ἐκέχρηντο. τούτου τοίνυν ἀπαγγελθέντος εἰς τὸ στρατόπεδον ξυνέθεον πλείονες· οἱ δὲ καὶ κλίμακα ἐσχεδίαζον τὴν πόλιν αἱρήσειν αὐτοβοεὶ ἀπειλοῦντες. φθάσαντος δὲ τοῦ λόγου καὶ πρὸς τὸν Βρυέννιον δεινὸν ᾤετο εἰ αὐτοῦ μέλλοντος ἔτι καὶ ἀναδυομένου πρὸς τὴν τυραννίδα οἱ στρατιῶται τὰ τῆς τυραννίδος ἐνδείξονται, καὶ ταῦτα εἰς πόλιν ἄνδρας φέρουσαν ἀγαθούς, καὶ ἐκ πρώτης ὅ φασι βαλβῖδος ἐμφυλίῳ αἵματι τὰς χεῖρας μιανοῦσιν. εὐθὺς οὖν ἐξέπεμπε τοὺς ἀπείρξοντας τὴν ὁρμὴν τῶν στρατιωτῶν, οἳ C φθάσαντες πρὸ τοῦ εἰς μέγα τὴν μάχην ἐξάψαι τὰς ὁρμὰς ἐνεχαίτισαν αὐτῶν. οὗ γενομένου ἐδόκει ἀποχρῶσαν φυλακὴν ἔγγιστα τῶν τειχῶν τῆς πόλεως καταλειφθῆναι, μή πως νυκτὸς ἐκδραμόντες τινὲς τῆς πόλεως τὸ στράτευμα θορυβήσωσιν. ὡς δὲ καὶ τοῦτο

3. στρατοπεδευσάμενοι] Fort. οἱ ἐνστρατοπεδευσάμενοι. Cod. στρατοπεδευσάμενον, quod corr. P. 12. τὸν Βρυέννιον] P. αὐτὸν τόν.

fratris et principum impetu. ceterum aliquid postridie contigit quo plane coactus est quantumvis invitus voluntati eorum acquiescere.

9. Hoc tale quiddam fuit. praesidiarii civitatis Traianopolis officium et fidem praestare imperatori cupientes portas urbis clauserunt insederuntque murorum pinnas tamquam propugnaturi civitatem. hoc audito multi e militibus Bryennii studio visendi rem novam inermes accurrerunt. Traianopolitani vero milites in sic accedentes convicia iaciebant infidelitatem increpantes. Bryenniani porro et ipsi exprobrabant inclusis, et post verba saxa utrimque mittebantur: sicque bellum velitationibus fundarum inchoabatur. hoc ergo in castra nuntiato concurrerunt plures, quorum et aliqui scalas expedierunt, tamquam mox aggressuri vi aperta civitatem et primo clamore se capturos minantes. hoc tumultu ad Bryennium perlato grave illi nec tolerandum videbatur ut se adhuc de sumptione imperii cunctante milites eius sic pro eo tamquam imperatore declarato pugnarent, et in eam urbem pugnarent quae virorum fortium foecunda est ac sic a primis (quod aiunt) carceribus civili sanguine macularent manus. statim igitur misit qui militum impetus revocarent. missi ad hoc satis mature adfuerunt. cum enim certamen nondum valde incaluisset, represserunt ruentes. quo facto visum Bryennianis est satis fore si prope muros civitatis militares excubiae ponerentur, ne si forte per noctem erumperent Traianopoli quidam tumultum in castris cierent.

τετέλεστο, ὁ τοῦ βασιλειῶντος ἤδη Νικηφόρου υἱὸς ὁ πατρίκιος
Βρυέννιος, ἄρτι τὴν παιδικὴν ἡλικίαν ὑπερελάσας καὶ μειράκιον
D *ὢν θυμοειδὲς καὶ γενναῖον, τοὺς συνηλικιώτας παραλαβὼν (ἤστην*
δὲ τούτω ὁ Κατζαμούντης καὶ ὁ Κουρτίκης Βασίλειος, ὃν καὶ
Ἰωαννίκιον ἐκάλουν) ἀπήει παιδιᾶς χάριν πρὸς τοὺς τὴν ἔξω τῆς
πόλεως πεπιστευμένους φρουρὰν στρατιώτας, καὶ ἀγρυπνοῦντας
ἅπαντας ἐκείνους εὑρὼν ἐπαίνων ἠξίου, καὶ παρελθὼν αὐτοὺς
πλησίον τῆς πόλεως γέγονε καὶ περιήει ἀγχοῦ τῶν τειχῶν τὴν τῆς
πόλεως περισκοπῶν φυλακήν. ὡς δ' ὑπνώττοντας ἅπαντας τοὺς
ἔνδον φυλάττοντας κατεμάνθανεν, ὑποστρέφων ταῖς σχεδιασθεί-
σαις ἐντετύχηκε κλίμαξι. καὶ ταύτας ἆραι προστάξας τοῖς ἑπομέ-
νοις τῷ τῆς πόλεως τείχει προσήρεισε καὶ πρῶτος αὐτὸς ἀνήει ὡς
ἐπὶ τὰς ἐπάλξεις. ξυνείποντο δέ οἱ καὶ οἱ λοιποί. εὑρόντες δὲ
P 76 *τοὺς φύλακας βαθέως ὑπνώττοντας καὶ μηδέν τι τῶν δρωμένων*
προαισθομένους, τὰ ξίφη γυμνώσαντες περιέστησαν αὐτοῖς ἀφυ-
πνιζόν τε καὶ βασιλέα Ῥωμαίων τὸν Νικηφόρον εὐφημεῖν ἐκέλευον.
τῷ γοῦν αἰφνιδίῳ καταπλαγέντες οὗτοι καὶ οἷ κακῶν εἰσι συναι-
σθόμενοι οἱ μὲν ἀπὸ τῶν τειχῶν σφᾶς αὐτοὺς κατεκρήμνιζον, οἱ
δὲ τὸ κελευσθὲν ἐποίουν βραχείᾳ καὶ διακεκομμένῃ φωνῇ· διέ-
κοπτε γὰρ αὐτοῖς τὰς φωνὰς ὁ φόβος. οἱ δὲ τῆς πόλεως οἰκήτο-
V 55 *ρες αἰσθόμενοι τὸ συμβάν, ὑπειληφότες τὴν πόλιν ἤδη πᾶσαν*
ἑαλωκέναι, συνέθεον ἅπαντες, οὐ πρὸς ὅπλα χωροῦντες οὐδὲ

3. *ἤστην δὲ τούτω*] Cod. *ἦσθη δὲ τοῦτο.* P. *ἦσαν δὲ οὗτοι.*
8. *ἀπήει*] Cod. *ἀπείην.* corr. P. 20. *φόβος*] Ita P. pro *λόγος.*

hoc loco res erat cum Nicephori iam regnaturientis filius patricius Bryennius vixdum puerilem supergressus aetatem adolescentulus naturae ardentis et generosum spirans, aequalibus pueris secum assumptis; hi autem erant, Catzamuntes et Curtices Basilius, quem et Ioannicium vocabant: abit quasi ludi causa ad excubitores contra civitatem ut dictum est dispositos, et omnes quidem illos vigilantes inveniens laudibus affecit ultraque progrediens propinquavit muris urbis gyransque circum e vicino explorabat ecquid ibi ad custodiam vigilaretur. ut autem non dubiis argumentis perspexit plane omnes qui murum obtinebant obdormivisse custodes reversus retro ad suos et scalis prius paratis temere repertis eas tolli iussas a comitibus muro civitatis admovet primusque ipse conscendit sequentibus reliquis. cum muri superiora tenuissent, reperiunt profunde dormientes milites, ne tunc quidem quidquam eorum quae fierent sentientes, quos circumsteterunt ensibus strictis et repente excitatos Nicephorum Bryennium Romanum imperatorem acclamare iusserunt. circumventi illi necopinato casu et ubi malorum essent sentientes partim e muro praecipites se demiserunt, partim quod iubebantur fecerunt exili et fracta voce: non enim constanter eos et fortiter metus quo turbabantur sinebat. at cives urbis admoniti strepitu primo et civitatem iam universam captam existimantes concurrerunt omnes, non ad arma, neque defensandi studio, quarum rerum tempus praeteriisse arbitrabantur, nec spei

ἀμύνειν σπεύδοντες (ἤδη γὰρ ἀπεγνώκεισαν), ἀλλὰ μίαν ἡγούμε- B νοι σωτηρίας ὑπόθεσιν τὸ βασιλέα Ῥωμαίων ἀναγορεῦσαι τὸν Βρυέννιον. εὐθὺς οὖν τοῦτο ἐγένετο, καὶ πάντες ἀνευφήμουν καὶ πρὸς τοὺς ἄνω τῶν τειχῶν τὰς χεῖρας ἐκτείνοντες ἱκέτευον σώζειν τὴν πόλιν. τῆς γοῦν κραυγῆς ἰσχυρᾶς γενομένης τὸ στρατιωτικὸν ἅπαν συνέθεον πρὸς τὴν πόλιν, προσεπειρῶντο δὲ τῶν κλιμάκων ἀναβαίνειν ἐπὶ τὰ τείχη. ἀλλ' ὁ τοῦ Βρυεννίου υἱὸς κατέσχεν αὐτοὺς τῆς ὁρμῆς, κελεύσας κάτωθεν ἱσταμένους συνεφάπτεσθαι τοῖς ἐντὸς τῆς εὐφημίας.

10. Τοῦτον μὲν οὖν τὸν τρόπον ἡ Τραϊανούπολις πρώτη C τὸν Βρυέννιον βασιλέα Ῥωμαίων ἀνευφήμησεν. ἕωθεν δὲ τὸ στρατιωτικὸν ἅπαν ἅμα στρατηγοῖς τε καὶ λοχαγοῖς συναθροισθὲν περὶ τὴν τούτου σκηνὴν ἐβιάζοντο τοῦτον τήν τε ἁλουργίδα περιθέσθαι καὶ τὰ κοκκοβαφῆ ὑποδήσασθαι πέδιλα. ὁ δ' ὀψὲ καὶ μόλις εἴξας τῇ τούτων βίᾳ ταῦτα περιεβάλλετο καὶ βασιλεὺς Ῥωμαίων ἤδη ἀνηγόρευτο. ἄρας οὖν ἐκεῖθεν ἐπὶ τὴν Ἀδριανούπολιν ἐχώρει, καὶ παριόντα τοῦτον αἱ πόλεις καὶ αἱ κῶμαι ἅπασαι ἀνευφήμουν. φθάσαντες δὲ τὴν πόλιν περιχαρῶς οἱ τῆς πόλεως ὑπεδέχοντο ἅπαντες. ὁ δὲ ἐπὶ τὸν ναὸν φοιτήσας τῆς θεομήτορος καὶ τῇ D μητρὶ τοῦ θεοῦ τὰ χαριστήρια θύσας οἴκαδε ἐπανέζευξε καὶ περὶ τῶν ἑξῆς ἐβουλεύετο, καὶ στρατηγοὺς καὶ ἄρχοντας ἅπαντας εἰς ἐκκλησίαν ἐκάλει καὶ βουλὴν προυτίθει, εἰ δέον ἐστὶν ἀποπειρᾶσθαι

6. τῶν κλιμάκων] διὰ τῶν κλιμάκων? 14. ὑποδήσασθαι] V. ὑποδύσασθαι.

quidquam superesse: sed unam salutis viam superesse autumantes, si Bryennium Romanorum imperatorem salutarent. hoc igitur statim factum est, et per civitatem increbescebant voces Bryennium imperatorem ingeminantium moxque manus protendentium muros versus ad Bryennianos ut putabant milites cuncta obtinentes et servari civitatem parcique obnoxiis orantium. talia vociferantium clamor ad castra pervenit excivitque milites, qui magno impetu in civitatem ruentes scalis nitebantur superare muros: sed eos id facere vetuit Bryennii filius, mandans ut potius infra stantes coniungerent voces cum civibus intus Bryennium imperatorem acclamantibus.

10. Per hunc modum Traianopolis prima civitatum imperatorem acclamavit Bryennium. mane vero proxime secuto universus exercitus cum tribunis et ducibus congregatus circa Bryennii tabernaculum cogebant ipsum et purpuram induere et rubra calceamenta, principatus insigne, sumere: ille autem tarde et aegre tandem victus instantia illorum acquievit et salutari se imperatorem passus pro tali se gessit. iter hinc igitur Adrianopolim versus pronuntiavit. quo itinere urbes et oppida obvia eum ut imperatorem alacritate magna recipiebant. Adrianopoli praesertim, ubi eo pervenit, exceptus est ab omnibus gratulatione ac gaudio ingenti. ille autem recta tetendit in templum deiparae nec nisi gratiis ibi prolixe actis matri dei, domum abiit. ubi consilia habebat deliberans de his quae sibi deinceps agenda essent. inter ea hoc praecipuum, quod ducibus ac principibus omnibus vocatis disceptan-

τοὺς τῆς μεγαλοπόλεως. ἐδόκει δὲ πᾶσι μὴ αὐτίκα χωρεῖν αὐτὸν μετὰ παντὸς τοῦ στρατεύματος ἐπὶ τὸ Βυζάντιον, ἀλλ' ἐκπέμπειν τινὰ τῶν στρατηγῶν μετὰ δυνάμεως ἀποχρώσης, ἅμα τε καὶ πρέσβεις πρὸς τὸν κρατοῦντα περὶ εἰρήνης τε καὶ δικαιοπραγίας. P 77 ἐκπέμπειν δὲ καὶ πρὸς τοὺς ἐν τέλει πάντας χρυσοσημάντους γραφὰς πλήρεις οὔσας ὑποσχέσεων τιμῶν τε καὶ δωρεῶν μεγίστων, καὶ οὕτω τῆς γνώμης τούτων ἀποπειρᾶσθαι.

11. Τούτου γοῦν δόξαντος ὁ Βρυέννιος τὸν οἰκεῖον ὅμαίμονα τὸν μάγιστρον Ἰωάννην κουροπαλάτην τιμήσας καὶ δομέστικον τῶν σχολῶν ἀποδείξας μετὰ δυνάμεως ἀποχρώσης ἐξέπεμπε, δοὺς αὐτῷ καὶ τῶν ἀρχόντων μοῖραν οὐκ ἐλαχίστην. ὁ δὲ τὰς B δυνάμεις ἀναλαβὼν ἀπῄει πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν. ξυνείπετο δὲ καὶ Σκυθῶν οὐκ ἐλαχίστη τις δύναμις, οὐ τῶν ξένων καὶ μισθοφόρων ἀλλὰ τῶν πρὸ πολλοῦ αὐτομολησάντων ὑπὸ τὴν βασιλείαν Ῥωμαίων. φθάσας οὖν ὁ δομέστικος τῶν σχολῶν ἐγγὺς τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐστρατοπέδευε καὶ ἀπεπειρᾶτο ταύτης. καὶ οἱ ἐντὸς ἅμα μὲν δι' ὀργῆς ἄγοντες τὸν κρατοῦντα καὶ τὸ γενV 56 ναῖον καὶ σταθηρὸν τοῦ Βρυεννίου γινώσκοντες, ἣν ἐντὸς ἔκρυπτον εἰς ἐκεῖνον εὔνοιαν ἀνεκάλυπτον ἤδη. ἀλλὰ τὸ δαιμόνιον ἀντωπῆσαν τὴν πάντων εὔνοιαν ταχέως εἰς τὸ δύσνουν μετέστρεψε C κατά τινα συντυχίαν τοιάνδε.

1. τοὺς τῆς] P. τῶν τῆς.

dum proposuit: ecquid expediret tentari armis regiam civitatem. visum autem cunctis est non convenire ipsum statim cum exercitu universo ire adversus Byzantium, sed mittere illo ducem aliquem cum idonea parte copiarum, et simul legatos de pace et aequa compositione tractaturos cum potente rerum, aliosque conventuros singillatim omnes illos qui magistratus gerunt, aut alioqui dignitate eminent ostensurosque ipsis diplomata bullis aureis munita, promissiones honorum donorumque maximorum continentia, quo sic tentarentur, ecquid in partes trahi possent.

11. His ita decretis Bryennius intimum consanguineum suum magistrum Ioannem curopalatem honore auctum et domesticum scholarum declaratum mittit cum eo numero militum qui sufficere ad scopum posset addiditque non exiguam ducum ac principum manum. quibus ille copiis assumptis recta Constantinopolim tendebat, sequente praeterea ipsum Scytharum non parvo exercitu, non e peregre profectis et stipendiariis, sed ex iis qui non multo ante a popularibus suis ad Romanam dominationem sponte transfugerant. cum ergo pervenisset domesticus scholarum prope Constantinopolim, castra munivit et tentabat civitatem non multum abhorrentem ab eo recipiendo. nam et in ea plerique civium odio et ira praeoccupati adversus imperatorem erant et generositatem sibi notam constantiamque Bryennii reputantes trahebantur in eum tanto studio ut iam a significationibus externis favoris in eum sui non temperarent. sed fatale quoddam ne res procederet impedimentum obstitit, quo benevolentia civitatis in Bryennium prona acerbo repente odio commutata est. casum uti contigit referam.

12. *Τοῦ δομεστίκου τῶν σχολῶν ἀντικρὺ τῶν ἐν Βλαχέρναις παλατίων στρατοπεδεύσαντος περὶ τὸν τόπον ὃν καλοῦσι Κοσμίδιον, ἐν ᾧ καὶ ναὸς ἐπ᾽ ὀνόματι τῶν θαυματουργῶν Ἀναργύρων ἵδρυται μέγιστός τε καὶ κάλλιστος καὶ φρούριον ᾠκοδόμηται, τινὲς τῶν τοῦ θητικοῦ, ἔτι γε μὴν καὶ τῶν τοῦ στρατιωτικοῦ τοῦ χάρακος ὑπεκθέοντες διέβαινόν τε τὴν γέφυραν καὶ καταντικρὺ τῆς πόλεως ἐν τοῖς τοῦ Στενοῦ φοιτῶντες μέρεσιν ἀφορμῆς δῆθεν τῆς τῶν ἀναγκαίων συγκομιδῆς διαρπάζειν τὰ προστυχόντα* D *ἐβούλοντο. τῶν δ᾽ οἰκητόρων φθασάντων πάντα ἐντὸς συγκομίσαι τῆς πόλεως οἱ ἐκδραμόντες, ἐπεὶ κενὰς τὰς οἰκίας λαφύρων ἑώρων, θυμοῦ τε ἐνεπίμπλαντο καὶ πυρπολεῖν αὐτὰς ἐπεχείρουν. ἀλλὰ τοῦτο αἰσθόμενος ὁ δομέστικος τῶν σχολῶν ἀπέστειλε διὰ τάχους τοὺς εἴρξοντας αὐτοὺς τῆς ἀτάκτου ὁρμῆς καὶ τὸ πῦρ κατασβέσοντας. εἰς οὐδὲν δ᾽ αὐτῷ τὰ τῆς ὁρμῆς κατέληξε, τοῦ πυρὸς εἰς μέγα ἀρθέντος καὶ πᾶν τὸ παρατυχὸν καταφλέγοντος. ξυνέβη γοῦν ἐκ τούτου πολλὰ τῶν καλλίστων προαστείων πυρποληθῆναι. τοῦτο τὸ ἔργον εἰς θυμὸν τοὺς πολίτας διήγειρε καὶ* P 78 *τὴν εὔνοιαν τούτων μετέστησεν. ἀπογνοὺς τοίνυν ὁ τῶν ταγμάτων ἔξαρχος τοῦ πειθοῖ τὴν πόλιν παραστήσασθαι πρὸς πολιορκίαν ἐχώρει.*

13. *Ὁ δὲ τηνικαῦτα κρατῶν τῆς τῶν κατὰ τὴν χέρσον τειχῶν φρουρᾶς ἐπέστησε φύλακας τόν τε οἰκεῖον ὁμαίμονα Κων-*

7. ἀφορμῆς] ἐξ ἀφορμῆς?

12. Domestico scholarum e regione palatii Blachernarum castra habente circa locum quem vocant Cosmidium, ubi et templum in nomine sanctorum Cosmae ac Damiani erectum est maximum atque pulcherrimum iuxtaque arx adstructa, quidam e servili genere lixarum aut e gregariis militibus vallo procurrentes traiecerunt pontem et ex adverso civitatis per oram angustissimo divisam freto cursabant studio ac necessitate corradendi res opportunas et rapiendis obviis quibusque se accingebant. quoniam vero qui illic habitabant iam antea sua omnia intra civitatem transtulerant, ubi nihil isti temerarii cursores supellectilis aut praedae intra domos repererunt, irati subiicere ignem parabant. sed hoc sentiens domesticus scholarum misit statim qui revocarent a vecordi coepto et ignem exstinguerent. at hi serius advenerunt incendio iam invalescente alteque sublato et obvium quidvis consumente. per hunc errorem contigit speciosissima quaeque pulcherrimi suburbii flammis deformari. id vero civibus Constantinopolitanis perindignum visum eorum odia in Bryennii partes movit favoremque priorem omnem ac benevolentiam exstinxit. cuius novae invidiae indiciis videlicet erumpentibus desperans dux exercitus adduci posse ad suas partes persuasione civitatem vim experiri constituit et ad oppugnationem se accingebat.

13. Interim imperator muris ad mediterranea obiectis firma praesidia imposuit, ducibus praefectis proprio fratre Constantino Porphyrogenito et

τοὺς τῆς μεγαλοπόλεως. ἐδόκει δὲ πᾶσι μὴ αὐτίκα χωρεῖν αὐτὸν μετὰ παντὸς τοῦ στρατεύματος ἐπὶ τὸ Βυζάντιον, ἀλλ' ἐκπέμπειν τινὰ τῶν στρατηγῶν μετὰ δυνάμεως ἀποχρώσης, ἅμα τε καὶ πρέσβεις πρὸς τὸν κρατοῦντα περὶ εἰρήνης τε καὶ δικαιοπραγίας. P 77 ἐκπέμπειν δὲ καὶ πρὸς τοὺς ἐν τέλει πάντας χρυσοσημάντους γραφὰς πλήρεις οὔσας ὑποσχέσεων τιμῶν τε καὶ δωρεῶν μεγίστων, καὶ οὕτω τῆς γνώμης τούτων ἀποπειρᾶσθαι.

11. Τούτου γοῦν δόξαντος ὁ Βρυέννιος τὸν οἰκεῖον ὅμαιμονα τὸν μάγιστρον Ἰωάννην κουροπαλάτην τιμήσας καὶ δομέστικον τῶν σχολῶν ἀποδείξας μετὰ δυνάμεως ἀποχρώσης ἐξέπεμπε, δοὺς αὐτῷ καὶ τῶν ἀρχόντων μοῖραν οὐκ ἐλαχίστην. ὁ δὲ τὰς B δυνάμεις ἀναλαβὼν ἀπῄει πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν. ξυνείπετο δὲ καὶ Σκυθῶν οὐκ ἐλαχίστη τις δύναμις, οὐ τῶν ξένων καὶ μισθοφόρων ἀλλὰ τῶν πρὸ πολλοῦ αὐτομολησάντων ὑπὸ τὴν βασιλείαν Ῥωμαίων. φθάσας οὖν ὁ δομέστικος τῶν σχολῶν ἐγγὺς τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐστρατοπέδευε καὶ ἀπεπειρᾶτο ταύτης. καὶ οἱ ἐντὸς ἅμα μὲν δι' ὀργῆς ἄγοντες τὸν κρατοῦντα καὶ τὸ γεν- V 56 ναῖον καὶ σταθηρὸν τοῦ Βρυεννίου γινώσκοντες, ἣν ἐντὸς ἔκρυπτον εἰς ἐκεῖνον εὔνοιαν ἀνεκάλυπτον ἤδη. ἀλλὰ τὸ δαιμόνιον ἀντωπῆσαν τὴν πάντων εὔνοιαν ταχέως εἰς τὸ δύσνουν μετέστρεψε C κατά τινα συντυχίαν τοιάνδε.

1. τοὺς τῆς] P. τῶν τῆς.

dum proposuit: ecquid expediret tentari armis regiam civitatem. visum autem cunctis est non convenire ipsum statim cum exercitu universo ire adversus Byzantium, sed mittere illo ducem aliquem cum idonea parte copiarum, et simul legatos de pace et aequa compositione tractaturos cum potente rerum, aliosque conventuros singillatim omnes illos qui magistratus gerunt, aut alioqui dignitate eminent ostensurosque ipsis diplomata bullis aureis munita, promissiones honorum donorumque maximorum continentia, quo sic tentarentur, ecquid in partes trahi possent.

11. His ita decretis Bryennius intimum consanguineum suum magistrum Ioannem curopalatem honore auctum et domesticum scholarum declaratum mittit cum eo numero militum qui sufficere ad scopum posset addiditque non exiguam ducum ac principum manum. quibus ille copiis assumptis recta Constantinopolim tendebat, sequente praeterea ipsum Scytharum non parvo exercitu, non e peregre profectis et stipendiariis, sed ex iis qui non multo ante a popularibus suis ad Romanam dominationem sponte transfugerant. cum ergo pervenisset domesticus scholarum prope Constantinopolim, castra munivit et tentabat civitatem non multum abhorrentem ab eo recipiendo. nam et in ea plerique civium odio et ira praeoccupati adversus imperatorem erant et generositatem sibi notam constantiamque Bryennii reputantes trahebantur in eum tanto studio ut iam a significationibus externis favoris in eum sui non temperarent. sed fatale quoddam ne res procederet impedimentum obstitit, quo benevolentia civitatis in Bryennium prona acerbo repente odio commutata est. casum uti contigit referam.

12. *Τοῦ δομεστίκου τῶν σχολῶν ἀντικρὺ τῶν ἐν Βλαχέρναις παλατίων στρατοπεδεύσαντος περὶ τὸν τόπον ὃν καλοῦσι Κοσμίδιον, ἐν ᾧ καὶ ναὸς ἐπ᾽ ὀνόματι τῶν θαυματουργῶν Ἀναργύρων ἵδρυται μέγιστός τε καὶ κάλλιστος καὶ φρούριον ᾠκοδόμηται, τινὲς τῶν τοῦ θητικοῦ, ἔτι γε μὴν καὶ τῶν τοῦ στρατιωτικοῦ τοῦ χάρακος ὑπεκθέοντες διέβαινόν τε τὴν γέφυραν καὶ καταντικρὺ τῆς πόλεως ἐν τοῖς τοῦ Στενοῦ φοιτῶντες μέρεσιν ἀφορμῆς δῆθεν τῆς τῶν ἀναγκαίων συγκομιδῆς διαρπάζειν τὰ προστυχόντα* D
ἐβούλοντο. τῶν δ᾽ οἰκητόρων φθασάντων πάντα ἐντὸς συγκομίσαι τῆς πόλεως οἱ ἐκδραμόντες, ἐπεὶ κενὰς τὰς οἰκίας λαφύρων ἑώρων, θυμοῦ τε ἐνεπίμπλαντο καὶ πυρπολεῖν αὐτὰς ἐπεχείρουν. ἀλλὰ τοῦτο αἰσθόμενος ὁ δομέστικος τῶν σχολῶν ἀπέστειλε διὰ τάχους τοὺς εἴρξοντας αὐτοὺς τῆς ἀτάκτου ὁρμῆς καὶ τὸ πῦρ κατασβέσοντας. εἰς οὐδὲν δ᾽ αὐτῷ τὰ τῆς ὁρμῆς κατέληξε, τοῦ πυρὸς εἰς μέγα ἀρθέντος καὶ πᾶν τὸ παρατυχὸν καταφλέγοντος. ξυνέβη γοῦν ἐκ τούτου πολλὰ τῶν καλλίστων προαστείων πυρποληθῆναι. τοῦτο τὸ ἔργον εἰς θυμὸν τοὺς πολίτας διήγειρε καὶ P 78
τὴν εὔνοιαν τούτων μετέστησεν. ἀπογνοὺς τοίνυν ὁ τῶν ταγμάτων ἔξαρχος τοῦ πειθοῖ τὴν πόλιν παραστήσασθαι πρὸς πολιορκίαν ἐχώρει.

13. *Ὁ δὲ τηνικαῦτα κρατῶν τῆς τῶν κατὰ τὴν χέρσον τειχῶν φρουρᾶς ἐπέστησε φύλακας τόν τε οἰκεῖον ὁμαίμονα Κων-*

7. *ἀφορμῆς*] *ἐξ ἀφορμῆς?*

12. Domestico scholarum e regione palatii Blachernarum castra habente circa locum quem vocant Cosmidium, ubi et templum in nomine sanctorum Cosmae ac Damiani erectum est maximum atque pulcherrimum iuxtaque arx adstructa, quidam e servili genere lixarum aut e gregariis militibus vallo procurrentes traiecerunt pontem et ex adverso civitatis per oram angustissimo divisam freto cursabant studio ac necessitate corradendi res opportunas et rapiendis obviis quibusque se accingebant. quoniam vero qui illic habitabant iam antea sua omnia intra civitatem transtulerant, ubi nihil isti temerarii cursores supellectilis aut praedae intra domos repererunt, irati subiicere ignem parabant. sed hoc sentiens domesticus scholarum misit statim qui revocarent a vecordi coepto et ignem exstinguerent. at hi serius advenerunt incendio iam invalescente alteque sublato et obvium quidvis consumente. per hunc errorem contigit speciosissima quaeque pulcherrimi suburbii flammis deformari. id vero civibus Constantinopolitanis perindignum visum eorum odia in Bryennii partes movit favoremque priorem omnem ac benevolentiam exstinxit. cuius novae invidiae indiciis videlicet erumpentibus desperans dux exercitus adduci posse ad suas partes persuasione civitatem vim experiri constituit et ad oppugnationem se accingebat.

13. Interim imperator muris ad mediterranea obiectis firma praesidia imposuit, ducibus praefectis proprio fratre Constantino Porphyrogenito et

σταντῖνον τὸν Πορφυρογέννητον καὶ τὸν Κομνηνὸν Ἀλέξιον, οἳ στρατιωτῶν ἀπορίᾳ τῶν προστυχόντων τινὰς ἐπὶ τὰ τείχη ἀναβιβάσαντες καὶ τοὺς ἑαυτῶν καθοπλίσαντες αὐτοὶ περιθέοντες ἐφρούρουν τὴν πόλιν. ἐν μιᾷ δὲ τῶν ὡρῶν περισκοπῶν ὁ Κομνη-
B νὸς Ἀλέξιος τοὺς ἀπὸ στρατοπέδου τοῦ Βρυεννίου προνομῆς χάριν πρὸς τὰ παράλια τῶν χώρων κατιόντας καὶ αὖθις πρὸς τὸ στρατόπεδον ἀναστρέφοντας, ὀλίγους δὲ κομιδῇ καταλειφθέντας, τὰς πύλας ἀναπετάσας ἔξεισι μετὰ τῶν ἀμφ' αὐτὸν καὶ ἐπιθέμενος τούτοις ζωγρεῖ ἄνδρας μέχρι τῶν εἴκοσι, καὶ πρὶν ἢ τοὺς ἄλλους γνῶναι τὸ δρᾶμα ἐπάνεισι μετ' αὐτῶν εἰς τὴν πόλιν. καὶ εὐθὺς περιλάλητος ἦν τοῖς ἁπάντων στόμασιν ἡ τοῦ ἀνδρὸς ἀρετή. ὁ δὲ φθόνος ὑπέκνιζε τὸν Κωνσταντῖνον τοσοῦτον ὡς καὶ κατὰ πρόσωπον τῷ ἀνδρὶ λοιδορήσασθαι ὅτι μὴ καὶ τοῦτον συμπράκτορα ἔσχε τοῦ ἔργου. ὁ δὲ κρατῶν ἠγάσθη τε τούτου τὴν πρᾶξιν καὶ χάριτας αὐτῷ φανερῶς ὡμολόγει. ταύτην τὴν πρᾶξιν τοῦ Κο-
C μνηνοῦ ἀφορμὴν ὁ καῖσαρ εὑρὼν τὸν γάμον ἐξαιτεῖ τῆς θυγατριδῆς τελεσθῆναι τοῦ γάμου συναφείᾳ. καὶ τελεῖται ταχέως ἅμα τῷ λυθῆναι τὴν πολιορκίαν τῇ πόλει. ταῦτα μὲν τοῦτον ἔσχε τὸν τρόπον.

14. Ὁ δὲ τῶν ταγμάτων κατάρχων τοῦ Βρυεννίου τηνάλλως ὁρῶν τριβόμενον τὸν τῆς πολιορκίας καιρόν, ἵνα μὴ πλέον κακοπαθῇ οἱ τὸ στράτευμα, ἐβούλετο μὲν τὴν πολιορκίαν λῦσαι,
V 57 ᾐσχύνετο δ' ὅμως καὶ ἐδεδίει μή ποτέ τι ξυμβαίη σχίσμα περὶ

4. ὡρῶν] φρουρῶν?

Comneno Alexio. qui penuria militum quosdam ex obvlis auctoratos et tumultuarie armatos custodibus murorum miscuerunt, propriis etiam quisque familiis pariter armatis, ipsi ultro citroque cursantes defensioni urbis attendebant. quo tempore Comnenus Alexius cum e speculis observasset manus e Bryennianis castris ad praedandum egressas versus oram maritimam descendisse rursumque plerisque in castra redeuntibus valde paucos retro relictos haesisse, patefactis subito portis cum familiaribus erumpit impetuque in hos facto vivos capit numero viginti ac prius quam alii sentirent intra urbem rapit. quo facto per civitatem statim fama vulgato, omnia viri laudibus personabant. unde invidia ussit Constantinum in tantum ut coram in os Comneno iurgium ferret, quod is se socium ad id facinus non adhibuisset. imperator tamen factum probavit et Alexio palam gratias egit. ex hoc Comneni successu indeque orta offensione Constantini occasionem Caesar captavit opportunam urgendi nuptias propriae neptis cum Alexio, quae et post sub obsidionis solutionem rite celebratae sunt.

14. Inter haec enim Bryenniani ductor exercitus frustra videns teri obsidione tempus, ne vexatio irrita exercitus cresceret, solvere obsidionem cogitabat, retardabaturque solum pudore quodam et metu, ne dissensionum aliquid inter male cohaerentes copias et defectio secessioque quorumdam in

τὴν παλινόστησιν. ἐζήτει οὖν τινα πρόφασιν ἐφευρεῖν ὥστε καὶ τὴν πολιορκίαν λῦσαι καὶ μηδέν τι ἐκ τούτου περιέσεσθαι βλαβερόν. οὕτω δ' αὐτοῦ διανοουμένου, ἀπαγγέλλεταί τι πλῆθος Σκυθῶν διαβὰν τὸν Αἷμον καὶ τὰ κατὰ τὴν Χερρόνησον κατατρέχον χωρία καὶ ληϊζόμενον. τοῦτο τοίνυν ἀφορμὴν εὑρὼν ὁ D στρατάρχης λύει τὴν πολιορκίαν κατὰ τῶν Σκυθῶν ἐξορμήσας, καὶ ἐντυχὼν αὐτοῖς ἐπανιοῦσιν ἐτρέψατο κατὰ κράτος καὶ φόνον ὅτι πλεῖστον εἰργάσατο, παμπόλλους δὲ ζωγρήσας πρὸς τὸν ἀδελφὸν ἐπανῆκε. γίνονται οὖν οἱ ἑαλωκότες ἐκείνῳ ἀφορμὴ πρὸς τοὺς Σκύθας εἰρήνης τε καὶ ξυμβάσεως· ὁμήρους γὰρ τῶν ἐπιφανῶν δόντες τούς τε οἰκείους αἰχμαλώτους εἰλήφασι καὶ σύμμαχοι τούτῳ κατέστησαν.

15. Ἐν ὅσῳ δὲ ταῦτα ἐπράττετο, ὁ Βοτανειάτης Νικηφόρος, εἷς ὢν τῶν ἐκ τῆς ἑῴας εὐγενεστάτων, στρατηγὸς τῶν P 79 ἀνατολικῶν πρὸ πολλοῦ καταστὰς παρὰ βασιλέως, ἣν ὤδινεν ἐπανάστασιν εἰς τοὐμφανὲς ἐξήγαγε. μαθὼν γὰρ ἐν ταραχαῖς εἶναι τὰ κατὰ τὴν ἑσπέραν, ὡς τῶν πόλεων ἁπασῶν ὑπὸ τὸν Βρυέννιον γενομένων, τοὺς κατὰ τὴν ἀνατολὴν καὶ αὐτὸς συναθροίσας στρατιώτας καὶ τὸν Χρυσόσκουλον ἐπιδημοῦντα τηνικαῦτα τοῖς τῆς ἑσπέρας μέρεσι προσλαβόμενος (πάλαι γὰρ ἔφθη προσχωρήσας Ῥωμαίοις, ὁπηνίκα τὰς ἡνίας ἦγε τῆς βασιλείας ὁ Ῥωμανὸς Διογένης, ὡς ὁ λόγος φθάσας ἐδήλωσεν) ἐπιὼν τὰς πόλεις ὑφ' ἑαυτὸν ἐποιεῖτο. πάντων δ' αὐτῷ προσκεχωρηκότων ὁ Μελισσηνὸς Νικηφόρος, ἐς Βουρτζίους τε καὶ Μελισσηνοὺς B

discessu oriretur. quaerebat igitur quo pacto securam et innoxiam obsidionis solutionem haberet. haec eum agitanti nuntius venit Scytharum aliquam multitudinem Haemum transgressam agros pagosque circa Chersonesum incursare vastareque. hinc rapto praetextu recedit a civitate quasi Scythas reprimendi studio iisque commodum a praeda revertentibus occurrens pugnam secundam fecit, fusis fugatisque cunctis, plurimis interfectis nec paucioribus captis, quos ad fratrem rediens ei obtulit. qui ex iis occasione transigendae cum Scythis pacis opportune capta, redditis captivis alios e primoribus Scytharum obsides accepit societate cum iis firma constituta.

15. Dum autem haec gerebantur, Botaniates Nicephorus unus e nobilissimis Orientis, quem dudum imperator universis Orientalis tractus praefecerat copiis, quam pridem parturiebat rebellionem aliquando palam protulit. intelligens enim turbatas esse res Occidentis, civitatibus plerisque Bryennium sequentibus, collectis et ipse in unum qui erant varie per Orientales provincias sparsi militibus et assumpto Chrysosculo qui tunc in Occiduas partes profectionem adornabat (dudum enim ante hoc tempus is Romanis accesserat, iam tum ex quo imperium administrabat Romanus Diogenes, ut superius in hac historia docuimus), obiens civitates sibi subiiciebat. cunctis autem passim in eius partes transeuntibus Melissenus Nicephorus e Burtziis

ἀνέλκων τὸ γένος, τῷ κρατοῦντι τηνικαῦτα Ῥωμαίων πίστιν τηρῶν πολέμιον ἑαυτῷ τὸν Βοτανειάτην ἀπέδειξε. προσεχώρησε δὲ τούτῳ καὶ ὁ Παλαιολόγος Γεώργιος, ἀνὴρ ὢν γενναῖος κἀν τοῖς πολεμικοῖς ἔργοις ἄριστος, ἄρτι δ' ἐκ Μεσοποταμίας ἐλθὼν (ξυνῆν γὰρ ἐκεῖσε τῷ ἰδίῳ πατρὶ διέποντι τὴν τῆς Μεσοποταμίας ἀρχήν), βουλόμενος εἰς τὸν κρατοῦντα πίστιν τηρῆσαι ἀκράδαντον.

16. Ὁ γοῦν Βοτανειάτης τῶν ἄλλων ἁπάντων αὐτῷ C προσκεχωρηκότων ἀπάρας ἐκ τῆς Φρυγίας πρὸς τὴν Βιθυνίαν ἠπείγετο, διεπέμπετο δὲ καὶ πρὸς τοὺς ἐν τῇ πόλει λάθρα, τιμὰς μεγίστας καὶ δωρεὰς τοῖς ἄρχουσιν ἐπαγγελλόμενος εἰ συνεργοὺς αὐτοὺς σχοίη πρὸς τὸ τῆς βασιλείας Ῥωμαίων ἐγκρατῆ γενέσθαι. ἐπεὶ γοῦν πολλοὶ καὶ τῶν τῆς συγκλήτου βουλῆς καὶ τῶν τοῦ βήματος δυσμενῶς εἶχον πρός τε τὸν κρατοῦντα καὶ πρὸς τὸν λογοθέτην, μάλιστα δὲ πάντων ὁ πατριάρχης Ἀντιοχείας Αἰμυλιανός, οὗ πρόσθεν ὁ λόγος ἐμνήσθη, καιρὸν ἐζήτουν ὥστε σφίσι συμφέροντα δρᾶσαι. ὁ βασιλεὺς δὲ καὶ ὁ λογοθέτης τὸν ἐντὸς ἀγνοήσαντες πόλεμον πρὸς τὸν ἔξωθεν ἐξηρτύοντο, καὶ πρὸς τὸν τῶν Τούρκων διεπρεσβεύοντο ἄρχοντα (ἦν δὲ τηνικαῦτα τούτων κατάρχων Σολυμὰν ὁ τοῦ Κουτουλμοῦς υἱός), ἐξοπλίζοντες τοῦτον D κατὰ τοῦ Βοτανειάτου. ὁ δὲ σπεισάμενος τούτοις τὸν κατὰ ἐκείνου πόλεμον ἀνεδέξατο, καὶ ἔκτοτε τὰς ὁδούς τε ἐτήρει καὶ τοὺς στενωποὺς κατεῖχε καὶ τὴν τοῦ Βοτανειάτου ἐπετήρει δύναμιν καὶ διάβασιν. ὁ δὲ τὸ Κοτυάειον καταλαβὼν καὶ τὰ κατὰ τὸν Σολυμὰν πυθόμενος, ἐπειδὴ σπανίζων ἦν στρατεύματος καὶ δυνάμεως

et Melissenis genus ducens, fidem imperatori servans, in se arma Botaniatae convertit. Melisseno se adiunxit pari fidelitatis Michaëli praestandae studio Palaeologus Georgius vir fortis et bellicis facinoribus egregius, recens e Mesopotamia, ubi patri eam provinciam administranti adfuerat.

16. Botaniates igitur aliis cunctis praeter hos duos ipsi obtemperantibus, motis castris e Phrygia in Bithyniam ferebatur. miserat autem in urbem clam qui suo nomine principibus promitterent summos honores et dona pretiosissima si cooperari sibi vellent Romanum imperium usurpanti. quoniam ergo multi cum e senatu tum ex ecclesiastico ordine exosos habebant imperatorem et logothetam maxime vero omnium patriarcha Aemilianus, cuius ante meminimus, hi omnes imminebant in occasionem suis ipsorum rationibus consulendi. at imperator et logotheta, domesticarum quas ignorabant insidiarum securi, ad bellum externum se comparabant et ad principem Turcorum legationem miserant (erat autem is tunc temporis Solyman Cutulmusi filius), qua ei suadebant ut bellum adversus Botaniatem capesseret. id quod ille fecit foedere cum legatis Michaëlis icto, et ex tunc vias obsidebat angustiis praeoccupatis Botaniatae copias et transitum observans. ille autem ubi Cotiaeum pervenisset Solymanis consilio cognito, quoniam exercitum haud-

ἀποχρώσης πρὸς τὸ πλῆθος τὸ τοσοῦτον τῶν ἐναντίων, βουλὴν βουλεύεται συνετήν. τὰς γὰρ εὐθείας καταλιπὼν ὁδοὺς ἐν αἷς προσδοκήσιμος ἦν, νυκτὸς ἀπάρας ἐκεῖθεν καὶ λαθὼν τοὺς φυλάσσοντας γέγονε περί τι φρούριον ἔγγιστα τοῦ Σαγγαρίου ποταμοῦ διακείμενον, ὅπερ Ἀτζούλα καλεῖται, ἀπέχον Νικαίας περί που τὰ διακόσια μίλια. ἐκεῖθεν δ' αὖθις ἀπάρας ἤπειγε πρὸς τὴν P 80 V 58 Νίκαιαν πρὸ τοῦ τοὺς Τούρκους αἰσθέσθαι τῆς ἐκείνου ἐφόδου. ἀλλ' οἱ Τοῦρκοι πυθόμενοι τὴν ἐκεῖθεν λαθραίαν διάβασίν τε καὶ δύναμιν οἱ μὲν ἐπῄεσαν τεταγμένοι, ὀλίγους δὲ τῶν ἱππέων ἐξαποστείλαντες ἐπὶ τὸ ἀσχολῇ τοῦτον καὶ βραδυτέραν αὐτοῦ πορείαν ποιήσασθαι, οὐ πάνυ τοῦ σκέμματος ἔτυχον. φθάνουσιν οὖν τοῦτον οἱ προπεμφθέντες οὐ πόρρω Νικαίας, καὶ ἀλαλάξαντες κωλύειν τοῖς τοξεύμασιν ἐπειρῶντο τὴν τούτου πορείαν. οἱ δὲ περὶ αὐτὸν γενναῖοι ὄντες, εἰ καὶ ὀλίγοι, ἀλλ' ὅμως ἐξώρμων κατὰ τῶν Τούρκων καὶ τὰς ἐκείνων ὁρμὰς ἀνέστελλον. δείσαντες δ' οἱ περὶ αὐτὸν μὴ τοῦ πλήθους τῶν Τούρκων φθάσαντος κυ- B κλωθεῖεν ὁμοῦ καὶ ἁλῷεν, τὸν Χρυσόσκουλον πρὸς αὐτοὺς ἐκπεπόμφασιν. ὁ δὲ ὁμιλήσας ἐκείνοις καὶ πείσας χρήματα λαβεῖν καὶ παλινοστῆσαι ἄδειαν τούτοις παρέσχεν ἐλθεῖν πρὸς τὴν Νίκαιαν.

17. Γενόμενοι δὲ περὶ τὰ ταύτης προάστεια ὁρῶσι λαὸν ὅτι πλεῖστον κατὰ φάλαγγας τεταγμένον. οὓς οἰηθέντες πολε-

6. ἤπειγε] ἠπείγετο? 10. ἀσχολῇ] ἀσχολεῖν? ἀσχολῆσαι? ibid. πορείαν] Malim τὴν πορείαν.

quaquam satis numerosum sibi adesse videbat, quanto erat opus ad tantam hostium multitudinem aperto Marte superandam, rationem belli administrandi sane prudentem iniit. vitatis enim rectis et publicis viis ubi exspectari se sciebat, noctu vasis collectis inobservatus transiit ad praesidium quoddam proximum Sangario amni, quod Atzula dicitur, distans Nicaea circiter ducenta millia. unde rursus movens Nicaeae se admovit antequam Turci sentirent ipsius profectionem. hi porro audito tandem eius furtivo transitu indicioque habito numeri copiarum eius acie instructa sequebantur, praemissis equitibus paucis qui eunti facesserent negotium et festinationem properantis morarentur. hi non multum profecerunt. assecuti enim agmen Botaniatae non longe Nicaea, iaculatione in illud multa eminus cum barbara vociferatione facta, morari coeptum iter conabantur. at Botaniatae milites pauci quidem illi, ceterum fortes, impetu in Turcos facto vim eorum represserunt. veritus tamen Botaniates ne tandem paucitas suorum circumveniretur ab abundantibus numero barbaris misit ad eos Chrysosculum, qui locutus cum ipsis facile persuasit ut pecuniis acceptis retro redirent sicque Romani securum habuerunt Nicaeam usque reliquum iter.

17. Ubi porro ad ipsa Nicaeae suburbia processerunt, vident multitudinem ingentem per phalanges ordinatam. quam cum infensam sibi et mox

μίους εἶναι καὶ κατ᾽ αὐτῶν μέλλειν χωρεῖν μικροῦ δ᾽ ἂν ὑπὸ τοῦ δέους ἐπεπήγεσαν, ἀπογνόντες τὴν σωτηρίαν· τὸ γὰρ μάχεσθαι πρὸς τοσοῦτον πλῆθος ὀλίγους ὄντας ἀμήχανον τούτοις ἐδόκει, τό τε χωρεῖν εἰς τοὐπίσω καὶ λίαν ἦν ἐπικίνδυνον. πέμψαντες C τοίνυν ἀγγέλους ἠρώτων τίνες τε εἶεν καὶ ὅ τι βούλονται; οἱ δὲ μιᾷ φωνῇ βασιλέα τὸν Βοτανειάτην Ῥωμαίων εὐφήμουν. ὅπερ πυθόμενος ἐκεῖνος καὶ τοῦ δέους ἀπολυθεὶς εἴσεισιν εἰς τὴν Νίκαιαν, παραδόξως οὕτω διασωθείς. οἱ γὰρ ξὺν αὐτῷ πρὸς ἀποστασίαν χωρήσαντες οὐ πλείους ἦσαν τριακοσίων ἀνδρῶν, οἵτινες ἅμα αὐτῷ διαβάντες μέσον παγίδων, πολλῶν δηλαδὴ τῶν ἐνεδρευόντων αὐτούς, ὑπὸ τῆς θείας προνοίας ἀσινεῖς διεσώθησαν, δεικνύοντος τοῦ θεοῦ κἀνταῦθα ὡς ἐκείνου διδόντος φθόνος οὐ κατισχύει, καὶ μὴ διδόντος μάταιοι μὲν οὗτοι, μάταια δὲ τῶν στρατευμάτων πλήθη καὶ λόχοι καὶ φάλαγγες ταττόμεναι ἄριστα, κενὰ δὲ δεινὰ στρατηγήματα καὶ βουλεύματα καὶ παντάπασιν D ἄπρακτα.

18. Διαδοθείσης οὖν τῆς τοῦ Βοτανειάτου παρουσίας τοῖς ἐν τῇ πόλει καὶ ὡς ἡ Νικαέων ὑπτίαις χερσὶν αὐτὸν ὑπεδέξατο, εὐθὺς ἐν λόγοις ἅπαντες ἦσαν καὶ σκέμμασιν οἵ τε τῆς συγκλήτου βουλῆς καὶ συχνοὶ τοῦ βήματος, καὶ ἐσκόπουν ὅπως ἀποσκευάσονται τὸν κρατοῦντα, βασιλεύουσι δὲ ἑαυτοῖς τὸν Βοτανειάτην· ἔφθησαν γὰρ πρὸς αὐτὸν οἱ πλεῖστοι λάθρα διαπρεσβεύσασθαι καὶ χρυσοσημάντους γραφὰς ὑποδέξασθαι. ἐβουλεύ-

1. μικροῦ δ᾽ ἂν] μικροῦ δεῖν? 21. βασιλεύουσι — Βοτανειάτην]?

in ipsos impetum facturam opinarentur, metu videlicet vehementi constricti sunt et in summam salutis desperationem venerunt: quomodo enim resisterent tam pauci tanto pluribus, aut quo fugerent parata victoribus persequendi et circumveniendi facultate? missi ergo trepide qui explorarent quaererentque ab armatis qui essent et quid vellent. ad ea illi una omnes voce Botaniatem Romanorum imperatorem acclamarunt. quod ille audiens magna cura solutus Nicaeam ingressus est, miro eventu a praesenti periculo se liberatum gratulans. qui enim cum ipso rebellaverant non plures trecentis erant. qui hactenus per medios insidiarum multiplicium laqueos divina utique manu ducente in tutum hoc quo diximus modo pervenerunt, ostendente hic quoque deo, nihil invidiam in eos posse quibus ipse faverit; uti e contrario nisi deus annuerit et adiuverit, vana consilia, stultae machinationes, inutiles exercitus, irritae bellorum artes, spes fallaces et coepta successu cassa.

18. Didita porro per urbem et aulam regiam fama adventus Botaniatae, et amicae a Nicaeensibus exceptionis, multus sermo multa deliberatio Constantinopolitanorum procerum erat. universus fere senatus et ex ecclesiastico gradu plerique quaerebant modum redigendi Michaëlis in ordinem et Botaniatae imperio praeficiendi: cuius videlicet occultis de quibus dictum est legationibus corrupti et in spes sibi amplas diplomatibus eius auro signatis

σαντο οὖν πρὸς τὸν περιώνυμον τοῦ θεοῦ σοφίας ναὸν ἀθροισθῆ- P 81 ναι, καὶ τοὺς περὶ αὐτοὺς καθοπλίσαι καὶ τοὺς δεσμώτας ἐξαγαγεῖν τῆς φρουρᾶς, καὶ οὕτως ἐξαποστέλλειν πρὸς τοὺς ἐν τέλει τοὺς μὴ τοῦ σκέμματος κοινωνήσαντας, καὶ τούτους καλεῖν πρὸς κοινοπραγίαν. κατάρχοντες δὲ τοῦ σκέμματος ἦσαν ὅ τε Αἰμυλιανός, ἀνὴρ πανοῦργος ὁμοῦ καὶ δραστήριος καὶ δῆμον πρὸς ἀταξίαν κινῆσαι εἴπερ τις ἄλλος καὶ δυνάμενος καὶ βουλόμενος, ξὺν τούτῳ δὲ καὶ συχνοὶ τῶν τῆς συγκλήτου βουλῆς. ἔδοξεν οὖν αὐτοῖς πρὸ τοῦ ἔργου κοινωνὸν τοῦ σκέμματος λαβεῖν καὶ τὸν καίσαρα, καὶ πέμπουσι πρὸς αὐτὸν τὸν Βαρὺν Μιχαήλ, ἄνδρα B φρονήσει καὶ πείρᾳ πολλῶν διαφέροντα. ἦν δὲ ὁ καῖσαρ τηνικαῦτα ἐνδιατρίβων πρὸς τὸν ἐν Βλαχέρναις ναόν· ἐν τούτῳ γὰρ V 59 ἔτυχε παρεῖναι καὶ αὐτὸν βασιλέα. καὶ δὴ ἐντυχὼν ὁ Βαρὺς αὐτῷ περὶ δείλην ὀψίαν ἀπήγγειλε τὰ τοῦ δράματος καὶ γραφήν τινα χρυσοσήμαντον ὑπεδείκνυ τούτῳ πεμφθεῖσαν παρὰ τοῦ Βοτανειάτου δωρεάς τε πλείστας καὶ τιμὰς ἐπαγγελλομένην τῷ καίσαρι. ὁ δὲ τούτων ἀκούσας μηδὲ τὸ τυχὸν ἀναμείνας ἀντέφησε πρὸς τὸν ἄνδρα ὡς οὔτι ἑκὼν πρόοιτο ἂν τὸ τοῦ ἀνεψιοῦ καὶ βασιλέως συμφέρον. καὶ χρὴ *** τοῦτον ἀπιόντα πρὸς τὸν λογοθέτην ἐξέπεμπεν, ἀκοῦσαι τούτου κελεύων καὶ ἀκούσαντα πρὸς βασιλέα C ἀνενεγκεῖν καὶ οἰκονομῆσαι τὰ δέοντα.

19. Ὁ δὲ ἀπιὼν τῶν περὶ αὐτὸν ἕνα καλέσας ἀπέστειλε πρὸς τοὺς συνωμότας, μηνύων αὐτοῖς ὡς ἐπειδήπερ ἁλῴη μὴ

16. τε] V. δέ. 19. καὶ χρὴ] Indicavi lacunam. P. χρὴ delevit.

erecti fuerant. decreverunt igitur in celebre dei sapientiae templum convenire familia quemque ipsorum propria armata, vinctos quoque educere publicis custodiis, et manum ex his paratam mittere circum praecipuos magistratus qui coniurationis conscientiam non habebant, ut per eos non modo ad consensum sed et ad auxilium attraherentur. horum consiliorum auctores et universae factionis duces erant in primis Aemilianus homo solers pariter et strenuus, quo nemo populum in seditionem concitare efficacius posset, ardentius vellet. tum plerique senatores, quibus ante omnia visum est tentari oportere si Caesar in partes trahi posset, mittunt ad eum Michaëlem Varum virum prudentia et usu rerum in paucis clarum. erat tunc Caesar in templo Blachernarum ubi forte imperator versabatur. ibi eum convenit Varus sub vesperam mandataque coniuratorum exposuit, et litteras quasdam auro signatas ostendit ad eum missas a Botaniate dona ei plurima et maximos honores pollicentes. quibus ille auditis nihil cunctatus renuit, aiens nullis se umquam conditionibus eo adducendum ut volens imperatorem fratris sui filium proderet. mox eum qui ad se venerat ad logothetam mittit, rogans ut eum audiret auditaque ad imperatorem referret, et quae in rem tali tempore forent ageret.

19. At is qui ad Caesarem venerat se deprehensum et logothetae deditum videns quemdam e familiaribus adstantem in aurem alloquens ad coniura-

οἷός τε ὢν φέρειν μάστιγας ἢ καὶ τὰς ἐκ βασάνων ποινὰς ἕτοιμός ἐστι φράζειν ἅπερ εἰδοίη. "μελήσει δ' ὑμῖν" φησὶν "ὀξέως βουλεύσασθαι περὶ τοῦ ξυμφέροντος." ὁ μὲν οὖν ταῦτα εἰπὼν ἀπήγετο πρὸς τὸν λογοθέτην καὶ πάντα ἔφραζεν ὅσα ἠπίστατο. ὁ δὲ πρὸς τὸν κρατοῦντα πάντα ἀνέφερεν. ἔτυχε δὲ τηνικαῦτα παρὼν D καὶ ὁ Κομνηνὸς Ἀλέξιος, καὶ γνώμην εἰσενεγκεῖν ἀπαιτούμενος βουλὴν ἀρίστην εἰσήνεγκε, φήσας ὡς χρὴ ταχέως στρατιώτας ἐκπέμπειν καὶ τοῦ σκέμματος ἄρχοντας ξυλλαμβάνειν. ἐφαίνετο μὲν καὶ τῷ καίσαρι καὶ τῷ λογοθέτῃ ἀρίστη πασῶν ἡ βουλὴ αὕτη, τῷ δὲ κρατοῦντι οὐκ ἤρεσκεν· ἤδη γὰρ ὀψίας οὔσης τῆς ὥρας ἐδόκει θόρυβόν τε καὶ ταραχὴν γενέσθαι τῇ πόλει τινά, ἣν ἁλῷέν τινες. τῆς γοῦν προνοίας σφηλάσης τὴν τοῦ κρατοῦντος γνώμην καὶ εἰς τὴν αὔριον τηρησάσης τὰ τῆς τούτων ζωγρήσεως, ἅπαντες ὄρθρου βαθέος ἐν τῷ ναῷ τῆς τοῦ θεοῦ σοφίας συναθροισθέντες τάς τε φρουρὰς τὰς ἐν τῇ πόλει ἀνοίξαντες καὶ τοὺς καταδίκους P 82 ὁπλίσαντες, πρὸς δὲ καὶ ὅσον εἶχεν ἕκαστος θεραπευτικὸν καὶ οἰκετικόν, ἐξέπεμπον πρὸς τοὺς τῶν ἐν τέλει μὴ μετασχόντας αὐτῶν τοῦ βουλεύματος, καὶ ἐμπιπρᾶν τὰς οἰκίας ἠπείλουν εἰ μὴ πρὸς αὐτοὺς παραγένοιντο καὶ τοῦ σκέμματος κοινωνήσαιεν, γράμμασι δὲ στελλομένους ἐφοδιάζοντες ἐπέγραφον οὕτως "οἱ ἁγιώτατοι πατριάρχαι, ἡ σύνοδος καὶ ἡ σύγκλητος συγκαλοῦσιν ὑμᾶς

13. τὰ τῆς] Addidi τά. 17. μετασχόντας] V. μετασχόντων.

tos misit indicatum, se haudquaquam sibi conscium esse earum virium animi et corporis, quae resistere tormentis et vocem in quaestione continere possent. quare sic haberent se fassurum omnia quae sciret. esse ipsorum prudentiae cito providere, quo pacto ei occurrere incommodo maturius agendo quae serius destinassent queant. his ille dictis adductus ad logothetam quae nota habebat cuncta protulit. logotheta vero mox imperatori omnia referente adfuit forte praesens Comnenus Alexius et quid agendum censeret dicere iussus optime censuit oporter equam primum missis militibus coniuratos comprehendere. idem quoque videbatur Caesari, et logotheta probabat. sed imperatori non placuit timenti, ut aiebat, ne, si per noctem quae iam ingruebat aliqui militari manu caperentur, tumultus in civitate fieret. sic igitur divina providentia errare permittente imperatoris iudicium et non ultra quam in diem crastinum differente eius et ei adhaerentium captivitatem, relicti coniurati securi in eam noctem postridie bene mane in templo S. Sophiae congregati, apertis urbis custodiis et iis qui prius erant vincti damnatique armatis, praeterea quantum quisque habuit servorum et domesticorum armavit, manumque ex his validam circummisit ad potentiores a coniuratione alienos cum minis incendendi domos eorum, ni in coniuratorum partes transirent. litterae porro quas mandata haec eorum obeuntibus dederunt hoc titulo praescriptae erant: sanctissimi patriarchae, synodus et senatus convocant vos

περὶ τὸν περιώνυμον τῆς τοῦ θεοῦ σοφίας." καὶ οἱ μὲν ἑκόντες, οἱ δὲ ἄκοντες συνέτρεχον.

20. Ἀγγελθέντων δὲ τούτων τῷ βασιλεῖ ὁ Κομνηνὸς Ἀλέξιος μετεπέμπετο, καὶ ὁ βασιλεὺς ἐπυνθάνετο τούτου ὅ τι χρὴ B πράττειν ἐπὶ τοῖς ξυμβᾶσιν. ὁ δὲ βουλὴν εἰσῆγε μάλα μὲν ἀρίστην μάλα δὲ λυσιτελεστάτην. ἔφησε γὰρ ὡς τοῦ συναθροισθέντος πλήθους τὸ πλεῖστον ἀπόλεμόν τέ ἐστι καὶ βάναυσον, καὶ οὐκ ἂν ὑποσταῖεν καθωπλισμένους ἄνδρας ἰδόντες καὶ πρὸς μάχην ἑτοίμους· "χρὴ γοῦν πελεκηφόρους καθοπλίσαντας βασιλέων φύλακας κατ' ἐκείνων ἐπιπέμπειν σὺν στρατηγῷ." ὁ δὲ κρατῶν τῶν λεχθέντων ἀκούσας τὴν βουλὴν ἀπεστρέφετο, εἴτε δειλίᾳ συσχεθεὶς εἴτε ἀρετῆς ὑπερβολῇ ἀνωτέρω τῶν ξυμπιπτόντων ἤδη τούτῳ παθῶν γενόμενος, οὐκ ἐπίσταμαι. τέως γοῦν ἐνὸν καταλῦσαι τὴν στάσιν καὶ κατασβέσαι τὸ πῦρ πρὸ τοῦ εἰς μεγίστην C ἀναφθῆναι φλόγα, ὁ δὲ οὐκ ἠθέλησεν.

21. Ἀλλ' ὁ Κομνηνὸς καὶ αὖθις ἠνάγκαζεν αὐτὸν πρὸς τὴν πρᾶξιν καὶ παντοίως ἠρέθιζεν, ἕως ἀκήκοεν ἀποσκώψαντος V 60 κατ' αὐτοῦ εἰς ὠμότητα. τέλος ἔλεξε τάδε πρὸς αὐτὸν ὁ κρατῶν "ἐμοὶ πάλαι σκοπὸς ἦν τὴν βασιλείαν ἀποσκευάσασθαι. ὃ γοῦν ἑκὼν ἐμελέτων ἐπείπερ ἡ πρόνοια καὶ ἄκοντος ἐμοῦ ἐψηφίσατο, ἀσμένως προσίεμαι. σὺ δέ, ἢν βούλοιο, τὸν ἐμὸν ἀδελφὸν Κωνσταντῖνον βασιλέα κατάστησον ἀντ' ἐμοῦ." ταῦθ' ὁ μὲν εἶπεν,

4. τούτου] V. τούτῳ.

in celebre templum S. Sophiae. ad quam citationem partim volentes, partim inviti passim quo vocabantur concurrebant.

20. His principi nuntiatis Comnenus Alexius raptim arcessitur, et imperator ex eo quaerit quid opus facto tali articulo rerum. consilium huius fuit optimum et utilissimum. dixit enim congregatae apud coniuratos multitudinis pleramque partem imbellem et vilis conditionis esse; quare ipsos nequaquam in loco constituros, si contra se venientes viderent viros bellicosos certo pugnandi consilio. oportere igitur securigeros custodes principum statim in eos immittere sub aliquo duce forti. haec audiens imperator improbavit, an ignavia correptus, an excellentia virtutis superiorem casibus humanis animum gerens nescio. illud constat ipsum, cum potuisset opprimere seditionem et flammam orientem priusquam in incendium maximum invalesceret exstinguere, noluisse.

21. Nec tamen hic cessavit Comnenus urgere principem ad moliendum in suo tanto periculo quod conveniret: finem tandem frustra sollicitandi fecit, cum increpitus graviter ab eo est quasi crudelia suadens. quibus verbis haec ipsa imperator subiecit: "mihi dudum decretum erat imperium deponere. quod ergo sponte cogitabam cum divina providentia invito immittat, libens suscipio. tu vero si volueris, fratrem meum Constantinum imperatorem pro me constitue." haec ille cum dixisset Alexius scripto mandari quod dixerat

D ὁ δὲ γραφῇ πιστώσασθαι τὰ λεχθέντα ἐζήτει. καὶ εὐθὺς τὸ γράμμα ἐσχεδιάζετο σημασίᾳ. καὶ ὁ μὲν κρατῶν αὐτίκα πρὸς τὸν ἐν Βλαχέρναις ἐξώρμα ναὸν τῆς θεομήτορος, ὁ δὲ Κομνηνὸς τὸ γράμμα λαβὼν ἀπῄει πρὸς τὸν Κωνσταντῖνον καὶ ἕπεσθαί οἱ παρεκάλει πρὸς τὰ βασίλεια τὴν βασιλείαν παραληψόμενον. ὁ δὲ ταύτην ἀπεσκευάζετο νεότητος λογισμοῖς ὑποσκάζων καὶ οἰόμενος ὡς ἐσεῖται τούτῳ καλῶς πάντα εἰ τῶν σκήπτρων ἐγκρατὴς ὁ Βοτανειάτης γένοιτο, καὶ ἠξίου τὸν πρὸ τοῦ πόντου πορθμὸν διαπεράσαντα πρὸς τὸν Βοτανειάτην φοιτῆσαι. ἀλλ' οὗτοι μὲν οὕτω.

P 83 22. Ὁ δὲ Βοτανειάτης τὴν ἐν τῇ πόλει στάσιν μαθὼν ἀπάρας ἐκ τῆς Νικαίων ἠπείγετο πρὸς τὴν μεγαλόπολιν, καὶ τῇ Πραινέτῳ γενόμενος ἐξέπεμπε τοὺς τὰ βασίλεια παραληψομένους ἀρχηγὸν ἔχοντας ἕνα τῶν πιστοτάτων αὐτῷ οἰκετῶν, ᾧ Βορίλλιος ἦν ὄνομα. μετ' ὀλίγον δὲ καὶ αὐτὸς πρὸς τὴν πόλιν ἠπείγετο. φθάσας οὖν ἐν τοῖς τῶν Ῥουφιανῶν παλατίοις ἔμενε τὸν βασιλικὸν ἐκδεχόμενος δρόμωνα καὶ τὴν ἄλλην παρασκευήν. ἀφικέσθην δὲ πρὸς αὐτὸν ἄμφω, ὅ τε Πορφυρογέννητος Κωνσταντῖνος καὶ ὁ Κομνηνὸς Ἀλέξιος, ὁ μὲν πρὸ τῆς πείρας ἀγνοήσας τὰ τούτῳ ἑπόμενα, ὁ δὲ καὶ προγνοὺς καὶ προαγγείλας πάντα πρὸ τῆς ἐκ-
B βάσεως. *** μὲν οὖν μήτε δεξιὰν δόντος αὐτοῦ τοῦ βασιλέως μήτε ἀσπασαμένου τοιούτων ἤρχετο λόγων πρὸς τὸν ἤδη κρατοῦντα. "οἶδας, ὦ ἄριστε βασιλεῦ, ὡς ὁ Πορφυρογέννητος οὗ-

19. ἑπόμενα] ἐσόμενα? 20. μὲν οὖν] Fort. οὗτος praefigendum et pro αὐτοῦ scribendum αὐτῷ h. e. Constantino. P. locum ita constituit: Κωνσταντίνῳ μὲν οὖν — τοιούτων ὁ Κομνηνὸς ἤρχετο λόγων etc.

petiit. nec abnuit Michaël. statimque rite subscriptum et bulla munitum diploma est Constantinum imperatorem designantis Michaëlis. qui Michaël dato scripto statim ad deiparae templum in Blachernas recessit. Alexius porro cum diplomate accurrit ad Constantinum sequi sese adhortans in palatium imperii possessionem initurum. verum ille recusavit iuvenili consilio deceptus et existimans optimo loco res suas futuras sub imperio Botaniatae. quare studebat inter primos occurrere venienti novo imperatori et antequam fretum traiiceret ad ipsum ire. sic se habebant in civitate res.

22. At Botaniates certior factus de intestinis dissensionibus urbis Nicaea movens Constantinopolim properabat. quo itinere cum Praenetum venisset, misit inde qui palatium praeoccuparent, imposito ipsis duce fidissimo servorum suorum, cui nomen erat Borillius. hos paulo post ipse sequens in Rufianorum palatiis constitit, regiam navim et ceterum apparatum exspectans. huc ad eum venerunt Porphyrogenitus Constantinus et Alexius Comnenus. ille ante experientiam ignorans quae ipsi eventura erant, hic praesciens et praenuntians cuncta prius quam fierent. cum igitur salutanti Constantino neque dexteram novus imperator dedisset neque ipsum amplexu dignatus esset, Comnenus ad Botaniatem sic locutus est. "scis optime imperator hunc

τος, ἐγκρατοῦς ὄντος τοῦ βασιλέως τούτου τοῦ ὁμαίμονος, οὐδέν τι πέπονθεν ὑπ' ἐκείνου χρηστόν, ἀλλ' ὡς ἐν εἱρκτῇ καθειργμένος ζοφώδει διῆγε τὸν ἅπαντα βίον. νῦν οὖν ἐλπίδας ἔχει χρηστάς, ὅτι περ αὐτῷ τὰ τοῦ ζόφου διαλυθήσεται καὶ φῶς ὄψεται καθαρώτατον τῆς σῆς βασιλείας τυχὼν εὐμενοῦς καὶ πατρικῶς αὐτοῦ κηδομένης."

23. Τοῦ δὲ συγκαταθεμένου τῶν ὑπὲρ αὐτοῦ λόγων αὖ- C θις ἤρχετο "οἶδας, ὦ βασιλεῦ, "λέγων" ὡς εὔνους τῷ πρὸ σοῦ κρατοῦντι ἕως τέλους διέμεινα, καὶ πάντων πρὸς τὴν σὴν βασιλείαν ἀποκλινάντων αὐτὸς μέχρι καὶ ἐς δεῦρο τὴν πρὸς ἐκεῖνον πίστιν τετήρηκα, μήτε πρέσβεις πρός σε πεπομφὼς μήτε γράμματα. ὡς γοῦν τὴν πρὸς ἐκεῖνον πίστιν ἄδολον διετήρησα, οὕτω καὶ τὴν πρὸς σὲ τηρήσω ἀκράδαντον." ἐπὶ τούτοις τοῦ βασιλέως αὐτὸν ἐπαινέσαντος ὁ Ἀλέξιος ἀπηλλάττετο. μαθὼν οὖν ὁ Βοτανειάτης ὡς οἱ προπεμφθέντες τῶν βασιλείων γεγόνασιν ἐγκρατεῖς, ἀπῄει διαπεράσων πρὸς τὰ βασίλεια. γενομένου δ' αὐτοῦ πρὸς D τὴν κατ' ἀντιπέρας τῆς πόλεως ἠϊόνα, ἔνθα καὶ δάμαλις λιθίνη ἐπὶ κίονος ἵστατο, ὁ δρόμων ὁ βασίλειος ὑπεδέχετο. καὶ εὐθὺς μετ' εὐφημιῶν καὶ κρότων διεπεραιοῦτο πρὸς τὰ βασίλεια.

24. Ὁ δὲ βασιλεὺς Μιχαὴλ παραυτίκα τήν τε κόμην ἐκείρατο καὶ τὸ μοναδικὸν περιεβάλλετο σχῆμα, συνόντος αὐτῷ V 61 καὶ τοῦ θείου καὶ καίσαρος, ὅς τό τε κοῦφον τοῦ κρατήσαντος

1. τοῦ βασιλέως] P. τῆς βασιλείας. 6. αὐτοῦ] V. αὐτῷ.
17. ἠϊόνα] Ita P. pro ἠϊόνιν. Fort. πρὸς τῇ — ἠϊόνι.

Porphyrogenitum imperii fratris sui nullum fructum cepisse. neque enim ab illo ullo beneficio affectus est, sed potius tenebrosa custodia detentus obscuram et miseram vitam omnem egit hactenus: nunc luce a te sibi nova oborta sperat discutiendas suas tenebras exortu principatus tui, teque sibi favente ac paternam de se curam concipiente serenos tranquillosque visurum dies."

23. Annuente ad haec Botaniate, rursus exorsus Alexius. "non te fugit Auguste, inquit, quam constans ego in fide erga eum qui ante te imperavit fuerim, ita ut cunctis ad tibi obsequendum versis unus fere hactenus perstiterim, nullis ad te nec legatis nec literis missis. exemplum habes in alio eius quod exspectare ipse a me potes. ut enim ad extremum illi fidus exstiti, sic meam erga te sinceram inviolatamque habebis fidem." ob haec collaudatus a Botaniate Alexius recessit. interim certior factus Botaniates palatium a suis quos praemiserat occupatum teneri exivit transfretaturus in regiam domum. cum autem venisset ad litus civitati adversum, ubi vacca lapidea in columna stat, navis eum imperatoria, quae dicitur dromo, excepit statimque cum acclamationibus et vario applausu in palatium traiecit.

24. Inter haec imperator Michaël subito comam totondit et monasticum induit habitum, praesente ac suadente patruo Caesare, qui levitatem eius

ἐπιστάμενος καὶ τὸ αὔθαδες τῶν περὶ αὐτόν, ἐπεὶ καὶ δουλοκρατουμένην ἑώρα τούτου τὴν ἐξουσίαν, δείσας περὶ τοῦ ἀνεψιοῦ μή τι πάθῃ καινότερον συνεβούλευε τούτῳ τῷ θεῷ καθιερωθῆναι. ὁ τοίνυν τηνικαῦτα τὸν τῆς πατριαρχίας θρόνον ἰθύνων (ἦν δὲ P 84 Θωμᾶς ὁ μέγας καὶ περιβόητος) τὴν καθαρότητα τοῦ ἀνδρὸς γινώσκων τῷ κλήρῳ αὐτὸν συγκατέλεξε καὶ μετ' ὀλίγον μητροπολίτην Ἐφέσου κεχειροτόνηκεν.

25. Ὁ Βοτανειάτης δὲ τῶν τῆς βασιλείας σκήπτρων γενόμενος ἐγκρατής, καίτοι τοῖς οὐδοῖς προσεγγίσας τοῦ γήραος, μᾶλλον δὲ καὶ τούτων ἔνδον γενόμενος, καὶ δυσὶ γάμοις προσομιλήσας πρότερον, ὅμως αὖθις τὴν βασιλίδα Μαρίαν ἠγάγετο. καὶ γὰρ ἅμα τῷ τὸν Βοτανειάτην ἐγκρατῆ τῆς βασιλείας γενέσθαι εἰς τὸ ἀγχοῦ τῆς Σιδηρᾶς διακείμενον μοναστήριον, ὃ Πετρίον ὀνο-
B μάζεται, ἡ βασιλὶς Μαρία ἀπελθοῦσα ἐκεῖσε τὴν οἴκησιν ἐποιήσατο. ἐπεὶ δὲ τῷ θελήματι τοῦ καίσαρος, ὡς ὁ λόγος σαφέστερον ἐν ὑστέρῳ δηλώσει, καταπειθὴς γεγονὼς ὁ Βοτανειάτης ἀγαγέσθαι ταύτην προείλετο, μετακαλεσάμενος αὐτὴν ὁ καῖσαρ εἰς τὰ βασίλεια εἰσάγει, κἄπειτα τῶν πρὸς τὴν μνηστείαν ἑτοιμασθέντων καὶ πρὸ τῶν πυλῶν τοῦ τεμένους τοῦ τε βασιλέως καὶ τῆς βασιλίδος νυμφίων ἤδη ἱσταμένων, ἐπεὶ ὁ μέλλων τὴν μνηστείαν τελέσαι ἑαυτοῦ γεγονὼς καὶ πτοηθεὶς τὴν καθαίρεσιν διὰ

1. δουλοκρατουμένην] Ita P. pro δολοκρατουμένην. 5. Θωμᾶς] Fabricius Biblioth. gr. VII. p. 674. Harl. corrigit Κόσμας.

qui praevaluerat, et audaciam eorum qui cum ipso erant reputans (videbat enim eum gubernari consilio servorum) atque inde iure metuens fratris filio ne quod triste ac nefarium exemplum in eo ederetur, auctor ipsi fuit ut deo se consecraret. qui ergo tunc patriarchatus insidebat throno Thomas ille magnus ac percelebris, puritatem viri compertam habens clero ipsum allegit, et paulo post metropolitam Ephesi ordinavit.

25. Botaniates vero potens imperii factus, etsi in limine senectutis erat, aut potius in eam ingressus iam erat, et bis uxorem prius duxerat, tamen rursus imperatricem Mariam sibi copulavit. etenim ut iam plane imperii compotem Botaniaten vidit Maria Augusta, in monasterium prope Sideram sive Ferream situm, quod Petrium nominatur, secedens ibi commorabatur. postquam persuasione Caesaris, ut postea distinctius trademus, adductus Botaniates decrevit eam uxorem ducere, accersens eam inde Caesar in palatium induxit. deinde rebus ad nuptiarum celebrationem paratis, cum iam ante fores templi imperator Botaniates et Maria Augusta novi sponsi consisterent, postquam qui sacra cerimonia fungi sacerdos debebat, quid ageret reputavit et vereri coepit ne sacerdotio deponeretur si mulierem, cuius vir Michaël nempe Ducas nuper imperator adhuc viveret cum Botaniate iam regnante coniungeret, cuius uxor quam secundis nuptiis ante imperium duxerat, adhuc item superstes in vivis erat considerans haec inquam et plane intelligens quantum mali conscisceret, si pro legitimo matrimonio adulterium

*τὸ τόν τε βασιλέα καὶ δοῦκα καὶ σύνευνον αὐτῆς καὶ ἣν εἶχεν ὁ
Βοτανειάτης ἐκ δευτέρου συνοικεσίου ὁμευνέτιν ἔτι τῷ βίῳ περιεῖ-* C
*ναι, συναγαγὼν ἑαυτὸν καὶ γνοὺς ὅπῃ κακοῦ φέρεται μοιχείαν
ἅμα καὶ τριγαμίαν εὐλογῶν, ἀνεβάλλετο τέως τὴν ἐκ τοῦ βήματος
πρόοδον, τοῦτο θεασάμενος καὶ στοχασάμενος τοῦ ὀχλοῦντος τὸν
ἱερέα λογισμοῦ ἐν ἀγωνίᾳ ἦν μὴ τὴν τελουμένην μνηστείαν λύσει
ὁ πατριάρχης ἐνωτισθεὶς περὶ τούτου καὶ αὖθις πρὸς τὴν Εὐδο-
κίαν ἀπονεύσει. φράσαι δὲ τὸ βουλητὸν διὰ τοὺς περιεστῶτας
μὴ θέλων πρὸς τὸν ἔκγονον αὐτοῦ Μιχαὴλ τὸν Δούκα ἐνατενίσας
διὰ τοῦ βλέμματος τὸ ἀπόρρητον ἐπισημήνασθαι ἤθελεν· ὁ δὲ
νεανίας οὗτος τὴν ἀναβολὴν τοῦ ἱερέως ὁρῶν καὶ τὸ εἰς ἑαυτὸν
βλέμμα τοῦ καίσαρος γοργῶς συνῆκε τὸ δέον, καὶ εὐθὺς ἕτερον* D
*ἱερέα ἑτοιμάσας τὸν τὴν μνηστείαν τελέσοντα τέως εἶχεν ἀφανῆ,
αὐτὸς δὲ τῷ θυσιαστηρίῳ πλησιάσας προσκαλεῖται τὸν παραιτού-
μενον τὴν μνηστείαν ἱερέα. ὁ δὲ ἐπυνθάνετο τί ἂν εἴη δι' ὃ
προσκαλοῖτο· καὶ ὃς τῶν ἀμφίων αὐτοῦ ἁψάμενος μεθίστησι τοῦ-
τον ἐκεῖθεν ἠρέμα, ἀντεισάγει δὲ τὸν ἕτερον, ὃς καὶ τὴν ἱερολο-
γίαν ἐτέλεσεν. ἐντεῦθεν ὁ καῖσαρ τὴν πρὸς βασιλίδα παρρησίαν
ἔσχηκεν.*

26. *Ἐπὶ τούτοις ὁ λογοθέτης τῶν παρακειμένων καὶ τοῦ
βασιλέως ἀπογνοὺς ἐξώρμησε φεύγειν πρὸς τὸν Βρυέννιον, καὶ τῇ* P 85
*Σηλυμβρίᾳ γενόμενος καὶ τῷ Οὐρσελίῳ προσομιλήσας μετὰ τῶν
τάξεων ἐκεῖσε πρὸς αὐτοῦ τε καὶ τοῦ βασιλέως Μιχαὴλ πεμφθέντι*

5. *θεασάμενος*] Fort. excidit nomen Botaniatae.

et trigamiam sacra benedictione comprobaret, prodire cunctabatur e sacris septis. quod Caesar videns et suspicans cunctationis causam et scrupuli quo sacerdos conflictabatur, in angustia erat male metuens ne hactenus promotam affinitatem patriarcha dissolveret, his in eius aures perlatis, et potius ad Eudociam inclinaret. eloqui vero quod cogitaret propter circumstantes nolens nepoti suo Michaëli Ducae coniectu oculorum innuit et significavit quid vellet. iuvenis autem cunctationem sacerdotis exspectati videns et ut solers erat, facile penetrans velle avum ut alium sacerdotem accerseret qui optatam cerimoniam obiret, illum statim paravit et occultum habuit. tunc ipse ad altare propius accedens vocat recusantem ministerium bene precandi nuptiis sacerdotem. illo autem interrogante cuius rei causa vocaretur, Michaël correpta eius veste sensim ac placide septis eum educit inque locum eius illum alium clam paratum introduxit, qui et mox sine ullo scrupulo nuptialis ritus cerimoniam peregit. hinc Caesar aditum ad Augustae gratiam invenit.

26. Super haec logotheta consumpta omni et damnata spe quam aut in consuetis, quibus ante vallabatur praesidiis, aut in imperatore habuerat, fugere decrevit ad Bryennium, et cum Selymbriam venisset ac cum Urselio locutus esset illuc cum aliquot cohortibus a se et ab imperatore Michaële

ἐβούλετο ξὺν αὐτῷ ἀπαίρειν πρὸς τὸν Βρυέννιον. ὁ δὲ συλλαβὼν τοῦτον δεσμώτην πρὸς τὸν Βοτανειάτην ἀπήγαγε, καὶ τῇ Ὀξείᾳ καλουμένῃ νήσῳ περιορισθεὶς μετὰ μικρὸν ἀπανθρώπως τε καὶ ἀνηλεῶς ἐτασθεὶς ἀπεβίω. τοιοῦτον ἔσχε τὸ τέλος τὰ κατὰ τὴν βασιλείαν τοῦ Δούκα Μιχαήλ.

misso, volebat cum ipso proficisci ad Bryennium, sed Urselius comprehensum illum et vinctum ad Botaniaten adduxit, a quo exulatum in Oxeam sic dictam insulam missus paulo post inhumane ac crudeliter tortus obiit. hunc finem habuit imperium Michaëlis Ducae.

ΒΙΒΛΙΟΝ Δ.

P 87 V 62 1. Οὕτω μὲν οὖν ὁ Βοτανειάτης Νικηφόρος ἐπειλημμένος τῶν τῆς βασιλείας σκήπτρων ἔσπευδεν ὡς οἷόν τε τὴν τῶν πολιτῶν εὔνοιαν ἐπισπάσασθαι, μάλιστα καὶ τὰ κατὰ τὸν Βρυέννιον πυνθανόμενος καὶ τὰς περὶ αὐτὸν ἀθροισθείσας δυνάμεις· ᾔδει γὰρ αὐτὸν πρὸς τῷ στρατηγικώτατον εἶναι καὶ ἐλευθεριώτατον ὄντα ὁμοῦ καὶ δραστηριώτατον. διὰ τοῦτο τὴν τῶν πολιτῶν δῆθεν θηρώμενος εὔνοιαν ἐπεσπάσατο ταύτην καὶ μάλιστα ἐλευθεριώτα-
B τος ἄλλος ἀναδειχθῆναι φιλονεικήσας, πλὴν οὐ ξὺν λόγῳ τῷ δέοντι. ταύτῃ τοι καὶ μεγάλης συγχύσεως τῇ πολιτείᾳ Ῥωμαίων

10. πρὸς τῷ] V. πρὸς τό.

LIBER IV.

1. Sic occupato imperio Nicephorus Botaniates, quo se ad id secure fruendum egere intelligebat amore ac favore populi, eius sibi conciliandi quam efficacissimas potuit reperire rationes iniit. in quo ille maxime sibi cavebat a comparatione illustris aemuli et virium non paucarum videlicet Bryennii. de illo enim percrebuisse sciebat non minus eum arte bellica praestantem et manu consilioque praeclarum, quam liberalissimum eumdem ac beneficentissimum esse. propterea ne hoc tenero initio rerum in illum copiarum numero potentem studia vulgi spe ac commendatione liberalitatis propenderent, civium ipse quoque sibi gratiam largitionibus quam effusissimis emereri constituit, efficereque amplissime donando ne quisquam largior ac munificentior haberetur. in quo illum popularis aurae studium longius extulit quam rei publicae rationes ferrent, quas haec prodigentia graviter conturbavit, ut non dicam penitus afflixit. cum enim duo copiarum quasi fontes essent rei publicae Romanae, unde habebant eius principes quo redderent praemia meritis et aliorum in se benevolentiam allicerent, utrumque inconsulta ista

γέγονεν αἴτιος. δυοῖν γὰρ ὄντοιν πόροιν ἐξ ὧν ἡ βασιλεία Ῥωμαίων τὰ μέγιστα ἐσεμνύνετο ὀχετηγοῦσα τὰ γέρα τοῖς ἀριστεύουσι καὶ τοῖς ἄλλως εὔνοιαν συνεισφέρουσιν, ἄμφω τούτους ἀναστομώσας τοῖς πᾶσι προῖκα ἐκεῖθεν ἀρδεύεσθαι δαψιλῶς ἐχορήγησε. τῶν τε γὰρ ἀξιωμάτων τὰ μέγιστα οὐκ ἀριστεῦσι καὶ στρατιώταις καὶ τοῖς ἐκ τῆς συγκλήτου βουλῆς καταγομένοις πεφιλοτίμητο οὐδὲ V 63 C
τοῖς εὔνοιάν τινα συνεισφέρουσιν, ἀλλὰ παντὶ τῷ αἰτοῦντι· ταὐτὸ δὲ καὶ τοῖς λεγομένοις παρὰ Ῥωμαίοις ὀφφικίοις ἐπετελεῖτο, ὥστε ξυμβῆναι πολλαπλασίους τὰς ἐξόδους τῆς εἰσόδου γενέσθαι. κἀκ τῆς τοιαύτης αἰτίας μετὰ βραχύν τινα χρόνον τῶν χρημάτων ἐκλελοιπότων τό τε νόμισμα κεκιβδήλευτο λοιπὸν καὶ αὐτοῖς ἀξιώμασι καὶ τοῖς ὀφφικίοις ἐκ βασιλέως ἀνήκουσαι δωρεαὶ διὰ τῶν χρημάτων σπάνιν ὑπεκρούοντο. τῆς γὰρ τῶν χρημάτων ἐπεισροῆς τῶν ἀπὸ τῆς Ἀσίας χορηγουμένων τοῖς ταμείοις ἀποφυγούσης ἐκ τοῦ D
τῆς Ἀσίας ἁπάσης κατακυριεῦσαι τοὺς Τούρκους, καὶ τῶν ἀπὸ τῆς Εὐρώπης παντάπασι στενωθέντων, τῶν τε προϋπαρχόντων κακῶς καταναλισκομένων ξυνέβαινε σπάνιν ὅτι πλείστην εἶναι χρημάτων τοῖς βασιλικοῖς ταμείοις. ἀλλ᾽ οὕτω μὲν ἐκεῖνος ἐλευθέριος θέλων ἀποδειχθῆναι παρεχρήσατο τῇ ἐλευθερίᾳ, εὔνουν ἑαυτῷ τὸ πόλισμα καταστῆσαι βουλόμενος, ὡς προείρηται.

2. Ὁ δὲ Βρυέννιος ἐν Ὀδρυσοῖς διάγων καὶ τὰ κατὰ τὸν P 88
βασιλέα Μιχαὴλ πυθόμενος καὶ τὴν κατ᾽ ἐκείνου στάσιν τῆς πό-

11. καὶ αὐτοῖς] καὶ αἱ τοῖς? 12. διὰ τῶν] διὰ τήν? an διὰ τὴν τῶν?

exhausit atque obstruxit ambitio, dum ex iis cuicumque sine discrimine sine merito gratis ac quantum vellet hauriendi Botaniates malo exemplo publicam copiam fecit. dignitates enim maximae quaeque non bellico aut alias heroico facinore claris, non iis qui saltem stipendia fecissent aut in senatorium relati ordinem essent, ne iis quidem qui studium aliquod aut benevolentiam ostendissent, sed passim cuicumque petenti condonabantur: similiter et quae a Romanis officia dicuntur; unde fiebat ut quod una tantum via illabebatur plurimis statim efflueret. quae causa fuit cur brevissimo tempore aerario penitus exhausto eo ad extremum ventum sit, ut monetae publicae qualitas admixtione sequioris metalli adulteranda esset, nec tamen vel sic imperanti suppeteret unde consueta legitimaque dignitatibus et officiis ex more dari solita stipendia solverentur. nam cum vectigalium ex Asia segnius iam venae fluerent, late dominantibus et pleraque illic intercipientibus Turcis Europaea vero quasi funditus exaruissent, quod ea priores principes dilapidassent, redactum erat aerarium publicum in ultimam egestatem. et sic tamen in res iam perditas incumbebat ultima clades prodigae novi principis ambitionis liberalitate perquam intempestive abutentis ad benevolentiam, ut dictum est, civium sibi quomodocumque demerendam.

3. Interim Bryennius apud Odrysos degens, auditis quae Michaëli contigerant, defectione nimirum ab eo civitatis, Macedonum et Thracum

λεως, τὸ Μακεδονικὸν καὶ Θρᾳκικὸν στράτευμα συλλεξάμενος ὅλον, ἐπαγόμενος καὶ συμμάχους, ἐξώρμα πρὸς τὸ Βυζάντιον. ἀλλὰ μαθὼν ὁ Βοτανειάτης καὶ δείσας μὴ μετὰ τοσαύτης δυνάμεως πλησιάσας τῇ πόλει ἐκπεσεῖν αὐτὸν παρασκευάσει τῆς βασιλείας πρὸ τοῦ ταύτην σχεδὸν ἐνιδρυνθῆναι, τέως μὲν πρέσβεις ἐδόκει πέμπειν πρὸς ἐκεῖνον τοὺς περὶ διαλλαγῶν καὶ ξυμβάσεων ὁμιλή- B σοντας, εἶτα τὸν Κομνηνὸν Ἀλέξιον υἱοθετηθέντα τῇ βασιλίδι Μαρίᾳ δομέστικον τῶν σχολῶν ἀποδείξας τῆς δύσεως ηὐτρέπιζε πέμπειν πρὸς ἀντιπαράταξιν. στρατεύματος δ' ἀπορῶν οἰκείου διεπέμπετο πρὸς τοὺς τῶν Τούρκων ἐξάρχοντας ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας διατρίβοντας· ἤστην δὲ τούτω Μασοὺρ καὶ Σολυμὰν οἱ τοῦ Κουτλουμοῦς παῖδες. καὶ αὐτίκα ἐκεῖνοι συμμάχους ἐξέπεμπον οὐκ ἐλάττονας δισχιλίων καὶ κατὰ πόδας ἑτέρους ηὐτρέπιζον. μήπω δὲ τῶν συμμάχων φθασάντων ἐδόκει τοὺς πρέσβεις ἀπιέναι, καὶ ἐπέμποντο ὅ τε Χοιροσφάκτης Κωνσταντῖνος εἰς προέδρους τότε τελῶν, ἀνὴρ νουνεχής τε καὶ λόγιος καὶ πᾶσι κομῶν τοῖς καλοῖς ὁπόσα πολιτικὸν ἄνδρα κοσμοῦσι, καὶ ὁ Στραβορω- C μανός, ὃς ἐκ Πενταπόλεως ὥρμητο τῆς Φρυγίας, ἀνὴρ δεινὸς καὶ δραστήριος, τὸ γένος ἀνέλκων εἰς τούτους καὶ συγγενὴς ὢν τῷ βασιλεῖ Νικηφόρῳ. ἀπελθόντες οὖν ἐντυγχάνουσι τῷ Βρυεννίῳ περὶ τὴν Θεοδωρούπολιν τὴν φάλαγγα τάξαντι καὶ βάδην πορευομένῳ. ἔτι δὲ πόρρω ὄντες καὶ τὰς τάξεις θεώμενοι καὶ τὴν φάλαγγα κοσμίως συντεταγμένην ἐθαύμαζόν τε τὸ πλῆθος ὁμοῦ

6. ὁμιλήσοντας] V. ὁμιλήσαντας.

omni congregato exercitu, adiunctis auxiliis sociorum infestum exercitum adversus urbem Constantinopolim movebat. quod audiens Botaniates et non sine causa veritus, ne, si cum tanto exercitu vir talis se civitati admovisset, nascentem suam et male adhuc nixam potentiam everteret: primum quidem ut eum tantisper moraretur, legatos mittere constituit qui conditiones pacis offerrent, deinde Comnenum Alexium Augustae Mariae adoptatum et domesticum scholarum Occidentis declaratum instruere copiis et exercitu decrevit, quo is bellum in eum administraret. verum ad hoc cum deessent Romani milites, mittit ad Turcorum principes apud Nicaeam Bithyniae degentes. erant hi autem Masurus et Solyman, Cutlumusi filii: qui statim auxiliares copias miserunt duum millium Turcorum et plures continuo parabant. nondum porro appulsis exspectatis auxiliis, visum est legatos proficisci oportere. Missi sunt Choerosphactes Constantinus, e prohedrorum sive praesidentium ordine, vir prudens et multarum artium cunctisque iis dotibus insignis quae virum politicum absolvunt, et cum eo Straboromanus oriundus e Pentapoli Phrygiae, homo acer et industrius, consanguineus ipsius Nicephori Augusti. hi profecti Bryennio occurrunt circa Theodoropolim aciem instructam ducenti lento et militari passu. quae cum ex propinquo cernerent, numerum et ordinem disciplinamque mirabantur ducemque taciti laudabant.

καὶ τὴν τάξιν καὶ τὸν ἄγοντα ἐμεγάλυνον. ἐπεὶ δ' ἐγένοντο πλησίον, οἱ ἐπὶ τῶν ἑταιρειῶν τεταγμένοι καὶ τὰ τούτων πρὸς τὸν βασιλειῶντα ἀνέφερον. ὁ δὲ κελεύσας τὰς τάξεις στῆναι καὶ τοὺς λογάδας παραλαβών, τόν τε Μακεδόνων ἄρχοντα καὶ Θρᾳκῶν στρατηγούς τε καὶ ἰλάρχας καὶ ἄρχοντας, μικρόν τι τῆς φάλαγ- D γος ὑπεξῄει, καὶ πάντων ἀποβάντων τῶν ἵππων καὶ στοιχηδὸν παρ' ἀλλήλων στάντων μόνος ἔφιππος ἦν, ἵππου λευκοῦ τὴν χρείαν αὐτοῦ πληροῦντος. ἵστατο δὲ οὐκ ἐν τοῖς ὅπλοις ἀλλ' ἐν κόσμῳ βασιλικῷ, ὃν ἐδόκει μᾶλλον ἐκεῖνος κοσμεῖν ἀνὴρ ὢν ἀγαθός τε τὸ εἶδος καὶ ὁμιλῆσαι δεινότατος. ἐγγισάντων δὲ τῶν πρέσβεων καὶ τὴν συνήθη πρέσβευσι ποιησαμένων προσηγορίαν, V 64 καὶ αὐτοῦ τοῦ κρατοῦντος ἀντιπροσαγορεύσαντος καὶ αὐτοῖς ἠπίως προσφερομένου, ἐπειρᾶτο ἀναδιδάσκειν αὐτοὺς δι' ἣν αἰτίαν τὴν παρ' αὐτὸν ἐποιήσαντο ἄφιξιν. χάριν εἰρήνης τε καὶ σπονδῶν φαμένων καὶ κοινοπραγίας πεμφθῆναι παρὰ τοῦ κρατοῦντος, αὖθις ἐπήρετο ἐπὶ τίσι τὰς ξυμβάσεις αἰτοῦσιν, οἱ δὲ πάντα διεξῄεσαν τὰ παρὰ βασιλέως, τοῦ Στραβορωμανοῦ τῶν λόγων κα- P 89 τάρχοντος. οὗτος γὰρ καὶ τὸ τῆς πρεσβείας εἶχε κῦρος ἅτε οἰκεῖος ὢν βασιλεῖ. ὁ δὲ ἕτερος χάριν τοῦ πείθειν ἀπέσταλτο διὰ τὴν πρὸς τὸν βασιλειῶντα ἐκ τοῦ κήδους οἰκειότητα.

3. Τὰ δὲ τῆς πρεσβείας ἦσαν τοιάδε. "ἐγὼ" φησὶν ὁ κρατῶν "πάλαι τὸν σὸν πατέρα γινώσκων, ἄνδρα δεινὸν μὲν στρατηγῆσαι καὶ πολλὰ κατὰ Σκυθῶν ἀναστήσαντα τρόπαια, καὶ

13. ἐπειρᾶτο] Bekker ἐπηρώτα.

mox cum prope accessissent praecurrentium cohortium ductores, adesse a Constantinopoli legatos missis nuntiis Bryennio indicarunt, qui iussa consistere acie, primoribus exercitus, duce nempe Macedonum et Thracum tribunis ac praefectis alarum, secum assumptis paululum e phalange processit, ubi cunctis circa ex equo delapsis et serie hinc inde continua stantibus, solus ipse in equo candido eminens, cataphractus imperatorio ornatu, cui ornamentum ex sese addere specie praeclara videbatur, forma heroica excellens et egregiam in congressu humanitatem spirans, legatos excepit venerationem ipsi congruam et primas ut decebat salutationes exhibentes. quos humanissima vicissim allocutione dignatus percontabatur, quid venirent, quamque rem vellent, iisque respondentibus se ad tractandam pacem ab imperatore missos: rursus quaerebat quas conditiones conventionis ferrent. tunc illi cuncta retulerunt quae imperator iusserat, Straboromano verba faciente, hic enim utpote consanguineus imperatori legationis caput erat. alter vero quod Bryennio erat affinis, eius pelliciendi causa fuerat adiunctus.

3. His autem fere verbis nomine imperatoris Botaniatae expressa legationis sententia ad Bryennium est. "ego patrem tuum olim novi, praeclarum belli ducem quique multa devictis Scythis tropaea statuit. cui etiam memini

μέντοι καὶ ξυστρατεύσας αὐτῷ καὶ ταῖς ἑταιρείαις πρότερον σύν-
τροφον σχών, οὐχ ἧττον καὶ σὲ ἐπίσταμαι ἄξιον ὄντα παῖδα
B τοιούτου πατρός. διὰ ταῦτα ἐπεί με θεὸς εἰς τὸ βασίλειον ὕψος
ἀνήγαγε, βούλομαί σοι γενέσθαι ἀντὶ πατρὸς φιλοστόργου. γένοιο
οὖν σὺ κἀμοὶ υἱὸς εὐγνώμων ἀνθ' υἱοῦ ἀγνώμονος, ὑπερείδων
τὴν ἐκ τοῦ γήρως ἀσθένειαν. καὶ νῦν μὲν τὴν μετὰ βασιλείαν
δευτέραν τιμὴν λάμβανε, φημὶ δὴ τὴν τοῦ καίσαρος, μετ' οὐ
πολὺ δὲ καὶ διάδοχος ἡμῖν χρηματίσεις τῆς βασιλείας Ῥωμαίων."
ταῦτα διεξελθόντων τῶν πρέσβεων, μηδὲν μελλήσας ἐκεῖνος (καὶ
γὰρ ἦν εἴπερ τις ἄλλος ἀγχίνους) εὐθὺς ἀπεκρίνατο τὰς συμβά-
σεις ἐθέλειν καὶ τὴν εἰρήνην ἀσπάζεσθαι καὶ τὸν πόλεμον κατα-
C λῦσαι ἐμφύλιον καὶ τὴν παρὰ βασιλέως τιμὴν δέχεσθαι. βούλε-
σθαι δὲ μὴ αὐτὸν μόνον τυχεῖν τῶν τῆς εἰρήνης καλῶν, ἀλλὰ καὶ
τοὺς ξυμμετασχόντας αὐτῷ τοῦ ἔργου, στρατηγούς τε καὶ στρα-
τιώτας καὶ ἄρχοντας, ὧν τὸ ξυμφέρον προδοῦναι ἴσον αὐτῷ τοῦ
ἀσεβῆσαι νενόμισται· φιλαυτίας γὰρ εἴη ἐσχάτης, ἢ μᾶλλον εἰ-
πεῖν ἀπανθρωπίας, ζητοῦντα τὸ ἑαυτοῦ συμφέρον τὸ τῶν ἄλλων
προδοῦναι. οὐκ ἄλλως οὖν τὴν υἱοθεσίαν λαμβάνειν καὶ τὴν τι-
μήν, εἰ μὴ πρότερον τὰ ἐκείνων ἐξασφαλίσαιτο. βούλεται οὖν
πρότερον τῷ βασιλεῖ βεβαιῶσαι τὰ παρ' αὐτοῦ σφίσιν ἐκείνοις

9. μελλήσας] Ita P. pro μελήσας. 14. καὶ] Hoc addidi. 16. εἴη] εἶναι? 20. τῷ βασιλεῖ] τὸν βασιλέα?

et meminisse iuvat me socium in expeditionibus ac contubernalem sodalemque fuisse; nec minus persuasum habeo te dignum talis patris minimeque degenerem esse filium; quae cum ita sint, quoniam me deus ad imperii culmen evexit, caritate indulgentissimi patris te volens amplector; quare vicissim aequum fuerit concipere te quoque in me affectum ac sensum pii filii potius quam ingrati superbe contemnentis infirmitatem senectutis meae. et nunc secundum a me honoris locum sub imperiali fastigio accipe, dictus a me interim Caesar, dum paulo post nobis in imperio succedens in solidum accipias haereditatem regni, cuius nunc pignoris loco parte non modica dignaris." talia cum legati protulissent, nihil ille cunctatus, erat enim si quis alius in propositis rebus statim ac penitus percipiendis velox, subito respondit: accipere se quae offerebantur ac modum compositionis probare, nec moram penes se fore quin mox finito civili bello delatum ab imperatore honorem admitteret. velle autem non se solum frui bonis pacis: sed et participari ea cupere ab iis qui secum in negotii periculo fuissent, ducibus nimirum militibusque et eorum praefectis, quorum utilitates prodidisse crimen nihilo levius impietate sibi foret. improbi enim privatorum commodorum studii fuerit, sic propriis rationibus consulere, ut aliorum spes ac commoditates negligantur. ita igitur sese oblatam adoptionem accipere, si prius de statu et praemiis commilitonum ac sociorum suorum certum aliquid fixumque statuatur. igitur aequum censere ante omnia imperatorem promissis et pignoribus ido-

ἐπαγγελθέντα, καὶ οὕτω τῆς πόλεως ἐξελθεῖν σὺν τῷ πατριάρχῃ καὶ περὶ τὸν ναὸν γενέσθαι τοῦ ταξιάρχου τῶν ἄνω δυνάμεων D Μιχαήλ, ὃς ἵδρυται ἐν τῷ περὶ τὴν Θρᾴκην χωρίῳ Δαμοκρανίας, κἀκεῖσε τὰ τῆς υἱοθεσίας ἐπὶ τοῖς καίσαρσι γίνεσθαι καὶ τῷ στεφάνῳ ταινιωθῆναι συνήθως. τῶν δὲ πρέσβεων ἐρομένων διὰ τί οὐ βούλεται τὰ τῆς τελετῆς αὐτοῦ γενέσθαι γενομένῳ κατὰ τὴν βασιλίδα τῶν πόλεων, φοβεῖσθαι μὲν ἔφησεν οὐδένα πλὴν τὸν θεόν, ἀπιστεῖν δὲ τῶν περὶ τὸν βασιλέα τοῖς πλείστοις.

4. Ἐπὶ τούτοις οἱ πρέσβεις ἀπαλλαγέντες ἀπῄεσαν. ξυνέβη P 90 δὲ μικροῦ δεῖν αὐτοῖς κινδυνεῦσαι τοῖς σκοποῖς ἐντυχοῦσιν· ὅμως μέντοι ἐσώθησαν συνέσει τοῦ τῶν σκοπῶν κατάρχοντος. τούτων οὖν ἀπελθόντων καὶ τῷ βασιλεῖ ἀπαγγειλάντων τὰ τῶν ξυμβάσεων, ἐδόκει μὴ τρίβεσθαι τὸν καιρόν, ἀλλ' ἐκπέμπειν μετὰ τῶν στρατευμάτων τὸν δομέστικον τῶν σχολῶν· ἀπεγνώσθη γὰρ τὰς V 65 ξυμβάσεις ὡς τοῦ Βρυεννίου δοκοῦντος ἀπαιτεῖν. ἐξῄει οὖν ὁ Κομνηνός, σχὼν μεθ' ἑαυτοῦ τούς τε ξυμμάχους Τούρκους καὶ τοὺς Χωματηνοὺς λεγομένους, οἱ μετὰ τοῦ βασιλέως ἐληλύθεισαν τοῦ Βοτανειάτου, καὶ Φράγγων τῶν ἐξ Ἰταλίας ἐλθόντων ἀπόμοιράν B τινα καὶ τῆς τῶν ἀθανάτων καλουμένων φάλαγγος ἐπαγόμενος. τίνες δὲ οἱ ἀθάνατοι οὗτοι εἰπεῖν ἀναγκαῖον. ὁ βασιλεὺς Μιχαήλ, ἢ τἀληθὲς εἰπεῖν ὁ ἐκτομίας Νικηφόρος ὁ λογοθέτης,

5. ταινιωθῆναι] Ita P. pro τενιωθῆναι. ibid. διὰ τί] Ita P. pro εἴ τινα. fort. ἵνα τί. 10. αὐτοῖς] Ita Bekker pro αὐτούς. 15. ἀπαιτεῖν]? ἀπ. ἀδύνατα?

neis cavere incolumitati ornamentisque horum. tum si videbitur prodire ipsum foras e civitate una cum patriarcha ad templum ductoris caelestium legionum S. Michaëlis situm in oppido Thraciae, cui nomen Damocranea, ibique se legitima adoptione titulum Caesaris accipere consuetoque eius honoris insigni redimiri. ad ea legatis quaerentibus, quid ita recusaret cerimoniam adoptionis suae fieri Constantinopoli, respondit Bryennius, nullum quidem se timere praeter deum: diffidere autem plerisque eorum qui circa imperatorem erant.

4. In haec dimissi legati abierunt: ac, quod obiter meminisse tanti est, parum abfuit quin male mulctarentur incidentes in exploratores. servati tamen sunt incolumes prudentia eius qui exploratoribus praeerat. cum ergo rediissent et imperatori conditiones a Bryennio propositas retulissent, visum est non terendum ultra tempus, sed domesticum scholarum cum exercitu mittendum. auditis enim Bryennii postulatis de compositione desperatum est. profectus est igitur Comnenus habens secum praeter auxiliares Turcos, etiam eos qui Chomateni dicuntur qui cum imperatore Botaniate venerant, et Francorum ex Italia profectorum partem quamdam, quibus adiecta est phalanx eorum qui vocantur immortales. quinam autem hi sint breviter explicandum est. imperator Michaël, aut ut verius dicam Nicephorus logo-

ἰδὼν τὸ τῆς ἑῴας στράτευμα ἅπαν ἤδη ἐκλελοιπὸς ὡς ὑποχείριον τῶν Τούρκων γενόμενον, ἐφρόντιζεν ὡς οἷόν τε στράτευμα καταστῆσαι νεόλεκτον, καὶ δή τινας τῶν ἐκ τῆς Ἀσίας διασπαρέντων καὶ ἐπὶ μισθῷ δουλευόντων συλλέγων θώρακάς τε ἐνέδυε καὶ θυρεοὺς ἐδίδου καὶ κράνη φέρειν καὶ δόρατα. ἐπιστήσας δὲ αὐτοῖς ἕνα τῶν στρατηγῶν εὐφυῶς ὁμοῦ καὶ ἐπιδεξίως πρὸς τὴν ἐκείνων C ἄσκησιν ἔχοντα (ἦν δὲ οὗτος ὁ Καππάδοξ Κωνσταντῖνος, ἀνὴρ πρὸς γένος ἐγγίζων τῷ βασιλεῖ Μιχαὴλ καὶ συνήθης τούτῳ καὶ σύντροφος) ἐγύμναζε δι' αὐτοῦ καὶ τὰ στρατιωτικὰ ἐξεπαίδευεν. ὁπηνίκα δὲ καὶ διιππεύειν ἀσφαλῶς ἤδη δύναιντο καὶ τὰ ὅπλα φέρειν ἱκανῶς καὶ εὐφυῶς ἐδόκει γεγυμνάσθαι κατὰ τὸ ἔξωθεν, ἐδόκει γυμνάζειν τούτων καὶ τὰς ψυχάς. ὁπλίζεσθαι γοῦν αὐτοὺς παρασκευάζων περιῄρει μὲν τῶν δοράτων τὰ ξίφη, κατὰ ἴλας δὲ αὐτοὺς διαιρῶν κατὰ πρόσωπον ἵστα ἀλλήλους, εἶτα ἐκέλευε σφοδρᾷ τῇ ῥύμῃ τοὺς ἵππους ἐλαύνοντας χωρεῖν κατ' ἀλλήλων D καὶ παίειν ὡς οἷόν τε τοῖς δόρασιν, καὶ οὕτω τοὺς τολμηρότερον πρὸς τὸ ἔργον χωροῦντας τοῖς πρώτοις κατέλεγε. τοὺς γοῦν πολλάκις ἐν τῇ κατ' ἀλλήλων συμπλοκῇ ἀρίστους ἀναφανέντας ἀθανάτους ὠνόμασε, καὶ οὕτως ξυνέβη πάντας τοὺς τὴν συλλεγεῖσαν ἀναπληροῦντας φάλαγγα ἀθανάτους ὀνομασθῆναι.

5. Τούτους ὁ Κομνηνὸς παραλαβὼν Ἀλέξιος ξὺν τοῖς ἄλλοις ἀπελθὼν ἐστρατοπέδευσε παρὰ ποταμὸν οὐκ οἶδ' ὅπως

10. δὲ] Hoc addidi. 16. τοὺς — χωροῦντας] Ita P. pro τοῖς — χωροῦσι.

theta spado, videns Orientalis limitis exercitum paene omnem defecisse subiugatum a Turcis, curavit alias copias ex novis delectibus sufficere. quare quosdam ex sparsis per Asiam mercede servientibus colligens loricis ipsos induit scutaque galeas et hastas iis ferendas dedit, praefectoque ipsis ad eos exercendos formandosque in arte bellica duce quodam natura et industria ad id prae ceteris apto (fuit is Constantinus Cappadox genere, propinquus imperatori Michaëli et simul cum eo nutritus) erudivit ad rem militarem eatenus ut satis belle equitarent et perite armis uterentur. hactenus visus satis exercitasse et armasse ad bellum corpora, eo quoque animum applicuit ut animos in id ipsum instrueret intrepidos, eos pugnaces reddendo. hoc sic assequebatur. educebat in campum istos suos iuvenes armatos, nisi quod cuspides ferreas hastis dempserant, divisosque in turmas et oppositos invicem altrinsecus incurrere in se mutuo equis quam concitatissimis iubebat tundereque invicem clipeos hastis: quo qui audentius defungi viderentur, eos primis accensebat. hos porro qui saepius ista meditatione vires animumque probaverant, immortales appellavit: quod nomen inde adhaesit legioni ex his scriptae.

5. His aliisque Comnenus Alexius assumptis, egressus castra posuit ad fluvium nescio quomodo antiquitus appellatum (nam pleraque talium no-

ἀρχῆθεν καλούμενον διὰ τὸ ἀμειφθῆναι τῶν ὀνομάτων τὰ πλεῖστα, τέως δ' οὖν ἐκ τῶν Θρακικῶν ὀρῶν καταρρέοντα καὶ Ἁλμυρὸν κατὰ ἐγχωρίων καλούμενον. ἐν ᾧ καὶ φρούριον ἐπὶ λόφου ἵδρυται· Καλοβρύη τούτῳ τὸ ὄνομα. ἐκεῖσε τοίνυν στρατοπεδεύσας οὔτε τάφρον ὤρυξεν οὔτε ἐπήξατο χάρακα· ἐβούλετο γὰρ αὐτοῦ μὴ πολεμίων ἐφοδῶν ἔφοδον καὶ τὴν νίκην βλέπειν εἰ οἷόν τε. P 91 καὶ γὰρ ἔμελλε μετ' ὀλίγων μάχεσθαι πρὸς πολλοὺς στρατηγούς τε ἅμα γενναίους καὶ πολυπειροτάτους, ὧν καθάπερ ἀστέρων ἥλιος ἐξῆρχεν ὁ βασιλειῶν. διὰ τοῦτο ἐβούλετο τῷ πλήθει καὶ ταῖς δυνάμεσιν ἐλαττούμενος ὁ δομέστικος τῶν σχολῶν μὴ τόλμῃ μόνον ἀλλὰ καὶ μελέτῃ καὶ ἀγχινοίᾳ καταστρατηγῆσαι τῶν πολεμίων. σκοποὺς δὲ πέμπων ἐμάνθανε στρατοπεδεύειν τοὺς περὶ τὸν Βρυέννιον ἐν τοῖς κατὰ τοῦ Κηδόκτου πεδίοις.

6. Ὁ μὲν οὖν Βρυέννιος κατὰ τὸν ἐκεῖσε ναὸν τῆς τοῦ θεοῦ λόγου μητρὸς ἑσπέρας γενόμενος καὶ τὰ εἰκότα τελέσας, B ἐπεὶ μεμαθήκει τοὺς ἀντιπάλους περὶ Καλοβρύην στρατοπεδεύειν (καὶ γὰρ τῶν μετὰ τοῦ Κομνηνοῦ Ἀλεξίου Τούρκων τινὲς νύκτωρ ἀπιόντες ἐπὶ τὸ τοῦ Βρυεννίου στράτευμα κατασκέψασθαι τοῖς σκοποῖς ἐμπεσόντες ἑάλωσαν καὶ ἀχθέντες πάντα ἀπήγγειλαν), ἕωθεν ἀναστὰς ἐκέλευεν ἅπαν ὁπλοφορεῖν τὸ στράτευμα καὶ κατ'

3. *κατὰ*] *παρά?* 6. *πολεμίων — βλέπειν*] Probabiliter P. *πολεμίων μένειν ἔφοδον, ἀλλὰ τὴν νίκην κλέπτειν.* 13. *Κηδόκτου*] Ita P. pro *Κυδόκτου.*

mina mutari contigit) nunc quidem ab accolis Halmyrus dicitur ex Thraciae montibus fluens, cui adsitum castellum in colle munitum visitur Calobrya vocatum. hic posita castra neque fossa neque vallo circumdedit. non enim confidebat usitatis belli artibus; nec statuerat exspectare ibi adventum impetumve hostium, sed victoriam furari si qua arte posset. conditionem quippe videbat imparem, seque cum paucis comparatum adversus multos non milites solum fortes sed duces quoque generosos scientissimos et experientissimos rei bellicae, inter quos velut sol inter astra praefulgebat candidatus imperii Bryennius. quare omnem honestam sibi putabat fore rationem expediendae in tanta sortis iniquitate victoriae et compensandae ac supplendae suorum paucitatis, non magis abundantia fiduciae quam ingenio et industria, quibus hostes in insidias pertractos strategemate debellaret. hoc consilio missis exploratoribus didicit castra metari Bryennianos in campis iuxta Cedoctum.

6. Ac Bryennius quidem ad templum ibi situm matris divini verbi vespere profectus et deum deiparamque rite veneratus, ubi cognovit adversarios ad Calobryam habere castra (hoc enim didicerat a Turcis quibusdam ex Alexiano exercitu, qui cum per noctem explorabundi incautius admovissent se Bryennianis castris a vigilibus capti et ad eum ducti fuerant) postridie mane iussit omnem exercitum armari, quem per turmas ordinabat in hunc

ἴλας τοῦτο συνέταττεν. εἶχε δὲ αὐτῷ τὰ τῆς συντάξεως ὧδε. τοῦ
V 66 μὲν δεξιοῦ κέρως ὁ τούτου κατῆρχεν ὅμαιμων ὁ κουροπαλάτης
Ἰωάννης ὃν δομέστικον κατέστησε τῶν σχολῶν. συνεπλήρουν δὲ
ταύτην τὴν φάλαγγα οἵ τε ἐξ Ἰταλίας παρὰ τοῦ Μανιάκη ἐκείνου
C κομισθέντες Φράγγοι καὶ τῶν ἐκ Θετταλίας ἱππέων συχνοί, ἔτι γε
μὴν καὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἑταιρειῶν λεγομένων μοῖρα οὐκ ἐλαχίστη,
οὐκ ἐλάττους ὄντες οἱ πάντες τῶν πεντακισχιλίων. τὸ μὲν οὖν
δεξιὸν οὕτως ἐτέτακτο, τοῦ δ' εὐωνύμου κέρως ἐξῆρχε μὲν ὁ Ταρ-
χανειώτης Κατακαλών, ἀνὴρ καὶ βίῳ καὶ λόγῳ καὶ στρατηγικαῖς
μελέταις κοσμούμενος, ἐπλήρουν δὲ ταύτην τὴν φάλαγγα αἱ τῶν
Μακεδόνων τε καὶ Θρᾳκῶν ἴλαι ἐς τρισχιλίους ποσούμεναι. τὸ
δὲ μέσον τῆς φάλαγγος αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ Βρυέννιος ἦγεν, ἐν ᾧ τό τε
D ἀρχοντικὸν ἐτάττετο ἅπαν καὶ Θρᾳκῶν δὲ καὶ Μακεδόνων καὶ τῆς
ἵππου τῶν Θεσσαλῶν ὅσον ἐπίλεκτον. ἔξωθεν δὲ τοῦ εὐωνύμου
κέρως τὸ συμμαχικὸν Σκυθικὸν ἐτέτακτο προτρέχον ταύτης δυοῖν
σταδίων διάστημα. ἀλλ' οὕτω μὲν ἐκεῖνος τὸ στράτευμα ἔταξεν,
ἐκτείνας εἰς μῆκος τὴν φάλαγγα καὶ παραγγείλας, ἐπὴν οἱ πολέ-
μιοι φανεῖεν καὶ ἡ σάλπιγξ ἠχήσῃ τὸ ἐνυάλιον, πειρᾶσθαι τοὺς
ἀμφὶ τὸ Σκυθικὸν ξὺν ἀλαλαγμῷ καὶ βοῇ κατὰ νώτου γενέσθαι
τῶν πολεμίων. ὁ μὲν οὕτω τοῖς ἡγεμόσι παρήγγειλεν.

7. Ὁ δὲ Κομνηνὸς Ἀλέξιος μαθὼν διὰ τῶν σκοπῶν ἐγγί-
ζειν ἤδη τοὺς πολεμίους τὸ μὲν στράτευμα ἅπαν ἐν κοιλάσι κατέ-
P 92 κρυψεν, αὐτὸς δὲ ἐπὶ λόφον ἀνελθὼν κατεσκόπει τὰ ἐκείνων.

modum. dextro quidem cornui praeerat eius frater curopalates Ioannes, quem ipse domesticum scholarum creaverat. id autem corpus conflabant qui ex Italia deducti a Maniace fuerant Franci et equitum ex Thessalia plerique: praeterea ex sodalitatibus (sic dictae certae militum manus) pars non exigua. hi omnes quinque millium numerum facile implentes dextrum cornu faciebant. sinistrum cornu ductabat Tarchaniotes Catacalo, vir et moribus et eloquentia et bellica gloria praeclarus, cui suberant Macedonum et Thracum alae, milites non pauciores tribus millibus. mediam aciem ipse Bryennius regebat, in quo praetoriana militia cuncta Thracumque ac Macedonum, nec non equitatus Thessalici flos ipse ac robur. extra sinistrum cornu Scythae auxiliares dispositi fuerant provecti ultra aciem duorum stadiorum intervallo. sic Bryennius aciem instruxerat, extensa in longitudinem phalange: suisque praeceperat ut quam primum hostes apparuissent et tuba classicum cecinisset, conarentur praecurrentes Scythae quam tumultuosissime cum vociferatione et ululatu ipsis solito circumvenire hostes et ipsis a tergo instare. tale ille mandatum ducibus dederat.

7. At Comnenus Alexius accepto per exploratores indicio adventus hostium iamque ipsos non longe distare, copias suas omnes in vallibus abscondit. ipse vero in eminentem ascendens collem observabat longe venientes.

ἰδὼν δὲ πλῆθος καὶ διανοησάμενος μή πως οἱ ὑπ' αὐτὸν τεταγμένοι πρὸ τοῦ προσβαλεῖν τούτους τοῖς πολεμίοις εἰς φυγὴν ἐξορμήσωσιν, ἐβουλεύσατο βουλὴν ἀρίστην ὁμοῦ καὶ συνετωτάτην, ὥστε μηδ' ὅλως καταφανεῖς γενέσθαι τῷ τούτου στρατεύματι τοὺς πολεμίους. μάλιστα δ' ἐφόβει τοῦτον τὸ παρὰ γνώμην τοῦ βασιλέως μάχεσθαι τὴν ἡμέραν ἐκείνην· ἔφθη γὰρ τῇ πρὸ ταύτης ἑσπέρᾳ γράμματα πεμφθῆναι αὐτῷ πρὸς τοῦ βασιλέως κελεύοντα μὴ πολεμεῖν, ἀλλὰ μένειν τὴν ἔλευσιν τῶν ἄρτι πεμφθέντων πρὸς τῶν Τούρκων συμμάχων. μένειν μὲν οὐχ οἷόν τε ἦν μὴ συνάψαντα πόλεμον, τῶν πολεμίων εἰς χεῖρας ἤδη ἰόντων· ὑποχωρεῖν δὲ ἄνευ B πολέμου ἀνάξιον ἔδοξεν αὐτῷ. βεβούλευτο οὖν αὐτῷ ἢ νικᾶν ἢ θνήσκειν μαχόμενον ἢ οὕτως ἀγεννῶς τε καὶ ἀνάνδρως παλινοστεῖν διὰ τὸν ἐκ βασιλέως φόβον. κατασκοπήσας οὖν τὸν τόπον, ἐπεὶ εἶδε τὸ μὲν ἀναπεπταμένον τὸ δὲ λόφους καὶ κοιλάδας ἔχον, ὥστε δύνασθαι τὸ μὲν τῆς Βρυεννίου φάλαγγος ἀποκρύπτεσθαι τὸ δ' εἶναι καταφανές, τὸν στρατὸν ὁπλίσας καὶ δίχῃ διελὼν τῶν μὲν ἀθανάτων καὶ Φράγγων αὐτὸς εἶχε τὴν ἡγεμονίαν, τῶν Χωματηνῶν δὲ καὶ τῶν Τούρκων τὸν Κατακαλὼν Κωνσταντῖνον ἡγεμόνα κατέστησε, κατέναντι τῆς Σκυθῶν φάλαγγος τάξας αὐτούς. C

8. Ἐπεὶ γοῦν κατὰ τοὺς κοιλώδεις τόπους τὸ τοῦ Βρυεννίου γέγονε στράτευμα, καὶ τοὺς κατὰ δεξιὸν κέρας ταττομένους ὑπεδείκνυε καὶ χωρεῖν κατὰ τούτων σφοδρᾷ τῇ ῥύμῃ ἐκέλευε. κα-

quorum ubi multitudinem aestimavit oculis, providens facile fore ut si eadem suis tanto paucioribus offerretur, ii visu primo desperantes statim in fugam verterentur, optimo consilio decrevit cavere ne in suorum militum conspectum hostilis exercitus veniret. maxime autem eo articulo rerum conturbabat ipsum pridie appulsus ab imperatore nuntius qui omnino vetabat eo die pugnari, sed exspectari adventum auxiliarium Turcorum qui iam esse in itinere dicebantur. atqui tali loco et tempore deprehensis defugiendi praelii nulla facultas restabat, utique hostibus iam praesentibus et manus tantum non conserentibus, nisi probrosum suscipere dedecus vellet recedendo sine pugna. quare generose decrevit aut vincere aut pugnando mori, neque obiicere se post cladem ignominia plenum irae imperatoris, culpae ut fit imputaturi fortunae casum. speculatus ergo locum, ubi animadvertisset partim illum apertum et late patentem, partim intercisum iugis collium et concavis vallium, qua varietate situs facile poterat assequi ut pars dumtaxat exercitus Bryenniani a suis videretur pars absconderetur, copias armavit et bifariam divisit. immortales et Francos ipse duxit. Chomatenis et Turcis Constantinum Catacalonem ducem praeposuit opponens eos ex adverso Scythis.

8. Postquam autem Bryenniani in loca concava iam progressi erant, dextrum eorum cornu suis ostendit et impetum in eos facere quam vehemen-

τυπηδήσαντες οὖν ὥσπερ ἀπὸ ἐνέδρας καὶ τῷ αἰφνιδίῳ τοὺς ἀν-
τιπάλους καταπλήξαντες μικροῦ δεῖν ἐκκλίνειν αὐτοὺς πρὸς φυγὴν
παρεσκεύασαν, ἕως ὁ τούτων καθηγεμὼν ὁ Βρυέννιος Ἰωάννης
V 67 τὸν ἀκινάκην σπασάμενος σὺν ὀλίγοις τὸν πρώτως ἐπιόντα τῶν
ἀθανάτων κατέβαλε καὶ ἄλλοι ἑτέρους, καὶ τὴν φάλαγγα πᾶσαν
D συνέστησεν, ὥστε τοὺς ἀντιπάλους τρέψασθαι. οἱ μὲν οὖν ἀθά-
νατοι τοῦτον τὸν τρόπον πάντες ᾤχοντο, ὁ δὲ Κομνηνὸς Ἀλέξιος
κατὰ νώτου τῶν πολεμίων γενόμενος καὶ δοκῶν ξυνέπεσθαί οἱ τὴν
φάλαγγα τὴν ἰδίαν γενναίως τε ἠγωνίζετο καὶ τοὺς εἰς χεῖρας ἰόν-
τας κατέβαλεν. ἐπεὶ δὲ εἶδε τὴν ἑαυτοῦ φάλαγγα εἰς φυγὴν τρα-
πεῖσαν, παρακαλέσας τοὺς ἑαυτοῦ (ἦσαν γὰρ σὺν αὐτῷ τῶν ἰδίων
τινὲς ἀγαθοὶ στρατιῶται εἰς ἓξ ποσούμενοι) βουλὴν ἐβουλεύσατο
τολμηράν, γενέσθαι κατὰ νώτου τοῦ Βρυεννίου καὶ ξυμμίσγοντα
τοῖς τούτου ἠρέμα ἰέναι μέχρις αὐτῷ πλησιάσαιεν, ἐπειδὰν δ' ἐγ-
γὺς τούτῳ γένοιντο, σπασάμενοι ξίφη αὐτὸν ἀνελεῖν. κἂν ξυμ-
βαίη καὶ τούτοις σὺν ἐκείνῳ πεσεῖν, αἱρετώτερον εἶναι μᾶλλον
P 93 αὐτῷ ἢ τὸ παρακούσαντα βασιλέως δίκας εἰσπραχθήσεται τῆς
παρακοῆς πρὸς ἐκεῖνον. ἀπεῖρξε δὲ τοῦτον τοῦ τοιούτου βουλεύ-
ματος ὁ Θεόδοτος, οὗ πρόσθεν ὁ λόγος ἐμνήσθη, εἰπὼν τοῦτο
μὲν εἶναι πρὸς τῷ παραβόλῳ καὶ εὔηθες. νυνὶ δὲ χρὴ ἐξελθόν-
τας τοῦ τῶν πολεμίων στρατεύματος ἀπιέναι πρὸς τοὺς ἰδίους,
ἐπειδὰν δὲ τούτοις συμμίξειαν, εἰ βούλοιτο, λαβόντα κἀκείνων

17. εἰσπραχθήσεται] εἰσπραχθήσεσθαι? 20. χρὴ] χρῆναι?

tissime iussit. exsiliunt igitur velut ex insidiis et celeritate inopinatae impressionis adversarios turbatos parum abfuit quin in fugam verterent. gliscebatque trepidatio, quoad dux eorum Ioannes Bryennius acinace stricto cum paucis occurrens primum ex immortalibus invehentem se deiecit et alii alios: quo viso phalanx Bryenniana constitit, Alexiana vero terga vertit, adeo ut nullus ex immortalibus locum tueretur, sed retro ferrentur omnes in fugam. interim Alexius Comnenus circuitis hostibus a tergo in ipsos ferebatur, et existimans propriam phalangem ipsum sequi, fortissime pugnabat prosternens obvios quosque. verum ut animadvertit propriam phalangem in fugam versam, advocatis sociis qui ex familiaribus sex numero bellatores optimi aderant ipsi, consilium audax proponebat dicens velle se cum ipsis assectari a tergo Bryennium, et ubi ad ipsum penetrassent, strictis subito ensibus ipsum occidere. in quo si contingeret ipsos mori, tamen sortem illam tolerabiliorem fore quam si victi ad imperatorem redirent poenas haud dubie graves eius arbitrio daturi neglecti eius mandati, quo pugnam illo die committi vetuerat. avertit autem eum a tali coepto Theodotus, cuius supra meminimus aiens id praeterquam temerarium, etiam stultum. cui enim non patere primam curam eorum qui a suis interclusi hostium multitudini paucissimi ipsi se immixtos sentiunt, esse debere, referre se quantocius ad suos, iisque ubi aggregati fuerint adiungere sibi ex ipsis quam plurimos poterunt et

ὁπόσους δυνατὸν κοινωνοὺς οὕτω χωρεῖν πρὸς τὸν κίνδυνον. τὰ μὲν οὖν κατὰ τὸ δεξιὸν κέρας τοιοῦτον ἔσχε τὸ τέλος.

9. Κατὰ δὲ τὸ εὐώνυμον οἱ περὶ τὸν Κατακαλὼν Κων- B σταντῖνον Σκύθαι ἰδόντες Χωματηνοὺς εὐθὺς ἐξώρμησαν κατ' αὐτῶν ξὺν βοῇ πολλῇ καὶ ἀλαλαγμῷ, καὶ θᾶττον ἢ λόγος τούτους τρεψάμενοι τοῦ διώκειν παυσάμενοι σὺν τάξει ὑπέστρεφον καὶ κατὰ τῶν τὴν οὐραγίαν τηρούντων τοῦ Βρυεννίου στρατεύματος ἐξώρμων σὺν προθυμίᾳ πολλῇ, καὶ ὅσον θητικὸν σκυλεύσαντες καὶ ἵππους καὶ λάφυρα λαβόντες ἀπῄεσαν οἴκαδε. συγχύσεως δὲ ἐκ ταύτης τῆς αἰτίας γενομένης ταῖς τάξεσιν, ἅτε τῶν περὶ τὸ τοῦλδον Ῥωμαίοις καλούμενον εἰς αὐτὰς καταφευγόντων δέει τῷ τῶν Σκυθῶν καὶ τῶν σημείων ἀναμιχθέντων, ὁ Κομνηνὸς Ἀλέ- C ξιος τοῦτο κατιδὼν (ἔτι γὰρ ἐντὸς διέτριβε τοῦ τοῦ Βρυεννίου στρατεύματος) καλύψας τὸ πρόσωπον τῷ ἀπῃωρημένῳ θωρακίδι τῇ κόρυθι, τῶν ἱπποκόμων ἕνα τοῦ Βρυεννίου καταλαβὼν * * * * ἐκείνου τῇ ἁλουργῷ ἐφεστρίδι καὶ τοῖς χρυσοῖς φαλάροις κοσμούμενον, ἔτι δὲ καὶ τὰς ἐξ ἔθους τοῖς βασιλεῦσι παρεπομένας ῥομφαίας, λάθρα τοῦ στρατεύματος ἐξιών, ἐπειδὰν ἔξω φόβου παντὸς γέγονεν, ἐξέπεμπε τὸν ἵππον μετὰ κήρυκος βοῶντος μέγα ὡς ὁ Βρυέννιος πέπτωκε. τοῦτο πολλοὺς τῶν φευγόντων μένειν

3. *Κωνσταντῖνον*] Wilken Hist. Comn. p. 55. *Ταρχανειώτην.* 14. *θωρακίδι τῇ κόρυθι*] *θωρακίῳ τῆς κόρυθος?* 15. *καταλαβὼν*] Indicavi lacunam a Wilkenio l. l. p. 56. ex Anna Comn. p. 13. ita suppletam: *ἵππον τινὰ τῶν βασιλικῶν ἐπισυρόμενον.*

cum iis, si ita lubeat, in hostes pergere periculumque iterum subire. hic successus certaminis in dextero cornu fuit.

9. In sinistro vero Scythae quos ducebat Constantinus Catacalo videntes Chomatenos statim in eos eruperunt cum clamore et ululatu magno, et dicto citius iis in fugam versis, persequendi fine facto, servatis ordinibus revertebantur, cum libido ipsis incidit irruendi magno impetu in eos qui extremum agmen Bryennianorum tuebantur: ubi facile direpta illa omni mercenaria manu, equorum insuper et spoliorum magna praeda facta domum abierunt. hinc ordinum militarium orta perturbatio: quod terrore illato in illam multitudinem sarcinariorum iumentorum, quam vulgari lingua tuldum Romani vocant, multa ex iis temere in ordines armatorum inferebantur Scythas fugientia, unde contigit signa permisceri. id cum observasset Alexius Comnenus, qui adhuc Bryennianis immixtus erat, oculario galeae tegmine ne agnosceretur demisso, corripuit obvium forte quemdam ex equisonibus Bryennii, unum ex eius equis imperiali purpura instratum et aureis phaleris ornatum ducentem: corripuit et rhomphaeas de more post imperatores gestari solitas. ac sic cum his clam exiens e Bryenniana acie ubi securum in locum devenit, praeconem misit qui equum ostentans late clamaret cecidisse Bryennium. ea vox et species multos ex Alexianis iam fugam spectantibus

D ἔπειθε, τοὺς δὲ καὶ παλινοστεῖν· ξυνέβαινε γάρ, τῶν Σκυθῶν τῶν μελλόντων διώκειν οὕτω τοῖς περὶ Βρυέννιον ἐπιβουλευσάντων, μηδενὸς ὄντος τοῦ διώκοντος μὴ πόρρωθεν φυγεῖν τοὺς περὶ τὸν Κομνηνὸν Ἀλέξιον, ἀλλὰ πλησίον ἀλᾶσθαι ἐπαποροῦντας, ὅπως ἐκείνους φεύγοντας τόν τε ἵππον ἐδείκνυ καὶ τὰς ῥομφαίας καὶ τὴν ἀναίρεσιν τοῦ Βρυεννίου τρανῶς ἐκήρυττε, καὶ συνελέγοντο ἅπαντες.

P 94 V 68 10. Ξυνέπεσε δέ τι καὶ ἕτερον, Τούρκων οὐκ ἐλαχίστην μοῖραν πρὸς συμμαχίαν ἄρτι πρὸς βασιλέως ἀπεστάλθαι, οὓς συνεκύρησε κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον, καθ' ὃν ἡ μάχη συνέστη καὶ ἡ τροπή, παραγενέσθαι. ἰδόντες οὖν φεύγοντας καὶ τὸν δομέστικον ζητήσαντες τῶν σχολῶν καὶ παρὰ τούτῳ γενόμενοι θαρρεῖν τε ἐκέλευον καὶ τοὺς πολεμίους ἐζήτουν θεάσασθαι. ὁ δὲ τοὺς ἡγεμόνας τούτων παραλαβὼν ἄνεισιν ἐπί τινα λόφον ἀφ' οὗ καταφανεῖς ἔμελλον ἔσεσθαι οἱ πολέμιοι, καὶ ὑπεδείκνυ τούτους ἐκεῖ- B θεν. οἱ δὲ ξυγκεχυμένην ἰδόντες τὴν φάλαγγα καὶ ξὺν οὐδεμιᾷ τάξει χωροῦσαν ἀλλ' ἀκινήτως ὥσπερ κινουμένην καὶ φθειρομένην, πάντες γὰρ ἔξω φροντίδων ἦσαν ὡς ἤδη νενικηκότες καὶ τοὺς πολεμίους τρεψάμενοι, ἐπεὶ καὶ οἱ τοῦ Βοτανειάτου Φράγγοι τῷ Βρυεννίῳ προσκεχωρήκασιν ἅπαντες καὶ τῶν ἵππων ἀποβαίνοντες,

2. τοῖς] V. τούς. 5. ὅπως] Hic etiam plura turbata sunt.

tenuit, alios autem qui fugere iam coeperant revocavit. quia enim Scythae qui debuerant insequi fugientes, ab iis impetum verterant in extremum agmen Bryennii, contigit Alexianos, utpote quos nemo a tergo urgeret, non longe fugere sed in propinquo exspectare quo res caderet, ut ex eventu consilium caperent. ergo ut viderunt Bryennianos quidem fugientes (hos enim ut diximus Scythae turbabant), equum vero quem cultus imperatorius Bryennii esse suadebat, rhomphaeis circumdatum sessore vacuum: ad haec vocem audirent clare denuntiantem occisum esse Bryennium, refecti animis et confirmati denuo congregabantur.

10. Accessit eodem quod in istud opportunissime momentum occurrit adventus non exiguae Turcorum manus ex iis quos ab imperatore in auxilium Alexio missos iam diximus. hi videntes commissam pugnam turbatosque ac fugientes hostes, quaesito domestico scholarum ac denique invento prolixissime suam operam detulerunt, ut confideret hortantes sibique ostensis hostibus aliquam partem victoriae concederet. Alexius eorum alacritate utendum ratus ducibus horum secum assumptis ascendit in tumulum, ex quo sciebat hostium aciem cerni posse, quam et ipsis inde ostendit. illi videntes confusam phalangem temere huc illuc nulla certi ordinis disciplina evagantem ac sensim se dissolventem, ut illis accidit qui nimia victoriae securitate ex versis in fugam adversariis concepta, contentionem et industriam remittunt, cui fiduciae ut languidius indormirent Bryenniani faciebat recens transfugium Francorum, qui ex Alexii signis ad ipsos transierant, exscensis equis uni-

ταῖς ἐκείνου χερσὶ τὰς χεῖρας ἐμβάλλοντες, ὡς δὴ πάτριος νόμος τούτοις ἐστί, πίστεις ἐδίδουν, * * * ξυνέθεον ἅπαντες οἱ τῆς φάλαγγος, θεαταὶ τῶν δρωμένων γενόμενοι, ταῦτ' οὖν οἱ τῶν Τούρκων ἡγεμόνες ἰδόντες, κατελθόντες ἐκεῖθεν τριχῇ τὴν οἰκείαν φάλαγγα διελόντες τὰς μὲν δύο μοίρας ἐπὶ τὸ ἐνεδρεύειν ἐξέπεμπον, C τὴν δὲ ἑτέραν ἐκέλευον πρὸς τοὺς πολεμίους χωρεῖν οὐ κατὰ φάλαγγα συντεταγμένους ἀλλὰ κατὰ λόχους ὀλίγους καὶ διεσκεδασμένως, ἐλᾶν τε τοὺς ἵππους καὶ τοῖς τοξεύμασι χρῆσθαι καὶ πέμπειν βέλη συχνὰ κατ' ἐκείνων.

11. Ξυνείπετο δὲ τούτοις καὶ ὁ Κομνηνὸς Ἀλέξιος, συλλέξας τῶν ἐκ τῆς τροπῆς ὁπόσους τὸ ὀξὺ τοῦ καιροῦ συνεχώρει. οὕτω γινομένων τῶν ἀθανάτων τινὲς προεκδραμόντες τοὺς Τούρκους ἐντὸς τοῦ Βρυεννίου στρατεύματος γεγόνασι, καὶ τῶν τις ἐκείνων παίει τοῦτον κατὰ τοῦ στέρνου τῷ δόρατι. ὁ δὲ τοῦ κου- D λεοῦ τὸ ξίφος ἑλκύσας αὐτό τεδόρυ πάσας διεῖλε διχῇ καὶ τὸν βαλόντα κατὰ τῆς κλειδὸς πλήξας τὸν ὦμον ἅμα τῷ θώρακι διαμπὰξ ἐξέτεμε. καὶ εὐθέως οἱ Τοῦρκοι σὺν ἀλαλαγμῷ τὰ βέλη ἐξέπεμπον, καὶ οἱ φαλαγγάρχαι ἦσαν ἐπὶ τῷ αἰφνιδίῳ τοῦ δράματος καταπληγέντες. ὅμως ἄνδρες δεινοὶ τὰ πολεμικὰ ὄντες ἐς τάξεις ἐπειρῶντο καταστῆσαι τὴν φάλαγγα, καὶ τοὺς σφῶν παρεκάλουν

2. ἐδίδουν] Indicavi lacunam. excidisse videtur οὗ γινομένου. 15. πάσας] P. περάσας. Lachmannus ἐλάσας. 16. τῆς] V. τοῦ. 18. φαλαγγάρχαι] V. φαλαγγάρχοι, qua forma non uti solet Bryennius.

versi et dextris ad Bryennianorum manus implicitis, quae ipsis patrio more fidei obligandae formula et ritus est. ad quod spectaculum passim ex phalange discurrebatur, cunctis otiose cernentibus quid ageretur et periculi securis. haec inquam cum duces Turcorum monstrante Alexio vidissent, descendentes inde suas copias trifariam partiti sunt. harum duas partes in insidias absconderunt, tertiam iusserunt in hostes invehi non iam in phalangis modum ordinatos, sed per modicos manipulos sparsim discerptos, mandato edito ut equos in eos incitarent eminusque iacularentur et quam plurima in eos tela mitterent.

11. Sequebatur autem hos et Alexius Comnenus, congregatis circa se quotquot ex fuga retractos praesens illi fortuna obtulit. cum hoc statu res essent, immortalium quidam praecurrentes ante Turcos iam in agmen Bryennii penetraverunt tam intime ut unus eorum ipsi Bryennio pectus hasta comminus tunderet. ille vero educto strenue vagina ense hastam ictu manibus tenentis excussam in duo frusta diffregit, ipsum vero qui se pulsaverat in summa brachii cum cervice commissura assecutus humerum cum thorace penitus abscidit. hic improviso Turci cum clamore alacri grandinem telorum mittunt, haerentibus et trepidantibus ductoribus phalangis ad tam inopinatum malum: tamen ut erant viri fortes et belli periti, restituere in ordinem

στρατιώτας ἄνδρας ἀγαθοὺς γενέσθαι κλέος τοιοῦτον ὃ νικήσαντες ἀλλήλους, καὶ ὡς τὸ στενὸν τοῦ καιροῦ συνεχώρει καταστάντες τάξεις γενναίως ἐξώρμων κατὰ Τούρκων.

P 95 12. Οἱ δὲ φεύγοντες προτροπάδην εἷλκον ἐκείνους πρὸς τὰς ἐνέδρας, ἕως ἐγγὺς πρώτης ἐνέδρας γεγόνασιν. ἐπεὶ δὲ πλησίον γένοιντο, αὐτοί τε ὑπέστρεφον καὶ οἱ τῆς ἐνέδρας ὀξέως καταπηδήσαντες πάντοθεν αὐτοὺς τοξεύμασιν ἔβαλλον καὶ κακῶς διετίθουν καὶ ἵππους καὶ ἄνδρας. ἐκείνων δὲ πρὸς φυγὴν ἐκκλινόντων ἤδη, ὁ τῶν σχολῶν δομέστικος τοῦ τοῦ Βρυεννίου στρατεύματος ὁ κουροπαλάτης Ἰωάννης, ὃν ἐκείνου ὁμαίμονα ὁ λόγος φθάσας ἐγνώρισεν ἄνωθεν, ἐβοήθει ξὺν τάχει πολλῷ. ὃν ἰδόντες οἱ περὶ τὸν Βρυέννιον θαρραλεώτερον κατὰ τῶν Τούρκων ἐχώρουν. οἱ δ' αὖθις ὑπέστρεφον καὶ φεύγειν οὐ πρὶν ἀνῆκαν ἕως
V 69 B οὗ ταῖς ἐνέδραις περιπεσεῖν τοὺς διώκοντας παρεσκεύασαν. οὗ δὴ γενομένου καὶ πρὸς φυγὴν ἐκκλινάντων ἁπάντων ἤδη, συχνοὶ τῶν περὶ τὸν Βρυέννιον ἐόντων ἔπιπτον. ὃ κατιδὼν ἐκεῖνος βοηθεῖν ἐπεχείρει ταχέως· πολλοὺς γὰρ τῶν διωκόντων συναντῶν ἀνῄρει καὶ τοὺς φεύγοντας παρεκάλει μένειν. ἀλλ' εἰς κενὸν αὐτῷ καθεστήκει τὰ τοῦ σπουδάσματος· πάντες γὰρ λιπόντες αὐτὸν ξὺν τῷ υἱῷ καὶ τῷ ἀδελφῷ ὑπεχώρουν. αὐτοὶ δὲ λαμπρῶς ἀγωνισάμενοι καὶ συχνοὺς τῶν Τούρκων καταβαλόντες, ἐπειδὴ τὴν φάλαγγα πᾶσαν διασκεδασθεῖσαν ἑώρων, ἐξώρμων καὶ αὐτοὶ πρὸς

1. κλέος — ἀλλήλους] Haec lacunosa sunt et corrupta. 2. καταστάντες] Addendum εἰς.

phalangem conabantur, adhortantes ad bene pugnandum partaeque iam victoriae decus obtinendum. iamque pro angustia temporis satis restitutis ordinibus in Turcos ferebantur.

12. At hi effuse fugientes eos in insidias trahebant duobus ut diximus locis positas, ad quorum priorem ut se admoverunt, erumpentibus ex occulto suis et ipsi fuga omissa se adiungentes innumerabili telorum multitudine hostes obruebant, vulnerabantque passim et viros et equos. quare Bryennianis haud dubie in fugam inclinantibus, qui apud Bryennium domestici scholarum titulum habebat, curopalates Ioannes, quem Bryennii eiusdem fuisse fratrem superius diximus, auxilio venit celeritate magna, quem Bryenniani videntes audacius Turcis resistebant in eosque ultro irruebant. hi vero rursus artificiosa fuga cesserunt: nec retro ferri destiterunt priusquam insequentes in secundas insidias pertraxissent. quod cum esset factum multi repente Bryennianorum ceciderunt, aliique omnes fugam haud dubie spectabant: quo curopalates viso raptim suppetias laturus accurrens multos ex Alexianis versa iam vice insequentibus occidit et fugientes suos hortabatur ut manerent. sed frustra contendebat. omnes enim ipso cum fratre et huius filio relictis recesserunt. hi porro memorabili pugna edita multisque Turcorum deiectis, postquam universam phalangem dissipatam viderunt, abierunt

τὸ φεύγειν, οἱ δὲ Τοῦρκοι ἐπέκειντο. συχνῶς οὖν ἐπιστρεφόμενοι τούτους ἀνέκοπτον τῆς ὁρμῆς, ἕως ὁ ἵππος ὃν ἐκεῖνος ἐπωχεῖτο καμὼν προσωτέρω χωρεῖν οὐκ ἠδύνατο. τούτου οὖν γινο- C μένου αὐτὸς μὲν βάδην ἀπῄει, ὁ δὲ τούτου ὁμαίμων καὶ ὁ υἱὸς συχνάκις ἐπιστρεφόμενοι τοὺς Τούρκους ἀνέκοπτον.

13. Μέχρι μὲν οὖν οὐ πολύ τι πλῆθος ἦσαν οἱ διώκοντες, εὔδρομα τούτοις ἦσαν τὰ τῆς ὑποχωρήσεως. ἐπεὶ δὲ πολλοὶ συνέθεον καὶ ὁ ἐκείνου ἵππος κεκοπιακὼς πρὸς δρόμον ἦν ἄχρηστος, κυκλοῦν ἐπεχείρουν αὐτοὺς κατὰ πρόσωπον οἱ πολέμιοι. οἱ δ' ἄμφω σὺν πολλῷ τῷ ῥοίζῳ κατὰ τῶν πολεμίων ὁρμήσαντες δύο μὲν τούτων κατέβαλλον, τοὺς δ' ἄλλους πόρρω φυγεῖν κατηνάγκαζον, κἀκ τούτου βραχείας ἀδείας τυχόντες ἀπῄεσαν. ἀλλ' αὖθις οἱ Τοῦρκοι μετὰ πλείστων ἄλλων ὑπέστρεφον καὶ σφοδρῶς D ἐπέκειντο τούτοις. οἱ δ' αὖθις ἔδρων τὰ πρότερον καὶ πολλῇ τῇ προθυμίᾳ κατὰ τῶν Τούρκων ἐχώρουν. ξυνέβη δὲ τούτοις τὰ τῆς προθυμίας οὐκέτι κατὰ τὸ πρότερον, ἀλλ' ὁ μὲν Ἰωάννης ἕνα τῶν Τούρκων καταβαλὼν ἑτέρῳ προσκέκρουκε, καὶ ἀμφοῖν οἱ ἵπποι σὺν τοῖς ἐπιβάταις πεπτώκασιν, ὁ δὲ τοῦ βασιλειῶντος υἱὸς ἐν τῷ διώκειν πόρρω γενόμενος καὶ ἕνα τῶν Τούρκων καταβαλὼν ἐν μέσοις τοῖς Τούρκοις ἐναπελήφθη καὶ οὐκέθ' οἷός τε ἦν τῷ πατρὶ ξυνελθεῖν, καίτοι πολλὰ πειραθεὶς συμμῖξαι τούτοις. λα- P 96 βόντες οὖν ἄδειαν οἱ Τοῦρκοι ἐπῄεσαν κατὰ τοῦ Βρυεννίου σφο-

19. γενόμενος] V. γινόμενος. 20. ἐναπελήφθη] V. ἐναπελείφθη.

et ipsi fugientes Turcis a tergo instantibus. quare illi crebro in eos conversi eorum impetum retardare conabantur: quoad equus cui Bryennius insidebat labore fractus viribus destitui coepit ad porro pergendum. quo casu circumventus ipse quidem lento prout poterat passu procedebat; frater vero eius et filius verso saepius vultu Turcos reprimebant.

13. Ac quoad quidem non ita magna insequentium multitudo erat, receptum satis commode administrabant: postquam vero multi concurrebant et Bryennii equus magis ac magis deficiens plane iam inutilis ad cursum erat, circuire ipsos et a facie progressi se ipsis ostendere hostes conabantur. sed ambo magno impetu in hostes illati, duobus ex his deiectis ceteros longe refugere compulerunt, et sic brevi sibi securitate parata pergebant. verum rursus Turci cum plurimis aliis reversi vehementer in eos incumbebant, his denuo ut prius generosa vi Turcos impetentibus: sed ad extremum audacibus coeptis fortuna non adfuit. Ioannes enim cum unum quempiam Turcorum deiecisset, in alium impegit, ita ut amborum equi offensione mutua equitibus excussis et ipsi cum iis humi sternerentur. Bryennii vero imperium affectantis filius studio insequendi hostes longius elatus, uno Turcorum deiecto, in medio Turcorum deprehensus haerebat, nec iam quantumvis conaretur expedire se poterat ut patri succurreret. hac vice rerum securiores Turci magno numero maioreque vi in Bryennium incurrunt. unus igitur eorum

δρότερον. εἷς οὖν αὐτῶν τὸ ξίφος σπασάμενος κατ' ἐκείνου τολμηρότερον ἐξώρμησεν· ὁ δ' ἐπιστραφεὶς παίει τοῦτον τῷ ξίφει καὶ τήν τε χεῖρα ἀπέτεμε καὶ κατὰ γῆς αὐτὴν πεσεῖν σὺν τῷ ἀκινάκῃ παρεσκεύασεν. οἱ δὲ λοιποὶ κυκλοῦν ἐπεχείρουν αὐτόν. ὁ δὲ γενναίως ἠμύνετο. ἐξορμήσας οὖν κατὰ τῶν ἔμπροσθεν ἐπιόντων πλήττεται δόρατι. ἀσχοληθέντος δ' αὐτοῦ διακόψαι τὸ δόρυ ὁ πρῶτος τὴν χεῖρα ὑπ' αὐτοῦ ἐκτμηθεὶς Τοῦρκος τοῦ ἵππου κα-
B ταπηδήσας ἐπιβαίνει τοῖς νώτοις τοῦ Βρυεννίου. ὁ δ' ἐπιστρέφων τὸν ἀκινάκην οὐχ οἷός τε ἦν παίειν αὐτὸν τοῖς τούτου κρυπτόμενον. ἀποβάντες οὖν οἱ λοιποὶ τῶν Τούρκων τῶν ἵππων ἱκέτευον μὴ θνήσκειν ἐθέλειν αὐτόν, ἀλλὰ πρὸς τὸ ξυμπεσὸν ἐνδιδόναι. ἕως μὲν οὖν αὐτῷ ἡ χεὶρ οὐ κεκοπίακεν, οὐκ ἐνέδωκε παίων τε καὶ παιόμενος· ἐπεὶ δὲ κατάκοπος ἤδη γέγονεν, εἶξε καὶ ἄκων ταῖς τῶν ἐχθρῶν παρακλήσεσι, καὶ οὕτω συνέβη τοῦτον ἁλῶναι.

14. Λαβόντες οὖν τοῦτον οἱ βάρβαροι μετὰ πλείστης ὅτι τιμῆς πρὸς τὸν Κομνηνὸν ἐχώρουν Ἀλέξιον, κήρυκας ἐκπέμψαν-
C τες πρότερον τὴν ἅλωσιν τούτου μηνύσοντας. ταῦτα μὲν οὖν τοῦτον ἐπράχθη τὸν τρόπον, τὸν δὲ τούτου αὐτάδελφον ἐντυχών τις
V 70 τῶν Φράγγων μετὰ τὸ σύμπτωμα καὶ πεζὸν θεασάμενος ἐπὶ τοῦ ἵππου ἀναβιβάσας διέσωσε μέχρι τῆς Ἀδριανουπόλεως. σέσωσται δὲ καὶ ὁ τούτου υἱὸς διασχὼν τοὺς κυκλώσαντας καὶ οὕτω γενόμενος ἔξω βελῶν, ὃν ἐν τῷ φεύγειν παρήγγειλεν ὁ πατὴρ γενόμε-

ense stricto ipsum audentius aggreditur. ille vero conversus ferit eum gladio, et manum eius amputans cadere in terram ipso cum acinace coegit. reliqui conabantur ipsum circuire. verum ipse se strenue defensabat. itaque in incurrentes a fronte generoso ruens impetu hasta quemdam ex iis pulsat. quo satagente hastam ense frangere, is cui prius a Bryennio abscissa manus fuerat insilit a tergo in equum Bryennii et ipsum amplectitur. vertebat ille quidem retro ensem ut hunc configeret, sed assequi non poterat haerentem sibi et proprio ipsius corpore protectum. hic desilientes equis ceteri Turci Bryennium rogabant ne obstinaret animum in mortem, verum fortunae tandem cederet. ille tamen quoad manu valuit tundere ac tundi non destitit, donec ad extremum lassitudine fatiscens consiliis hostium acquiescere coactus est, et ita contigit ipsum capi.

14. Hunc barbari honore deducentes summo ad Comnenum Alexium abibant, quem nuntiis praemissis captum fuisse Bryennium praemonuerant. haec quidem sic gesta sunt. ceterum eius frater post illum quem diximus ex equo lapsum pedes conspectus a quodam Franco, ab eo sublatus in equum proprium et salvus perductus est Adrianopolim. quo etiam pervenit filius Nicephori Bryennii cum se globo Turcorum ipsum ambientium expedivisset tamque longe recessisset, ut ne telis quidem eorum contiguus esset. cuius

νον κατὰ τὴν Ἀδριανοῦ εἰπεῖν πρὸς τὴν μάμμην καὶ τὴν μητέρα, εἴπερ μὴ σωθείη τούτου ὁ ἀδελφός, συλλέξαι τοὺς ἐκ τῆς μάχης διασωθέντας καὶ πεῖσαι μὴ πρότερον βασιλεῖ συνθέσθαι, πρὶν ἂν ἐγγράφους ἐκεῖνος ὁμολογίας ποιήσαι μηδένα στερῆσαι τῆς προσού- D
σης τούτῳ τιμῆς μηδ' ὑποστῆναι τῶν ὑπαρχόντων ἀφαίρεσιν. τοῦτο μὲν οὕτω πέπρακτο ὕστερον.

15. Τὸν δὲ Βρυέννιον πρὸς τὸν Κομνηνὸν Ἀλέξιον ἀπαχθέντα ἰδὼν ἐκεῖνος ἐθαύμασε τό τε εἶδος τοῦ ἀνδρὸς καὶ τὸ μέγεθος· καὶ γὰρ ἦν ὄντως ἄξιον τυραννίδος. ἐγεγήθει δὲ ὁρῶν οἷον κατηγωνίσατο στρατηγοῦ τὴν χεῖρα γενναίου καὶ τὴν ψυχὴν τολμηροῦ καὶ στάσιμον ἦθος ἔχοντος· ἡρωϊκὴν γὰρ ἔφερε τὴν ψυχήν. καὶ μή τις οἴοιτό με περιαυτολογοῦντα ταῦτα λέγειν καὶ γράφειν. ἀλλ' ἴστω πάντα λόγον νικώμενον τοῖς τἀνδρὸς κατορθώμασι καὶ ταῖς χάρισι καὶ ταῖς ἀγλαΐαις. εἰ γοῦν μὴ πρὸς ἄλ- P 97
λον σκοπὸν ὁ λόγος ἑώρα, ἀλλὰ τὰ ἐκείνου κατὰ μέρος διεξελθεῖν ἠβουλήθη, ἄλλης ἂν Ἰλιάδος ἐδέησε. τοῦτον οὖν τὸν ἄνδρα τὸν δεινὸν μὲν ἐν ἀπερισκέπτῳ χρόνῳ τὸ δέον εὑρεῖν, δεινὸν δὲ τάξαι φάλαγγα καὶ καταστρατηγῆσαι πολεμίων ὁ Κομνηνὸς Ἀλέξιος, μήπω τὸν ἴουλον φέρων ἀπαρτισθέντα ἀλλ' ἔτι χλοάζοντα

12. περιαυτολογοῦντα] Ita P. pro περιταυλογοῦντα.

et illud Adrianopolim fuga perlati providum consilium praesente patruo matri et aviae datum pater deinde referebat. aiebat enim dixisse ad ipsas: nisi servetur huius frater, censeo colligendos qui praelio superfuerint, iisque persuadendum ne in ullam compositionem cum imperatore consentiant, nisi prius is scripto promiserit neminem se privaturum honore quem ante habuisset; neminem quoque se iubente bonorum iacturam passurum. quae quidem sic deinde sunt acta.

25. Bryennium porro ad se adductum intuens Comnenus Alexius, viri formam statumque mirabatur: habebat enim vere speciem dignam imperio. quae res fructum victoriae augebat reputanti Alexio qualem ducem, quam manu promptum, quam animo audentem, quam stabili mente praeditum debellasset. heroici quippe animi vir erat. neque me quisquam putet meas res in maius tollere dum haec de illo memoro: sed sciat nullam cuiusvis orationem parem umquam fore pro dignitate celebrandis eius praeclaris facinoribus, gratiae qua cuncta decore atque amabiliter gerebat, splendori denique praecellenti cuidam vitae totius ac dotium laudumque insignium. quodsi non alium huius scriptionis mihi finem proposuissem, quam ut res eius singillatim percenserem, alia Iliade opus foret. hunc igitur virum solertissimum in capiendis de re subita consiliis et quod optimum esset eligendum, eumdem peritissimum ordinandae aciei et experientissimum omnium artium belli, quibus citra vim apertam debellari strategemate hostes possent, Comnenus Alexius vicit et cepit, vix prima lanugine vestiens genas. nondum enim barbatus

καὶ χρυσίζοντα (ἦν γὰρ ἐκεῖνος ***), μετὰ τὴν συμπλοκὴν ἐκείνην καὶ τοὺς γενναίους ἀγῶνας καὶ τὴν ἧτταν νενίκηκεν οὐ πλή-
B θει δυνάμεως, ἀλλὰ καρτερίᾳ καὶ τόλμῃ καὶ μελέτῃ στρατηγικῇ συνέριθον λαβὼν καὶ τὴν ἄνωθεν πρόνοιαν, δι' ἣν τὰ τέλη κατορθοῦνται τῶν ἐγχειρήσεων.

16. Τοῦτον οὖν λαβὼν αὐτὸς μὲν ἀπῄει ὡς πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν, τὰ δὲ κοκκοβαφῆ πέδιλα, ἃ ἐκεῖνος βασιλειῶν ἐπεδύετο, μαργάροις ὄντα καὶ λίθοις κατάστικτα πρὸς τὸν κρατοῦντα ἐξέπεμπε μηνύων αὐτῷ τὴν ἐκείνου κατάσχεσιν. ὁ δ' ἡσθεὶς τῷ ἀκούσματι ὃν εἶχε πιστότατον καὶ οἰκειότατον ἄνδρα,
C εἴτε Σκύθην εἴτε Μυσὸν (Βορίλας ἦν τούτῳ τὸ ὄνομα) ὃν πρωτοπρόεδρον τιμήσας ἐθνάρχην ἐκπέμπει παραληψόμενον τὸν Βρυέννιον, τῷ τῶν σχολῶν δομεστίκῳ τῷ Κομνηνῷ κελεύων μὴ εἰσιέναι πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἀλλ' ἀπελθόντα καὶ τὰ κατὰ τὴν Ἀδριανούπολιν καταστήσαντα κατὰ τοῦ Βασιλάκη στρατεύειν. ἔφθη γὰρ κἀκεῖνος δυνατὸς γενέσθαι, τοῦ ἐν τῷ Ἰλλυρικῷ παντὸς στρατεύματος καὶ τῇ Βουλγαρίᾳ αὐτῷ προσχωρήσαντος. οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ καὶ Βαράγγους εἶχε μεθ' ἑαυτοῦ, ὅσοι πρὸς τοῦ βασιλέως Μιχαὴλ ξὺν τῷ Βασιλάκῃ πρὸς τὸ Δυρράχιον

1. ἐκεῖνος] Indicavi lacunam; excidit opinor annorum numerus.
4. συνέριθον] P. συνεργόν.

tunc primum pubescere incipiens aureo florentem vellusculo faciem praeferebat. et tamen tantula aetate de tali hoste tantoque exercitu post tam acre tam periculosum certamen, et fugam suorum tam plenam atque illustrem victoriam retulit, non multitudine roboreve copiarum sed fortitudine atque audentia abundantiaque consilii ac mentis artisque imperatoriae, cooperante haud dubie coelesti providentia, cuius est coeptorum fortunare successus.

16. Captum in hunc modum Bryennium secum Alexius ducens movit Constantinopolim versus; prius missis ad imperatorem nuntiis quibus eum de victoria sua captoque hostium duce certiorem faciebat, specimine etiam rei gestae addito. nam purpurea calceamenta margaritis gemmisque distincta, quae ille pro imperatore se gerens usurpati principatus insigne gestabat, per eosdem ad Botaniatem Augustum misit: qui delectatus et nuntio et munere quem fidelissimum intimumque habuit Borilam nomine, sive illum Scytham sive Mysum, quem protoprohedri dignitate et titulo ethnarchae honoraverat, misit ad Comnenum domesticum scholarum cum mandatis ut ipsi Bryennium in manus traderet, ipse vero domesticus ingressu Constantinopolitanae urbis abstineret; sed pergeret cum exercitu versus Adrianopolim et contra Basilacem bellum gereret. nam et ille Illyrici exercitu sibi adiuncto copiisque omnibus quae in Bulgaria fuerant in partes tractis, et praeterea Barangos secum ducens quos diximus ab imperatore Michaële ipsi Dyrrhachium eius

κατεπέμφθησαν. κατέσχε δὲ καὶ τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ μητρόπολιν, D
ἣν Θεσσαλονίκην ὀνομάζουσιν. ὁ μὲν οὖν Κομνηνὸς βαρέως τὸ V 71
κελευσθὲν ἔφερεν· ᾤετο γὰρ τιμὰς ἐκ βασιλέως καὶ γέρα αὐτῷ
γενέσθαι τοῦ κατορθώματος ἄξια, ὡς οὐ τυραννίδα, μᾶλλον δὲ
βασιλείαν μεγίστην, καὶ στρατεύματι τοσούτῳ καὶ τηλικούτῳ
κρατυνομένην καὶ στρατηγῷ τοιούτῳ περιωνύμῳ καὶ χώρας το-
σαύτης δασμοφορίᾳ καὶ πόλεων, καταλύσαντι καὶ ὑποτάξαντι.
πλὴν ἀλλὰ καὶ βαρέως φέρων ἐποίει τὸ κελευσθέν.

17. Τὸν δὲ Βρυέννιον ὁ Βορίλας παραλαβὼν καὶ πρὸς τὸ P 98
Φιλοπάτιον λεγόμενον ἀπαγαγὼν ἐκτυφλοῖ, ἄνδρα στερήσας τῇ
Ῥωμαίων ἀρχῇ καὶ πολιτείᾳ οἷον οὔτινα ἄλλον ἐκέκτητο ἄνευ τοῦ
τούτῳ ὑπερισχύσαντος. ὁ Κομνηνὸς δ' ἐπὶ τρισὶν ἡμέραις μείνας
ἔξω τῆς πόλεως καὶ τοὺς ἰδίους πρὸς αὐτὸν ἐξελθόντας ἰδών τε
καὶ συνταξάμενος ἐχώρει πρὸς τὴν Ἀδριανούπολιν, λαβὼν ἐκ βα-
σιλέως καὶ συγχωρήσεις ἐγγράφους βασιλικοῖς γράμμασιν ἐρυθρὰς
καὶ σφραγῖσι χρυσαῖς βεβαιουμένας, ὥσθ' ἕκαστον τῶν ἀρχόντων
ἔχειν καὶ τὴν τιμὴν ἣν εἶχε καὶ τὰς κτήσεις ἁπάσας ὅσων δεσπό-
της ἐφαίνετο πρότερον.

17. ὅσων] Ita P. pro ἐκ ὅσον. fort. εἰς ὅσον.

iussu eunti attributos, formidolose potens imminebat imperio, occupata metropoli Thessaliae quam Thessalonicam vocant. grave id mandatum Alexio fuit. exspectaverat enim ille potius praesentia praemia operae navatae, honores ac dignitates ab imperatore, quae cum proportione responderent magnitudini rerum a se gestarum, utpote qui non rebellionem aliquam mediocrem domuisset, sed principatum maximum tanto exercitu firmatum, et clari fortissimique imperatoris tot sibi subiectas et vectigales provincias habentis praesenti auctoritate subnixum uno praelio debellasset atque subiugasset. tamen licet aegre ac subinvitus quod iubebatur aggressus est.

17. Assumptum porro Bryennium Borilas cum in locum quemdam dictum Philopatium duxisset excaecavit, privans Romanum imperium et rem publicam viro, cui parem haud alium habebat quam eum a quo victus captusque fuerat. Comnenus autem non plus diebus tribus in castris extra Constantinopolim moratus, colloquiisque interim et salutationibus amicorum consanguineorumque recreatus, qui certatim eius visendi gratia prodibant, vale ipsis dicto profectus est Adrianopolim versus, acceptis ab imperatore diplomatibus rubrica scriptis et rite munitis, regia subscriptione ac bulla aurea firmatis, quibus unicuique ducum qui Bryennii partes secuti nondum arma deposuerant, fides fiebat conservandum unicuique postquam rebellionem eiurassent, quem prius quisque obtinuerat honorem, neque ex iis bonis quorum legitimi possessores antea fuissent quidquam eripiendum.

B 18. Ὁ δὲ βασιλεὺς μεθ' ἡμέρας τινὰς μεταστειλάμενος τὸν Βρυέννιον ᾤκτειρέ τε τῆς συμφορᾶς καὶ τῶν ἰδίων ἁπάντων κατέστησε κύριον, τιμαῖς τε αὐτὸν καὶ δωρεαῖς ἑτέρων κτήσεων ἀνεκτήσατο. οἱ δὲ θαμινὰ πρὸς αὐτὸν μετεπέμποντό τε ἄρχοντες, καὶ πάντες εἰσῄεσαν εἰς τὴν βασιλίδα τῶν πόλεων. καὶ ὁ βασιλεὺς ἀσμένως ἅπαντας ὑπεδέχετο, φθάσαντος ἤδη καὶ τοῦ Κομνηνοῦ Ἀλεξίου καὶ τὰς χρυσοσημάντους γραφὰς αὐτοῖς ἐγχειρίσαντος. τοὺς μὲν ἄλλους ἅπαντας παραλαβὼν κατὰ τοῦ Βασι- C λάκη χωρεῖ τὰ πρὸς βασιλέως κελευσθέντα ποιεῖν. κἀκεῖνοι μὲν ξὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις ἀφίκοντο πρὸς τὴν μεγαλόπολιν, καθάπερ ἄνωθεν λέλεκται. ὁ Κομνηνὸς δὲ διὰ Μακεδονίας καὶ Βουλεροῦ διελθὼν τὸν Στρύμονα καταλαμβάνει, καὶ τοῦτον διαπεράσας καὶ τὰ μεταξὺ Στρουμπίτζης καὶ τοῦ λεγομένου Μαύρου ὄρους στενὰ διελθὼν εἰς χωρίον πρός τινα ποταμὸν κείμενον γέγονεν, ὃν ἐγχωρίως καλοῦσι Βαρδάριον. ὁ δὲ Βαρδάριος καταρρεῖ μὲν ἐκ τῶν τῆς νέας Μυσίας ὀρῶν, καὶ διιὼν διὰ Σκούπων κάτεισι μεταξὺ D Στρουμπίτζης καὶ Στυπίου δίχα τέμνων τὰ ὄρη, βραχὺ δὲ ἐκεῖθεν προϊὼν διίστησιν ἀλλήλων τά τε Βερροίας καὶ Θεσσαλονίκης χωρία δι' αὐτῶν ῥέων καὶ πρὸς τὴν θάλασσαν δίεισι. χρόνοις δὲ πρότερον βραχύ τι τῆς ἰδίας ἀπονεύσας πορείας ἑτέρωσε ἐτράπετο οὐ πάνυ τι δυοῖν τριῶν σταδίων τῆς προτέρας διόδου ἀπέ-

4. πρὸς αὐτὸν] πρὸς αὐτοῦ? sed alia etiam hic corrupta sunt. 7. ἐγχειρίσαντος] V. ἐγχειρήσαντος. 8. τοὺς μὲν] Fort. ὃς τοὺς μέν. 11. Βουλεροῦ] Cfr. Wilken l. l. p. 63. 21. δυοῖν τριῶν] δυοῖν ἢ τριῶν? sed hic etiam locus mutilus est et corruptus.

18. Paucis post haec diebus imperator accersitum ad se nuper excaecatum Bryennium, officiosa casus acerbi miseratione consolatus est. ac praeterquam sua illi omnia reddidit, etiam novis honoribus et donis auctum locupletiorem quam antea fecit. crebri per idem tempus fiebant in urbe reditus sponte rebellionem eiurantium ducum quos omnes humaniter excipiebat imperator, praestans videlicet quod promiserat per literas Alexio proficiscenti traditas, quas iam ille reddiderat. et cunctis aliis secum copiis assumptis adversus Basilacem pergebat, studio efficiendi quod mandabat imperator. ac alii quidem ut dictum est cum uxoribus et filiis passim Constantinopolim migrabant: Comnenus vero per Macedoniam et Bulerum transiens ad Strymonem pervenit, et eo traiecto, penetratis insuper angustiis montis qui vocatur Maurus, venit ad oppidum quoddam fluvio adsitum, qui vulgo indigenarum lingua Bardarius vocatur, et paulum inde progressus dirimit invicem Berroeae ac Thessalonicae territoria, inter quae profluens se exonerat in mare. hic hodie cursus est eius amnis paulum declinans ab antiquo

χουσαν, ὥστε ξυμβῆναι τὴν πρώην ἐκείνου πάροδον διώρυχα εἶναι αὐτοφυῆ. μεταξὺ οὖν ἀμφοῖν ὁ Κομνηνὸς Ἀλέξιος κατεστρατοπέδευσε, παραγγείλας πάντας ἀριστήσαντας τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας ἀναπαύεσθαι ὡς τὴν νύκτα μέλλοντας ἀγρυπνεῖν ἢ καθεύδειν ἐν ὅπλοις.

19. Καὶ γὰρ ἀγχίνους ὢν καὶ πεῖραν λαβὼν ἱκανὴν ἐξ ὧν
ἔδρασε πρότερον ἐθήρασε τὸν τοῦ πολεμίου σκοπόν, οἰόμενος ἐπι- P 99
θέσθαι τοῦτον ἐκεῖνον νυκτός, ὃ δὴ καὶ γέγονε. ταύτῃ τοι καὶ
προπαρεσκευάσατο καὶ σκοποὺς πανταχόθεν ἐξέπεμπεν. ἀλλ' οὗ-
τος μὲν οὕτω· ὁ δὲ Βασιλάκης, τῶν ξυνόντων τῷ Κομνηνῷ αὐ- V 72
τομολήσαντός τινος πρὸς αὐτὸν καὶ φράσαντος ὡς εἰ βούλοιτο ἐπι-
θέσθαι τούτῳ παραδώσει τοῦτον αὐτὸς καθεύδοντα ἐπὶ τὴν σκη-
νήν, μηδὲν μελλήσας ἐκέλευε πάντας ὁπλίζεσθαι. καὶ εὐθὺς
ἅπαντες ἦσαν ἐν ὅπλοις. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὸν δυτικὸν ὁρίζοντα ὁ
ἥλιος ἦν, ἤδη ταῖς σάλπιγξι σημάνας τὸν ἐξιτήριον ἐξῄει τῆς πό-
λεως. καταλιπὼν δὲ τὴν εὐθεῖαν ὁδόν, ἵν' οὕτως λάθῃ τὸν μι- B
κροῦ δεῖν ἀλάθητον, διὰ τῆς λεγομένης Λιτῆς διελθών, ἐπεὶ
πρὸς τὸν ποταμὸν γέγονεν ὃν Γαλικὸν καλοῦσιν ἐγχώριοι, διαπε-
ράσας τοῦτον ἐγγύς που τοῦ φρουρίου τοῦ Ἀετοῦ καλουμένου καὶ
τὸν ἐκεῖσε ὑπερβὰς αὔλακα ἐχώρει διὰ τῆς πεδιάδος.

6. ἐξ ὧν] Addidi ὧν. 8. τοῦτον] Fort. τούτῳ.

alveo, qui siccus fere iam duobus tribusve stadiis distare ab hodierno cernitur, relicta in medio quadam velut insula, quam Comnenus Alexius castris insedit, ad id in primis locum opportunum iudicans, quod naturalibus hinc inde muniretur fossis. denuntiavit autem suis omnibus ut sumpto prandio quieti se per diem darent, quippe qui aut pervigilaturi consecuturam noctem aut nonnisi in armis dormituri forent.

19. Hoc pro sua cetera sagacitate praevidit et praenuntiavit Alexius, nam usu rerum edoctus cum certis ex indiciis coniectasset, consilium hostis esse nocte irruere in sua castra, quod et re ipsa contigit, mature praemunire se curavit adversus istum eius impetum, exploratoribus omnem in partem dimissis. ad Basilacem porro accessit quidam ab Alexio transfuga, qui promisit se traditurum ei in manus dormientem in suo tabernaculo Alexium, modo impetum facere in castra eius vellet. quo ille audito nihil cunctatus iussit cunctos armari, quibus morem gerentibus, cum sol occumberet signum exeundi tubarum cantu militibus edi iussit, et egressus e civitate, omissa via recta, ut melius falleret eum qui falli vix poterat, Litaque (loco sic dicto) transita, ubi ad fluvium pervenit, quem Galicum accolae appellant, eum traiecit prope arcem cui nomen est Aquila, indeque superata valle per campum procedebat.

20. Ἀλλ᾽ οὐκ ἔλαθε τοὺς σκοπούς, ἀλλ᾽ ἅμα τε ἐκεῖνος ἐξῆλθε τῆς πόλεως κἀκ τοῦ πλήθους τῆς κόνεως οἱ σκοποὶ τὴν ἔξοδον τεκμηράμενοι τῷ τῶν σχολῶν δομεστίκῳ ταῦτα ἐμήνυον. C ὁ δ᾽ ἐκέλευε πάντας ὁπλοφορήσαντας καὶ τοὺς ἵππους εὐτρεπίσαντας περιμένειν τὸ σύνθημα, καὶ ἄλλον ἐπ᾽ ἄλλῳ ἐξέπεμπεν ὥστε μανθάνειν τὰ κατὰ τὸν πολέμιον. ἐπεὶ δ᾽ ἀφίκετό τις τῶν ἐκείνου οἰκογενῶν, ὃς πιστὸς ἦν αὐτῷ καὶ συνηλικιώτης καὶ σύντροφος, Τατίκιος ἦν ὄνομα τῷ ἀνδρί, φράζων ὡς οὐ πόρρω εἰσὶν οἱ πολέμιοι, ἐπυνθάνετο τούτου εἰ αὐτὸν ἐκεῖνον ἐγνώρισεν εἶναι τὸν Βασιλάκην. ὁ δ᾽ ἐβεβαίου καὶ φωνῆς ἐκείνου ἀκοῦσαι καθιστώσης τὴν φάλαγγα καὶ ἕπεσθαί οἱ κελευούσης, καὶ βέλος ἀφεῖναι κατ᾽ ἐκείνου διὰ τοῦ τόξου. εὐθὺς οὖν ἐκελεύετο ἐξόδιον σημῆναι τὰς σάλπιγγας, καὶ τοῖς περὶ τὴν ἰδίαν παρεμβολὴν εὐθὺς λύχνους καὶ κηροὺς ἐξάπτειν ἐπέταττεν.

D 21. Ἐντὸς δὲ τῆς ἰδίας σκηνῆς τὸν συνόντα αὐτῷ μοναχὸν ἄνδρα ἐκτομίαν, ᾧ τὴν αὐτοῦ πρόνοιαν ἡ μήτηρ ἐπίστευσεν ὡς ἐντρεχεῖ τε καὶ περιδεξίῳ, καταλιπὼν παρεκελεύσατο μὴ σβεσθῆναι τὴν λαμπάδα δι᾽ ὅλης νυκτός. τὸ αὐτὸ δὴ τούτῳ καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἐκέλευσεν ἐν ταῖς ἰδίαις πρὶν σκηναῖς καὶ λύχνους καὶ δᾶδας ἀνάπτειν μέχρι τοῦ περιόρθρου. ἐκεῖνος δὲ μετὰ τοῦ

18. τούτῳ] τοῦτο? 19. πρὶν] ποιεῖν?

20. Non latuit autem exploratores ab Alexio dispositos. quin iam tum cum primum ex urbe Basilaces prodiit ex sublato in altum pulvere indicio illi capto ad domesticum scholarum Alexium rem detulerant. ille vero iusserat omnes suos in armis stare procinctos, et qui equos haberent iis expeditis et paratis exspectare pugnandi signum. his ita provisis alium super alium mittebat qui certa de hostibus referrent. ut autem ad eum rediit quidam e vernis eius, aequalis ipsius et collactaneus cui Taticio nomen, aiens non longe distare hostes, interrogabat eum an certo sciret ipsum cum iis advenire Basilacem, et ecquid illum ibi vidisset. affirmavit Taticius et Basilacis vocem suis se auribus hausisse dixit ordinantis aciem et sequi sese iubentis. quin etiam se sagittam in ipsum arcu iaculatum. his auditis extemplo Alexius canere tubas iussit, et signum prodeundi dare. passimque per sua castra lampades et cereos imperavit accendi.

21. Porro intra suum ipsius tabernaculum monachum eunuchum, quem ipsi comitem et assiduum contubernalem mater assignaverat curam eius habiturum, optime ad id delectum, erat enim industrius et usu prudens, hunc inquam monachum in tabernaculo reliquit, iussum accensam tota nocte servare lampadem. idemque mandatum aliis tabernacula custodientibus dedit lychnos et faces per eam noctem usque ad mane ardentes habendi. inter

ὁπλιτικοῦ παντὸς τῆς παρεμβολῆς ἐξελθὼν εἴς τινα συνηρεφῆ τόπον εἱστήκει.

22. Ὁ δὲ Βασιλάκης ἐγγὺς τῆς παρεμβολῆς γενόμενος, ἐπεὶ ταύτην παρὰ τῶν ἰδίων σκυλευομένην ἑώρα, αὐτὸς τὴν τοῦ δομεστίκου σκηνὴν καταλαβὼν ἐδόκει τὸ πᾶν ἠνυκέναι καὶ αὐτοῦ P 100 που τοῦτον καταλαβεῖν καὶ ζωγρείαν ποιῆσαι καὶ ἀγαγέσθαι. ὡς δὲ τὴν ὅλην περιαθρήσας οὐδένα εἰ μὴ τὸν μοναχὸν ἑώρα καὶ τὴν ἀνάπτουσαν λαμπάδα, ὑπ' ἀλαζονείας ἐπαρθείς φησι "ποῦ ὁ τραυλός;" καὶ γὰρ οὐκ ἀκριβῶς κατώρθου τὸ ῥῶ. "ἐξαγάγετέ μοι τοῦτον ὧδε." τοῦ δὲ ῥηθέντος μοναχοῦ ἐνωμότως ἀπαρνουμένου μὴ εἰδέναι τί γέγονεν, ἀπατᾶσθαι νομίζων ὑπό τε θυμοῦ ὑπό τε χαρᾶς ἁλοὺς γέλωτα Σαρδόνιον, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἐγέλα καὶ τοῖς ὑπ' αὐτὸν τὴν σκηνὴν κατατμηθῆναι ἐκέλευε. τού- B του γεγονότος ἐπέταττεν ὑπὸ τὴν κλίσιν τοῦ δομεστίκου κατακύψαντας ἀναζητεῖν εἰ αὐτοῦ που κέκρυπται. ὡς δὲ οὐδαμοῦ παρῆν, τὰ ἐκεῖσε ἱστάμενα κιβώτια περιτραπῆναι ἐκέλευε. τοιοῦτον ὑπερηφανεία τὸ φρονοῦν τῆς ψυχῆς παντάπασι διαφθείρουσα! ἀπελπί- V 73 σας οὖν καὶ εἰς τοὐναντίον τραπεὶς (μετεβέβλητο γὰρ αὐτῷ τηνικαῦτα εἰς λύπην ἡ χαρὰ) συχνάκις παίων τὸν μηρόν φησιν "οὐαί μοι, ἠπάτημαι παρὰ τοῦ τραυλοῦ." μὴ ἔχων γὰρ ἕτερόν τι κα-

7. περιαθρήσας] V. περιαθροίσας. 8. ἀνάπτουσαν] ἀναφθεῖσαν?

quae ipse cum universis armatis castris exiens in quemdam umbrosum et silvis tectum successit locum, ibique constitit.

22. At Basilaces cum intra ipsa castra penetrasset Alexii, quae passim a suis diripi videbat, in tabernaculum Alexii procedens, sperabat successurum quod transfuga promiserat, et ipsum utique Alexium vivum ibi capiendum. ut autem oculis circumquaque versis neminem ibi videbat nisi quem dixi monachum et lampadem accensam, insolentia elatus clamat: "ubi balbus est?" (nam Alexius linguae natura pinguioris caninam literam expedite pronuntiare non poterat) "educite mihi illum huc." monacho vero etiam cum iuramento negante scire sese quid esset eo factum, verba sibi dari existimans ac varie hinc ira inde gaudio captus, risum ut est in paroemio, Sardonium ridebat. interim dum ii quos ducebat tabernaculum iussu eius concidunt vastantque, non desistebat hostem quaerere, adeo ut etiam sub lectum explorari iuberet, si forte ibi mussans delitesceret Alexius. et cum ne ibi quidem compareret, cistas etiam et capsas resupinaret. tam vaecordi pertinacia insanae spei caecus animi homo laborabat! ac cum tandem abesse Alexium certo comperisset, stulta laetitia in ignavum timorem versa, femur saepius pulsans vociferabatur: "vae mihi! a balbo deceptus sum." cum enim aliud

ταμωκήσασθαι τοῦ τοιούτου ἀνδρὸς τὸ σμικρότατον ἐκεῖνο τοῦ ῥῶ καὶ ἀπροαίρετον αἰτίαμα ἄνω καὶ κάτω προφέρων ἦν.

C 23. Εὐθὺς οὖν μέγα βοήσας φησὶν "ἄρχοντες ἐξέλθατε τῆς παρεμβολῆς· ὁ πόλεμος ἔξωθεν." φωνὴ γὰρ αὐτοῦ εὐρεῖα ὡς καὶ φάλαγγας ὅλας συνταράττειν ἐκ μόνου ἐκβοήματος. ἐξιόντι γοῦν ἐκείνῳ τοῦ στρατοπέδου τῶν στρατιωτῶν περὶ λαφυραγωγίαν ἀσχολουμένων ὑπαντιάζει ὁ γενναῖος Ἀλέξιος πρὸ τῆς φάλαγγος ὢν ξὺν ὀλίγοις, καὶ τὸν προοδεύοντα ταύτης κατιδὼν εἰς τάξιν συνιστῶντα τὴν φάλαγγα καὶ νομίσας εἶναι τὸν Βασιλάκην εὐθὺς ἐξήλασε κατ' αὐτοῦ, καὶ τὸ ξίφος σπασάμενος παίει τοῦτον κατὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἔτι τὸ δόρυ κατέχοντα, καὶ τοὺς τρεῖς τῶν δα- D κτύλων τεμὼν τὸ δόρυ πεσεῖν σὺν αὐτοῖς παρεσκεύασε. τοῦτο μεγάλως τὴν φάλαγγα συνετάραξε, καὶ ἄλλος ἄλλον πρὸς τὸ φεύγειν προλαμβάνειν ἠπείγετο. κύκλῳ δὲ περιιόντες ὑπ' ἀλλήλων συνεποδίζοντο.

24. Εἷς δὲ τῶν ὑπὸ χεῖρα τοῦ Ἀλεξίου, ἀνὴρ Καππαδόκης Γουλῆς τὸ ἐπώνυμον, γνωρίσας τὸν Βασιλάκην παίει τοῦτον τῇ σπάθῃ κατὰ τοῦ κράνους. τῆς δὲ σπάθης κατεαγείσης ἐγγὺς αὐτοῦ τῆς χειρὸς καὶ πεσούσης, ὁ Κομνηνὸς αὐτὸν κατωνείδιζεν ὡς ὀλιγωρίᾳ τὸ ξίφος τῆς χειρὸς ἀφέντα. ὁ δὲ τὴν κώπην εὐθὺς

2. προφέρων] V. προσφέρων. 3. ἐξέλθατε] P. ἐξέλθετε.

quod reprehenderet in viro praeclaro non haberet, in illo naturali et tolerabili linguae vitio putide exprobrando persistebat.

23. Donec aliquando satiatus magna voce ait: "duces ac tribuni, egredimini castris hisce, bellum extra est." voce autem erat tam late sonora ut phalanges totas conturbaret clamore vel uno. prodeunti ergo sic castris Basilaci, plerisque ipsius militum adhuc in praeda passim obvia congerenda occupatis, occurrit generosus Alexius ante propriam cum paucis gradiens aciem; et eum qui praeibat exercitui hostili conspicatus, existimans esse Basilacem, subito in eum impetum facit et educto ense ferit eius manum dexteram tenentem hastam: cuius manus cum tres digitos abscidisset, ii deciderunt in terram simul cum hasta. hic eventus gravem consternationem in Basilacis aciem intulit: ita ut alius alium praevertere fugiendo conaretur. quo studio cum huc illuc per circuitum ferrentur, sibi invicem obstabant.

24. Unus autem ex iis qui ad manum Alexio erant, natione Cappadox cognomento Gules, cum agnovisset Basilacem, ferit eum ense in galea, sed ensis offensu fractus sub eius manu cecidit: vidit Comnenus et credens ensem ei manu excidisse, increpabat indiligentiam viri; quoad ille manubrium fracti gladii in manu reliquum ostendens fidem fecit non sua negligentia, sed

ὑπεδείκνυε καὶ τῆς μέμψεως ἀπελύετο. καί τις ἀνὴρ Μακεδών, Πέτρος τοὔνομα Τορνίκιος τὸ ἐπώνυμον, εἰσελάσας μέσον τῶν P 101
πολεμίων κατέβαλε τούτων συχνούς. ἡ δὲ φάλαγξ εἴτε ἀγνοοῦσα τὰ δρώμενα (ἐν σκότει γὰρ συστάσης τῆς μάχης οὐχ οἷόν τε ἦν ὁρᾶν τὰ γινόμενα ἅπαντα) *** ὁ δὲ Κομνηνὸς καὶ αὖθις ἐπὶ τὸ συνιστάμενον ἔτι τῶν πολεμίων ἐχώρει παίων καὶ καταβάλλων τοὺς εἰς χεῖρας ἰόντας, καὶ αὖθις ὑποστρέφων πρὸς τοὺς ἰδίους *** ὅν τις θεασάμενος τῶν ἐκ τῆς ἰδίας ἐκείνου φάλαγγος Φράγγων ἄρτι μέσον ἐξιόντα τῶν πολεμίων καὶ νομίσας εἶναι τῶν πολεμίων τινά, ἐξελάσας βάλλει τῷ δόρατι καὶ μικροῦ ἂν αὐτὸν κατέβαλεν, εἰ μὴ ἑδραιότατος ἦν ἱππότης. ἐπιστραφεὶς οὖν πρὸς αὐτὸν μετὰ τοῦ ξίφους ἐξώρμησεν. ὁ δ' εὐθὺς ἐπιγνοὺς ἐκεῖνον B
ἱκέτης ἦν ἐλεεινός, διαβεβαιούμενος ὡς ἀγνοίᾳ μᾶλλον, ἢ κακουργίᾳ κατ' αὐτοῦ ἐξορμῆσαι. τούτου οὖν ἀφῆκεν ὁ γενναῖος ἐκεῖνος τὸ ἔγκλημα.

25. Ἔτι δὲ τῶν πολεμίων συνισταμένων ἐν μέρει, ἔσπευδεν ὡς οἷόν τε καὶ τὸ λοιπὸν παραλῦσαι τῆς τάξεως, καὶ πρὸς τὴν ἰδίαν ἀπέστελλε φάλαγγα κελεύων μὴ μέλλειν ἀλλ' ἕπεσθαί οἱ ταχινώτερον. τὰ μὲν ἐν νυκτὶ ξὺν ὀλίγοις πραχθέντα ἔργα τοιάδε

3. εἴτε] ἅτε? interpres *utpote*. 5. ἅπαντα] Indicavi lacunam. 7. ἰόντας] Hoc addidi. *ibid.* ἰδίους] Indicavi lacunam; quamquam fort. nil excidit nisi ἦν post ὑποστρέφων.

ensis fracti vitio evenisse incommodum: sicque culpa solutus est. hic Macedo quidam Petrus nomine cognomento Tornicius irruens in medium hostium multos ex iis deiecit: phalange interim, utpote ignara eorum quae fiebant (nam commissa in tenebris pugna fieri non poterat ut quae gerebantur omnes viderent) immota persistente. tunc Comnenus rursus in eam partem hostium, quae adhuc locum tuens in armis stabat, irruit pulsans et deiiciens quotquot ad manum occurrebant, et rursus ad suos se recipiens. quem quidam ex ipsius phalange Francus prodeuntem e medio hostium cum vidisset, et existimaret esse quemdam ex hostibus, adversus irruens hasta impulit, parumque abfuit quin deiiceret: sed ille firmissime in equo stabat. conversus igitur eum stricto gladio petebat. quem ille iam agnoscens ut ignosceret sibi precabatur miserabiliter affirmans, se nullo malo animo, mera imprudentia ipsum pulsasse. cui Alexius pro sua cetera generositate facile culpam condonavit.

25. Cum autem etiamnum pars hostium in ordine duraret, omnem in partem festinabat Alexius quo illas aciei reliquias frangeret, misitque ad phalangem propriam qui iuberent non cunctari, sed sequi sese quam celerrime. haec hactenus ab Alexio per noctem cum paucis gesta. ut vero sol

C ἦν. ἦμος δὲ ἠέλιος ἀνώρουσε, καὶ οἱ περὶ τὸν Βασιλάκην συνιστᾶν ἐπειρῶντο τοὺς ἰδίους καὶ ὡς οἷόν τε ἐπερρώννυον. ἐν τούτοις δὲ τῶν ἐκ τῆς ἐκείνου φάλαγγός τινες ἐν τῷ σκυλεύειν ἀπολειφθέντες τῆς λοιπῆς φάλαγγος ἧκον κατόπιν θέοντες· οὓς θεα- V 74 σάμενοί τινες τῶν ἐκ τῆς τοῦ δομεστίκου τῶν σχολῶν φάλαγγος Ἀλεξίου, ἐπιστραφέντες καὶ κατ' αὐτῶν ἐξορμήσαντες πρὸ τοῦ εἰς χεῖρας ἰέναι ῥᾳδίως ἐτρέψαντο, καὶ πολλοὺς τούτων ζωγρήσαντες ἐπανῆλθον.

26. Ὁ δὲ τοῦ Βασιλάκη ἀδελφιδοῦς Μανουὴλ ἐπὶ λόφου τινὸς ἀνελθὼν ἐπερρώννυε τὸ ἔτι τῆς φάλαγγος συνιστάμενον, διαρρήδην βοῶν Βασιλάκη εἶναι τὴν νίκην καὶ τὴν ἡμέραν. ὃ θεα- D σάμενος Βασίλειος ὁ Κουρτίκης, ἀνὴρ Μακεδὼν τῶν τοῦ Βρυεννίου οἰκείων, τὸν ἵππον ἐλάσας ἄνεισι πρὸς τὸ λόφον. κἀκείνου τὴν σπάθην ἑλκύσαντος κατ' αὐτοῦ, οὗτος ἐκεῖνον τῇ ῥάβδῳ παίει κατὰ τῆς κόρυθος καὶ εὐθὺς καταβάλλει τοῦ ἵππου καὶ δεσμώτην ἀπάγει πρὸς τὸν δομέστικον τῶν σχολῶν τὸν γενναῖον Ἀλέξιον. οὗ γενομένου καὶ ἡ φάλαγξ ἐπιφανεῖσα τοῦ Κομνηνοῦ τὸ ἔτι περὶ τὸν Βασιλάκην συνιστάμενον φυγεῖν παρεσκεύασε. καὶ ὁ μὲν ἔφευγε τὴν πόλιν σπεύδων καταλαβεῖν, ὁ Κομνηνὸς δὲ ἐδίωκεν. εἰκότως οὖν ἄν τις κἀνταῦθα τὸ ἔπος ἁρμόσειε τὸ Ὁμηρικόν, ὃ περὶ Ἀχιλλέως ἐκεῖνος καὶ Ἕκτορος ἔφησε, τὸ

10. ἐπερρώννυε τὸ] Ita P. pro ἐπερρωννύετο. 20. Ὁμηρικὸν] Iliad. 22, 158.

est exortus, Basilaces quique cum eo erant ordinare conabantur suos, et quantum poterant confirmabant. quae dum fierent, ex eius phalange quidam quos praedandi dulcedo retentos in castris ab acie reliqua seiunxerat, retro sequebantur, observantes quid rerum fieret. quos cum vidissent e domestici scholarum Alexii phalange quidam conversi et in ipsos erumpentes, facile illos priusquam ad manum venirent verterunt in fugam multisque ipsorum vivis captis reverterunt.

26. At Basilacis patruelis Manuël cum in tumultum quemdam ascendisset, animabat quod supererat phalangis, clare vociferans Basilacis diem illam et victoriam esse. hunc conspicatus Basilius quidem Curtices vir Macedo e Bryennii familiaribus, equo incitato conscendit ad eum in tumulum: et illo ensem in hunc stringente, hic clavae ictu in illius galeam superne incusso deiecit ex equo virum et captivum ad domesticum scholarum generosum Alexium duxit: quo facto cum iam phalanx quoque appareret Alexii, quidquid circa Basilacem stabat adhuc, terrore aversum in fugam est. quos inter ipse Basilaces cursu maximo repetebat civitatem unde prodierat, strenue persequente Alexio. cui spectaculo non immerito quis aptaverit Homericum illud de Achille scriptum et Hectore:

πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, δίωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων. P 102
καὶ γὰρ ἦν ἐκεῖνος γενναῖος κατὰ χεῖρά τε καὶ κατὰ ψυχήν· καὶ γὰρ ἐξ εὐγενῶν φὺς εἰς μέγα κλέος ἤρθη ταῖς ἀνδραγαθίαις.

27. Συγκλεισθέντα δὲ τοῦτον τῇ πόλει ὁ Κομνηνὸς Ἀλέξιος ἔξω στρατοπεδεύσας καὶ διασώζειν τὸν ἄνδρα ἐθέλων ἐπρέσβευε πρὸς αὐτόν, ὥστε τὰ πιστὰ λαβόντα τοῦ μηδέν τι ἀνιαρὸν πείσεσθαι ἐγχειρίζειν αὐτῷ καὶ ἑαυτὸν καὶ τὴν πόλιν. ὁ δὲ πρεσβεύων ἦν ἀνὴρ ἀγαθός τε καὶ κόσμιος, ἀσκητικοῖς διαλάμπων κατορθώμασιν. ἦν δὲ ὁ καθηγούμενος τῶν ἐν τῷ Ἄθῳ τοῦ Ξενο- B φῶντος μονῇ μοναχῶν Συμεὼν ὁ πανάριστος· ὃς πολλὰ παρακαλέσας τὸν Βασιλάκην οὐκ ἔπεισεν. ἀρξαμένῳ οὖν ἤδη τῷ Κομνηνῷ προσχωρεῖν μετὰ τῶν ξὺν τῷ Βασιλάκῃ στρατιωτῶν καὶ τῶν πολιτῶν τὴν πόλιν ἐγχειρισάντων αὐτῷ, ἐκεῖνος ἔμενεν ἔτι κρατῶν τὴν ἀκρόπολιν, ἕως οἱ περὶ αὐτὸν βιασθέντες συλλαβόντες τῷ Κομνηνῷ ἐνεχείρισαν. εἰσελθὼν οὖν ἐν τῇ πόλει πολλῶν χρημάτων ἐκείνου γέγονε κύριος. ἀγγέλους οὖν πρὸς τὸν βασιλέα πέμψας τὴν τοῦ Βασιλάκη μηνύοντας ἅλωσιν, αὐτὸς ἔμενεν ἐν τῇ πόλει ἡμέρας τινάς, καὶ τὰ ἐν αὐτῇ καταστήσας ἐπάνεισι μετὰ λαμπρῶν τροπαίων.

28. Ἔδειξεν οὖν καὶ τὰ παρ' ἐκείνου πραχθέντα ὡς χρὴ C μὴ πάνυ τι πιστεύειν τῇ τύχῃ καὶ μάλιστα ἐν ταῖς εὐπραγίαις.

2. καὶ κατὰ] καὶ addidit P. 9. Ἄθῳ] V. Ἀθοῦ. 11. ἀρξαμένῳ] Fort. ἀρξαμένων, deleto quod mox sequitur μετά. 12. προσχωρεῖν] V. προχωρεῖν. 17. μηνύοντας] μηνύσοντας?

ante fugit fortis, quem a tergo fortior urget.
erat enim vere Alexius et manu fortis et animo, ex nobilibus ortus et in altum apicem gloriae facinoribus heroicis elatus.

27. Ceterum urbe conclusum Basilacem circumsidens cum exercitu Alexius servare cupiebat. quare ad ipsum misit qui suaderet ut fide accepta nihil mali se passurum, se ac civitatem dederet. functus ista legatione est vir bonus et ornatus religiosae vitae professor celebris praefectus monasterii Xenophontis in Atho monte ille optimus ac laudatissimus Symeon, qui tamen cum allegasset multa Basilaci, nihil profecit. felicius tractavit cum Basilacis militibus et urbis civibus Alexius. hi enim ipsi civitatem tradiderunt, Basilace in arcem fugiente ac ibi obstinate resistente, quoad qui cum eo erant, malis coacti vinctum ipsum Comneno tradiderunt. quo facto ingressus urbem Alexius multam Basilacis pecuniam victor occupavit. inde nuntiis ad imperatorem missis, qui Basilacem captum nuntiarent, ipse mansit in civitate diebus aliquot, moxque rebus illic constitutis, splendidis clarus tropaeis reversus est.

28. Hae Alexii res gestae facile demonstrant quam parum fidendum fortunae sit, quando ea maxime blanditur. praeterea quam recte dixerit

καὶ μὴν καὶ τὸ παρ' Εὐριπίδῃ καλῶς εἰρῆσθαι δοκῶ ὡς ἓν σοφὸν βούλευμα τὰς πολλὰς χέρας νικᾷ, τότε δι' αὐτῶν τῶν ἐκείνου ἔργων τὴν πίστιν εἴληφεν. εἷς μὲν ἄνθρωπος καὶ μία γνώμη τοὺς δεινοτάτους τῶν στρατηγῶν Ῥωμαίων εἰς μέγα κλέος ἀρθέντας καὶ τὰ μυριόλεκτα πλήθη τῶν στρατευμάτων ἐν βραχεῖ καθεῖλε καιρῷ, D τὸ δὲ προφανῶς πεπτωκὸς πολίτευμα καὶ τὰς ἀπειρηκυίας ψυχὰς τῶν ἐπὶ τὸν βασιλέα δυνάμεων ἐπὶ τὸ κρεῖττον ἤγαγε καὶ ἀνύψωσε. τὸν μὲν οὖν Βασιλάκην πεμφθέντες πρὸς βασιλέως τινὲς συναντῶσι μεταξὺ Φιλίππων καὶ Ἀμφιπόλεως, καὶ τὰ ἐκ βασιλέως τῷ Κομνηνῷ χειρίσαντες γράμματα, περί τι χωρίον ἀπαγα- V 75 γόντες (Χεμπίναν τούτῳ τὸ ὄνομα) ᾧπερ καὶ πηγὴ ἀναδίδοται διειδής, τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ διορύττουσι, καὶ ἡ πηγὴ ἔκτοτε Βασιλακία πηγάδιον ὀνομάζεται. τὸν δὲ Κομνηνὸν περὶ τὴν Κωνσταντινούπολιν γενόμενον ὁ βασιλεὺς ἐντίμως δεξάμενος σεβαστὸν τετίμηκε καὶ πολλῶν κτήσεων δωρεαῖς ἐφιλοφρονήσατο.

P 103 29. Ἐν τούτῳ δ' ἐπανῆκεν ἐκ τῆς Ἀντιοχέων καὶ ὁ τούτου ὁμαίμων ὁ Κομνηνὸς Ἰσαάκιος, ὃς τὴν βασιλέως ἁπλότητα διαγνοὺς καὶ ὡς χάριν τῶν ἐκ Συρίας ὑφασμάτων, συχνάκις τοιαῦτα διδοὺς τοσοῦτον τὴν βασιλέως ἐπεσπάσατο εὔνοιαν ὡς καὶ

1. *Εὐριπίδῃ*] Vide ad Cinnamum p. 45 v. 11. *ibid.* *δοκῶ*] Bekker *δοκοῦν*. *ibid.* *σοφὸν*] V. *σοφῶν*. 3. *μὲν*] *γάρ?* *μὲν γάρ?* 7. *ἐπὶ*] *ὑπό?* 11. *ᾧπερ*] *οὗπερ?* 13. *Βασιλακία*] *Βασιλακίου?* cfr. Wilken l. l. p. 68. 18. *χάριν*] Requiro verbum a quo pendeat genitivus *τῶν ὑφασμάτων*.

Euripides: mens una sapiens plurimas vincit manus. cuius sententiae non alia efficacior quam ex hisce Alexii operibus comprobatio est; siquidem in iis cernitur unum hominem una mente sapienti consilio praedita, acerrimos et gloriosissimos Romanorum duces fortissimis et numerosissimis succinctos copiis brevissimo tempore debellasse collapsamque omnium confessione rem publicam et deiectos animos militum partes imperatoris sequentium excitasse in melius atque erexisse. Basilaci porro ut diximus capto occurrerunt quidam ab imperatore missi inter Philippos et Amphipolim. hi cum Comneno literas ab imperatore reddidissent, acceptum ab eo ut iis praescribebatur Basilacem seorsum abduxerunt ad vicum quemdam Chempinam dictum, in quo perspicui fontis scaturigo est. ibi ei oculos effodiunt: ex qua miseri calamitate fons ibi oriens deinceps Basilacii adiuncto nomine insignitus est. appulsum vero Constantinopolim Comnenum imperator honorificentissime excepit ac sebasti dignitate decoratum donis et possessionibus auxit perliberaliter.

29. Rediit eodem tempore Antiochia frater huius Isaacius Comnenus, qui imperatoris simplicitate cognita, mittendis saepius ad eum muneribus pannorum et telarum in Syria textarum, tantam eius gratiam in se attraxe-

κτήσεων κατακυριεῦσαι πολλῶν καὶ σεβαστὸν ἀποδειχθῆναι διὰ χρόνου βραχέος καὶ οἰκίαν ἐν βασιλείοις λαβεῖν ἐπὶ τῷ προσμένειν. ἐχρῆτο δ' αὐτῷ κἀν ταῖς κρίσεσι κἀν ταῖς ἀποφάσεσι· καὶ γὰρ ἦν ὀξύς τε θηρᾶσαι ἀλήθειαν καὶ τὸ ῥηθὲν ἀπαγγεῖλαι τρανῶς ἐπιτήδειος. οὗτος τοῖς βασιλείοις προσμένων τὴν βασιλέως ἁπλότητα ἐθεράπευε καὶ ὅλως εἶχε τοῖς ἑαυτοῦ χείλεσιν ἐκκρεμάμενον.

30. *Ὁ Κομνηνὸς δ' Ἀλέξιος ἐξῄει αὖθις ἐπὶ τὸ τὰ τῆς* B *οἰκείας ἀρχῆς ἐπισκέψασθαι. πρὸς τὴν Ἀδριανοῦ δὲ πόλιν γενόμενος καὶ ἡμέρας ἐκεῖσε ἐνδιατρίψας τινάς, καὶ μαθὼν ὅτι τὸ Σκυθικὸν γένος ἐξωπλίζετο ὥστε τὰ Βουλγάρων ληΐσασθαι ὅρια, τὸ στρατιωτικὸν ἅπαν συλλέξας καὶ ὅσον ἐν ἡγεμόσι καὶ ἄρχουσι πρὸς τὴν Φιλίππου παρεγένετο πόλιν, κἀκεῖθεν τὰ περὶ τοὺς Σκύθας πυθόμενος ὡς ἐκδραμόντες τὰ μεταξὺ Ναϊσοῦ καὶ Σκούπων πορθοῦσι χωρία, σπουδαίως κατ' ἐκείνων ἐχώρει. παρελθόντος δ' ἐκείνου τὴν Σαρδικήν, οἱ Σκύθαι τὴν ἐκείνου κατ' αὐτῶν πυ-* C *θόμενοι ἔλευσιν τὴν λείαν καταλιπόντες ἔφευγον καθάπερ εἶχον δυνάμεως. ἀπελάσας δὲ τούτους ἐκεῖθεν πρὸς τὴν Φιλίππου αὖθις ἐπάνεισι, καὶ τὰ κατὰ τὴν χώραν εὖ διαθέμενος καὶ τὰς πόλεις ἐν βραχεῖ καιρῷ τὴν ἁπάντων εὔνοιαν ἐπεσπάσατο· καὶ γὰρ ἦν πρὸς τῷ ἐλευθερίῳ καὶ ἐπαγωγὸν ἦθος ἔχων ὁμιλῆσαί τε πάν-*

2. ἐπὶ τῷ] V. ἐπὶ τό.

rat, ut et multis ab eo possessionibus ditatus et sebasti appellatione ornatus brevi tempore fuisset: praeterea ius domicilii in regiis aedibus et partem palatii in qua diversaretur assignatam accepisset. utebatur autem eius opera imperator et in iudiciis et in responsis; nam et acutus erat in indaganda veritate et in enuntiando clare ac nitide quod oporteret in primis exercitatus. hic in palatio diversans simplicem imperatoris animum artibus sibi notis facile deliniebat tenebatque ex ore suspensum suo.

30. Interim Comnenus Alexius in sibi commissam provinciam eius visendae curandaeque gratia profectus, cum Adrianopolim venisset, paucos ibi dies moratus certior factus est Scythas in Romanos armari iamque fines Bulgariae latrociniis ipsorum agi ferrique. his cognitis quidquid copiarum ad manum fuit raptim contrahit, duces praesertim ac tribunos, cum quibus omnibus Philippopolim se contulit, ubi distinctius edoctus de rebus Scytharum, cum comperisset depraedari eos ac vastare oppida quae Naïsum et Scuppas interiacent, strenue in eos vadit. ceterum eo iam Sardicam praetergresso Scythae illius adventu cognito, effuse in fugam se dederunt praeda derelicta. quibus inde pulsis Alexius Philippopolim revertitur positaque opera in pacanda regione urbibusque ordinandis, omnium brevi sibi benevolentiam conciliavit. nam praeterquam liberalis etiam cetera comitate congressus mire pellax erat, blanditia vero sermonis omnium hominum suavissi-

των ἀνθρώπων ἡδύτατος. ταῦτα διαπραξάμενος ἐπανῆκε πρὸς τὸ Βυζάντιον, καὶ ὁ βασιλεὺς χαριέντως αὐτὸν ὑπεδέχετο.

31. *Ἐν ὅσῳ δὲ ταῦτα ἐπράττετο, ὁ Μελισσηνὸς Νικηφόρος ἀνὴρ εὐγενής, ὡς ὁ λόγος ἐγνώρισεν ἄνωθεν, ἐκ κήδους*
D *ὢν ᾠκειωμένος τοῖς Κομνηνοῖς (καὶ γὰρ ἔφθη συναφθῆναι τὴν τούτων ἀδελφὴν Εὐδοκίαν), περὶ τὴν Κῶ διατρίβων, τὰς Τούρκων δυνάμεις καὶ τοὺς Τούρκων ἄρχοντας ἑλκύσας πρὸς ἑαυτόν, περιῄει τὰς τῆς Ἀσίας πόλεις τὰ κοκκοβαφῆ ὑποδησάμενος πέδιλα. οἱ γοῦν πολῖται ὡς βασιλεῖ Ῥωμαίων σφᾶς τε αὐτοὺς καὶ τὰς πόλεις αὐτῷ παρεδίδουν. ὁ δὲ καὶ ἄκων τοῖς Τούρκοις ἐνεχείριζεν, ὡς συμβῆναι διὰ βραχέος καιροῦ κἀκ τούτου τοῦ τρόπου πασῶν τῶν περὶ τὴν Ἀσίαν τε καὶ Φρυγίαν καὶ τὴν Γαλατίαν πόλεων κατακυριεῦσαι τοὺς Τούρκους. ξὺν στρατεύματι γοῦν πλείστῳ τὴν ἐν Βιθυνίᾳ Νίκαιαν καταλαμβάνει, κἀκεῖθεν τῆς βασιλείας*
P 104 *ἀντεποιεῖτο Ῥωμαίων. ὁ Βοτανειάτης δὲ ταῦτα πυθόμενος τὸν Κομνηνὸν μετεκαλεῖτο Ἀλέξιον, καὶ ἐκέλευε τοῦτον σὺν ταῖς δυνάμεσι τὸν πορθμὸν διαπεραιωθέντα τὸν Χαλκηδόνειον κατ' ἐκείνου στρατεύειν. ὁ δ' ἀπελέγετο τὴν κατ' ἐκείνου στρατείαν συνετῶς ἄγαν· ἐδεδίει γὰρ τὴν βασιλέως κουφότητα καὶ τὴν τῶν περὶ*
V 76 *αὐτὸν πονηρίαν ὁμοῦ καὶ τὸν φθόνον, μή ποτε τοῦτον προσπταῖσαι ξυμβαίη κατὰ πολὺ τῆς τῶν Τούρκων δυνάμεως ἐλαττούμενον, καὶ οἱ πονηροὶ λαβὴν εὑρόντες διαβάλωσι τοῦτον πρὸς βασι-*

mus. cunctis igitur e sententia confectis Byzantium redit, grate illic ac benevole exceptus ab imperatore.

31. Porro dum haec fierent, Melissenus Nicephorus vir nobilis, ut superius est dictum, et affinitate Comnenis iunctus (nam horum sororem Eudociam uxorem duxerat) circa Coam insulam diversans, conciliatis sibi ad seque attractis Turcorum copiis et Turcorum ducibus, circuibat Asiae urbes, rubris calceis indutis, ac passim illarum cives ei velut Romanorum imperatori se suasque dedebant civitates: ille autem invitus licet eas Turcis tradebat ita ut hoc modo contigerit brevi tempore urbes Asiae Phrygiae ac Galatiae universas in Turcorum venire potestatem. ipse porro magno exercitu Nicaea Bithyniae occupata, inde imminebat imperio Romano. his Botaniates cognitis Comnenum Alexium accersit iubetque Chalcedonensi freto cum copiis traiecto adversus Melissenum expeditionem suscipere. at hic istam militiam deprecabatur, prudenti sane consilio. verebatur quippe levitatem imperatoris et eorum, qui plurimum apud ipsum valebant, fraudes ac nequitiam invidiamque in sese non obscuram. metuebat igitur ne si quid forte eo bello offenderet, quod proclive erat in tanto maiori Turcorum exercitu, malevoli arrepta nocendi ansa, diffamarent ipsum apud imperatorem,

λέα ὡς διὰ τὸ κῆδος προδιδόντα τὴν μάχην. ὁ βασιλεὺς τοίνυν B ἐπεὶ πολλὰ παρακαλέσας τοῦτον οὐκ ἔπειθεν, ἀγασθεὶς τὸ τούτου στεῤῥὸν τοῦ φρονήματος τὰς δυνάμεις παραδιδόναι τῷ πρωτοβεστιαρίῳ ἐκέλευεν. ἦν δ' οὗτος ὁ ἐκτομίας Ἰωάννης, πάλαι τούτῳ πρὸ τῆς βασιλείας ὑπηρετῶν. φιλόδοξος δὲ ἦν εἴπερ τις ἄλλος καὶ τὸ ἦθος φέρων οὐ στάσιμον.

32. Ὁ Κομνηνὸς οὖν διαπεράσας ἐν Χρυσουπόλει πρὸς αὐτὸν παρεδίδου τὰ στρατεύματα καὶ τῶν ἀρχόντων τοὺς πλείστους. οἱ δὲ βαρέως τοῦτο φέροντες τὸν Κομνηνὸν αὖθις ἀνεκαλοῦντο, συνήθη τοῦτον ἐκ μακροῦ ἔχοντες. ὁ δὲ κατέστελλεν αὐτούς, μὴ βουλόμενος τὸ τοιοῦτον ἀναδύσασθαι ἔργον διὰ τὴν C ῥηθεῖσαν αἰτίαν. παραδοὺς τοίνυν τὰ στρατεύματα πρὸς τὸν ῥηθέντα ἐκτομίαν, εἶθ' οὕτως συνταξάμενος τούτῳ, ἐπειδὴ ὑποχωρεῖν ἔμελλεν, οἷα τὰ τῆς νεότητος, καὶ τοῖς στρατιώταις συντακτήριον ἱππασίαν ἱππάσασθαι ἤθελεν. ἐνδοὺς ὅλους ῥυτῆρας, ὁπόσον διάστημα ταῖς τοιαύταις ἱππηλασίαις προσήκει, ἐξιππασάμενος ἔστη. ὁ γοῦν ἐκτομίας Ἰωάννης ἐπιλαθόμενος οἷον ἑαυτοῦ καὶ τὸν χαλινὸν ἐνδοὺς ἁπάντων ἐνώπιον καὶ αὐτὸς ἤλαυνεν. εὐθὺς δὲ γέλως ὦρτο πολὺς παρὰ πάντων, καὶ καταμωκησάμενοι τούτου τὸ συνήθως τοῖς ἐκτομίαις ἐπαγόμενον "κλοῦ κλοῦ" πρὸς τοῦτον ἔλεγον. οἱ δὲ περὶ τὸν Κομνηνὸν ἐπιμελῶς τούτους κατέστελλον.

11. ἀναδύσασθαι]? 15. ἐνδοὺς] Addendum videtur οὖν.

velut in gratiam Melisseni affinis sui rem de industria male gessisset. imperator ergo postquam verbis in ista expeditione Alexio suadenda multis perditis adducere ipsum quo volebat non potuit, miratus constans eius propositum, iussit ad extremum copias eum tradere protovestiario. erat is eunuchus Ioannes iam ante imperium Botaniatae administer carus, homo gloriae appetens si quisquam alius, sed levis idem et ingenio parum firmo.

32. Ad hunc Comnenus Chrysopoli freto traiecto copias adducit et plerosque ducum ac tribunorum. qui aegre ferentes eunuchi ductui permitti rursus Comnenum obsecrabant, ut venire secum ac imperare sibi vellet, quod diu feliciter fecerat. ille autem eos consolatus, excusavit isti bello praeesse se non posse propter memoratam causam. traditis igitur eunucho copiis, ei vale dicens mox recessurus, alacritate iuvenili excursionem equestrem in digressu ludere voluit: itaque laxatis equo habenis tantum campi percurrit quantum eiusmodi ludicris equestribus pervolari solet. quo eunuchus Ioannes viso, imitari et ipse ac parem agilitatis gloriam auferre studens, oblitus quam inferior dexteritate Alexio esset, equum in conspectu exercitus effudit in cursum. risus autem coortus est omnium; cunctis "clu clu" exclamantibus quae popularis vox est eunuchos irridentium, Comneno per se suosque tale ludibrium quanta potuit maxima diligentia compescente.

D 33. Ὁ μὲν οὖν Ἀλέξιος πρὸς τὸν βασιλέα ἀπῄει ἐν τοῖς βασιλείοις διάγοντα, ὁ δὲ ἐκτομίας σὺν πάσαις δυνάμεσιν ὥρμησε κατὰ τοῦ Μελισσηνοῦ, καὶ τὰ Βιθυνῶν διελθὼν ὅρια ἐστρατοπέδευσε περί τι καστέλλιον ὃ καλοῦσι Βασιλέα, πλεῖον ἢ τεσσαράκοντα σταδίων Νικαίας ἀπέχον. ἐκεῖσε δὲ γενομένῳ συνεβούλευον ὅ τε Παλαιολόγος καὶ ὁ τούτου ἐξάδελφος Κουρτίκης ληΐσασθαι τὰ παρατυχόντα ἄχρι Νικαίας, ὑποστρέψαι δὲ διὰ τῆς παραλιμνίου καὶ πολιορκῆσαι τὸ τοῦ Κύρου Γεωργίου καστέλλιον. ὃ δὴ καὶ καταλαβόντες αὐτίκα κατέσχον. εἶτα ἐπεὶ βουλῆς ἐδεῖτο τὰ P 105 πράγματα ἐπὶ ξυροῦ ἱστάμενα, ἅπαντες οἱ τοῦ στρατοῦ λογάδες εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ ἐκτομίου γενόμενοι διεσκοποῦντο εἴτε τὴν Νίκαιαν πολιορκῆσαι δεῖ, εἴτε εἰς τὸ Δορύλαιον ἀπελθόντας μετὰ τοῦ σουλτάνου συνάψαι πόλεμον. ἐπεὶ δὲ ὁ Παλαιολόγος Γεώργιος καὶ ὁ τούτου ἐξάδελφος Κουρτίκης ἀσύμφορον τὸν τῆς Νικαίας πόλεμον ἐσίγων, τοῦτό τινες τῶν τοῦ ἐκτομίου Ἰωάννου φωρασάμενοι ὑποψιθυρίζουσι κατ' αὐτῶν καὶ ἄλλα κατειπόντες αὐτῶν, εὐθὺς ἀπεφοίβασεν ὁ ἐκτομίας πρὸς ἅπαντας "τὴν ἐξουσίαν B τῶν ταγμάτων ἐμοὶ ἀνέθετο ὁ βασιλεύς, καὶ ὅπως ἂν αὐτὸς κρίνω τοῦτο δέον ἐστὶ γίνεσθαι."

34. Ὡς δὲ ἐθεάσατο ὁ Παλαιολόγος τὸν κατὰ τῆς Νικαίας

4. Βασιλέα] Βασιλεία? cfr. p. 106. B. 7. ὑποστρέψαι] V. ὑποστρέψας. 12. Δορύλαιον] V. Δορύλιον. 15. πόλεμον] Fort. add. ἡγούμενοι. ibid. τοῦτο] τοῦτό τε? ibid. τοῦ ἐκτομίου] V. ἐκ τοῦ ἐκτομίου.

33. Sic Alexius ad imperatorem in palatium rediit. eunuchus vero cum omnibus copiis adversus Melissenum movit ac fines Bithyniae transgressus castra posuit circa munitiunculam quamdam, cui Basilea nomen est, plus quadraginta stadiis Nicaea distantem. ibi suadebant novo duci Palaeologus et huius sororis filius Curtices, ut obvia quaeque vastaret Nicaeam usque ac reversus per oram stagni obsidione cingeret castellum divi Georgii, ad quod cum venissent statim illud occuparunt. inde quoniam consilio erat opus rebus in acie periculi stantibus, cuncti exercitus ductores in praetorium eunuchi convenientes deliberabant oppugnandane Nicaea foret, an esset consultius proficisci recta Dorylaeum versus et ibi praelium cum Sultano committere. quoniam vero Palaeologus Georgius, et huius ex sorore nepos Curtices alia omnia suadentes de oppugnatione Nicaeae tamquam intempestiva et eo rerum statu inconveniente tacebant, hoc quidam ex Ioannis familiaribus animadverso, murmurare in ipsos coeperunt, alia quoque congerentes quibus suspectos eos redderent. tunc eunuchus elata voce sublato supercilio ad omnes pronuntiavit: "mihi huius exercitus imperium ab Augusto commissum est, quod ego decrevero hoc est agendum."

34. Ut autem vidit Palaeologus praevalere consilium oppugnandae Ni-

πόλεμον προκριθέντα καὶ πάντας πρὸς τὰ ὅπλα ἤδη χωρήσαντας, στοχασάμενος ὡς περὶ τὰ στρατιωτικὰ πολλὴν ἐμπειρίαν κεκτημένος τοῦ ἀποβησαμένου, παρρησιασάμενος αὐτός τε καὶ ὁ Κουρτίκης φησὶν "οὐδ' αὐτοὶ ἀγνοοῦμεν ὅτι σε τῶν ταγμάτων ὁ βασιλεὺς ἡγεμόνα προεχειρίσατο, καὶ διὰ τοῦτο τὰ πολλὰ ἐσιγῶμεν. V 77 *νῦν δὲ ἐφορώμενοι τὸν προκείμενον κίνδυνον καὶ τὴν ἐκ βασιλέως ἐς ὕστερον ἐπενεχθησομένην ἡμῖν ὀργὴν δεδιότες ἐπὶ πλεῖον σιγᾶν* C *οὐ δυνάμεθα. ἴσθι τοίνυν ὡς ἡνίκα τῇ Νικαίᾳ πλησιάσωμεν καὶ ταύτης ἀπόπειραν ἐπιχειρήσωμεν ποιεῖσθαι, οἱ τολμηρότεροι τῶν στρατιωτῶν πληγήσονται, οἱ δὲ καὶ ἀναιρεθήσονται· δεινὸς γὰρ ὁ ἀπὸ τῶν ἐπάλξεων τοῖς ἔξωθεν πόλεμος. οἱ δὲ ἔξωθεν κείμενοι Τοῦρκοι τῆς πολιορκίας ταύτης αἰσθόμενοι εὐθὺς καθ' ἡμῶν χωρήσουσιν. ἡμεῖς δὲ πρός τε τοὺς ἀπὸ τῶν τειχῶν ἡμᾶς βάλλοντας καὶ τῶν πυλῶν ἐξιόντας πρός τε τοὺς ἔξωθεν καθ' ἡμῶν ἐπεισπεσόντας ἀντέχειν μὴ δυνάμενοι ἐξ ἀνάγκης ὀπισθόρμητοι γενόμεθα. καὶ οἱ μὲν τοὺς τετρωμένους τῶν ἰδίων ἀναλαβόμενοι ἐφ' ᾧ θεραπεῦσαι αὐτοὺς ὅπῃ βουλητὸν ἕκαστος ἀπελεύσεται, οἱ* D *δὲ κάτοχοι τῇ λύπῃ τῶν ἀποκτανθέντων γεγονότες παρ' οὐδὲν ἡμᾶς ὠφελήσουσιν."*

35. *Οἱ δὲ παρὰ κωφῷ ᾄδειν ἐῴκεισαν· οὐδένα γὰρ λόγον τούτων ποιησάμενος ὁ ἐκτομίας ἐκεῖνος τὰς δυνάμεις ἀναλα-*

6. *ἐφορώμενοι*] *ὑφορώμενοι?* 9. *ἀπόπειραν*] V. *ἀποπειρᾶν.* 16. *γενόμεθα*] *γενησόμεθα?*

caeae et cunctos ad id armari, providens pro longo usu rei militaris quid futurum esset, audacter pro se ac Curtice prolocutus in hunc modum est: "nec nos ignoramus te huic exercitui ducem impositum ab imperatore, et propterea multa quae dicenda fuerant tui reverentia pressimus: nunc tamen cum provideamus imminens periculum et imperatoris de nobis deinde re male gesta expostulaturi iustam iram vereamur, silere amplius non possumus. scito igitur fore ut cum admotus Nicaeae fuerit exercitus et eam tentare coeperit, audacissimi quique militum vulnerentur et ex iis occidantur, iniqua enim conditione pugnatur a nudis in campo adversus hostes muris et propugnaculis protectos. Turci vero qui extra urbem castra habent, sentientes Nicaeam oppugnari, infesti sine dubio in nos incurrent. nos autem iis qui e muris nos telis impetent quique per portas in nos erumpent, denique iis qui a tergo nos adorientur simul resistere non valentes necessario fugere cogemur. et aliqui quidem assumptis suis necessariis vulneratis eos aliquo portare conabuntur ubi curari possint, alii ob carorum occisorum mortem moerore oppressi inutiles nobis erunt."

35. Haec illi cum dicerent, surdo canere videbantur. nulla enim eorum ratione habita eunuchus ille assumptis copiis recta Nicaeam versus mo-

βόμενος εὐθὺ Νικαίας ἐχώρει, καὶ δὴ τοῖς τείχεσι προσπελάσας ᾐτεῖτο πάντας παραδοθῆναι. οἱ δ' ἐντὸς ἔξωθεν προσδοκῶντες δυνάμεις εἰς ἀρωγὴν αὐτῶν ἐλεύσεσθαι, λόγοις ἀπατηλοῖς τοῦτον ἐξαπατῶντες ἡμέραν ἐξ ἡμέρας ὑπερετίθεντο. ὁ δὲ Παλαιολόγος Γεώργιος μὴ φέρων τὴν παράλογον ἐκείνην στράτευσιν ἐμπειρό- P 106 τατος ὢν καὶ τὸν ὑπόγυιον ἐν ὀφθαλμοῖς ἤδη ὁρῶν κίνδυνον, συνεβούλευε τούτῳ παλινοστῆσαι. ὁ δὲ τοὺς τούτου λόγους ὡς λῆρον δεξάμενος ἀγνοίᾳ τοῦ δέοντος μᾶλλον ἢ καρτερίᾳ προσμένειν ἐβούλετο, ἕως τοὺς Τούρκους ἥκειν ἤδη πυθόμενος ἄκων μετ' αἰσχύνης ἐπαναζεύγνυσι.

36. Πάλιν οὖν ὁ Παλαιολόγος Γεώργιος ταγματάρχης ὢν ἐμπειρότατος καὶ κατὰ χεῖρα καὶ γνώμην γενναῖος, παρρησιασάμενος συνεβούλευε μὴ ὡς ἔτυχε παλινοστεῖν, ἀλλὰ σὺν τάξει καὶ κόσμῳ τῷ δέοντι. ὁ μὲν τοῦτ' ἔλεγεν, ὁ δὲ τὴν τῶν ὅλων ἡγε- B μονίαν αὐτῷ ἐνεχείριζε. καταστήσας οὖν εἰς τάξεις τὸ στράτευμα καὶ ἱππεῖς παρεδρεύειν ἐγκελευσάμενος πλὴν ὀλίγων τῶν ἐνεδρεύειν καὶ λοχίζειν μελλόντων, τὸ δὲ ὁπλιτικὸν καὶ πεζὸν τάξας ὄπισθεν βάδην ἐκέλευσεν ἀπιέναι, αὐτὸς δὲ περιιὼν σὺν ὀλίγοις ὁτὲ μὲν κατ' οὐραγίαν ὁτὲ δὲ κατὰ τὸ κέρας τὸ δεξιὸν (τὸ γὰρ εὐώνυμον ἦν ἐν ἀσφαλείᾳ τὴν λίμνην ἔχον ἐπαρήγουσαν) ἀπεσόβει τῶν Τούρκων τοὺς προεκτρέχοντας, ἕως πλησίον τῆς Βασιλείας φθάσαντες πρὸς τὸ στρατοπεδεύειν γένοιντο.

vet, et admotus muris petebat a Nicaeensibus ut deditionem facerent. at illi quibus esset spes certa paratarum copiarum ad auxilium ipsis ferendum, verbis fallacibus ipsum lactantes diem ex die ducebant. Palaeologus interim Georgius cui consilium illud imprudens placere non poterat; quique pro suo praestanti rei militaris usu imminens ex mora periculum quasi oculis cerneret, eunucho suadebat ut se ac copias reciperet in tutum. ille contra sermones eius pro nugis habens ignorantia recti potius quam constantia perstabat in temerario consilio, donec audito tandem advenire Turcos ingratiis nec sine pudore redire cogitur.

36. Hic rursus Palaeologus Georgius apprime callens artem ordinandi ac perite regendi militares manus nec minus consilio quam manu fortis ac promptus, sumpta tali tempore fiducia, auctor erat ne quomodocumque recederent, sed cum ordine ac modo convenienti. haec suadenti Palaeologo ductum universi exercitus Ioannes in isto receptu commisit. igitur Georgius digessit exercitum in ordines, iussit equites praecedere intentos ad ferenda quo opus foret auxilia, praeter paucos quos in insidiis abdere volebat. gravem armaturam et reliquum peditatum retro disposuit, lento gradu iubens progredi. ipse cum paucis circumiens obibat modo extremum agmen, modo cornu aciei dexterum (nam laevum securum erat protectum a palude), Turcos excurrentes coercens, quoad admovissent se castello Basilea dicto, ubi castra metari constituerant.

37. Ἐπεὶ δ' ἂν αὐτοῦ που θριγκίῳ πλινθίνῳ ἀναπεπτα- C
μένον πεδίον ἐστὶ κυκλούμενον οὐ πολλὰς εἰσόδους ἔχοντι, καὶ οἱ
ἱππεῖς ἅμα ἐκτρέχειν ἤρξαντο ὡς παρὰ τὰς εἰσόδους γενέσθαι, οἱ
Τοῦρκοι κατόπιν ἑπόμενοι καὶ τὰ δρώμενα θεασάμενοι μετὰ βοῆς
ὅτι πλείστης ἐξελάσαντες κατὰ τῶν πεζῶν ἐξώρμησαν καὶ πανταχόθεν
βάλλειν αὐτοὺς τοξεύμασιν ἐπεχείρουν. οἱ δὲ πρὸς φυγὴν
ἐτράπησαν. ἐν γοῦν τῷ φεύγειν αὐτὸς μόνος ὁ εὐνοῦχος κατελείφθη
καὶ τῷ φόβῳ συσχεθεὶς φυγεῖν οὐκ ἠδύνατο. ἐντυχόντες
οὖν αὐτῷ ὅ τε Κουρτίκιος οὐδὲν ἠξίωσεν αὐτὸν ὄψεως, ἐκώλυε V 78
δὲ καὶ τὸν Παλαιολόγον, ὁ δὲ Παλαιολόγος ἀπελθὼν πρὸς αὐτὸν D
ἔφη "οὕτως ἡμᾶς κατέστησας. οὐ προείπομέν σοι ταῦτα;" ὁ δὲ
ἱκετεύων ἔλεγεν "ἐλέησόν με καὶ μὴ ταῖς Ἀγαρηνῶν χερσὶ παραδοθῆναι
ἐάσῃς με." εὐθὺς οὖν ἀνακτησάμενος τοῦτόν φησι
"συνέπου μοι τὸ λοιπόν·" ἐπιβολῆς δὲ τῶν Τούρκων πλείονος
αὐτοὺς καταλαβούσης, ὁ εὐνοῦχος εὐθὺς μικροῦ καὶ τὰς φρένας
ἀπόλωλεν. ὁ δὲ Παλαιολόγος τηνικαῦτα τὰς ἡνίας στρέψας καὶ
συναντήσας παίει ἕνα τῶν κατ' αὐτῶν ἐρχομένων, καὶ νεκρὸς εὐθὺς
κατὰ γῆς ἔρριπτο, ὃν θεασάμενοι οἱ λοιποὶ μικρὸν ἀνεχώρουν.
ἐπιστραφεὶς δὲ ὡς τὸν εὐνοῦχον ἄνουν καὶ ἄφωνον ἐθεάσατο,
τύψας κατὰ τῆς παρειᾶς φησι "μὴ φοβοῦ." P 107

1. ἐπεὶ δ' ἂν] ἐπειδὰν δ'? ibid. θριγκίῳ] V. θριγγίῳ. 9. ὅ τε] ὁ μέν? 14. ἐπιβολῆς] V. ἐπιβουλῆς. 16. στρέψας] V. τρέψας. 17. αὐτῶν] V. αὐτῷ.

37. Eo cum appropinquarent, occurrit campus late patens septo lateritio multis locis hiante circumdatus. hic equites loci natura coacti extra ordines excurrere coeperunt, ut aditus intra septum qua muri labes viam dabat captarent. id Turci qui a tergo sequebantur animadvertentes sublato clamore maximo impetum in pedites fecerunt, eos undique iaculis et sagittis excussis arcubus petentes, quo illi consternati effuse se in fugam dant, eunucho solo retro relicto, qui metu constrictus fugere cum aliis non potuit. cui forte occurrentes Curticius cum Palaeologo, ille quidem ne aspectu quidem dignatus est hominem suadebatque Palaeologo ut illum similiter negligeret: sed hic accedens ad eunuchum propius sic increpavit: "en quem in locum nos et exercitum duxisti. an non haec tibi praedixeramus?" ille autem supplex ac tremens dicebat: "miserere mei; neque me tradi permittas in Agarenorum manus." Georgius bono animo esse iussit et deinceps sequi sese. incursu autem vehementiori Turcorum plurium in ipsos facto, eunuchus in tantum terrorem incidit ut parum abesset ab amentia. tunc Palaeologus conversis equi habenis Turcis sequentibus occurrens primum ex ipsis obvium ferit et mortuum in terram deiicit. quo spectaculo cohibiti reliqui aliquantum recesserunt. at Georgius iterum versus ad suos eunuchum consternatione stupidum et pavore mutum vidit, levi manus verbere in mala feriens, noli timere, inquit, et eo secum assumpto reliquo agmini coniungitur.

38. Ἐφθακότων δὲ τούτους τῶν Τούρκων, ἐπιστραφεὶς ὁ Παλαιολόγος σὺν ἱππεῦσι μετρητοῖς (καὶ γὰρ ἦν στενὸν τὸ χωρίον) ἐπέρρωσέ τε τὸ ὁπλιτικὸν καὶ κατὰ τῶν Τούρκων αὐτὸς ἐξώρμα σὺν τοῖς ἱππεῦσι. καὶ εὐθὺς τὸ βάρβαρον ἔφευγε. πεσόντων οὖν συχνῶν τὸ λοιπὸν οὐκέτι ἐχώρουν κατὰ τῆς παρατάξεως, ἀλλ' ἵσταντο πόρρωθεν. ἐκέλευσεν οὖν ἐκεῖνος ἀπιέναι τὸ ὁπλιτικὸν καὶ στρατοπεδεύειν. αὐτὸς δ' ὕστατος μετὰ τῶν ἱππέων, B ἕως τῶν θριγκῶν ὑπερβάντες ἐστρατοπέδευσαν ἅπαντες. γενναίως δ' ἀγωνιζόμενος, ἐπειδὴ τὴν κόρυθα ἀπεβάλλετο, πλήττεται βέλει κατὰ τὸ μέτωπον. ἀλογήσας δὲ τῆς πληγῆς παντάπασιν, ἐπεὶ τὸν εὐνοῦχον ἔκδιψον ἐθεάσατο γενόμενον καὶ μὴ δυνάμενον τὴν γλῶτταν κινῆσαι, νεύμασι δὲ ἱκετεύοντα συνεπιλαβέσθαι αὐτῷ, αὐτοῦ που μένειν τοῦτον παρεκελεύσατο τέσσαρσι τῶν αὐτοῦ θεραπόντων τὴν αὐτοῦ φυλακὴν ἐμπιστευσάμενος, αὐτὸς δὲ καὶ πρὸς τὸ πρανὲς κάτεισι διὰ τῆς περικεφαλαίας ὕδωρ αὐτῷ κομίσων. ὁ δὲ μετρίως ἀνενεγκὼν ὡς τοῦ ὕδατος ἀπεγεύ- C σατο, θεόν τε αὐτὸν ἄλλον ἀπεκαλεῖτο καὶ υἱὸν τοῦ λοιποῦ, εἰ διασωθείη, ἐκ προαιρέσεως τοῦτον ποιήσασθαι ἐπηγγέλλετο, οὐ μέχρι δὲ λόγου τὰ τοῦ λόγου ἐβεβαίου, ἀλλ' ὡς κληρονόμον αὐτὸν καταστῆσαι ἐπὶ πᾶσι τοῖς αὐτοῦ καὶ τὰ ὑπὲρ αὐτοῦ ὥσπερ οἰκείου παιδὸς σπουδάσειν. ὁ δὲ Παλαιολόγος φησὶ πρὸς αὐτὸν

8. θριγκῶν] V. θριγγῶν. 9. ἀπεβάλλετο] ἀπεβάλετο? 19. ἀλλ' ὡς] Ita P. pro ἄλλως. 20. τὰ] πάντα? 21. σπουδάσειν] V. σπουδάζειν.

38. Mox cum eos iterum assecuti essent insequentes Turci, conversus rursum Palaeologus cum equitibus non multis, loci enim angustiae non capiebant plures, gravi armaturae laboranti animos addidit et in Turcos ipse ducens equites irrupit, barbaris statim fugientibus. quorum cum multi cecidissent, cautiores iam erant reliqui in acie comminus tentanda. sed procul consistentes spectabant. iussit igitur Palaeologus procedere graviter armatos et castra metari. ipse ultimus cum equitibus perstitit, quoad illam quam dixi maceriam praetergressi pedites omnes locum castris ceperunt. porro in illo certamine Georgius fortiter dimicans, cum galeae buccula demissa vultum nudasset, sagitta in fronte vulneratus est; sed vulnere funditus neglecto, cum siti paene confectum eunuchum videret nec iam fere valentem movere linguam, nutibus autem implorantem opem, eum ibi manere iussum quatuor famulis custodiendum commisit; ipse vero per pronum descendens haustam cava galea ex fonte aquam ei detulit: qua ille gustata resumpto spiritu deum illum quemdam sibi salutarem opportunitate talis auxilii vocabat, et se illum, si ex hoc periculo evaderet, in filium adoptaturum promittebat: nec vero se nomen solum eius necessitudinis sine re usurpaturum, quin potius haeredem eum facturum omnium quae haberet asseverabat, et omni affectu ac cura, qua prosequi filium parenti fas est, ipsum et res ipsius amplexurum. Palaeologus vero ei dixit "ego quidem quae mearum erant par-

„ἐγὼ μὲν τὸ ἐμὸν ἅπαν ἐπὶ σωτηρίᾳ τῇ σῇ ὡς ἐνὸν πεπλήρωκα, σὸν δ' ἂν εἴη λοιπὸν πληροῦν σοι τὸ βουλητόν."

39. Ἐπεὶ δὲ συνέβη τότε Κοντοστέφανόν τινα Ἰσαάκιον D τοῦ ἵππου διολισθῆσαι, τὸν Παλαιολόγον φωνῶν ἀνεκαλεῖτο. ὡς δ' ἐν γνώσει ἐκεῖνος τούτου γέγονε διά τινος, τὸν εὐνοῦχον πρὸς τοὺς ἰδίους πιστεύσας θεράποντας μεθ' ἑτέρου τινὸς τῶν αὐτοῦ θεραπόντων ἔνθα τὸν Κοντοστέφανον ἔσεσθαι ἔλεγον ἀπῄει, καὶ θεασάμενος αὐτὸν πόρρωθεν φωνοῦντα ἀπερικάλυπτον τὴν κεφαλήν, ὑπεκρίθη μὴ ὁρᾶν αὐτόν, δοκιμάζοντος οἷον. ἐκείνου δὲ τὸν Παλαιολόγον γνωρίσαντος καὶ μᾶλλον αὐτὸν ἀνακαλουμένου, ἐπεὶ τοὺς Τούρκους πλησιάζοντας ἐθεάσατο, δεῖν ἔγνω μὴ ἐπὶ πλέον τὴν σκηνὴν ὑποκρίνεσθαι, καὶ πλησιάζων αὐτῷ ἑτέρωθι βλέπων ἐφώνει „ποῖος τὸν Κοντοστέφανον ἐθεάσατο;" ὁ δὲ ἐπὶ πλέον ἐφώνει τοῦτον ἀνακαλούμενος. ἀπελθὼν οὖν εἰς αὐτὸν καὶ κελεύσας ἐποχηθῆναι εἰς ὃν αὐτῷ ἐκόμισεν ἵππον ὑπέστρεψε σὺν V 79 P 108 αὐτῷ. καταλαβόντες δὲ ἔνθα ὁ Παλαιολόγος τὸν εὐνοῦχον κατέλιπε, παραδοὺς τοῖς ἰδίοις οἰκέταις, συμπαραλαβόντες αὐτὸν κατήλθοσαν ἅμα εἰς Ἑλενούπολιν, κἀκεῖθεν εἰς τὴν πόλιν εἰσῄεσαν μετὰ τοῦ καταλειφθέντος στρατεύματος.

40. Ὁ δὲ δολιώτατος εὐνοῦχος ἁπάντων ἐπιλαθόμενος καὶ ὥσπερ τὰ αἴσχιστα παθὼν παρὰ τοῦ Παλαιολόγου κατ' αὐτοῦ καὶ τοῦ Κουρτίκη πρὸς τὸν βασιλέα εὐθὺς ἔγραφεν. ἐν δὲ

8. ἀπερικάλυπτον] P. περικαλύπτων. 10. ἀνακαλουμένου] V. ἀνακαλούμενον. 18. κατήλθοσαν] P. κατῆλθον.

tium in te servando explevi omnia quoad potui. tuum erit deinde si libuerit praestare quod polliceris."

39. Tunc contigit quemdam Isaacium Contostephanum ex equo labi et Palaeologum implorare voce magna, quod cum ei a quodam indicatum esset, eunucho propriis commendato servis ipse cum alio quodam suorum famulorum eo se contulit ubi esse Contostephanum aiebant. et eum intuens procul clamantem, ipse caput contegens fingebat se non videre tentans videlicet lusu quodam. cum autem ille Palaeologum praeclare agnoscens validius inclamaret, et alioqui Turcos ad eum appropinquantes Palaeologus animadvertit, non iam ludendi ac per iocum simulandi tempus ratus, accedens ad ipsum et alio intuens quaerebat, num quis Contostephanum vidisset. ille vero tanto contentius vociferabatur Palaeologum invocans. qui tunc ad eum accedens conscendere iussit quem ipsi ducebat equum, ac cum ipso reversus est. qui cum eo pervenissent ubi Palaeologus eunuchum reliquerat sub cura servorum suorum, illo eorum opera secum assumpto, Helenopolim primum, deinde hinc in urbem ingressi sunt una cum reliquis copiis.

40. At fraudulentissimus eunuchus omnium oblitus quae Palaeologo debebat, iam praeoccupaverat in eum imperatoris animum litteris ita scriptis, quasi ea expeditione tota contumeliosissime fuisset a Palaeologo et Curtice

B τῷ εἰσέρχεσθαι εἰς τὴν μεγαλόπολιν τοιαῦτα ὁ Κουρτίκης πρὸς τὸν Παλαιολόγον ἔλεγεν "ὀψόμεθα πάντως ὅσα κακὰ ὁ ἐκτομίας οὗτος πρὸς ἡμᾶς ἐνδείξεται." φθασάντων οὖν πρὸς τὰς πύλας τοῦ παλατίου προεισελθὼν ὁ εὐνοῦχος προσεψιθύρισε τῷ πυλωρῷ ὥστε ἀποκλεῖσαι τούτοις τὴν εἴσοδον. ὁ δ' εὐθὺς τὸ προσταττόμενον ἐπλήρου καὶ ὠθήσας τὸν Παλαιολόγον ἀποκλείει τὴν εἴσοδον. ἔκτοτε γοῦν ἀνθ' ὧν ἐπεπόνθει ἀγαθῶν οὐκ ἐνεδίδου κατ' αὐτοῦ τυρεύων καὶ παντοίως τὴν αὐτοῦ ἀπώλειαν μελετῶν.

4. προσεψιθύρισε] V. προεψιθύρισε.

vexatus. quod veluti praesentiens Curtices ipso in Constantinopolim ingressu avunculo dixit: "videbimus omnino quantum malorum machinaturus nobis hic spado sit." cum ergo ad fores palatii pervenissent, praeoccupans eunuchus aditum insusurravit in aurem ianitori ut ambos repelleret. quod ille statim fecit, ingredi conantem Palaeologum manu extrudens et utrique intercludens ingressum. nec cessavit deinde ingratissimus spado paria beneficiis acceptis Palaeologo quoad potuit maleficia reddere, turbas in eum ciens et variis artibus exitium ipsi moliens.

AD COMMENTARIOS

NICEPHORI BRYENNII

NOTAE PETRI POSSINI.

AD COMMENTARIOS

NICEPHORI BRYENNII

NOTAE PETRI POSSINI.

"Υλη ἱστορίας. Hunc titulum operis etsi in fronte libri, ut dictum est, acephali legere non potuimus, non confinximus ipsi nos tamen: sed ex auctoris loco coniectura emendato sumpsimus. legebatur in archetypo codice sub finem praefationis in hunc modum: ταύτῃ τοι καὶ ὅλη ἱστορίας ὄνομα ἔστω τῷ λόγῳ. nos rescripsimus ὕλη ἱστορίας, nemine, ut opinor, non probaturo. porro ὕλην ἱστορίας commentarios latine reddimus, sententiam secuti potius quam verborum sonum. notum enim commentarios vocari monumenta rerum gestarum scriptione perfunctoria congesta, ut aliquando iustae historiae scriptori materiam suppeditent. P 109

Πρὸς Εἰρήνην Αὐγοῦσταν. Neque hoc in titulo libri huius vidimus. ceterum ex Anna Comnena didicimus rogatu Irenes Augustae Bryennium suos commentarios scripsisse. porro eam, quam hac praefatione alloquitur hic scriptor, iniunxisse sibi istam operam horum commentariorum digerendorum, ipse diserte profitetur. unde lectori, qui Alexiadem Annae praeterea cognoverit, certo persuadet, hanc commentariorum Bryennianorum nuncupatoriam ad Irenem omnino Augustam Annae matrem et Alexii coniugem fuisse scriptam. nec abhorret ab hac sententia quod eam cui scribit compellans suam mentem et intelligentiam vocat; innuit enim, quod aliunde compertum nobis est, nempe ex Alexiade

D 33. Ὁ μὲν οὖν Ἀλέξιος πρὸς τὸν βασιλέα ἀπῄει ἐν τοῖς βασιλείοις διάγοντα, ὁ δὲ ἐκτομίας σὺν πάσαις δυνάμεσιν ὥρμησε κατὰ τοῦ Μελισσηνοῦ, καὶ τὰ Βιθυνῶν διελθὼν ὅρια ἐστρατοπέδευσε περί τι καστέλλιον ὃ καλοῦσι Βασιλέα, πλεῖον ἢ τεσσαράκοντα σταδίων Νικαίας ἀπέχον. ἐκεῖσε δὲ γενομένῳ συνεβούλευον ὅ τε Παλαιολόγος καὶ ὁ τούτου ἐξάδελφος Κουρτίκης ληΐσασθαι τὰ παρατυχόντα ἄχρι Νικαίας, ὑποστρέψαι δὲ διὰ τῆς παραλιμνίου καὶ πολιορκῆσαι τὸ τοῦ Κύρου Γεωργίου καστέλλιον. ὃ δὴ καὶ καταλαβόντες αὐτίκα κατέσχον. εἶτα ἐπεὶ βουλῆς ἐδεῖτο τὰ
P 105 πράγματα ἐπὶ ξυροῦ ἱστάμενα, ἅπαντες οἱ τοῦ στρατοῦ λογάδες εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ ἐκτομίου γενόμενοι διεσκοποῦντο εἴτε τὴν Νίκαιαν πολιορκῆσαι δεῖ, εἴτε εἰς τὸ Δορύλαιον ἀπελθόντας μετὰ τοῦ σουλτάνου συνάψαι πόλεμον. ἐπεὶ δὲ ὁ Παλαιολόγος Γεώργιος καὶ ὁ τούτου ἐξάδελφος Κουρτίκης ἀσύμφορον τὸν τῆς Νικαίας πόλεμον ἐσίγων, τοῦτό τινες τῶν τοῦ ἐκτομίου Ἰωάννου φωρασάμενοι ὑποψιθυρίζουσι κατ᾽ αὐτῶν καὶ ἄλλα κατειπόντες αὐτῶν, εὐθὺς ἀπεφοίβασεν ὁ ἐκτομίας πρὸς ἅπαντας "τὴν ἐξουσίαν
B τῶν ταγμάτων ἐμοὶ ἀνέθετο ὁ βασιλεύς, καὶ ὅπως ἂν αὐτὸς κρίνω τοῦτο δέον ἐστὶ γίνεσθαι."

34. Ὡς δὲ ἐθεάσατο ὁ Παλαιολόγος τὸν κατὰ τῆς Νικαίας

4. *Βασιλέα*] *Βασιλεία?* cfr. p. 106. B. 7. *ὑποστρέψαι*] V. *ὑποστρέψας*. 12. *Δορύλαιον*] V. *Δορύλιον*. 15. *πόλεμον*] Fort. add. *ἡγούμενοι*. *ibid.* *τοῦτο*] *τοῦτό τε?* *ibid.* *τοῦ ἐκτομίου*] V. *ἐκ τοῦ ἐκτομίου*.

33. Sic Alexius ad imperatorem in palatium rediit. eunuchus vero cum omnibus copiis adversus Melissenum movit ac fines Bithyniae transgressus castra posuit circa munitiunculam quamdam, cui Basilea nomen est, plus quadraginta stadiis Nicaea distantem. ibi suadebant novo duci Palaeologus et huius sororis filius Curtices, ut obvia quaeque vastaret Nicaeam usque ac reversus per oram stagni obsidione cingeret castellum divi Georgii, ad quod cum venissent statim illud occuparunt. inde quoniam consilio erat opus rebus in acie periculi stantibus, cuncti exercitus ductores in praetorium eunuchi convenientes deliberabant oppugnandane Nicaea foret, an esset consultius proficisci recta Dorylaeum versus et ibi praelium cum Sultano committere. quoniam vero Palaeologus Georgius, et huius ex sorore nepos Curtices alia omnia suadentes de oppugnatione Nicaeae tamquam intempestiva et eo rerum statu inconveniente tacebant, hoc quidam ex Ioannis familiaribus animadverso, murmurare in ipsos coeperunt, alia quoque congerentes quibus suspectos eos redderent. tunc eunuchus elata voce sublato supercilio ad omnes pronuntiavit: "mihi huius exercitus imperium ab Augusto commissum est, quod ego decrevero hoc est agendum."

34. Ut autem vidit Palaeologus praevalere consilium oppugnandae Ni-

πόλεμον προκριθέντα καὶ πάντας πρὸς τὰ ὅπλα ἤδη χωρήσαντας, στοχασάμενος ὡς περὶ τὰ στρατιωτικὰ πολλὴν ἐμπειρίαν κεκτημένος τοῦ ἀποβησομένου, παρρησιασάμενος αὐτός τε καὶ ὁ Κουρτίκης φησὶν "οὐδ᾽ αὐτοὶ ἀγνοοῦμεν ὅτι σε τῶν ταγμάτων ὁ βασιλεὺς ἡγεμόνα προεχειρίσατο, καὶ διὰ τοῦτο τὰ πολλὰ ἐσιγῶμεν. V 77 *νῦν δὲ ἐφορώμενοι τὸν προκείμενον κίνδυνον καὶ τὴν ἐκ βασιλέως ἐς ὕστερον ἐπενεχθησομένην ἡμῖν ὀργὴν δεδιότες ἐπὶ πλεῖον σιγᾶν* C *οὐ δυνάμεθα. ἴσθι τοίνυν ὡς ἡνίκα τῇ Νικαίᾳ πλησιάσωμεν καὶ ταύτης ἀπόπειραν ἐπιχειρήσωμεν ποιεῖσθαι, οἱ τολμηρότεροι τῶν στρατιωτῶν πληγήσονται, οἱ δὲ καὶ ἀναιρεθήσονται· δεινὸς γὰρ ὁ ἀπὸ τῶν ἐπάλξεων τοῖς ἔξωθεν πόλεμος. οἱ δὲ ἔξωθεν κείμενοι Τοῦρκοι τῆς πολιορκίας ταύτης αἰσθόμενοι εὐθὺς καθ᾽ ἡμῶν χωρήσουσιν. ἡμεῖς δὲ πρός τε τοὺς ἀπὸ τῶν τειχῶν ἡμᾶς βάλλοντας καὶ τῶν πυλῶν ἐξιόντας πρός τε τοὺς ἔξωθεν καθ᾽ ἡμῶν ἐπεισπεσόντας ἀντέχειν μὴ δυνάμενοι ἐξ ἀνάγκης ὀπισθόρμητοι γενόμεθα. καὶ οἱ μὲν τοὺς τετρωμένους τῶν ἰδίων ἀναλαβόμενοι ἐφ᾽ ᾧ θεραπεῦσαι αὐτοὺς ὅπη βουλητὸν ἕκαστος ἀπελεύσεται, οἱ* D *δὲ κάτοχοι τῇ λύπῃ τῶν ἀποκτανθέντων γεγονότες παρ᾽ οὐδὲν ἡμᾶς ὠφελήσουσιν."*

35. *Οἱ δὲ παρὰ κωφῷ ᾄδειν ἐῴκεισαν· οὐδένα γὰρ λόγον τούτων ποιησάμενος ὁ ἐκτομίας ἐκεῖνος τὰς δυνάμεις ἀναλα-*

6. *ἐφορώμενοι*] *ὑφορώμενοι?* 9. *ἀπόπειραν*] V. *ἀποπειρᾶν.*
16. *γενόμεθα*] *γενησόμεθα?*

caeae et cunctos ad id armari, providens pro longo usu rei militaris quid futurum esset, audacter pro se ac Curtice prolocutus in hunc modum est: "nec nos ignoramus te huic exercitui ducem impositum ab imperatore, et propterea multa quae dicenda fuerant tui reverentia pressimus: nunc tamen cum provideamus imminens periculum et imperatoris de nobis deinde re male gesta expostulaturi iustam iram vereamur, silere amplius non possumus. scito igitur fore ut cum admotus Nicaeae fuerit exercitus et eam tentare coeperit, audacissimi quique militum vulnerentur et ex iis occidantur, iniqua enim conditione pugnatur a nudis in campo adversus hostes muris et propugnaculis protectos. Turci vero qui extra urbem castra habent, sentientes Nicaeam oppugnari, infesti sine dubio in nos incurrent. nos autem iis qui e muris nos telis impetent quique per portas in nos erumpent, denique iis qui a tergo nos adorientur simul resistere non valentes necessario fugere cogemur. et aliqui quidem assumptis suis necessariis vulneratis eos aliquo portare conabuntur ubi curari possint, alii ob carorum occisorum mortem moerore oppressi inutiles nobis erunt."

35. Haec illi cum dicerent, surdo canere videbantur. nulla enim eorum ratione habita eunuchus ille assumptis copiis recta Nicaeam versus mo-

ταμωκήσασθαι τοῦ τοιούτου ἀνδρὸς τὸ σμικρότατον ἐκεῖνο τοῦ ῥῶ καὶ ἀπροαίρετον αἰτίαμα ἄνω καὶ κάτω προφέρων ἦν.

C 23. Εὐθὺς οὖν μέγα βοήσας φησίν "ἄρχοντες ἐξέλθατε τῆς παρεμβολῆς· ὁ πόλεμος ἔξωθεν." φωνὴ γὰρ αὐτοῦ εὐρεῖα ὡς καὶ φάλαγγας ὅλας συνταράττειν ἐκ μόνου ἐκβοήματος. ἐξιόντι γοῦν ἐκείνῳ τοῦ στρατοπέδου τῶν στρατιωτῶν περὶ λαφυραγωγίαν ἀσχολουμένων ὑπαντιάζει ὁ γενναῖος Ἀλέξιος πρὸ τῆς φάλαγγος ὢν ξὺν ὀλίγοις, καὶ τὸν προοδεύοντα ταύτης κατιδὼν εἰς τάξιν συνιστῶντα τὴν φάλαγγα καὶ νομίσας εἶναι τὸν Βασιλάκην εὐθὺς ἐξήλασε κατ' αὐτοῦ, καὶ τὸ ξίφος σπασάμενος παίει τοῦτον κατὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἔτι τὸ δόρυ κατέχοντα, καὶ τοὺς τρεῖς τῶν δα-
D κτύλων τεμὼν τὸ δόρυ πεσεῖν σὺν αὐτοῖς παρεσκεύασε. τοῦτο μεγάλως τὴν φάλαγγα συνετάραξε, καὶ ἄλλος ἄλλον πρὸς τὸ φεύγειν προλαμβάνειν ἠπείγετο. κύκλῳ δὲ περιιόντες ὑπ' ἀλλήλων συνεποδίζοντο.

24. Εἷς δὲ τῶν ὑπὸ χεῖρα τοῦ Ἀλεξίου, ἀνὴρ Καππαδόκης Γουλῆς τὸ ἐπώνυμον, γνωρίσας τὸν Βασιλάκην παίει τοῦτον τῇ σπάθῃ κατὰ τοῦ κράνους. τῆς δὲ σπάθης κατεαγείσης ἐγγὺς αὐτοῦ τῆς χειρὸς καὶ πεσούσης, ὁ Κομνηνὸς αὐτὸν κατωνείδιζεν ὡς ὀλιγωρίᾳ τὸ ξίφος τῆς χειρὸς ἀφέντα. ὁ δὲ τὴν κώπην εὐθὺς

2. προφέρων] V. προσφέρων. 3. ἐξέλθατε] P. ἐξέλθετε.

quod reprehenderet in viro praeclaro non haberet, in illo naturali et tolerabili linguae vitio putide exprobrando persistebat.

23. Donec aliquando satiatus magna voce ait: "duces ac tribuni, egredimini castris hisce, bellum extra est." voce autem erat tam late sonora ut phalanges totas conturbaret clamore vel uno. prodeunti ergo sic castris Basilaci, plerisque ipsius militum adhuc in praeda passim obvia congerenda occupatis, occurrit generosus Alexius ante propriam cum paucis gradiens aciem; et eum qui praeibat exercitui hostili conspicatus, existimans esse Basilacem, subito in eum impetum facit et educto ense ferit eius manum dexteram tenentem hastam: cuius manus cum tres digitos abscidisset, ii deciderunt in terram simul cum hasta. hic eventus gravem consternationem in Basilacis aciem intulit: ita ut alius alium praevertere fugiendo conaretur. quo studio cum huc illuc per circuitum ferrentur, sibi invicem obstabant.

24. Unus autem ex iis qui ad manum Alexio erant, natione Cappadox cognomento Gules, cum agnovisset Basilacem, ferit eum ense in galea, sed ensis offensu fractus sub eius manu cecidit: vidit Comnenus et credens ensem ei manu excidisse, increpabat indiligentiam viri; quoad ille manubrium fracti gladii in manu reliquum ostendens fidem fecit non sua negligentia, sed

ὑπεδείκνυε καὶ τῆς μέμψεως ἀπελύετο. καί τις ἀνὴρ Μακεδών, Πέτρος τοὔνομα Τορνίκιος τὸ ἐπώνυμον, εἰσελάσας μέσον τῶν P 101 *πολεμίων κατέβαλε τούτων συχνούς. ἡ δὲ φάλαγξ εἴτε ἀγνοοῦσα τὰ δρώμενα (ἐν σκότει γὰρ συστάσης τῆς μάχης οὐχ οἷόν τε ἦν ὁρᾶν τὰ γινόμενα ἅπαντα)* *** *ὁ δὲ Κομνηνὸς καὶ αὖθις ἐπὶ τὸ συνιστάμενον ἔτι τῶν πολεμίων ἐχώρει παίων καὶ καταβάλλων τοὺς εἰς χεῖρας ἰόντας, καὶ αὖθις ὑποστρέφων πρὸς τοὺς ἰδίους* *** *ὅν τις θεασάμενος τῶν ἐκ τῆς ἰδίας ἐκείνου φάλαγγος Φράγγων ἄρτι μέσον ἐξιόντα τῶν πολεμίων καὶ νομίσας εἶναι τῶν πολεμίων τινά, ἐξελάσας βάλλει τῷ δόρατι καὶ μικροῦ ἂν αὐτὸν κατέβαλεν, εἰ μὴ ἑδραιότατος ἦν ἱππότης. ἐπιστραφεὶς οὖν πρὸς αὐτὸν μετὰ τοῦ ξίφους ἐξώρμησεν. ὁ δ' εὐθὺς ἐπιγνοὺς ἐκεῖνον* B *ἱκέτης ἦν ἐλεεινός, διαβεβαιούμενος ὡς ἀγνοίᾳ μᾶλλον, ἢ κακουργίᾳ κατ' αὐτοῦ ἐξορμῆσαι. τούτου οὖν ἀφῆκεν ὁ γενναῖος ἐκεῖνος τὸ ἔγκλημα.*

25. *Ἔτι δὲ τῶν πολεμίων συνισταμένων ἐν μέρει, ἔσπευδεν ὡς οἷόν τε καὶ τὸ λοιπὸν παραλῦσαι τῆς τάξεως, καὶ πρὸς τὴν ἰδίαν ἀπέστελλε φάλαγγα κελεύων μὴ μέλλειν ἀλλ' ἕπεσθαί οἱ ταχινώτερον. τὰ μὲν ἐν νυκτὶ ξὺν ὀλίγοις πραχθέντα ἔργα τοιάδε*

3. *εἴτε*] *ἅτε?* interpres *utpote.* 5. *ἅπαντα*] Indicavi lacunam. 7. *ἰόντας*] Hoc addidi. *ibid. ἰδίους*] Indicavi lacunam; quamquam fort. nil excidit nisi *ἦν* post *ὑποστρέφων.*

ensis fracti vitio evenisse incommodum: sicque culpa solutus est. hic Macedo quidam Petrus nomine cognomento Tornicius irruens in medium hostium multos ex iis deiecit: phalange interim, utpote ignara eorum quae fiebant (nam commissa in tenebris pugna fieri non poterat ut quae gerebantur omnes viderent) immota persistente. tunc Comnenus rursus in eam partem hostium, quae adhuc locum tuens in armis stabat, irruit pulsans et deiiciens quotquot ad manum occurrebant, et rursus ad suos se recipiens. quem quidam ex ipsius phalange Francus prodeuntem e medio hostium cum vidisset, et existimaret esse quemdam ex hostibus, adversus irruens hasta impulit, parumque abfuit quin deiiceret: sed ille firmissime in equo stabat. conversus igitur eum stricto gladio petebat. quem ille iam agnoscens ut ignosceret sibi precabatur miserabiliter affirmans, se nullo malo animo, mera imprudentia ipsum pulsasse. cui Alexius pro sua cetera generositate facile culpam condonavit.

25. Cum autem etiamnum pars hostium in ordine duraret, omnem in partem festinabat Alexius quo illas aciei reliquias frangeret, misitque ad phalangem propriam qui iuberent non cunctari, sed sequi sese quam celerrime. haec hactenus ab Alexio per noctem cum paucis gesta. ut vero sol

C ἦν. ἦμος δὲ ἠέλιος ἀνώρουσε, καὶ οἱ περὶ τὸν Βασιλάκην συνι-
στᾶν ἐπειρῶντο τοὺς ἰδίους καὶ ὡς οἷόν τε ἐπερρώννυον. ἐν τού-
τοις δὲ τῶν ἐκ τῆς ἐκείνου φάλαγγός τινες ἐν τῷ σκυλεύειν ἀπο-
λειφθέντες τῆς λοιπῆς φάλαγγος ἧκον κατόπιν θέοντες· οὓς θεα-
V 74 σάμενοί τινες τῶν ἐκ τῆς τοῦ δομεστίκου τῶν σχολῶν φάλαγγος
Ἀλεξίου, ἐπιστραφέντες καὶ κατ' αὐτῶν ἐξορμήσαντες πρὸ τοῦ
εἰς χεῖρας ἰέναι ῥᾳδίως ἐτρέψαντο, καὶ πολλοὺς τούτων ζωγρή-
σαντες ἐπανῆλθον.

26. Ὁ δὲ τοῦ Βασιλάκη ἀδελφιδοῦς Μανουὴλ ἐπὶ λόφου
τινὸς ἀνελθὼν ἐπερρώννυε τὸ ἔτι τῆς φάλαγγος συνιστάμενον,
διαρρήδην βοῶν Βασιλάκη εἶναι τὴν νίκην καὶ τὴν ἡμέραν. ὃ θεα-
D σάμενος Βασίλειος ὁ Κουρτίκης, ἀνὴρ Μακεδὼν τῶν τοῦ Βρυεν-
νίου οἰκείων, τὸν ἵππον ἐλάσας ἄνεισι πρὸς τὸ λόφον. κἀκείνου
τὴν σπάθην ἑλκύσαντος κατ' αὐτοῦ, οὗτος ἐκεῖνον τῇ ῥάβδῳ παίει
κατὰ τῆς κόρυθος καὶ εὐθὺς καταβάλλει τοῦ ἵππου καὶ δεσμώτην
ἀπάγει πρὸς τὸν δομέστικον τῶν σχολῶν τὸν γενναῖον Ἀλέξιον.
οὗ γενομένου καὶ ἡ φάλαγξ ἐπιφανεῖσα τοῦ Κομνηνοῦ τὸ ἔτι περὶ
τὸν Βασιλάκην συνιστάμενον φυγεῖν παρεσκεύασε. καὶ ὁ μὲν
ἔφευγε τὴν πόλιν σπεύδων καταλαβεῖν, ὁ Κομνηνὸς δὲ ἐδίωκεν.
εἰκότως οὖν ἄν τις κἀνταῦθα τὸ ἔπος ἁρμόσειε τὸ Ὁμηρικόν, ὃ
περὶ Ἀχιλλέως ἐκεῖνος καὶ Ἕκτορος ἔφησέ, τὸ

10. ἐπερρώννυε τὸ] Ita P. pro ἐπερρωννύετο. 20. Ὁμηρικὸν] Iliad. 22, 158.

est exortus, Basilaces quique cum eo erant ordinare conabantur suos, et quantum poterant confirmabant. quae dum fierent, ex eius phalange quidam quos praedandi dulcedo retentos in castris ab acie reliqua seiunxerat, retro sequebantur, observantes quid rerum fieret. quos cum vidissent e domestici scholarum Alexii phalange quidam conversi et in ipsos erumpentes, facile illos priusquam ad manum venirent verterunt in fugam multisque ipsorum vivis captis reverterunt.

26. At Basilacis patruelis Manuel cum in tumultum quemdam ascendisset, animabat quod supererat phalangis, clare vociferans Basilacis diem illam et victoriam esse. hunc conspicatus Basilius quidem Curtices vir Macedo e Bryennii familiaribus, equo incitato conscendit ad eum in tumulum: et illo ensem in hunc stringente, hic clavae ictu in illius galeam superne incusso deiecit ex equo virum et captivum ad domesticum scholarum generosum Alexium duxit: quo facto cum iam phalanx quoque appareret Alexii, quidquid circa Basilacem stabat adhuc, terrore aversum in fugam est. quos inter ipse Basilaces cursu maximo repetebat civitatem unde prodierat, strenue persequente Alexio. cui spectaculo non immerito quis aptaverit Homericum illud de Achille scriptum et Hectore:

πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, δίωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων. P 102
καὶ γὰρ ἦν ἐκεῖνος γενναῖος κατὰ χεῖρά τε καὶ κατὰ ψυχήν· καὶ
γὰρ ἐξ εὐγενῶν φὺς εἰς μέγα κλέος ἤρθη ταῖς ἀνδραγαθίαις.

27. Συγκλεισθέντα δὲ τοῦτον τῇ πόλει ὁ Κομνηνὸς Ἀλέ-
ξιος ἔξω στρατοπεδεύσας καὶ διασώζειν τὸν ἄνδρα ἐθέλων ἐπρέ-
σβευε πρὸς αὐτόν, ὥστε τὰ πιστὰ λαβόντα τοῦ μηδέν τι ἀνιαρὸν
πείσεσθαι ἐγχειρίζειν αὐτῷ καὶ ἑαυτὸν καὶ τὴν πόλιν. ὁ δὲ πρε-
σβεύων ἦν ἀνὴρ ἀγαθός τε καὶ κόσμιος, ἀσκητικοῖς διαλάμπων κα-
τορθώμασιν. ἦν δὲ ὁ καθηγούμενος τῶν ἐν τῇ Ἄθω τοῦ Ξενο- B
φῶντος μονῇ μοναχῶν Συμεὼν ὁ πανάριστος· ὃς πολλὰ παρακα-
λέσας τὸν Βασιλάκην οὐκ ἔπεισεν. ἀρξαμένῳ οὖν ἤδη τῷ Κο-
μνηνῷ προσχωρεῖν μετὰ τῶν ξὺν τῷ Βασιλάκῃ στρατιωτῶν καὶ
τῶν πολιτῶν τὴν πόλιν ἐγχειρισάντων αὐτῷ, ἐκεῖνος ἔμενεν ἔτι
κρατῶν τὴν ἀκρόπολιν, ἕως οἱ περὶ αὐτὸν βιασθέντες συλλαβόν-
τες τῷ Κομνηνῷ ἐνεχείρισαν. εἰσελθὼν οὖν ἐν τῇ πόλει πολλῶν
χρημάτων ἐκείνου γέγονε κύριος. ἀγγέλους οὖν πρὸς τὸν βασιλέα
πέμψας τὴν τοῦ Βασιλάκη μηνύοντας ἅλωσιν, αὐτὸς ἔμενεν ἐν τῇ
πόλει ἡμέρας τινάς, καὶ τὰ ἐν αὐτῇ καταστήσας ἐπάνεισι μετὰ
λαμπρῶν τροπαίων.

28. Ἔδειξεν οὖν καὶ τὰ παρ' ἐκείνου πραχθέντα ὡς χρὴ C
μὴ πάνυ τι πιστεύειν τῇ τύχῃ καὶ μάλιστα ἐν ταῖς εὐπραγίαις.

2. καὶ κατὰ] καὶ addidit P. 9. Ἄθω] V. Ἀθοῦ. 11. ἀρξαμένῳ] Fort. ἀρξαμένων, deleto quod mox sequitur μετά. 12. προσχωρεῖν] V. προχωρεῖν. 17. μηνύοντας] μηνύσοντας?

ante fugit fortis, quem a tergo fortior urget.
erat enim vere Alexius et manu fortis et animo, ex nobilibus ortus et in altum apicem gloriae facinoribus heroicis elatus.

27. Ceterum urbe conclusum Basilacem circumsidens cum exercitu Alexius servare cupiebat. quare ad ipsum misit qui suaderet ut fide accepta nihil mali se passurum, se ac civitatem dederet. functus ista legatione est vir bonus et ornatus religiosae vitae professor celebris praefectus monasterii Xenophontis in Atho monte ille optimus ac laudatissimus Symeon, qui tamen cum allegasset multa Basilaci, nihil profecit. felicius tractavit cum Basilacis militibus et urbis civibus Alexius. hi enim ipsi civitatem tradiderunt, Basilace in arcem fugiente ac ibi obstinate resistente, quoad qui cum eo erant, malis coacti vinctum ipsum Comneno tradiderunt. quo facto ingressus urbem Alexius multam Basilacis pecuniam victor occupavit. inde nuntiis ad imperatorem missis, qui Basilacem captum nuntiarent, ipse mansit in civitate diebus aliquot, moxque rebus illic constitutis, splendidis clarus tropaeis reversus est.

28. Hae Alexii res gestae facile demonstrant quam parum fidendum fortunae sit, quando ea maxime blanditur. praeterea quam recte dixerit

καὶ μὴν καὶ τὸ παρ' Εὐριπίδῃ καλῶς εἰρῆσθαι δοκῶ ὡς ἓν σοφὸν βούλευμα τὰς πολλὰς χέρας νικᾷ, τότε δι' αὐτῶν τῶν ἐκείνου ἔργων τὴν πίστιν εἴληφεν. εἷς μὲν ἄνθρωπος καὶ μία γνώμη τοὺς δεινοτάτους τῶν στρατηγῶν Ῥωμαίων εἰς μέγα κλέος ἀρθέντας καὶ τὰ μυριόλεκτα πλήθη τῶν στρατευμάτων ἐν βραχεῖ καθεῖλε καιρῷ,
D τὸ δὲ προφανῶς πεπτωκὸς πολίτευμα καὶ τὰς ἀπειρηκυίας ψυχὰς τῶν ἐπὶ τὸν βασιλέα δυνάμεων ἐπὶ τὸ κρεῖττον ἤγαγε καὶ ἀνύψωσε. τὸν μὲν οὖν Βασιλάκην πεμφθέντες πρὸς βασιλέως τινὲς συναντῶσι μεταξὺ Φιλίππων καὶ Ἀμφιπόλεως, καὶ τὰ ἐκ βασιλέως τῷ Κομνηνῷ χειρίσαντες γράμματα, περί τι χωρίον ἀπαγα-
V 75 γόντες (Χεμπίναν τούτῳ τὸ ὄνομα) ᾧπερ καὶ πηγὴ ἀναδίδοται διειδής, τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ διορύττουσι, καὶ ἡ πηγὴ ἔκτοτε Βασιλακία πηγάδιον ὀνομάζεται. τὸν δὲ Κομνηνὸν περὶ τὴν Κωνσταντινούπολιν γενόμενον ὁ βασιλεὺς ἐντίμως δεξάμενος σεβαστὸν τετίμηκε καὶ πολλῶν κτήσεων δωρεαῖς ἐφιλοφρονήσατο.

P 103 29. Ἐν τούτῳ δ' ἐπανῆκεν ἐκ τῆς Ἀντιοχέων καὶ ὁ τούτου ὁμαίμων ὁ Κομνηνὸς Ἰσαάκιος, ὃς τὴν βασιλέως ἁπλότητα διαγνοὺς καὶ ὡς χάριν τῶν ἐκ Συρίας ὑφασμάτων, συχνάκις τοιαῦτα διδοὺς τοσοῦτον τὴν βασιλέως ἐπεσπάσατο εὔνοιαν ὡς καὶ

1. *Εὐριπίδῃ*] Vide ad Cinnamum p. 45 v. 11. *ibid.* *δοκῶ*] Bekker *δοκοῦν*. *ibid.* *σοφὸν*] V. *σοφῶν*. 3. *μὲν*] *γάρ?* *μὲν γάρ?* 7. *ἐπὶ*] *ὑπό?* 11. *ᾧπερ*] *οὗπερ?* 13. *Βασιλακία*] *Βασιλακίου?* cfr. Wilken l. l. p. 68. 18. *χάριν*] Requiro verbum a quo pendeat genitivus *τῶν ὑφασμάτων*.

Euripides: mens una sapiens plurimas vincit manus. cuius sententiae non alia efficacior quam ex hisce Alexii operibus comprobatio est; siquidem in iis cernitur unum hominem una mente sapienti consilio praedita, acerrimos et gloriosissimos Romanorum duces fortissimis et numerosissimis succinctos copiis brevissimo tempore debellasse collapsamque omnium confessione rem publicam et deiectos animos militum partes imperatoris sequentium excitasse in melius atque erexisse. Basilaci porro ut diximus capto occurrerunt quidam ab imperatore missi inter Philippos et Amphipolim. hi cum Comneno literas ab imperatore reddidissent, acceptum ab eo ut iis praescribebatur Basilacem seorsum abduxerunt ad vicum quemdam Chempinam dictum, in quo perspicui fontis scaturigo est. ibi ei oculos effodiunt: ex qua miseri calamitate fons ibi oriens deinceps Basilacii adiuncto nomine insignitus est. appulsum vero Constantinopolim Comnenum imperator honorificentissime excepit ac sebasti dignitate decoratum donis et possessionibus auxit perliberaliter.

29. Rediit eodem tempore Antiochia frater huius Isaacius Comnenus, qui imperatoris simplicitate cognita, mittendis saepius ad eum muneribus pannorum et telarum in Syria textarum, tantam eius gratiam in se attraxe-

κτήσεων κατακυριεῦσαι πολλῶν καὶ σεβαστὸν ἀποδειχθῆναι διὰ χρόνου βραχέος καὶ οἰκίαν ἐν βασιλείοις λαβεῖν ἐπὶ τῷ προσμένειν. ἐχρῆτο δ' αὐτῷ κἀν ταῖς κρίσεσι κἀν ταῖς ἀποφάσεσι· καὶ γὰρ ἦν ὀξύς τε θηρᾶσαι ἀλήθειαν καὶ τὸ ῥηθὲν ἀπαγγεῖλαι τρανῶς ἐπιτήδειος. οὗτος τοῖς βασιλείοις προσμένων τὴν βασιλέως ἁπλότητα ἐθεράπευε καὶ ὅλως εἶχε τοῖς ἑαυτοῦ χείλεσιν ἐκκρεμάμενον.

30. Ὁ Κομνηνὸς δ' Ἀλέξιος ἐξήει αὖθις ἐπὶ τὸ τὰ τῆς B οἰκείας ἀρχῆς ἐπισκέψασθαι. πρὸς τὴν Ἀδριανοῦ δὲ πόλιν γενόμενος καὶ ἡμέρας ἐκεῖσε ἐνδιατρίψας τινάς, καὶ μαθὼν ὅτι τὸ Σκυθικὸν γένος ἐξωπλίζετο ὥστε τὰ Βουλγάρων λῄσασθαι ὅρια, τὸ στρατιωτικὸν ἅπαν συλλέξας καὶ ὅσον ἐν ἡγεμόσι καὶ ἄρχουσι πρὸς τὴν Φιλίππου παρεγένετο πόλιν, κἀκεῖθεν τὰ περὶ τοὺς Σκύθας πυθόμενος ὡς ἐκδραμόντες τὰ μεταξὺ Ναΐσοῦ καὶ Σκούπων πορθοῦσι χωρία, σπουδαίως κατ' ἐκείνων ἐχώρει. παρελθόντος δ' ἐκείνου τὴν Σαρδικήν, οἱ Σκύθαι τὴν ἐκείνου κατ' αὐτῶν πυ- C θόμενοι ἔλευσιν τὴν λείαν καταλιπόντες ἔφευγον καθάπερ εἶχον δυνάμεως. ἀπελάσας δὲ τούτους ἐκεῖθεν πρὸς τὴν Φιλίππου αὖθις ἐπάνεισι, καὶ τὰ κατὰ τὴν χώραν εὖ διαθέμενος καὶ τὰς πόλεις ἐν βραχεῖ καιρῷ τὴν ἁπάντων εὔνοιαν ἐπεσπάσατο· καὶ γὰρ ἦν πρὸς τῷ ἐλευθερίῳ καὶ ἐπαγωγὸν ἦθος ἔχων ὁμιλῆσαί τε πάν-

2. ἐπὶ τῷ] V. ἐπὶ τό.

rat, ut et multis ab eo possessionibus ditatus et sebasti appellatione ornatus brevi tempore fuisset: praeterea ius domicilii in regiis aedibus et partem palatii in qua diversaretur assignatam accepisset. utebatur autem eius opera imperator et in iudiciis et in responsis; nam et acutus erat in indaganda veritate et in enuntiando clare ac nitide quod oporteret in primis exercitatus. hic in palatio diversans simplicem imperatoris animum artibus sibi notis facile deliniebat tenebatque ex ore suspensum suo.

30. Interim Comnenus Alexius in sibi commissam provinciam eius visendae curandaeque gratia profectus, cum Adrianopolim venisset, paucos ibi dies moratus certior factus est Scythas in Romanos armari iamque fines Bulgariae latrociniis ipsorum agi ferrique. his cognitis quidquid copiarum ad manum fuit raptim contrahit, duces praesertim ac tribunos, cum quibus omnibus Philippopolim se contulit, ubi distinctius edoctus de rebus Scytharum, cum comperisset depraedari eos ac vastare oppida quae Naïsum et Scuppas interiacent, strenue in eos vadit. ceterum eo iam Sardicam praetergresso Scythae illius adventu cognito, effuse in fugam se dederunt praeda derelicta. quibus inde pulsis Alexius Philippopolim revertitur positaque opera in pacanda regione urbibusque ordinandis, omnium brevi sibi benevolentiam conciliavit. nam praeterquam liberalis etiam cetera comitate congressus mire pellax erat, blanditia vero sermonis omnium hominum suavissi-

των ἀνθρώπων ἥδυτατος. ταῦτα διαπραξάμενος ἐπανῆκε πρὸς τὸ Βυζάντιον, καὶ ὁ βασιλεὺς χαριέντως αὐτὸν ὑπεδέχετο.

31. *Ἐν ὅσῳ δὲ ταῦτα ἐπράττετο, ὁ Μελισσηνὸς Νικηφόρος ἀνὴρ εὐγενής, ὡς ὁ λόγος ἐγνώρισεν ἄνωθεν, ἐκ κήδους* D *ὢν ᾠκειωμένος τοῖς Κομνηνοῖς (καὶ γὰρ ἔφθη συναφθῆναι τὴν τούτων ἀδελφὴν Εὐδοκίαν), περὶ τὴν Κῶ διατρίβων, τὰς Τούρκων δυνάμεις καὶ τοὺς Τούρκων ἄρχοντας ἑλκύσας πρὸς ἑαυτόν, περιῄει τὰς τῆς Ἀσίας πόλεις τὰ κοκκοβαφῆ ὑποδησάμενος πέδιλα. οἱ γοῦν πολῖται ὡς βασιλεῖ Ῥωμαίων σφᾶς τε αὐτοὺς καὶ τὰς πόλεις αὐτῷ παρεδίδουν. ὁ δὲ καὶ ἄκων τοῖς Τούρκοις ἐνεχείριζεν, ὡς συμβῆναι διὰ βραχέος καιροῦ κἀκ τούτου τοῦ τρόπου πασῶν τῶν περὶ τὴν Ἀσίαν τε καὶ Φρυγίαν καὶ τὴν Γαλατίαν πόλεων κατακυριεῦσαι τοὺς Τούρκους. ξὺν στρατεύματι γοῦν πλείστῳ τὴν ἐν Βιθυνίᾳ Νίκαιαν καταλαμβάνει, κἀκεῖθεν τῆς βασιλείας* P 104 *ἀντεποιεῖτο Ῥωμαίων. ὁ Βοτανειάτης δὲ ταῦτα πυθόμενος τὸν Κομνηνὸν μετεκαλεῖτο Ἀλέξιον, καὶ ἐκέλευε τοῦτον σὺν ταῖς δυνάμεσι τὸν πορθμὸν διαπεραιωθέντα τὸν Χαλκηδόνειον κατ᾽ ἐκείνου στρατεύειν. ὁ δ᾽ ἀπελέγετο τὴν κατ᾽ ἐκείνου στρατείαν συνετῶς ἄγαν· ἐδεδίει γὰρ τὴν βασιλέως κουφότητα καὶ τὴν τῶν περὶ* V 76 *αὐτὸν πονηρίαν ὁμοῦ καὶ τὸν φθόνον, μή ποτε τοῦτον προσπταῖσαι ξυμβαίη κατὰ πολὺ τῆς τῶν Τούρκων δυνάμεως ἐλαττούμενον, καὶ οἱ πονηροὶ λαβὴν εὑρόντες διαβάλωσι τοῦτον πρὸς βασι-*

mus. cunctis igitur e sententia confectis Byzantium redit, grate illic ac benevole exceptus ab imperatore.

31. Porro dum haec fierent, Melissenus Nicephorus vir nobilis, ut superius est dictum, et affinitate Comnenis iunctus (nam horum sororem Eudociam uxorem duxerat) circa Coam insulam diversans, conciliatis sibi ad seque attractis Turcorum copiis et Turcorum ducibus, circuibat Asiae urbes, rubris calceis indutis, ac passim illarum cives ei velut Romanorum imperatori se suasque dedebant civitates: ille autem invitus licet eas Turcis tradebat ita ut hoc modo contigerit brevi tempore urbes Asiae Phrygiae ac Galatiae universas in Turcorum venire potestatem. ipse porro magno exercitu Nicaea Bithyniae occupata, inde imminebat imperio Romano. his Botaniates cognitis Comnenum Alexium accersit iubetque Chalcedonensi freto cum copiis traiecto adversus Melissenum expeditionem suscipere. at hic istam militiam deprecabatur, prudenti sane consilio. verebatur quippe levitatem imperatoris et eorum, qui plurimum apud ipsum valebant, fraudes ac nequitiam invidiamque in sese non obscuram. metuebat igitur ne si quid forte eo bello offenderet, quod proclive erat in tanto maiori Turcorum exercitu, malevoli arrepta nocendi ansa, diffamarent ipsum apud imperatorem,

λέα ὡς διὰ τὸ κῆδος προδιδόντα τὴν μάχην. ὁ βασιλεὺς τοίνυν B ἐπεὶ πολλὰ παρακαλέσας τοῦτον οὐκ ἔπειθεν, ἀγασθεὶς τὸ τούτου στερρὸν τοῦ φρονήματος τὰς δυνάμεις παραδιδόναι τῷ πρωτοβεστιαρίῳ ἐκέλευεν. ἦν δ' οὗτος ὁ ἐκτομίας Ἰωάννης, πάλαι τούτῳ πρὸ τῆς βασιλείας ὑπηρετῶν. φιλόδοξος δὲ ἦν εἴπερ τις ἄλλος καὶ τὸ ἦθος φέρων οὐ στάσιμον.

32. Ὁ Κομνηνὸς οὖν διαπεράσας ἐν Χρυσουπόλει πρὸς αὐτὸν παρεδίδου τὰ στρατεύματα καὶ τῶν ἀρχόντων τοὺς πλείστους. οἱ δὲ βαρέως τοῦτο φέροντες τὸν Κομνηνὸν αὖθις ἀνεκαλοῦντο, συνήθη τοῦτον ἐκ μακροῦ ἔχοντες. ὁ δὲ κατέστελλεν αὐτούς, μὴ βουλόμενος τὸ τοιοῦτον ἀναδύσασθαι ἔργον διὰ τὴν C ῥηθεῖσαν αἰτίαν. παραδοὺς τοίνυν τὰ στρατεύματα πρὸς τὸν ῥηθέντα ἐκτομίαν, εἶθ' οὕτως συνταξάμενος τούτῳ, ἐπειδὴ ὑποχωρεῖν ἔμελλεν, οἷα τὰ τῆς νεότητος, καὶ τοῖς στρατιώταις συντακτήριον ἱππασίαν ἱππάσασθαι ἤθελεν. ἐνδοὺς ὅλους ῥυτῆρας, ὁπόσον διάστημα ταῖς τοιαύταις ἱππηλασίαις προσήκει, ἐξιππασάμενος ἔστη. ὁ γοῦν ἐκτομίας Ἰωάννης ἐπιλαθόμενος οἷον ἑαυτοῦ καὶ τὸν χαλινὸν ἐνδοὺς ἁπάντων ἐνώπιον καὶ αὐτὸς ἤλαυνεν. εὐθὺς δὲ γέλως ὦρτο πολὺς παρὰ πάντων, καὶ καταμωκησάμενοι τούτου τὸ συνήθως τοῖς ἐκτομίαις ἐπαγόμενον "κλοῦ κλοῦ" πρὸς τοῦτον ἔλεγον. οἱ δὲ περὶ τὸν Κομνηνὸν ἐπιμελῶς τούτους κατέστελλον.

11. ἀναδύσασθαι] ? 15. ἐνδοὺς] Addendum videtur οὖν.

velut in gratiam Melisseni affinis sui rem de industria male gessisset. imperator ergo postquam verbis in ista expeditione Alexio suadenda multis perditis adducere ipsum quo volebat non potuit, miratus constans eius propositum, iussit ad extremum copias eum tradere protovestiario. erat is eunuchus Ioannes iam ante imperium Botaniatae administer carus, homo gloriae appetens si quisquam alius, sed levis idem et ingenio parum firmo.

32. Ad hunc Comnenus Chrysopoli freto traiecto copias adducit et plerosque ducum ac tribunorum. qui aegre ferentes eunuchi ductui permitti rursus Comnenum obsecrabant, ut venire secum ac imperare sibi vellet, quod diu feliciter fecerat. ille autem eos consolatus, excusavit isti bello praeesse se non posse propter memoratam causam. traditis igitur eunucho copiis, ei vale dicens mox recessurus, alacritate iuvenili excursionem equestrem in digressu ludere voluit: itaque laxatis equo habenis tantum campi percurrit quantum eiusmodi ludicris equestribus pervolari solet. quo eunuchus Ioannes viso, imitari et ipse ac parem agilitatis gloriam auferre studens, oblitus quam inferior dexteritate Alexio esset, equum in conspectu exercitus effudit in cursum. risus autem coortus est omnium; cunctis "clu clu" exclamantibus quae popularis vox est eunuchos irridentium, Comneno per se suosque tale ludibrium quanta potuit maxima diligentia compescente.

D 33. Ὁ μὲν οὖν Ἀλέξιος πρὸς τὸν βασιλέα ἀπῄει ἐν τοῖς βασιλείοις διάγοντα, ὁ δὲ ἐκτομίας σὺν πάσαις δυνάμεσιν ὥρμησε κατὰ τοῦ Μελισσηνοῦ, καὶ τὰ Βιθυνῶν διελθὼν ὅρια ἐστρατοπέδευσε περί τι καστέλλιον ὃ καλοῦσι Βασιλέα, πλεῖον ἢ τεσσαράκοντα σταδίων Νικαίας ἀπέχον. ἐκεῖσε δὲ γενομένῳ συνεβούλευον ὅ τε Παλαιολόγος καὶ ὁ τούτου ἐξάδελφος Κουρτίκης ληΐσασθαι τὰ παρατυχόντα ἄχρι Νικαίας, ὑποστρέψαι δὲ διὰ τῆς παραλιμνίου καὶ πολιορκῆσαι τὸ τοῦ Κύρου Γεωργίου καστέλλιον. ὃ δὴ καὶ καταλαβόντες αὐτίκα κατέσχον. εἶτα ἐπεὶ βουλῆς ἐδεῖτο τὰ
P 105 πράγματα ἐπὶ ξυροῦ ἱστάμενα, ἅπαντες οἱ τοῦ στρατοῦ λογάδες εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ ἐκτομίου γενόμενοι διεσκοποῦντο εἴτε τὴν Νίκαιαν πολιορκῆσαι δεῖ, εἴτε εἰς τὸ Δορύλαιον ἀπελθόντας μετὰ τοῦ σουλτάνου συνάψαι πόλεμον. ἐπεὶ δὲ ὁ Παλαιολόγος Γεώργιος καὶ ὁ τούτου ἐξάδελφος Κουρτίκης ἀσύμφορον τὸν τῆς Νικαίας πόλεμον ἐσίγων, τοῦτό τινες τῶν τοῦ ἐκτομίου Ἰωάννου φωρασάμενοι ὑποψιθυρίζουσι κατ' αὐτῶν καὶ ἄλλα κατειπόντες αὐτῶν, εὐθὺς ἀπεφοίβασεν ὁ ἐκτομίας πρὸς ἅπαντας "τὴν ἐξουσίαν
B τῶν ταγμάτων ἐμοὶ ἀνέθετο ὁ βασιλεύς, καὶ ὅπως ἂν αὐτὸς κρίνω τοῦτο δέον ἐστὶ γίνεσθαι."

34. Ὡς δὲ ἐθεάσατο ὁ Παλαιολόγος τὸν κατὰ τῆς Νικαίας

4. Βασιλέα] Βασιλεία? cfr. p. 106. B. 7. ὑποστρέψαι] V. ὑποστρέψας. 12. Δορύλαιον] V. Δορύλιον. 15. πόλεμον] Fort. add. ἡγούμενοι. *ibid.* τοῦτο] τοῦτό τε? *ibid.* τοῦ ἐκτομίου] V. ἐκ τοῦ ἐκτομίου.

33. Sic Alexius ad imperatorem in palatium rediit. eunuchus vero cum omnibus copiis adversus Melissenum movit ac fines Bithyniae transgressus castra posuit circa munitiunculam quamdam, cui Basilea nomen est, plus quadraginta stadiis Nicaea distantem. ibi suadebant novo duci Palaeologus et huius sororis filius Curtices, ut obvia quaeque vastaret Nicaeam usque ac reversus per oram stagni obsidione cingeret castellum divi Georgii, ad quod cum venissent statim illud occuparunt. inde quoniam consilio erat opus rebus in acie periculi stantibus, cuncti exercitus ductores in praetorium eunuchi convenientes deliberabant oppugnandane Nicaea foret, an esset consultius proficisci recta Dorylaeum versus et ibi praelium cum Sultano committere. quoniam vero Palaeologus Georgius, et huius ex sorore nepos Curtices alia omnia suadentes de oppugnatione Nicaeae tamquam intempestiva et eo rerum statu inconveniente tacebant, hoc quidam ex Ioannis familiaribus animadverso, murmurare in ipsos coeperunt, alia quoque congerentes quibus suspectos eos redderent. tunc eunuchus elata voce sublato supercilio ad omnes pronuntiavit: "mihi huius exercitus imperium ab Augusto commissum est, quod ego decrevero hoc est agendum."

34. Ut autem vidit Palaeologus praevalere consilium oppugnandae Ni-

πόλεμον προκριθέντα καὶ πάντας πρὸς τὰ ὅπλα ἤδη χωρήσαντας, στοχασάμενος ὡς περὶ τὰ στρατιωτικὰ πολλὴν ἐμπειρίαν κεκτημένος τοῦ ἀποβησομένου, παρρησιασάμενος αὐτός τε καὶ ὁ Κουρτίκης φησίν "οὐδ᾽ αὐτοὶ ἀγνοοῦμεν ὅτι σε τῶν ταγμάτων ὁ βασιλεὺς ἡγεμόνα προεχειρίσατο, καὶ διὰ τοῦτο τὰ πολλὰ ἐσιγῶμεν. V 77
νῦν δὲ ἐφορώμενοι τὸν προκείμενον κίνδυνον καὶ τὴν ἐκ βασιλέως
ἐς ὕστερον ἐπενεχθησομένην ἡμῖν ὀργὴν δεδιότες ἐπὶ πλεῖον σιγᾶν C
οὐ δυνάμεθα. ἴσθι τοίνυν ὡς ἡνίκα τῇ Νικαίᾳ πλησιάσωμεν καὶ ταύτης ἀπόπειραν ἐπιχειρήσωμεν ποιεῖσθαι, οἱ τολμηρότεροι τῶν στρατιωτῶν πληγήσονται, οἱ δὲ καὶ ἀναιρεθήσονται· δεινὸς γὰρ ὁ ἀπὸ τῶν ἐπάλξεων τοῖς ἔξωθεν πόλεμος. οἱ δὲ ἔξωθεν κείμενοι Τοῦρκοι τῆς πολιορκίας ταύτης αἰσθόμενοι εὐθὺς καθ᾽ ἡμῶν χωρήσουσιν. ἡμεῖς δὲ πρός τε τοὺς ἀπὸ τῶν τειχῶν ἡμᾶς βάλλοντας καὶ τῶν πυλῶν ἐξιόντας πρός τε τοὺς ἔξωθεν καθ᾽ ἡμῶν ἐπεισπεσόντας ἀντέχειν μὴ δυνάμενοι ἐξ ἀνάγκης ὀπισθόρμητοι γενόμεθα. καὶ οἱ μὲν τοὺς τετρωμένους τῶν ἰδίων ἀναλαβόμενοι
ἐφ᾽ ᾧ θεραπεῦσαι αὐτοὺς ὅπῃ βουλητὸν ἕκαστος ἀπελεύσεται, οἱ D
δὲ κάτοχοι τῇ λύπῃ τῶν ἀποκτανθέντων γεγονότες παρ᾽ οὐδὲν ἡμᾶς ὠφελήσουσιν."

35. Οἱ δὲ παρὰ κωφῷ ᾄδειν ἐῴκεισαν· οὐδένα γὰρ λόγον τούτων ποιησάμενος ὁ ἐκτομίας ἐκεῖνος τὰς δυνάμεις ἀναλα-

6. ἐφορώμενοι] ὑφορώμενοι? 9. ἀπόπειραν] V. ἀποπειρᾶν.
16. γενόμεθα] γενησόμεθα?

caeae et cunctos ad id armari, providens pro longo usu rei militaris quid futurum esset, audacter pro se ac Curtice prolocutus in hunc modum est: "nec nos ignoramus te huic exercitui ducem impositum ab imperatore, et propterea multa quae dicenda fuerant tui reverentia pressimus: nunc tamen cum provideamus imminens periculum et imperatoris de nobis deinde re male gesta expostulaturi iustam iram vereamur, silere amplius non possumus. scito igitur fore ut cum admotus Nicaeae fuerit exercitus et eam tentare coeperit, audacissimi quique militum vulnerentur et ex iis occidantur, iniqua enim conditione pugnatur a nudis in campo adversus hostes muris et propugnaculis protectos. Turci vero qui extra urbem castra habent, sentientes Nicaeam oppugnari, infesti sine dubio in nos incurrent. nos autem iis qui e muris nos telis impetent quique per portas in nos erumpent, denique iis qui a tergo nos adorientur simul resistere non valentes necessario fugere cogemur. et aliqui quidem assumptis suis necessariis vulneratis eos aliquo portare conabuntur ubi curari possint, alii ob carorum occisorum mortem moerore oppressi inutiles nobis erunt."

35. Haec illi cum dicerent, surdo canere videbantur. nulla enim eorum ratione habita eunuchus ille assumptis copiis recta Nicaeam versus mo-

βόμενος εὐθὺ Νικαίας ἐχώρει, καὶ δὴ τοῖς τείχεσι προσπελάσας ἠτεῖτο πάντας παραδοθῆναι. οἱ δ' ἐντὸς ἔξωθεν προσδοκῶντες δυνάμεις εἰς ἀρωγὴν αὐτῶν ἐλεύσεσθαι, λόγοις ἀπατηλοῖς τοῦτον ἐξαπατῶντες ἡμέραν ἐξ ἡμέρας ὑπερετίθεντο. ὁ δὲ Παλαιολόγος Γεώργιος μὴ φέρων τὴν παράλογον ἐκείνην στράτευσιν ἐμπειρό-
P 106 *τατος ὢν καὶ τὸν ὑπόγυιον ἐν ὀφθαλμοῖς ἤδη ὁρῶν κίνδυνον, συνεβούλευε τούτῳ παλινοστῆσαι. ὁ δὲ τοὺς τούτου λόγους ὡς λῆρον δεξάμενος ἀγνοίᾳ τοῦ δέοντος μᾶλλον ἢ καρτερίᾳ προσμένειν ἐβούλετο, ἕως τοὺς Τούρκους ἥκειν ἤδη πυθόμενος ἄκων μετ' αἰσχύνης ἐπαναζεύγνυσι.*

36. *Πάλιν οὖν ὁ Παλαιολόγος Γεώργιος ταγματάρχης ὢν ἐμπειρότατος καὶ κατὰ χεῖρα καὶ γνώμην γενναῖος, παρρησιασάμενος συνεβούλευε μὴ ὡς ἔτυχε παλινοστεῖν, ἀλλὰ σὺν τάξει καὶ κόσμῳ τῷ δέοντι. ὁ μὲν τοῦτ' ἔλεγεν, ὁ δὲ τὴν τῶν ὅλων ἡγε-*
B *μονίαν αὐτῷ ἐνεχείριζε. καταστήσας οὖν εἰς τάξεις τὸ στράτευμα καὶ ἱππεῖς παρεδρεύειν ἐγκελευσάμενος πλὴν ὀλίγων τῶν ἐνεδρεύειν καὶ λοχίζειν μελλόντων, τὸ δὲ ὁπλιτικὸν καὶ πεζὸν τάξας ὄπισθεν βάδην ἐκέλευσεν ἀπιέναι, αὐτὸς δὲ περιιὼν σὺν ὀλίγοις ὁτὲ μὲν κατ' οὐραγίαν ὁτὲ δὲ κατὰ τὸ κέρας τὸ δεξιὸν (τὸ γὰρ εὐώνυμον ἦν ἐν ἀσφαλείᾳ τὴν λίμνην ἔχον ἐπαρήγουσαν) ἀπεσόβει τῶν Τούρκων τοὺς προεκτρέχοντας, ἕως πλησίον τῆς Βασιλείας φθάσαντες πρὸς τὸ στρατοπεδεύειν γένοιντο.*

vet, et admotus muris petebat a Nicaeensibus ut deditionem facerent. at illi quibus esset spes certa paratarum copiarum ad auxilium ipsis ferendum, verbis fallacibus ipsum lactantes diem ex die ducebant. Palaeologus interim Georgius cui consilium illud imprudens placere non poterat; quique pro suo praestanti rei militaris usu imminens ex mora periculum quasi oculis cerneret, eunucho suadebat ut se ac copias reciperet in tutum. ille contra sermones eius pro nugis habens ignorantia recti potius quam constantia perstabat in temerario consilio, donec audito tandem advenire Turcos ingratiis nec sine pudore redire cogitur.

36. Hic rursus Palaeologus Georgius apprime callens artem ordinandi ac perite regendi militares manus nec minus consilio quam manu fortis ac promptus, sumpta tali tempore fiducia, auctor erat ne quomodocumque recederent, sed cum ordine ac modo convenienti. haec suadenti Palaeologo ductum universi exercitus Ioannes in isto receptu commisit. igitur Georgius digessit exercitum in ordines, iussit equites praecedere intentos ad ferenda quo opus foret auxilia, praeter paucos quos in insidiis abdere volebat. gravem armaturam et reliquum peditatum retro disposuit, lento gradu iubens progredi. ipse cum paucis circumiens obibat modo extremum agmen, modo cornu aciei dexterum (nam laevum securum erat protectum a palude), Turcos excurrentes coercens, quoad admovissent se castello Basilea dicto, ubi castra metari constituerant.

37. Ἐπεὶ δ' ἂν αὐτοῦ που θριγκίῳ πλινθίνῳ ἀναπεπταμένον C πεδίον ἐστὶ κυκλούμενον οὐ πολλὰς εἰσόδους ἔχοντι, καὶ οἱ ἱππεῖς ἅμα ἐκτρέχειν ἤρξαντο ὡς παρὰ τὰς εἰσόδους γενέσθαι, οἱ Τοῦρκοι κατόπιν ἑπόμενοι καὶ τὰ δρώμενα θεασάμενοι μετὰ βοῆς ὅτι πλείστης ἐξελάσαντες κατὰ τῶν πεζῶν ἐξώρμησαν καὶ πανταχόθεν βάλλειν αὐτοὺς τοξεύμασιν ἐπεχείρουν. οἱ δὲ πρὸς φυγὴν ἐτράπησαν. ἐν γοῦν τῷ φεύγειν αὐτὸς μόνος ὁ εὐνοῦχος κατελείφθη καὶ τῷ φόβῳ συσχεθεὶς φυγεῖν οὐκ ἠδύνατο. ἐντυχόντες οὖν αὐτῷ ὅ τε Κουρτίκιος οὐδὲν ἠξίωσεν αὐτὸν ὄψεως, ἐκώλυε V 78 δὲ καὶ τὸν Παλαιολόγον, ὁ δὲ Παλαιολόγος ἀπελθὼν πρὸς αὐτὸν D ἔφη "οὕτως ἡμᾶς κατέστησας. οὐ προείπομέν σοι ταῦτα;" ὁ δὲ ἱκετεύων ἔλεγεν "ἐλέησόν με καὶ μὴ ταῖς Ἀγαρηνῶν χερσὶ παραδοθῆναι ἐάσῃς με." εὐθὺς οὖν ἀνακτησάμενος τοῦτόν φησι "συνέπου μοι τὸ λοιπόν·" ἐπιβολῆς δὲ τῶν Τούρκων πλείονος αὐτοὺς καταλαβούσης, ὁ εὐνοῦχος εὐθὺς μικροῦ καὶ τὰς φρένας ἀπόλωλεν. ὁ δὲ Παλαιολόγος τηνικαῦτα τὰς ἡνίας στρέψας καὶ συναντήσας παίει ἕνα τῶν κατ' αὐτῶν ἐρχομένων, καὶ νεκρὸς εὐθὺς κατὰ γῆς ἔρριπτο, ὃν θεασάμενοι οἱ λοιποὶ μικρὸν ἀνεχώρουν. ἐπιστραφεὶς δὲ ὡς τὸν εὐνοῦχον ἄνουν καὶ ἄφωνον ἐθεάσατο, τύψας κατὰ τῆς παρειᾶς φησι "μὴ φοβοῦ." P 107

1. ἐπεὶ δ' ἂν] ἐπειδὰν δ'? ibid. θριγκίῳ] V. θριγγίῳ. 9. ὅ τε] ὁ μέν? 14. ἐπιβολῆς] V. ἐπιβουλῆς. 16. στρέψας] V. τρέψας. 17. αὐτῶν] V. αὐτῷ.

37. Eo cum appropinquarent, occurrit campus late patens septo lateritio multis locis hiante circumdatus. hic equites loci natura coacti extra ordines excurrere coeperunt, ut aditus intra septum qua muri labes viam dabat captarent. id Turci qui a tergo sequebantur animadvertentes sublato clamore maximo impetum in pedites fecerunt, eos undique iaculis et sagittis excussis arcubus petentes, quo illi consternati effuse se in fugam dant, eunucho solo retro relicto, qui metu constrictus fugere cum aliis non potuit. cui forte occurrentes Curticius cum Palaeologo, ille quidem ne aspectu quidem dignatus est hominem suadebatque Palaeologo ut illum similiter negligeret: sed hic accedens ad eunuchum propius sic increpavit: "en quem in locum nos et exercitum duxisti. an non haec tibi praedixeramus?" ille autem supplex ac tremens dicebat: "miserere mei; neque me tradi permittas in Agarenorum manus." Georgius bono animo esse iussit et deinceps sequi sese. incursu autem vehementiori Turcorum plurium in ipsos facto, eunuchus in tantum terrorem incidit ut parum abesset ab amentia. tunc Palaeologus conversis equi habenis Turcis sequentibus occurrens primum ex ipsis obvium ferit et mortuum in terram deiicit. quo spectaculo cohibiti reliqui aliquantum recesserunt. at Georgius iterum versus ad suos eunuchum consternatione stupidum et pavore mutum vidit, levi manus verbere in mala feriens, noli timere, inquit, et eo secum assumpto reliquo agmini coniungitur.

38. Ἐφθακότων δὲ τούτους τῶν Τούρκων, ἐπιστραφεὶς ὁ Παλαιολόγος σὺν ἱππεῦσι μετρητοῖς (καὶ γὰρ ἦν στενὸν τὸ χωρίον) ἐπέρρωσέ τε τὸ ὁπλιτικὸν καὶ κατὰ τῶν Τούρκων αὐτὸς ἐξώρμα σὺν τοῖς ἱππεῦσι. καὶ εὐθὺς τὸ βάρβαρον ἔφευγε. πεσόντων οὖν συχνῶν τὸ λοιπὸν οὐκέτι ἐχώρουν κατὰ τῆς παρατάξεως, ἀλλ' ἵσταντο πόρρωθεν. ἐκέλευσεν οὖν ἐκεῖνος ἀπιέναι τὸ ὁπλιτικὸν καὶ στρατοπεδεύειν. αὐτὸς δ' ὕστατος μετὰ τῶν ἱππέων, B ἕως τῶν θριγκῶν ὑπερβάντες ἐστρατοπέδευσαν ἅπαντες. γενναίως δ' ἀγωνιζόμενος, ἐπειδὴ τὴν κόρυθα ἀπεβάλλετο, πλήττεται βέλει κατὰ τὸ μέτωπον. ἀλογήσας δὲ τῆς πληγῆς παντάπασιν, ἐπεὶ τὸν εὐνοῦχον ἔκδιψον ἐθεάσατο γενόμενον καὶ μὴ δυνάμενον τὴν γλῶτταν κινῆσαι, νεύμασι δὲ ἱκετεύοντα συνεπιλαβέσθαι αὐτῷ, αὐτοῦ που μένειν τοῦτον παρεκελεύσατο τέσσαρσι τῶν αὐτοῦ θεραπόντων τὴν αὐτοῦ φυλακὴν ἐμπιστευσάμενος, αὐτὸς δὲ καὶ πρὸς τὸ πρανὲς κάτεισι διὰ τῆς περικεφαλαίας ὕδωρ αὐτῷ κομίσων. ὁ δὲ μετρίως ἀνενεγκὼν ὡς τοῦ ὕδατος ἀπεγεύσατο, C θεόν τε αὐτὸν ἄλλον ἀπεκαλεῖτο καὶ υἱὸν τοῦ λοιποῦ, εἰ διασωθείη, ἐκ προαιρέσεως τοῦτον ποιήσασθαι ἐπηγγέλλετο, οὐ μέχρι δὲ λόγου τὰ τοῦ λόγου ἐβεβαίου, ἀλλ' ὡς κληρονόμον αὐτὸν καταστῆσαι ἐπὶ πᾶσι τοῖς αὐτοῦ καὶ τὰ ὑπὲρ αὐτοῦ ὥσπερ οἰκείου παιδὸς σπουδάσειν. ὁ δὲ Παλαιολόγος φησὶ πρὸς αὐτὸν

8. θριγκῶν] V. θριγγῶν. 9. ἀπεβάλλετο] ἀπεβάλετο? 19. ἀλλ' ὡς] Ita P. pro ἄλλως. 20. τὰ] πάντα? 21. σπουδάσειν] V. σπουδάζειν.

38. Mox cum eos iterum assecuti essent insequentes Turci, conversus rursum Palaeologus cum equitibus non multis, loci enim angustiae non capiebant plures, gravi armaturae laboranti animos addidit et in Turcos ipse ducens equites irrupit, barbaris statim fugientibus. quorum cum multi cecidissent, cautiores iam erant reliqui in acie comminus tentanda. sed procul consistentes spectabant. iussit igitur Palaeologus procedere graviter armatos et castra metari. ipse ultimus cum equitibus perstitit, quoad illam quam dixi maceriam praetergressi pedites omnes locum castris ceperunt. porro in illo certamine Georgius fortiter dimicans, cum galeae buccula demissa vultum nudasset, sagitta in fronte vulneratus est; sed vulnere funditus neglecto, cum siti paene confectum eunuchum videret nec iam fere valentem movere linguam, nutibus autem implorantem opem, eum ibi manere iussum quatuor famulis custodiendum commisit; ipse vero per pronum descendens haustam cava galea ex fonte aquam ei detulit: qua ille gustata resumpto spiritu deum illum quemdam sibi salutarem opportunitate talis auxilii vocabat, et se illum, si ex hoc periculo evaderet, in filium adoptaturum promittebat: nec vero se nomen solum eius necessitudinis sine re usurpaturum, quin potius haeredem eum facturum omnium quae haberet asseverabat, et omni affectu ac cura, qua prosequi filium parenti fas est, ipsum et res ipsius amplexurum. Palaeologus vero ei dixit "ego quidem quae mearum erant par-

"ἐγὼ μὲν τὸ ἐμὸν ἅπαν ἐπὶ σωτηρίᾳ τῇ σῇ ὡς ἐνὸν πεπλήρωκα, σὸν δ' ἂν εἴη λοιπὸν πληροῦν σοι τὸ βουλητόν."

39. Ἐπεὶ δὲ συνέβη τότε Κοντοστέφανόν τινα Ἰσαάκιον D τοῦ ἵππου διολισθῆσαι, τὸν Παλαιολόγον φωνῶν ἀνεκαλεῖτο. ὡς δ' ἐν γνώσει ἐκεῖνος τούτου γέγονε διά τινος, τὸν εὐνοῦχον πρὸς τοὺς ἰδίους πιστεύσας θεράποντας μεθ' ἑτέρου τινὸς τῶν αὐτοῦ θεραπόντων ἔνθα τὸν Κοντοστέφανον ἔσεσθαι ἔλεγον ἀπῄει, καὶ θεασάμενος αὐτὸν πόρρωθεν φωνοῦντα ἀπερικάλυπτον τὴν κεφαλήν, ὑπεκρίθη μὴ ὁρᾶν αὐτόν, δοκιμάζοντος οἷον. ἐκείνου δὲ τὸν Παλαιολόγον γνωρίσαντος καὶ μᾶλλον αὐτὸν ἀνακαλουμένου, ἐπεὶ τοὺς Τούρκους πλησιάζοντας ἐθεάσατο, δεῖν ἔγνω μὴ ἐπὶ πλέον τὴν σκηνὴν ὑποκρίνεσθαι, καὶ πλησιάζων αὐτῷ ἑτέρωθι βλέπων ἐφώνει "ποῖος τὸν Κοντοστέφανον ἐθεάσατο;" ὁ δὲ ἐπὶ πλέον ἐφώνει τοῦτον ἀνακαλούμενος. ἀπελθὼν οὖν εἰς αὐτὸν καὶ κελεύσας ἐποχηθῆναι εἰς ὃν αὐτῷ ἐκόμισεν ἵππον ὑπέστρεψε σὺν V 79 P 108 αὐτῷ. καταλαβόντες δὲ ἔνθα ὁ Παλαιολόγος τὸν εὐνοῦχον κατέλιπε, παραδοὺς τοῖς ἰδίοις οἰκέταις, συμπαραλαβόντες αὐτὸν κατήλθοσαν ἅμα εἰς Ἑλενούπολιν, κἀκεῖθεν εἰς τὴν πόλιν εἰσῄεσαν μετὰ τοῦ καταλειφθέντος στρατεύματος.

40. Ὁ δὲ δολιώτατος εὐνοῦχος ἁπάντων ἐπιλαθόμενος καὶ ὥσπερ τὰ αἴσχιστα παθὼν παρὰ τοῦ Παλαιολόγου κατ' αὐτοῦ καὶ τοῦ Κουρτίκη πρὸς τὸν βασιλέα εὐθὺς ἔγραφεν. ἐν δὲ

8. ἀπερικάλυπτον] P. περικαλύπτων. 10. ἀνακαλουμένου] V. ἀνακαλούμενον. 18. κατήλθοσαν] P. κατῆλθον.

tium in te servando explevi omnia quoad potui. tuum erit deinde si libuerit praestare quod polliceris."

39. Tunc contigit quemdam Isaacium Contostephanum ex equo labi et Palaeologum implorare voce magna, quod cum ei a quodam indicatum esset, eunucho propriis commendato servis ipse cum alio quodam suorum famulorum eo se contulit ubi esse Contostephanum aiebant. et eum intuens procul clamantem, ipse caput contegens fingebat se non videre tentans videlicet lusu quodam. cum autem ille Palaeologum praeclare agnoscens validius inclamaret, et alioqui Turcos ad eum appropinquantes Palaeologus animadvertit, non iam ludendi ac per iocum simulandi tempus ratus, accedens ad ipsum et alio intuens quaerebat, num quis Contostephanum vidisset. ille vero tanto contentius vociferabatur Palaeologum invocans. qui tunc ad eum accedens conscendere iussit quem ipsi ducebat equum, ac cum ipso reversus est. qui cum eo pervenissent ubi Palaeologus eunuchum reliquerat sub cura servorum suorum, illo eorum opera secum assumpto, Helenopolim primum, deinde hinc in urbem ingressi sunt una cum reliquis copiis.

40. At fraudulentissimus eunuchus omnium oblitus quae Palaeologo debebat, iam praeoccupaverat in eum imperatoris animum litteris ita scriptis, quasi ea expeditione tota contumeliosissime fuisset a Palaeologo et Curtice

B τῷ εἰσέρχεσθαι εἰς τὴν μεγαλόπολιν τοιαῦτα ὁ Κουρτίκης πρὸς τὸν Παλαιολόγον ἔλεγεν "ὀψόμεθα πάντως ὅσα κακὰ ὁ ἐκτομίας οὗτος πρὸς ἡμᾶς ἐνδείξεται." φθασάντων οὖν πρὸς τὰς πύλας τοῦ παλατίου προεισελθὼν ὁ εὐνοῦχος προσεψιθύρισε τῷ πυλωρῷ ὥστε ἀποκλεῖσαι τούτοις τὴν εἴσοδον. ὁ δ' εὐθὺς τὸ προσταττόμενον ἐπλήρου καὶ ὠθήσας τὸν Παλαιολόγον ἀποκλείει τὴν εἴσοδον. ἔκτοτε γοῦν ἀνθ' ὧν ἐπεπόνθει ἀγαθῶν οὐκ ἐνεδίδου κατ' αὐτοῦ τυρεύων καὶ παντοίως τὴν αὐτοῦ ἀπώλειαν μελετῶν.

4. προσεψιθύρισε] V. προεψιθύρισε.

vexatus. quod veluti praesentiens Curtices ipso in Constantinopolim ingressu avunculo dixit: "videbimus omnino quantum malorum machinaturus nobis hic spado sit." cum ergo ad fores palatii pervenissent, praeoccupans eunuchus aditum insusurravit in aurem ianitori ut ambos repelleret. quod ille statim fecit, ingredi conantem Palaeologum manu extrudens et utrique intercludens ingressum. nec cessavit deinde ingratissimus spado paria beneficiis acceptis Palaeologo quoad potuit maleficia reddere, turbas in eum ciens et variis artibus exitium ipsi moliens.

AD COMMENTARIOS

NICEPHORI BRYENNII

NOTAE PETRI POSSINI.

AD COMMENTARIOS

NICEPHORI BRYENNII

NOTAE PETRI POSSINI.

"Υλη ἱστορίας. Hunc titulum operis etsi in fronte libri, ut dictum est, acephali legere non potuimus, non confinximus ipsi nos tamen: sed ex auctoris loco coniectura emendato sumpsimus. legebatur in archetypo codice sub finem praefationis in hunc modum: ταύτῃ τοι καὶ ὅλη ἱστορίας ὄνομα ἔστω τῷ λόγῳ. nos rescripsimus ὕλη ἱστορίας, nemine, ut opinor, non probaturo. porro ὕλην ἱστορίας commentarios latine reddimus, sententiam secuti potius quam verborum sonum. notum enim commentarios vocari monumenta rerum gestarum scriptione perfunctoria congesta, ut aliquando iustae historiae scriptori materiam suppeditent. P 109

Πρὸς Εἰρήνην Αὐγοῦσταν. Neque hoc in titulo libri huius vidimus. ceterum ex Anna Comnena didicimus rogatu Irenes Augustae Bryennium suos commentarios scripsisse. porro eam, quam hac praefatione alloquitur hic scriptor, iniunxisse sibi istam operam horum commentariorum digerendorum, ipse diserte profitetur. unde lectori, qui Alexiadem Annae praeterea cognoverit, certo persuadet, hanc commentariorum Bryennianorum nuncupatoriam ad Irenem omnino Augustam Annae matrem et Alexii coniugem fuisse scriptam. nec abhorret ab hac sententia quod eam cui scribit compellans suam mentem et intelligentiam vocat; innuit enim, quod aliunde compertum nobis est, nempe ex Alexiade

Annae et e Nicetae Choniatae historia, se multum detulisse consiliis Irenes Augustae socrus suae, et eius suasionibus obtemperare, ac iudiciis morigerum se praebere consuevisse.

P 110 p. 6 v. 13. *κἂν γὰρ καὶ τὸ οἰκεῖον θέλημα* etc. videtur deesse aliquid; quod in interpretatione divinando supplere conati sumus.

v. 19. haec sic legebantur in MS. *ὅπως μὲν οὖν ὁ Κομνηνὸς τῷ ἀδελφῷ προσηνέχθη τῷ Δούκᾳ, καὶ τούτου ὑπὸ τῇ οἰκείᾳ δυνάμει τε* etc. quae esse depravatissima nemo negaverit. at tolerabile fuerat si grammaticae vitium solius esset. nunc nisi restituatur hic locus eum circiter in modum, eumque in sensum, quem et rescribendo et interpretando expressimus, haec verba labem in historiam inferunt et confusionem maximam. per ea enim conflantur in unum duo Constantini Ducae ambo Porphyrogeniti; quorum unus Michaëlis Augusti frater fuit, alter filius. horum *ὁμωνυμία* ne fraudi nobis sit in decursu operis, hic semel accurate adstruenda est distinctio eorum. primum omnium constat Constantini Ducae, qui Comneno Isaacio in imperio successit, filium fuisse Constantinum ultimum e tribus, patre iam imperante natum, matre Eudocia, ex qua idem Constantinus duos iam alios ante imperium mares susceperat, Michaëlem, qui postea regnavit, et Andronicum. hoc diserte docet Ioannes Scylitzes curopalata in vita eiusdem Constantini Augusti pag. 818. edit. reg. mortuo Constantino Eudocia eius uxor communiter cum tribus liberis adhuc parvis septem menses imperat. ibid. pag. 822. hinc Romanus Diogenes ab Eudocia in coniugem et in imperatorem eligitur, redactis pueris in ordinem. ex quibus tamen Andronicum (qui secundo genitus videtur fuisse, cum secundo loco nominetur a Scylitze) Diogenes idem sibi successorem designarat in expeditione, si quid ipsi humanitus contigisset. p. 824. deturbato e solio Diogene opera maxime Ioannis Caesaris, qui frater Constantini Ducae Augusti fuerat, Michaël Ducas Constantini frater natu maximus imperium suscepit pag. 845. hic toto imperii sui tempore Constantinum fratrem suum suspectum habuisse, et custodia detinuisse traditur inferius ab hoc nostro Nicephoro Caesare l. III. cap. 22, ubi sic loquentem Alexium Comnenum Botaniatae de Constantino Michaëlis fratre inducit: *οἶδας, ὦ ἄριστε βασιλεῦ, ὡς ὁ Πορφυρογέννητος οὗτος, ἐγκρατοῦς ὄντος τῆς βασιλείας τούτου τοῦ ὁμαίμονος, οὐδέν τι πέπονθεν ὑπ' ἐκείνου χρηστόν. ἀλλ' ὡς ἐν εἱρκτῇ καθειργμένος ζοφώδη διῆγε τὸν ἅπαντα βίον. νῦν οὖν ἐλπίδας ἔχει χρηστὰς* etc. hoc est, *scis, optime imperator, hunc Porphyrogenitum imperii fratris sui nullum fructum cepisse: neque enim ab illo ullo beneficio affectus est:*

sed potius tenebrosa custodia detentus, obscuram et miseram vitam omnem egit hactenus, etc. hac commendatione Alexii gratiam nonnullam apud Botaniaten Constantinus nactus, ab eo praefectus est dux exercitui contra Turcos misso, ut tradit Scylitzes in Botaniate pag. 866. qua occasione ambitiosus iuvenis cupide usus, imperatorem ab exercitu se proclamari curat Chrysopoli: sed paulo post a suis proditus detondetur, fitque monachus, ac deportatur in insulam. postea etiam dicitur presbyter factus. auctores Scylitzes et Zonaras in Botaniate, ille pag. 867. hic 232. edit. Bas. atque hic finis huius Constantini fuit; nec eius amplius ulla mentio in nostris hisce historiis habetur. alter autem Constantinus Michaëli Ducae ex Maria Alana natus est. clare id docet Zonaras in Michaële pag. 229: *υἱοῦ δὲ τεχθέντος αὐτῷ ἐκ τῆς ἐξ Ἀλανῶν Μαρίας, ἣν καὶ βασίλισσαν ἔστεψε, Κωνσταντῖνον αὐτὸν ὠνόμασεν ἐπὶ τῷ πατρί, καὶ βασιλικῶς ἐταινίωσε. nato sibi filio ex Maria Alana, quam et Augustam coronavit, Constantini patris sui nomen imposuit, eumque regio diademate insignivit.* en Constantinus ex Maria Alana et quidem iam coronata, Michaëli iam imperanti nascitur, inde et ipse Porphyrogenitus nuncupatus. cui adhuc infanti pater despondit filiam Roberti Calabriae ducis, quam et iam tum adducendam Constantinopolim curavit, et mutato eius priori nomine appellavit Helenam, ut tradit P 111
consequenter Zonaras, et Anna fuse deplorat multis locis Alexiadis, praesertim l. 1; denique ubi Anna ipsa Alexio nata est, desponsata fuit eidem huic Constantino puero in spem imperii nutrito, immo iam imperii consorti. diremptumque id coniugium ante nuptias Constantini sponsi morte immatura fuit, ut Nicephorus mox docet. a quo item habemus sponsalia Constantini eiusdem cum Anna, quorum ipsa clare non meminit. confirmat idem Scylitzes et institutio regia Theophylacti ad hunc ipsum puerum scripta: ut dubium nullo modo possit esse, quin duo fuerint Constantini Ducae Porphyrogeniti, quos hic in unum conflat non Nicephorus horum commentariorum auctor, sed perfunctorius et supinus descriptor. quare arbitramur Bryennium scripsisse hunc locum ut nos emendavimus, hoc nempe modo: *ὅπως μὲν οὖν ὁ Κομνηνὸς τῷ ἀδελφῷ προσηνέχθη τοῦ βασιλέως Μιχαὴλ τοῦ Δούκα, καὶ αὐτοῦ τούτου τὸν υἱὸν ὑπὸ οἰκείᾳ δυνάμει τε καὶ συνάρσει* etc.

p. 9 v. 3. *τῇ τούτων παραθήξει καὶ συνωθήσει πολλάκις παραπλαγείς.* sic haec in MS. legebantur, quae utcumque sententiam non plane incommodam praeferant; tamen cum illud *πολλάκις* segne quiddam hoc loco et frigidum videatur; non omnino temere suspicari mihi visus sum de librarii oscitantia, cuius tot aliis huius operis locis non vestigia incerta, sed indicia et ex-

perimenta manifestissima deprehendimus. non est igitur incredibile scriptum a Bryennio *παραπλαγείς*, quam vocem descriptores deinde in *πολλάκις* deformaverint.

p. 11 v. 16. quod nos rescripsimus: *ὥστε τῷ τοῦ ἀδελφοῦ θρόνῳ τὸν Κωνσταντῖνον ἐγκαθιδρύσαι*, in hunc modum legebatur in codice, *ὥστε τῷ τοῦ ἀδελφοῦ θρόνῳ τοῦτον ἐγκαθιδρύσαι.* in quibus iterum confunduntur Constantini duo, patruus et fratris filius. quare non dubitamus quin loco vocis *τοῦτον* rescribendum fuerit, ut fecimus, *τὸν Κωνσταντῖνον.* est autem hic Constantinus Michaëlis Ducae imperatoris frater. cui, quod Bryennius superius refert pag. 7. Alexius imperium deferre conatus erat. hoc vero loco scriptor noster ex ista eius in familiam Ducarum demonstrata caritate confirmat id quod nunc persuadere nititur, de studio sincero Alexii eiusdem in Constantinum minorem Michaëlis Ducae filium.

p. 20 v. 22. *βασιλικὸν εἰσελθὼν δρόμωνα*, in MS. erat *δρόμηνα.* id nos correximus ex Alexiade Annae, ubi saepius vox *δρόμων* pro navis genere usurpatur, interdum etiam cum adiuncto *βασιλικός.*

P 112 p. 23 v. 19. *ἡ τούτου σύνοικος Εὐδοκία σὺν Μιχαὴλ καὶ Κωνσταντίῳ τοῖς παισί.* sic haec in MS. legebantur. nos cum ex hac reliqua historia sciremus tres relictos superstites filios a Constantino Duca, sub cura Eudociae matris; nec ullum ex ipsis Constantium vocatum, et Andronici praetermissi mentionem supplevimus, et Constantii appellationem ad verum tertii Eudociae filii nomen reduximus. quod reprehendere opinor nemo poterit, qui hos commentarios et ceteros istorum temporum scriptores accurate legerit.

P 113 p. 31 v. 3. *πατρίκιος Στέφανος Κωνσταντίνου τοῦ παραδυναστεύοντος τῷ τότε βασιλεῖ, ὃν καὶ Λειχουδίαν ἐκάλουν, υἱός.* sic restituimus hunc locum ex Cedreno pag. 769. edit. reg. noster codex sic habebat: *Στέφανος καὶ ὁ Κωνσταντῖνος τοῦ παραδυναστεύοντος τῷ τότε βασιλεῖ, ὃν καὶ Λειχουδίαν ἐκάλουν, θεῖος.* si per librarii nostri tot experimentis compertam oscitantiam certo mihi persuadere possem vocem *θεῖος* a Bryennio positam hoc loco, non dubitarem huius auctoritatem Cedreni testimonio praeferre, et Stephanum Constantini patruum aut avunculum dicere. Xylander in notis ad eum Cedreni locum *Λειχουδίας* vocem hic positam terrae aut ditionis nomen esse putat, merito reprehensus a Goare: qui tamen forte non felicius Lichudiam fuisse mulierem existimat; videtur enim nihil nisi cognomen Constantini esse, arti-

culum vero femininum per errorem irrepsisse in Cedreni contextum. nam paulo superius idem Cedrenus imperium describens Constantini Monomachi pag. 765. edit. reg. sic scribit, *ὁ Κωνσταντῖνος τὴν ἐπωνυμίαν Λειχούδης τὰ πρῶτα τότε παρὰ βασιλέως φέρων, καὶ μέγα παρὰ τούτῳ δυνάμενος.* ex quibus primo apparet Constantinum istum gratiosum apud Constantinum Monomachum tunc imperantem, ab eo cognomento Lichudae, sive Lichudiae fuisse distinctum. secundo, intelligitur quid hic sit *παραδυναστεύειν τῷ τότε βασιλεῖ*, nempe in gratia esse, et multum posse apud eum, ut mirum sit quod Xylander annotat, *παραδυναστεύων* dignitatis seu magistratus nomen putari.

p. 32 v. 7. nomen ducis Turcorum in MS. *Χρυσόκουλος* erat; sed idem inferius inserto *σ* *Χρυσόσκουλος* scribebatur. nos ubique *Χρυσόσκουλον* rescripsimus desultoriae istius pertaesi varietatis.

p. 49 v. 11. *τῆς κυρίας παρούσης. κυρία* hic *κατὰ πρόληψιν.* Anna Dalassena mater Alexii et Isaacii Comnenorum dicitur. non enim sic appellari ex more debuit antequam filius eius imperio potiretur, quod longe post contigit. Anna lib. III. p. 75: *οἱ δὲ ὑποστρέψαντες ἀπαγγέλλουσι τῇ δεσποίνῃ τὰ μηνυθέντα· ἔφθασαν γὰρ ἤδη οὕτω ταύτην καλεῖν ἅπαντες. redierunt ad dominam* (*sic iam tum omnes Alexii matrem appellabant* etc.). erat P 114
autem id tempus quo primam imperii possessionem inibat Alexius. ac quod Anna *δέσποιναν*, Bryennius *κυρίαν* scribit, videtur uterque vocem aliam vulgo tunc usitatam ad graeci antiqui sermonis usum interpretando correxisse. credibile enim est *δόμνας* sive *δομίνας* vocatas imperatorum matres; cuius rei multo antiquius exemplum afferre possum. Oppianus *Κυνηγετικῶν* I.

Αὐσονίου Ζηνὸς γλυκερὸν θάλος Ἀντωνῖνε,
τὸν μεγάλη μεγάλῳ φιτύσατο δόμνα Σεβήρῳ
ὀλβίῳ εὐνηθεῖσα καὶ ὄλβιον ὠδίνασα.

in quibus satis videtur innuere poëta dominae sive domnae appellationem Martiae Severi coniugi ideo tribuere, quod ea Antoninum tunc imperantem pepererat. secundi Paralipomenon c. XV. v. 16 sic habetur de Asa rege Iuda: *sed et Maacham matrem Asa regis ex augusto deposuit imperio, eo quod fecisset in luco simulacrum Priapi.* in Hebraeis originibus pro illis verbis, *ex augusto deposuit imperio*, legitur הסירה מגבירה quod ad verbum reddi potest, *amovit eam ne esset domina.* nimirum redactam in ordinem dominae appellatione et auctoritate privavit,

quam merito et gratia regnantis prolis obtinuerat. haec pluribus illustrari poterant; nos cursim defungimur alio festinantes.

p. 53 v. 19. *θαῦμα τοῖς ὁρῶσιν ἰδεῖν.* cod. MS. legebat *θέαμα*, minus apte sine dubio, ut facile sentient qui harum litterarum gustum habent: quorum iudicii fiducia causas emendationum nostrarum enucleatius non exsequimur.

p. 58 v. 9. quae scribit Bryennius de Africano minore Aemilii Pauli filio digitum videntur intendere in haec Livii verba lib. XLIV. *consulem cum se in castra victor recepisset, ne sincero gaudio frueretur, cura de minore filio stimulabat. P. Scipio is erat, Africanus et ipse postea deleta Carthagine appellatus, naturalis consulis Pauli, adoptione Africani nepos. is decimum septimum tunc annum agens, quod ipsum curam augebat, dum effuse sequitur hostes, in partem aliam turba ablatus erat, et serius cum rediisset, tum demum, recepto sospite filio, victoriae tantae gaudium consul sensit.* putamus tamen Bryennium ea quae de Africano minore adhuc adolescentulo hic innuit, potius hausisse e Polybio, cuius historiam integram habuerit, quae mutila ad nos pervenit. cum enim ea pertineret ad finem ultimi belli Macedonici, quo Perseus ab Aemilio captus est, quoque Africanus iunior prima rudimenta militiae posuit, pronum arbitratu est Polybium summum eius imperatoris admiratorem, et intimum amicum, prima eius iuvenilia facinora distinctius quam Livium in generali Romanarum omnium rerum narratione celebrasse.

P 115 p. 63 v. 7. erat *ἐγεγόνει*, nos non dubitamus quin *ἐγεγώνει* Bryennius scripserit. ergo sic emendavi. vociferationem enim res exigit, et loci sententia in subita admiratione Doceani.

p. 99 v. 4. *Κωνσταντῖνος ὁ Διογένους* etc. hunc Anna lib. X Alexiad. pag. 271 memoria lapsa Leonem vocat.

p. 126 v. 1. *ἐπεὶ καὶ δολοκρατουμένην ἑώρα τούτου τὴν ἐξουσίαν.* queritur et Bryennius et Anna lib. I Alexiadis Botaniatem consilio duorum servorum Borili et Germani Comnenis infensorum cuncta administrasse. igitur hic Bryennius non *δολοκρατουμένην*, ut perperam librarius in MS. codice posuerat, sed ut nos emendavimus, *δουλοκρατουμένην* scripserit.

P 116 p. 135 v. 13. *Κυδόκτου*, quod in MS. auctoritate concordi Annae Comnenae, Curopalatae, Cedreni et Zonarae rem hanc ipsam narrantium in *Κηδόκτου* mutavimus.

p. 139 v. 11. de voce *τοῦλδον* vide Glossaria Meursii et Rigaltii.

p. 145 v. 2. *τούτου ὁ ἀδελφὸς* etc. haec perintricata sunt. videntur enim facere hunc iuvenem filium fratris Bryennii regnum affectantis, cuius plane contrarium paulo superius diserte traditur, ubi is adolescens vocatur *τοῦ βασιλειῶντος υἱός*. est ergo hic aliquod erratum codicis nostri, quod ut alia multa sine ope melioris codicis emendare difficile est. illud hic obiter attexam. si vera scripsit Zonaras cum Annae maritum filium primogenitum Bryennii ab Alexio victi fuisse asserit, oportuit hunc de quo hic sermo est fuisse ipsum huius operis auctorem. atqui hoc si esset id ipse aliquo modo indicasset, quod non facit. praeterea aetas nimis discrepat. nam iuvenis de quo agitur hoc loco, iam adultus et bello maturus erat initio imperii Botaniatae, hoc est octo circiter annis ante Annam genitam, quae nata demum Alexio est post mortem Roberti Guiscardi, uti narrat ipsa lib. VI. Alexiadis pag. 166. erat is annus Alexii imperantis quintus. quo tempore non multum tricenario iunior hic Bryennii caeci filius esse potuit. cuius aetati si addamus fere viginti, quot Annam numerasse cum nupsit Bryennio verisimile est, iam oportuerit ab Alexio dilectissimae filiae sponsum quinquagenarium datum, quod credibile parum. itaque Annae potius credendum ipsi, dum suum virum Bryennii Botaniatae in imperio aemuli non *υἱόν*, sed *ἀπόγονον* appellat. nepos nimirum illius fuit, ex eius primogenito hoc ipso cuius hic historia meminit natus.

v. 12. *τίς οἴοιτό με περιταυλογοῦντα.* sic barbare MS. pro *περιαυτολογοῦντα*, quod nos reposuimus. excusat enim hic Bryennius et suspicionem adulationis deprecatur, quod avi sui paterni laudes celebret. huius et similium emendationum causas enucleatius exsequi et auctorum idoneorum testimoniis fulcire potuimus, si aut vacaret aut necessarium credidissemus. accuratus et peritus lector ipse sibi ex primo loci conspectu subiiciet facile, dum nostras correctiones cognoscet, quid nos ad eas impulerit. huius rei fiducia *λεπτολογεῖν* supersedemus.

p. 159 v. 20. *τὸ συνήθως τοῖς ἐκτομίαις ἐπαγόμενον "κλοῦ* P 117
κλοῦ" πρὸς τοῦτον ἔλεγον. populari usu apud Graecos exsibilantium vox erat *κλοῦ κλοῦ*. id Hesychius innuit verbo *κλώζειν*, ubi sic annotat: *κλώζειν τὸ ἐκβαλεῖν ἐκ τῶν θεάτρων. κλωγμοὺς γὰρ ἔλεγον κατὰ μίμησιν τῶν γινομένων ἐν τοῖς στόμασι ψόφων, οὓς* (lego *οἷς*) *πρὸς τὰς ἐκβολὰς ἐχρῶντο τῶν ποιητῶν.* et paulo superius, *κλωγμὸς ὁ διὰ τῆς γλώττης περὶ τὸν οὐρανισκὸν ψόφος ὃν λάκησίν* (forte *κλάκησιν*) *τινές φασιν, οἷον οἱ ὀνηλάται κυρίως.*

ex his apparet eo sono qui allisa ad palatum lingua frangitur usos esse Graecos ad significandum contemptum in poëtas, tibicines, aut id genus artifices, qui certaminibus publicis in scenam producti non satisfaciebant, et videlicet in alios invidiam popularem quavis ex causa meritos. quia vero extremis hisce temporibus Orientalis imperii senescentis rariora videntur exhibita Constantinopoli istiusmodi spectacula ludorum et scenarum, plerumque autem in offensionem publicam incurrebant potentes apud dominos rerum eunuchi, saepe fiebat ut id genus potissimum hominum isto ludibrio traduceretur, adeo ut propria ipsorum haec explosio videretur esse, prout indicat Bryennius hoc loco.

CAROLI DU FRESNE

NOTAE HISTORICAE

ET PHILOLOGICAE.

PRAEMITTUNTUR DESCRIPTIO CONSTANTINOPOLEOS, EX CHRISTOPHORO DE BONDELMONTIBUS, ET INDICES GENEALOGICI DUCARUM, BRYENNIORUM, COMNENORUM, DUCUM APULIAE, ET SULTANORUM TURCICORUM ET ICONIENSIUM.

DESCRIPTIO
URBIS CONSTANTINOPOLEOS.

Ex Christophori de Bondelmontibus Florentini opere MS. quod de insulis Archipelagi inscripsit, et ad Cardinalem Iordanum de civitate Rhodi Romam misit, anno Christi 1422 proinde ante expugnatam a Turcis urbem. exstat illud in bibliotheca regis christianissimi, Cod. 1214.

Devenio ad laesam Constantinopolim urbem, et quamvis insula P 179
non sit, postquam huc pervenimus, de ea pauca pertractabimus, [1] ut ad indicium lugentium perveniatur. est igitur a Constantino dicta, [2] quae iuncta cum Byzantio eam maxime ampliavit. post autem saeculis labentibus imperatores [3] ecclesiis eam ornavere, et praesertim Iustinianus, qui leges condidit et *Sanctam Sophiam* aedificavit cum *palatio* et [4] *prodromo*. remanet ergo [5] triangulata, et 18 est in circuitu milliarium. primo igitur de [6] *Angulo S. Demetrii* usque ad Angulum [7] *Vlachernae* 6 milliaria, quo in spatio centum et decem eriguntur turres. abhinc igitur usque ad [8] *Criseam portam* quinque milliaria cum muro et [9] antemurali munitissimo, et vallo aquarum [10] surgentium, et turres in muro altiori 96. dehinc usque iterum *Sanctum Demetrium* milliaria 7 et turres 188, in quibus moenibus est campus ab extra, et olim portus [11] *Ulanga,* [12] ubi Graeci 50000, ut dicitur, Francorum, pane calcine frumentato dolose ex invidia vel timore occiderunt, quorum ossa innumerabilia usque in hodiernum diem perhibent testimonium. et propinqua huic [13] *Condoscali*, vel [14] *Arsena* restat. et ultra fuit supra moenia amplissimum [15] *Iustiniani palatium*, cum ecclesia [16] *Enea* dicta, nobilissima Mo-

saicorumque aedificiorum, atque cum pavimento miri ingenii contexto. ibique in alto et supra mare erat [17] *speculum* immensurabilis magnitudinis, circumspectum a longe nimis, et omnia eius aedificia marmorea in mare videntur prosternata, prope [18] *portulam imperatoris* dicti. etiam *de* [19] *immenso palatio* usque ad *Sanctam Sophiam*, erat per milliare [20] via columnarum binarum, per quam dominus accedebat, ubi [21] octingentorum clericorum per circuitum domus erant; et de totius insulae Trinacriae, ut dicitur, fructum capiebant. [22] nunc autem sola testudo ecclesiae remanet in ea, quia omnia disrupta sunt et ad nihilum devenerunt, a qua [23] usque ad pavimentum 144 brachiorum, et a pavimento usque planum fundamenti, quia toto una *cisterna* optimae aquae ampliatur brachiorum 17. insuper per ecclesiam sunt de angulo ad angulum 120 brachia, quia desuper rotunda, et in plano quadrangulata recedit. quisne poterit enumerare ornamenta marmorum atque porphyrorum, cum Mosaicis liniamentis, quia et a quo latere incipere vellem evanesco. extra igitur ecclesiam ad meridiem in platea [24] *columna* septingentorum cubitorum alta videtur, cuius in capite Iustinianus aereus equester habetur, et pomum cum laeva aureum tenens, ad Occidentem
P 180 cum dextera minatur. et iuxta hanc sex *columnae marmoreae* erectae magnae videntur seriatim. ultra vero has ad meridiem [25] *hippodromus* descenditur, quod latine equi cursus appellatur. in hoc autem spatio nobiles coram [26] iustrabant populo, et duella atque torniamenta parabantur, 690 etiam magnitudine brach. et 134 ampliatur. et supra columnas aedificatum est, in quibus [27] *cisterna* amplissima optimae aquae totum supra dictum continet spatium. in capite vero *hippodromi* 24 [28] erant altissimae columnae, [29] ubi imperator cum principibus residebat. ab una autem parte et altera *hippodromi* sedilia gradatim in longitudine ipsius erant marmorea, ubi populus sedendo omnem ludum comprehendebat. per medium denique dicti cursus in longitudine humilis est murus. et primo versus *Sophiam* est [30] ecclesia cum muro magnifico et innumerabilium fenestrarum ornatu, ubi dominae et iuvenculae cum matronis suos prospiciebant dilectos, ubi in principio dicti muri [31] summus *balneus* erigebatur, in quo vulnerati ponebantur. deinde [32] *Agulia* ex uno lapide in quatuor aeneis taxillis in altum erecta cernitur cubitorum 24 et in pede eius versus sic sonat:

difficilis quondam dominis parere serenis,
iussus et exstinctis palmam portare tyrannis,
omnia Theodosio cedunt sobolique perenni,
ter denis sic victus ego domitusque diebus
iudice sub Proclo superas elatus ad auras.

ultra hunc lapidem [33] *tres aeneos serpentes* in unum videmus oribus apertis, a quibus, ut dicitur, aqua, vinum et lac ab eis exibat [34] diebus iustantium. ultra in altero ex multis lapidibus [35] *Agulia* confecta 58 cubitorum erigitur. ultra denique in fine humilis muri huius [36] quatuor humiles columnae marmoreae videntur erectae, in quibus imperatrix praeeminebat ad festum. fecit [37] Theodosius omnia ista, et alia multa per urbem laudanda. reperiuntur insuper hodie infinitae columnae, quarum quidem quinque videntur marmoreae, et 60 cubitorum pro qualibet elevatur in altum, et primo [38] *columna Iustiniani* dicta, [39] secunda *crucis*, quo in loco quatuor erectae porphyriae videntur. in quibus quidem [40] equi quatuor aenei aurati positi erant, et Veneti illos Venetiis apud Sanctum detulere Marcum, columnis remanentibus. [41] tertiaque quarta columnarum quasi in medio [42] *Polis* sunt positae, in quibus circum circa acta imperatorum sculpta cognoscuntur. in [43] *ecclesia* vero *Sanctorum Apostolorum* [44] quinta cum *Angelo* aeneo et *Constantino* genu flexo columna est, et ecclesia iam derupta, et amplissima omnia [45] sepulcra imperatorum porphyrea videntur magnifica, una cum [46] *Constantini* immenso, et ibi [47] columna ubi Christus ligatus et flagellatus est. in monasterio [48] *Pantocratoris* est [49] lapis ubi Ioseph revolvit Christum in syndone. in monasterio [50] *S. Ioannis de Petra* sunt [51] vestimenta Christi, et [52] arundo cum [53] spongia et [54] lancea in unum conservata. sunt denique per urbem innumerabiles ecclesiae atque cisternae mirae magnitudinis et industriae fabricatae et P 181
in ruina positae. vinea pro qualibet in ea trium vel quatuor [55] vegetum vini crescit. [56] *cisterna S. Ioannis de Petra*, [57] *cisterna Pantepopti*, *cisterna Pantocratora*, [58] *cisterna Apostolorum*, [59] *cisterna Mahumeti*, in qua ita subtili artificio sunt ordinatae columnae, quod est incredibile ad narrandum, et aliae multae sicut [60] *Sancta Sophia*, quae est principalior aliis, et Iustinus *) [61] in 15 annis illud explicavit opus. [62] *Sanctus Georgius de Mangana*, [63] *Sancta Herini*, [64] *Sanctus Lazarus*, [65] *Chiramas*, [66] *Enea*, [67] *Petrus et Paulus*, [68] *Sancti 40 Martyrum*, et sua cisterna amplissima optimae aquae, in qua ut dicitur nullum invenire finem, [69] *Anastasis*, [70] *Periuleptos*, [71] *Sanctus Ioannes de Studio*, [72] *Sanctus Andreas*; *Vlacherna*, etc. in qua tanta copia ubique aedificata remanent ipsarum ecclesiarum, et una pulchrior altera, quod longum esset enarrare. sunt enim per civitatem pauci habitatores et inimici Latinorum, qui numquam secretam pacem cum iis obtinebunt, et si promittant, non obser-

*) Iustinianus.

vabunt. fuit enim haec urbs pulcherrima valde, et aula sapientiae et honestatis, nunc vero ad ignorantiam, et duritiam vetustae opinionis perventi peccato gulae adhaeserunt, et in tantum delati *) [73] propter copiam piscium et carnium, quod pars quarta ipsius ad morbum inciderunt leprae, et doctrinam Ioannis Chrysostomi, Damasceni, et aliorum Sanctorum Patrum dimisere. ad trionem **), per unum milliare, [74] *Pera*, Ianuensium pulcherrima civitas est, et per sinum ab urbe separatur. sunt etenim ab isto loco usque ad mare Pontum, seu Euxinum, 18 milliaria, ad trionem ore tenuissimus, cum periculo intrantium hodie navium, cum quibus postquam de urbe narravimus, ad Aegeum mare ad insulam *Stalimini* revertemur.

---

*) fort. delicati.

**) septemtrionem.

NOTAE
IN DESCRIPTIONEM
CONSTANTINOPOLEOS.

Titulus libri sic concipitur: *Incipit liber insularum Archipelagi editus per presbyterum Christophorum de Bondelmontibus de Florentia, quem misit de civitate Rhodi Romam domino Iordano Cardinali, anno domini millesimo quadringentesimo vicesimo secundo.* ex hoc libro pleraque hausit quae habet de insulis Archipelagi Thomas Porcacchus Aretinus, etsi auctoris nomen ignotum sibi fuisse scribat, ut testatur in operis, quod de insulis orbis inscripsit, prooemio. P 182

1 *indicium lugentium*] Sic in MS. forte: *iudicium legentium.*

2 *a Constantino dicta*] Senator: *Pacatiano et Hilariano Coss. civitas quae prius Byzantium dicta est, nunc mutato nomine a Constantino Constantinopolis dicta.* Paulus Drosius l. 7 c. 28 *de Constantino: urbem nomine suo Romanorum regum, vel primus, vel solus instituit.* Eutropius l. 10: *primusque urbem nominis sui ad tantum fastigium evehere molitus est, ut Romae aemulam faceret.* vide Alypium Antioch. in Geogr. c. 32 et scriptores Byzantinos.

3 *ecclesiis*] Vide Pulcher. Carnot. l. 1 Hist. Hier. c. 4, Guillel. Tyr. l. 20 c. 26, Beniaminum, Albericum, et alios a nobis laudatos in not. ad Villhard. n. 66.

4 *prodromo*] An *hippodromo*, vel templo aliquo, quod in D. Ioanni τοῦ προδρόμου nomen erexerit Iustinianus, aut de novo instauraverit, cuiusmodi fuit illud quod in hebdomo exstitit, de quo Procopius l. 1 de Aedif. c. 28.

5 *triangulata*] Willel. Tyr. l. 2 c. 7 de Cpoli: *formam habens trianguli, trium inaequalium laterum*, etc. vide Geogr. Nubiens. p. 235. Monstrelletum 3. vol. p. 59. Itinerar. D. *de Breves*, Theuetum, etc.

6 *Angulo S. Demetrii*] Vide notas ad Alexiadis p. 361.

7 *Angulus Vlachernae*] De Blachernarum aedisque deiparae eiusdem appellationis situ passim scriptores Byzantini, praesertim Gyllius l. 1 c. 16 et l. 4 c. 5. nos etiam quaedam ad Villhard. n. 85.

8 *Criseam portam*] Quae Χρυσῆ πόρτη scriptoribus Byzantinis, de qua multa diximus ad eumdem Villhard. n. 129.

9 *antemurali*] Vide notata ad Villhard. n. 89 et ad Alexiadem p. 54.

10 *aquarum surgentium*] Scaturientium. Porcacchus: *e questa parte ha un muro doppio, cioè muro, et antemurale, et co'l fosso pien d'aqua, che risorge, et rende il luogo fortissimo.*

11 *Ulanga*] Locus ubi olim exstitit domus Andronici tyranni. Nicetas in Man. l. 4 n. 2: *καὶ παρὰ δόξαν Ἀνδρόνικος εἰς τὸν οἰκεῖον οἶκον παρελθών, ὃς τοῦ Βλάγγα ἐπικέκληται.* meminit vero portus ad Blancam Pachymeres l. 5 c. 10: *τὸ περὶ τὸν Βλάγκα κοντόσκαλον ἀνοικοδομεῖν ἤθελεν.* adde Ducam c. 39 p. 159.

12 *ubi Graeci*] Eadem habet Porcacchus. rem vero narrat Nicetas in Man. l. 1 n. 5. adde Petr. Cluniac. l. 6 epist. 16.

13 *Condoscali*] Contoscalium; nihil aliud est quam parva scala; *κοντόν* enim Graecis *parvum* sonat. Contoscalium igitur *νεώριον* fuit supra mare Propontidis, cuius situm discimus ex porta quae etiamnum hodie a neorio, cui adhaeret, nomen sumpsit, et porta Contoscalii dicitur. etenim ipsa porta, ut ait Leunclavius in Pand. n. 200 velut intra sinum quemdam abscedit versus urbem, et ab altera parte proximum sibi portum habet pro triremibus in mare se porrigentem, et muro circumdatum. Contoscalii meminit Pachymeres l. 5 c. 10, Cantacuzenus l. 4 c. 11, Phranzes l. 3 c. 11 et Codinus in Orig. p. 54 editionis regiae.

14 *Arsena*] Sanutas l. 2 part. 4 c. 12 ait *Arsenam vulgariter vocari locum ubi conservatur navigium.* Sansovinus in Venetia l. 8 dictam vult quasi *arcem senatus.* sed an vere, alii iudicent. *Arsenalem* Cpolitanum exstruxit Theophilus imp. Michaëlis filius, uti docet inscriptio, quam habet Theuetus l. 19 Cosmogr. c. 5 et ex eo Gruterus p. 169, 3.

P 183 15 *Iustiniani palatium*] De quo nos fuse ad Villhard. n. 85.

16 *ecclesia Enea*] Aedes *τῶν ἐννέα ταγμάτων*, *novem ordinum angelorum*, de qua Scylitzes p. 808. Zonaras p. 214. Cantacuzen. l. 3 c. 88. ab hac aede porta urbis vicina *Ἀσωμάτων* dicta eidem Cantacuzeno l. 1 c. 53.

17 *speculum*] Turris forte *ad speculandum hostes de longe* confecta seu porticus, *πενταπύργιον* palatium, antea *Magnaura* appellatum, ut auctor est Scylitzes p. 513. de quo passim scriptores Byzantini. exstitit porro *Pentapyrgium* haud procul a Iustiniani palatio, ad caput freti Syceni. vix enim putem Bondelmontium hocce vocabulo indicasse publicum balneum, cui *κάτοπτρον* nomen fuit, a Constantino aedificatum, de quo Codinus in Orig.

18 *portula imperatoris*] Eadem forte, quae vicina fuit aedi deiparae *Ὁδηγητρίας*, et inde *μικρὰ πύλη τῆς Ὁδηγητρίας* dicitur Ducae c. 11 et 39, qui eam diserte statuit inter acropolim et magnum palatium. aut potius ea porta, quae *βασιλική* nuncupatur ab eodem Duca c. 38 p. 155 et 166 et Pachymere l. 12 c. 15, l. 13 c. 8. maritima nempe, per quam imperator ex palatio ad mare navem ingressurus descendebat. describitur illa a Tyrio l. 20 c. 25. adde Annam p. 443.

19 *immenso palatio*] *Magnum palatium* intelligit, quod *Constantinianum* appellat Tyrius. vide notas ad Villhard. 123 et ad Annam p. 66.

20 *via mille columnarum*] Forum intelligitur quod *Augustaeum* vocabant, et columnis cingebatur. Procopius l. 1 de Aedif. Iust. *ἔστι δὲ ἡ ἀγορὰ πρὸ τῶν βασιλείων περίστυλος, Αὐγουσταῖον καλοῦσι τὴν ἀγορὰν οἱ Βυζάντιοι.* alibi e regione senatus Augustaeum statuit. in 4 regione, vetus

orbis descriptio. denique vicinum fuisse magnae ecclesiae colligitur ex incendio, quo conflagravit in seditione Victoriatorum, apud Chronicum Alexandr. p. 778 et Cedrenum p. 369. sed et Nicetas in Alex. Man. F. n. 6 et Codinus de Offic. Aulae CP. c. 17 n. 10 tradunt vestibula magnae ecclesiae in Augustaeo exstitisse: unde *προαύλιον τοῦ μεγάλου ναοῦ* dicitur Zonarae p. 52, dum Iustinianeam statuam describit, quam in vestibulo magnae ecclesiae exstitisse constat, atque adeo in ipso Augustaeo, unde Cedrenus p. 347 Augustaeonis nomen ipsi statuae tribuit. porro Augustaeum a Constantino M. exstructum scribunt Hesychius Milesius et Chronicon Alexandrinum. portis vero forum ipsum clausum fuisse, Nicetas loco citato, et Codinus in Orig. CP. commemorant. scripsit Georgius Pachymeres *ἔκφρασιν τοῦ Αὐγουσταιῶνος*, quae exstat in biblioth. regia. v. Gyll. in CP. l. 2 c. 17.

21 800 *clericorum*] Vide Leg. 3 c. de Sacros. Eccl. Novell. 3 c. 1 §. 1 et Nov. 16, ubi de numero clericorum maioris ecclesiae sub Iustiniano.

22 *nunc autem sola testudo*] Augerius Busbequius in Itin. Cp. de aede Sophiana: *est ea sane moles magnifica et digna quae spectetur, maximo cum fornice sive hemisphaerio in medio, quod a solo impluvio lumen habet. sunt qui fuisse multo maius, multisque appendicibus late se extendisse, easque iampridem recisas omnes, et adyta sola, quodque fuit in templo medium remansisse asserant.* similia habet ex Graeculorum relatione D. *de Breves* in Itin. sed haec mera esse eorum figmenta norunt, qui Byzantinam historiam vel leviter attigere.

23 *usque ad pavimentum*] Vide Euagrium l. 4 c. 29 et Gyllium in CP. l. 2 c. 3 et 4.

24 *columna*] Describitur Iustinianea ista columna et statua a Procopio l. 1 de Aedif Iustin., Nicephoro Gregora l. 7 p. 193 194, Zonara p. 52, Cedreno p. 734, Suida in Iustiniano, Codino in Orig. CP., Manuële Chrysolora p. 121, Gulielmo de Baldenzeel in Hodoepor. ad terram sanctam p. 103 etc. illius etiam meminit Nicephorus Callist. in Prooemio p. 16, Tzetzes, etc. ut vero a Turcis, non modo statua, sed et columna eversa fuerit, narrat Gyllius in CP. l. 2 c. 17.

25 *hippodromus*] Hippodromum Cpolitanum a Severo inchoatum absolvit Constantinus M. uti scribunt Zosimus l. 2, Hesychius Milesius, Cedrenus p. 252, Glycas, Codinus in Orig. et alii passim. describitur a Gyllio l. 2 c. 11 et a Theueto l. 19 Cosmogr. c. 3.

26 *iustrabant*] Ex Italico *giostrare*, Gallis *jouster*.

27 *cisterna optimae aquae*] Nam cum area hippodromi inaequalis esset, et versus Sphendonem declivis, Constantinus M. ut locum planum redderet, in loco declivi cisternam aedificavit, columnis variis sustentatam. ita Codinus in Orig. CP.

28 24 *erant altissimae columnae*] Quae describuntur a Gyllio l. 2 c. 13.

29 *ubi imperator*] Quoties ludos Circenses spectabat imperator, in tribunali sedebat, quod Chronico Alexandr. p. 60 762 et 787 *κάθισμα τοῦ ἱππικοῦ*, et *κάθισμα βασιλικόν* et *δεσποτικόν* appellatur. Procopius l. 1 de bello Pers. *κάθηται δὲ εἰς τὸν βασίλειον θρόνον, ὅθεν ὁ βασιλεὺς εἰώθει τόν τε ἱππικὸν καὶ γυμνικὸν θεᾶσθαι ἀγῶνα.* mox tribunal istud porticui Venetorum proximum fuisse innuit: *ἐπειδὴ περὶ τὴν Βενέτειον ἐγεγόνει στοάν, ᾗ τοῦ βασιλέως θρόνου ἐν δεξιᾷ ἐστίν.* illud de novo instauravit Iustinianus A. 1. Marcellinus Comes: *anno regiae urbis conditae*

198 *regium vestibulum, priscumque in eo solium, ob aspicienda probandaque in Circo certamina structum, victor Iustinianus princeps eminentius clariusque quam antea fuerat, et utramque senatorum ex more spectantium porticum solita magnanimitate redintegravit.* sic autem istud Iustiniani solium describitur a Corippo l. 2 de Laudib. Iustini:

> *utque salutato tetigit subsellia vulgo,*
> *auratum scandens solium, sedemque paternam,*
> *constructam plumis, pulchrisque tapetibus altam,*
> *aspexit laetus populos, etc.*

ad illud aditus patebat per portam, quam Chronicon Alexandr. p. 784 *Μονόπορτον* vocat. vide Lambecium ad Codinum p. 147.

30 *ecclesia*] Quae ista fuerit, haud constat. tres porro S. Sophiae adiunctas aedes sacras memorant scriptores, deiparae a Verina Augusta exstructae, Theodori a Sphoratio, et Irenes, de qua nos infra. v. Iustinianum Nov. 3 c. 3. porro Sophiani templi muris proximum fuisse ait hippodromum Beniaminus Tudelensis, ut et ceteri scriptores Byzantini.

31 *summus balneus*] Zeuxippus, balneum publicum, quod adiunctum hippodromo fuisse scribit Suidas in Severo; palatio, Sozomenus l. 3 c. 8. de Zeuxippo passim scriptores.

32 *Agulia*] Ex Italico *Aguglia*, Obeliscus CP. de quo fuse egimus ad p. 493 Alexiad.

33 *tres aeneos serpentes*] Vide Theuetum loco citato, et Busbequium in Itin. CP. p. 41 edit. Plantin.

34 *diebus iustantium*] i. in quibus fiebant equestres ludi.

35 *ex multis lapidibus Agulia*] Colossus structilis obelisco excelsior, in medio hippodromo, ex lapidibus quadratis factus, qui describitur a Gyllio l. 2 c. 12.

P 184 36 *quatuor humiles columnae*] Locus inde, ubi illae erant, *Τετραχίων* dictus Theophani A. 5 Phocae, Chr. 607. *Quatuor columnae*, Anastasio in Hist. Eccl. p. 87 et Diacono l. 17 Hist. Misc. p. 527.

37 *Theodosius*] Atqui neuter Theodosius in hippodromo quidquam exstruxisse aut confecisse legitur, si bene memini.

38 *columna Iustiniani*] Quae exstitit in Augustaeo.

39 *secunda crucis*] An ea quae exstitit iuxta aedem 40 martyrum, a Phoca A. 7 erecta, cui Heraclius imp. crucem imposuit? *columnae crucis* meminit Ducas c. 39 p. 162 163. hodie *columna cremata* appellatur, quod incendiis tota deformata sit, inquit Bulialdus. Codinus in Orig. Cp. p. 25 27 36 aliquot columnas enumerat, quibus cruces superimpositae erant. v. not. ad p. 52 Alexiad.

40 *equi quatuor aenei aurati*] Gyllius l. 2 c. 13: *antequam Galli et Veneti cepissent Cpolim, exstabant in hippodromo cum alii permulti equi lapidei et aerei, tum quatuor inaurati mira arte elaborati, quales hodie exstant supra vestibulum aedis Marcianae Veneticae, quos deportatos aiunt ex Cpoli.*

41 *tertiaque*] Vide iter CP. Augerii Busbequii p. 41 edit. Plantini, et notas ad Villhard. 163.

42 *in medio Polis*] *Πόλεως*, *urbis*. ita enim CP. vocabant Graeci istius aevi: unde hodierna urbis appellatio *Stambol* pro *στὰν πόλιν*, seu *εἰς τὴν πόλιν*, quod qui in urbem proficiscebantur, cum rogarentur quo irent, responderent *στὰν πόλιν*, *in urbem*.

43 *ecclesia SS. Apostolorum*] De hac aede egimus ad Villhard. n. 138. de ea etiam multis Gyllius l. 4 c. 2.

44 *quinta cum Angelo aeneo*] Vide Codinum in Orig. p. 16.

45 *sepulcra imperatorum*] Vide notas ad Villhard. 138.

46 *Constantini immenso*] Auctor est Eusebius l. 4 de vita Constantini ipsum Constantinum in aede Apostolorum sepulcrum sibi exstruxisse medium inter duodecim Apostolorum monumenta, *ὡς ἂν καὶ μετὰ τελευτὴν ἀξιῷτο τῶν ἐνταυθοῖ μελλουσῶν ἐπὶ τιμῇ τῶν Ἀποστόλων συντελεῖσθαι εὐχῶν*. id ipsum tradunt Socrates l. 1 c. ult., Sozomenus l. 2 c ult., Procop., Chronic. Alexandr., Theophanes, Alexand. Monach. de Inventione S. Crucis, Zonaras et alii qui in templo sepultum a Constantio filio narrant. addunt Euseb. Socrates, Alexander Monach. et auctor vitae Constantini M. et Helenae matris apud Gretzer. tom. 3 de Cruce p. 1721 depositum Constantini corpus *ἐν λάρνακι χρυσέᾳ*, seu locello aureo, Nicomedia, ubi exstinctus est, CP. detulisse milites, posteaque a Constantio in aedem SS. Apostolorum illatum, et in monumento porphyretico depositum una cum matris Helenae corpore. Cedrenus: *καὶ ἀπετέθη ἐν λάρνακι πορφυρᾷ, ἤτοι Ῥωμαίῳ, αὐτός τε καὶ ἡ μήτηρ Ἑλένη*. ita etiam Nicephorus Callist. l. 8 c. 55 et auctor Hist. Miscellae l. 11. scribit Gyllius in CPoli l. 4 c. 2 sua aetate, secundum viam latam, quae tendit per dorsum promontorii ab aede Sophiae ad portam Adrianopolitanam, prope locum ubi fuit templum Apostolorum, exstitisse solium ex porphyretico marmore factum, sed vacuum, et carens operculo, longum 10 pedes, altum 5 pedes et semissem, quod Graeci et Turci dicebant esse magni Constantini. at Zonaras non in ipso Apostolorum templo exstitisse illud sepulcrum narrat, sed *ἐν ἰδιαζούσῃ μέν ποι στοᾷ, ἣν ἐπὶ τῇ ταφῇ τοῦ πατρὸς αὐτὸς* (Constantius) *ᾠκοδόμησεν*. inde in aedem Acacii Constantini corpus transtulerat Macedonius patriarcha, qui eo facto Constantii indignationem incurrens, dignitate privatus est. sed non multo post in pristinum locum relatum est, uti narrat idem Zonaras. verum cuiusvis materiae fuerit istud Constantini sepulcrum, id constat fuisse variis ornamentis aureis circumpositis insigne, quae a furibus ablata esse Alexio Angelo imperante narrat Nicetas in vita Alexii l. 1 n. 8. ad illud procedere solitum imperatorem die D. Constantino festo, qui est 21 Maii, scribit Codinus de Offic. Aulae Cp. c. 15. meminit etiam Constantinianei monumenti Manuël Chrysoloras in Epist. ad Ioann. imp. p. 121.

47 *columna ubi Christus*] Tradit Martinus Crusius in notis ad Malaxum exstitisse sua aetate in ecclesia patriarchali, quam *τοῦ παμμακαρίστου* fuisse ait, columnam ad quam Christus flagellatus dicitur; aedis vero *τῆς παμμακαρίστου* mentio est apud Cantacuzenum l. 3 c. 80, Pachymer. l. 10 c. 9, Ducam c. 22, Malaxam, Histor. Politicam, etc. de hacce columna agunt pluribus Gretzerus tom. 1 de Cruce l. 1 c. 96 et Ferrandus l. 1. Disquisit. Reliq. c. 2 p. 76 et seq.

48 *Pantocratoris*] De hac aede vide notas ad Cinnami l. 1.

49 *lapis ubi Ioseph*] Ut in aedem Pantocratoris Epheso translatus sit, narrant Nicetas in Man. l. 7 n. 7 et Cinnamus l. 6.

50 *S. Ioannis de Petra*] V. notas ad Alexiadis p. 54.

51 *vestimenta Christi*] V. Ferrandum Disquisit. Reliq. l. 1 c. 2.

52 *arundo*] V. Tyrium l. 20 c. 25 et Ducam c. 41 p. 172.

53 *spongia*] Illata in urbem anno 4 Heraclii, 14 Sept. Ind. 3. Chron. Alexandr. p. 880. vide Will. Tyrium l. 20 c. 25. Ducam c. 41 p. 172, 40, 3. Histor. Franc. p. 343.

54 *lancea*] Qua latus domini aperuit Longinus, Hierosolymis allata in urbem, et in magna ecclesia reposita 28 Octob. A. 4 Heraclii. Chron. Alexandr. p. 882. v. not. ad Alexiadis p. 242 et 326.

55 *vegetum*] Italis *veggia*, est modius vini.

56 *cisterna S. Ioannis de Petra*] A Manuële imperatore exstructa, ut auctor est Cinnamus l. 6.

57 *cisterna Pantepopti*] De hac cisterna silent scriptores, aedis vero *τοῦ παντεπόπτου* mentio non semel occurrit. ab Anna Ducaena Alexii imperatoris matre exstructum hocce monasterium scribunt Zonaras et Glycas, et cum a rerum administratione sese abdicasset, in illud secessisse, ibique reliquum vitae exegisse. neque tantum virorum fuit, sed et feminarum: in illud relegatos Theodosium patriarcham CP. Alexio Manuëlis filio imperante, et Lapardam quemdam, qui sub Andronico tyrannidem invaserat, scribit Nicetas in Alexio n. 8 et in Andron. l. 1 n. 1, qui illud procul a Sophiana aede dissitum fuisse ait. idem in Murtzuphlo n. 2 in colle aedificatum tradit. meminit monasterii *τοῦ σωτῆρος παντεπόπτου* CPoli Pachymeres l. 4 c. 28 et Bessarion in opuscul. de Process. Spirit. S. ad Alexium Lascarim Philanthrop.

58 *cisterna Apostolorum*] Scribit Gyllius l. 4 c. 2 aedis Apostolorum nulla restare hodie vestigia, ac ne fundamentorum quidem, *nisi fundamenta quaedam cisternae, quae aquam suppeditabat aedi Apostolicae, in cuius quidem cisternae solo sunt officinae et tabernae ephippiorum circiter du-*
P 185 *centae.* eadem forte cum *Arcadiana*, quam in 11 regione statuit vetus urbis descriptio, ubi etiam exstitit aedes Apostolorum.

59 *cisterna Mahumeti*] quis iste Mahumetes fuerit, haud facile est divinare, ut et qua in urbis regione cisterna ista exstiterit: etsi probabile est alia fortasse appellatione donatam. nam quam plurimas in urbe cisternas recensent scriptores Byzantini, Arcadianam, Asparis, Basilicam, Boni, Frigidam, Basilicae Illi, Magnaurae, Maximam, Mocesiam, Modestiacam, Philoxenon, Phocae, Pulcheriae seu Aëtii, Theodosiacam, Palatii, et aliquot alias.

60 *Sancta Sophia*] Praestat hoc loco perstringere quae Graeci aliquot et Latini scriptores de Sophianae aedis elegantia passim habent. Procopius l. 1 de Aedif. Iustin. c. 1: *θέαμα τοίνυν ἐκκλησία κεκαλλιστευμένον γεγένηται, τοῖς μὲν ὁρῶσιν ὑπερφυές, τοῖς δὲ ἀκούουσι παντελῶς ἄπιστον. ἐπῆρται μὲν γὰρ εἰς ὕψος οὐράνιον ὅσον, καὶ ὥσπερ τῶν ἄλλων οἰκοδομημάτων ἀποσαλεύουσα ἐπινένευκεν, ἐπικειμένη τῇ ἄλλῃ πόλει, κοσμοῦσα μὲν αὐτήν, ὅτι αὐτῆς ἐστιν, ὡραϊζομένη δέ, ὅτι αὐτῆς οὖσα καὶ ἐπεμβαίνουσα τοσοῦτον ἀνέχει, ὥστε δὴ ἐνθένδε ἡ πόλις ἐκ περιωπῆς ἀποσκοπεῖται.* alibi: *ὁπηνίκα δέ τις εὐξόμενος ἐς αὐτὸ ἴοι, ξυνίησι μὲν εὐθὺς ὡς οὐκ ἀνθρωπείᾳ δυνάμει ἢ τέχνῃ, ἀλλὰ θεοῦ ῥοπῇ τὸ ἔργον τοῦτο ἀποτετόρνευται. ὁ νοῦς δέ οἱ πρὸς τὸν θεὸν ἐπαιρόμενος ἀεροβατεῖ, οὐ μακράν που ἡγούμενος αὐτὸν εἶναι, ἀλλ' ἐμφιλοχωρεῖν μάλιστα οἷς αὐτὸς εἵλετο. καὶ τοῦτο οὐ τὴν πρώτην μόνον ἰδόντι ξυμβαίνει, ἀλλὰ διηνεκὲς ἑκάστῳ ταὐτὸ τοῦτο*

δοκεῖ, ὥσπερ ἐνταῦθα τῆς ὄψεως ἀεὶ ἀρχομένης. τούτου κόρον οὐδεὶς τοῦ θεάματος ἔλαβε πώποτε, ἀλλὰ παρόντες μὲν τῷ ἱερῷ ἄνθρωποι τοῖς ὁρωμένοις γεγήθασιν, ἀπιόντες δὲ τοῖς ὑπὲρ αὐτοῦ διαλόγοις ἀποσεμνύνονται. Michaël Psellus in Monodia: *τὸν περικαλλῆ ναόν, τὸν ἀσύγκριτον οἶκον, ὃν ᾠκοδόμησεν ἡ Σοφία ἐπὶ τῷ ἑαυτῆς ὀνόματι, καὶ οὗ ὑπήρεισε τοὺς ἑπτὰ στύλους ἐκείνους.* Nicephorus Call. in Prooemio: *τὸ ἀπερινόητον καὶ ἀμήχανον ἔργον, τὸ ἄρρητον κάλλος, τὴν εἰκόνα τῆς ἀϊδίου αὐλῆς, τὸ κοινὸν ἀνθρώπων, εἴπω δ' ὅτι καὶ ἀγγέλων, ἐντρύφημα καὶ ὡραῖσμα, τὸ τῆς τοῦ θεοῦ λόγου Σοφίας θεῖον ὄντως λέγω ἀνάκτορον.* Cantacuzenus l. 4 c. 4: *ὁ γάρ τοι τῆς Σοφίας, κάλλει τε καὶ μεγέθει τοὺς ἀπανταχοῦ νικῶν, καὶ ὥσπερ τι κοινὸν ἄγαλμα τῆς Ῥωμαίων ἡγεμονίας ὤν, καὶ δεῖγμα τῆς μεγαλουργίας καὶ τῆς περὶ τὰ καλὰ φιλοτιμίας* etc. Ducas c. 20: *ὁ ἐπὶ τῷ ὀνόματι τῆς τοῦ θεοῦ λόγου Σοφίας ἀνοικοδομηθεὶς ναός, καὶ τέμενος τῆς ἁγίας τριάδος ὀνομαζόμενος, καὶ μεγάλη ἐκκλησία, καὶ νέα Σιών, σημερὸν βωμὸς βαρβάρων, καὶ οἶκος τοῦ Μωαμὲθ ἐπεκλήθη καὶ γέγονεν.* Manuël Chrysoloras p. 122: *ἀλλὰ ναὸς ἐκεῖνος, ᾧ καλῶς ποιῶν ἐκεῖνος τοὔνομα τῆς τοῦ θεοῦ Σοφίας ἐπεφήμησε (ἔστι γὰρ ὄντως οὐκ ἀνθρωπίνης σοφίας ἔργον), τίνα ἰδόντα ἐάσει ἕτερα τοῦ λοιποῦ λέγειν, ἢ θαυμάζειν, ἢ ἑτέρων τοῦ λοιποῦ μεμνῆσθαι* etc. Historia Politica p. 12: *πῶς κατεδέξατο ἡ ἐπ' ὀνόματι τοῦ θεοῦ λόγου κτισθεῖσα ἁγία Σοφία, ὁ ἐπίγειος οὐρανός, ἡ νέα Σιών, ἣν ἔπηξεν ὁ κύριος καὶ οὐκ ἄνθρωπος, τὸ καύχημα πάσης τῆς οἰκουμένης, τὸ ἄγαλμα τῶν ἐκκλησιῶν, ἡ ὑπερέχουσα πάντων τῶν τῆς γῆς κτισμάτων.* haec Graeci scriptores; at ex Latinis, Corippus l. 2 de Laudibus Iustini:

ilicet angelici pergens in limina templi
imposuit pia thura focis.

Idem l. 4 de templo Sophiano a Sophia Iustini coniuge instaurato:

iam Salomoniaci sileat descriptio templi,
cedant cunctorum miracula nota locorum,
inclyta praeclarum duo sunt imitantia caelum
consilio fundata dei, venerabile templum,
et Sophianarum splendentia tecta novarum.
principis est haec aula dei etc.

Regino A. 459 de Iustiniano: *exstruxit quoque CP. templum, quod graeco vocabulo ἁγίαν σοφίαν nominavit: cuius opus adeo cuncta aedificia excellit, ut in totis terrarum spatiis huic simile non possit inveniri.* similia habet Uspergensis. Gulielmus de Baldenzeel in Hodoepor. *credo quod sub caelo postquam mundus creatus est, non fuit tale aedificium completum, quod huic poterit in nobilitate et magnitudine ceteris paribus comparari.*

61 *in* 15 *annis*] In eodem errore versantur Codinus in Orig. CP. et Michaël Glycas, et ex iis D. *de Breves* in Itin. Orient. qui scribunt templum Sophianum annis 17 confectum fuisse. sed haec mera sunt figmenta Graeculorum sequioris aevi; quippe intra annos 5 et menses 11 absolutum a Iustiniano constat. cum enim conflagrasset magna ecclesia, seu aedes S. Sophiae a Constantino M. seu ut aliis placet, Constantio filio, aedificata, et a Theodosio iuniore instaurata, in seditione Victoriatorum, quae accidit an. Iustiniani 5, Chr. 532, Ind. 10 post cons. Lampadii et Orestis, 15 mensis Ianuarii, hanc idem imperator composita civitate, et punitis seditionis auctoribus coepit eodem anno de novo instaurare. ita Chronicon Alexandr. p. 726 et Marcellinus Comes. Cedrenus p. 371 diem coepti operis 23 Februarii annotat. sed error est in anno mundi, quem 6008 fuisse ait, seu

potius librarii, qui *ἐν τῇ στη'*, pro *στμ'*, facili lapsu scripsit. proinde annus mundi iuxta Graecos fuit 6040, ut recte Zonaras tradit. sed in indictione, quam 15 cucurrisse hoc anno uterque volunt, perinde mendum est manifestum, cum certum sit decimam reponi debuisse. id evidenter patet ex verbis eiusdem Cedreni, tradentis a die quo conflagraverat M. ecclesia, ad Encaeniorum diem ecclesiae Iustinianeae, elapsos annos 5 menses 11 dies 10. atqui conflagravit M. ecclesia 15 Ianuarii a. Chr. 532, hoc est, primo seditionis die, quae in quintum usque protracta est, a quo ad dedicationem quae facta est 26 Decembris a. Chr. 537 post consulatum Belisarii secundum, indict. 15, a. Iustiniani 11, intersunt tot anni et menses, quot a Cedreno computantur. Encaenia enim S. Sophiae hoc die celebrata fuisse tradit Marcellinus Comes: *ecclesia maior CP. ab imperatore Iustiniano singulariter in mundo constructa dedicatur die* 6. *Kal. Ianuarias.* at cum a. Iustiniani 32 trullae seu hemisphaerii pars occidentalis terrae motu decidisset, unaque et sacram mensam et ciborium et ambonem contrivisset; Iustinianus, iis reaedificatis, ecclesiam rursum dedicari iussit hoc anno, uti pluribus tradunt Chronicon Alexandrin., Theophanes, Cedrenus, Hermannus Contractus, et alii; a quo ad annum coeptae totius ecclesiae exaedificationis intersunt anni 22, ex quibus colligitur Graecorum, si ad secunda Encaenia respexerint, ne sic quidem constare calculum.

62 *S. Georgius de Mangana*] De hac aede diximus ad Villhard. n. 178 et in Tract. Hist. de Capite S. Ioan. Bapt. c. 8 n. 11. adde Alexiadis p. 80.

63 *Sancta Herini*] Tria potissimum CP. Irenes nomine fuisse templa comperio. primum quod Constantinus M. iuxta aedem Sophianam exstruxit, de quo Socrates l. 1 c. 16 l. 2 c. 6, Cedrenus pag. 282, Paul. Diac. l. 11, Niceph. Call. l. 9 c. 4 etc. hanc aedem Codinus *Irenem antiquam* appellatam fuisse ait, ut et vetus urbis descriptio. nominis rationem tradit auctor vitae Pauli patriar. CP. apud Photium: *Χειροτονεῖται ὁ Παῦλος ἐπίσκοπος ἐν τῇ τῆς ἁγίας Εἰρήνης ἐκκλησίᾳ, ἣν ὁ χρόνος ἀντιδιαστέλλων τῆς νέας δέδωκε καλεῖσθαι παλαιάν.* cum conflagrasset in seditione Victoriatorum, ut est in Chronico Alex. et apud Zonaram, Cedrenum, etc., multo ampliorem exstruxit Iustinianus, ita ut secundum a Sophiana aede locum tenuerit. meminit istius aedis ipse Iustinianus Nov. 3 c. 3. hodie intra septum regium includi, et parvam Sophiam appellari, auctor est Gyllius in CP. l. 3
P 186 c. 2. altera aedes D. Irenae in 7 regione exstitit, ut est in veteri urbis descript. hanc Marcianus imp. condiderat, uti discere est ex Niceta in Manuele l. 3 n. 7 seu ut volunt Synaxaria ad 8 Ianuarii, S. Xenophon, qui eodem Marciano imperante vixit. tertia denique aedes D. Irenae sacra ea est, quam Iustinianus ad ostium sinus Ceratívi aedificasse auctor est Procopius l. 1. de Aedif. Iust. quam Theophanes dedicatam fuisse ait a. 25 Iustin. exstitit praeterea in Sycis aedes D. Irenae, de qua Niceph. Call. l. 8 c. 6. porro priorem aedem hic innui existimo.

64 *S. Lazarus*] Monasterium S. Lazari condidit Leo Philosophus, monachis eunuchis in eo institutis; ubi corpora etiam S. Lazari et S. Mariae Magdalenae ex Cypro et Bithynia allata deposuit, ut auctor est Leo Grammaticus p. 480 et 481 et ex eo Codinus in Origin. p 63. haud procul a palatio Constantinianeo illud statuit idem Codinus p. 40 et 41; Pachymeres vero MS. l. 9 c. 16 iuxta urbis muros: *μιᾶς δὲ τῆς κατὰ τὴν μονὴν τοῦ ἁγίου Λαζάρου πυλίδος ἀνοιχθείσης.*

65 *Chiramas*] Nihil succurrit de hacce aede.

66 *Enea*] De qua diximus supra.

67 *Petrus et Paulus*] Vide notata ad p. 482 Alexiad.

68 40 *Martyrum*] De hac aede fuse egimus ad p. 52 Alexiad.

69 *Anastasis*] Habuere Novatiani haeretici 7 ecclesias CP. quarum praecipua fuit in ea urbis parte, quae *Pelargi* dicebatur, quam episcopi Constantinopolitani iussu Arriani funditus diruerunt. Novatiani vero eius rudera Sycas transferentes, aliam ibi exstruxerunt, et mortuo postmodum Constantio, a Iuliano facultatem impetrarunt reaedificandi ecclesiam in eodem loco, ubi steterat, eique Anastasiae nomen imposuerunt. ita Socrates l. 2 c. 30, Sozomenus l. 4 c. 19 et Nicephorus l. 9 c. 42 l. 10 c. 5. unde idem Socrates l. 7 c. 39 et Paulus Diac. l. 14 Hist. Misc. ecclesiam istam ad Pelargum, *Novatianorum* vocant. alia vero hic innuitur Anastasis, seu Anastasiae nomine donata aedes, illa nempe quae ex parvulo oratorio in magnum postea templum ab imperatoribus Byzantinis erecta est. eius condendae occasionem narrant Socrates l. 5 c. 7, Sozomenus l. 7 c. 5 et Nicephorus l. 12 c. 7. quippe aiunt occupatis CP. ecclesiis ab Arrianis, quibus tunc praeerat Demophilus patriarcha, Arrianae itidem factionis, Gregorium Nazianzenum CP. catholicorum conventum in domo quadam privata egisse, quam ea tempestate catholici in oratorium mutarunt, cui Anastasiae, seu Sanctae Anastasiae nomen inditum. Marcellinus Comes: *Gregorius Nazianzenus facundissimus Christi sacerdos, et Hieronymi nostri praeceptor, ecclesia nostra apud Byzantium capta ab Arrianis, plebem catholicam in beatae Anastasiae oratorio catholica allocutione quotidie continuit.* eadem habent Theophanes p. 56 et Cedrenus p. 315 ipseque Gregorius orat. de somnio Anastasiae, et alia habita in concilio CP. sub finem. nominis rationem varie ab auctoribus tradi comperio. Sozomenus et Nicephorus locis citatis Anastasiam dictam scribunt, quod in ea quodammodo Gregorii concionibus catholica fides, Arrianorum perfidia intermortua et collapsa, revixerit, ἐνθάδε ἀνέστη καὶ ἀνεβίω διὰ Γρηγορίου λόγων. aliam praeterea attexunt appellationis istius causam iidem scriptores, congregata nimirum ad concionem plebe, gravidam mulierem e sublimi porticu delapsam eo in loco exspirasse, moxque fusis ab adstantibus ad deum precibus revixisse: ὡς ἐπὶ παραδόξῳ τε θεόθεν συμβάντι, ταύτην ἔλαχε τὴν προσηγορίαν ἐξ ἐκείνου ὁ τόπος. καὶ περὶ μὲν τούτου τοιοῦτος εἰσέτι νῦν φέρεται λόγος; verba sunt Sozomeni. utramque nominis rationem attigit etiam Cedrenus: διssῶς λέγεται ἡ ἐπωνυμία τοῦ τῆς ἁγίας Ἀναστασίας ναοῦ. Ἀνάστασις μὲν διὰ τὸ τῆς ὀρθοδοξίας λόγον ἐν ταύτῃ ἀναστῆναι, Ἀναστασίαν δέ, διὰ τὸ συμβὰν εἰς αὐτὴν θαυματούργημα, etc. ex quibus patet non Anastasiam dumtaxat dictam hanc aedem, sed et *Anastasim*, ut appellatur a Bondelmontio. permansit eo statu oratorium Anastasiae, aedes nempe parvula, ad tempora Leonis Magni, quo imperante S. Marcianus presbyter et oeconomus eam in augustiorem formam propriis sumptibus exstruxit. Cedrenus: Μικροῦ δὲ ὄντος τοῦ εὐκτηρίου, ὕστερον ἐπὶ τοῦ ὁσίου Μαρκιανοῦ ἀνοικοδομηθῆναι καθὼς ὁρᾶται. Synaxaria ad 8 Ianuarii, de S. Marciano: ἐδείματο δὲ καὶ τὸν τῆς ἁγίας Ἀναστασίας τὸν ἐν τοῖς δομνίνου ἐμβόλοις, ὃν καὶ ἀπὸ τοῦ μεγάλου διέσωσεν ἐμπρησμοῦ, etc. iis consentit Codinus in Origin. p. 46 edit. reg. ut vero aedem Anastasiae ab incendio servaverit S. Marcianus, narrant Theodorus Lector Ecl. 1 p. 182 et Theophanes p. 97. at Socrates l. 5 c. 7 non a Marciano, sed ab imperatoribus ipsis exstructam refert: ᾧτινι ὕστερον οἱ βασιλεῖς μέγιστον οἶκον εὐκτήριον προσανάψαντες Ἀναστασίαν ὠνόμασαν. sed et Sozomenus l. 7 c. 5 amplitudine et elegantia, necnon et crebris miraculis perinsignem fuisse testatur: μετὰ δὲ ταῦτα περιφανὴς τῶν ἐν τῇ πόλει νεὼς γέγονεν, καί ἐστιν οὐ μόνον οἰκοδομημάτων κάλλει τε καὶ μεγέθει, ἀλλὰ καὶ ἐνεργῶν θεοφανειῶν ὠφελείαις. quin etiam tradit Photius codice 59 in Pseudosynodo in suburbio Chalcedonis contra S. Ioannem Chrysost. coacta, obiectum fuisse eidem Ioanni, ὅτι τὰ μάρμαρα τῆς ἁγίας Ἀναστασίας, ἃ ὁ Νεκτάριος εἰς μαρμάρωσιν τῆς ἐκκλησίας ἐναπέθετο, οὗ-

τος διέπρασε. ex quibus colligitur iam ante Leonis tempora structurae elegantia conspicuam exstitisse. utcumque sit, tum demum eo imperante Sirmio Cpolim translatas Divae Anastasiae reliquias, et in aedem eidem sacram, quae exstabat in domnini porticibus illatas tradunt Theodorus Lector Ecl. 2 p. 191, Theoph. p. 95, Cedrenus p. 347 et Nicephor. l. 14 c. 10: *ἐπὶ Γενναδίου πατριάρχου, ἠνέχθη ἀπὸ τοῦ Σιρμίου τὸ λείψανον τῆς ἁγίας Ἀναστασίας, καὶ κατετέθη ἐν τῷ μαρτυρίῳ αὐτῆς, τῷ ὄντι ἐν τοῖς δομνίνου ἐμβόλοις.* verum an Divae Anastasiae martyri primum sacra fuerit, antequam illius eo inferrentur reliquiae, addubitari potest, etsi Sanctae Anastasiae aedem ante ea tempora appellent Marcellinus Comes, Theophanes, et Cedrenus in Valentiniano: nam *Sanctae* appellatio indita videtur, quod in sacrum templum immutata fuerit, aut quod *ὀρθοδοξίαν* a S. Gregorio inductam et resuscitatam ita indigitare voluerint Byzantini. cum igitur primum *Ἀνάστασις* et *Ἀναστασία* simpliciter diceretur, addito etiam interdum *ἁγίας* epitheto, factum postea ut in resurrectionis Christi honorem dicatam primitus crederent, qua appellatione indigitabatur Hierosolymitanum templum. id colligo ex Constantino Porphyrogenneta in Basilio c. 54 scribente imperatorem hunc, *ἐν τοῖς δομνίνου λεγομένοις ἐμβόλοις τὸν εἰς ὄνομα τῆς θείας Χριστοῦ τοῦ θεοῦ ἡμῶν Ἀναστάσεως, καὶ Ἀναστασίας τῆς μάρτυρος περικαλλῆ ναὸν* exornasse, illiusque testudinem ex lignea lapideam fecisse. eadem verba habet Scylitzes. ex praedictis conficitur Anastasianam aedem in ea urbis regione exstitisse, ubi erant porticus domnini, e regione publici balnei Dagistaei nuncupati, ut ait Cedrenus p. 392 in regione septima, ut est in veteri urbis descriptione. porro aedes illa Divae Anastasiae Martyri, quam *Φαρμακολυτρίαν* vocant, quaeque Martyrium passa est Valeriano imperante, sacra fuit. illius corpus etiamnum Constantinopoli asservari in ecclesia patriarchali Graecorum auctor est R. P. Pacificus in Itinerario CP. p. 38. huius festum aiunt Graeci 29, Latini 28 Octobris.
P 187 vide Menolog. Sirleti 12 Octob. et Baron. ad 25 Decemb.

70 *Periuleptos*] Vide notas ad Alexiadis p. 70.

71 *S. Ioannes de Studio*] Vide Tractat. de Capite S. Ioannis Bapt. c. 7 n. 9 et Gyll. l. 4 c. 9.

72 *S. Andreas*] Hanc aedem exstruxit Arcadia Theodosii iunioris soror, a qua Arcadiae dicta, ut est in Chronico Alexandr. p. 711. exstitit illa iuxta templum Sancti Mocii, cumque fere collapsa esset, hanc refecit Basilius Macedo, uti tradunt Constantinus in Basilio c. 54 et Scylitzes p. 587. renovavit iterum Theodora Michaëlis Palaeologi imp. e sorore Eulogia neptis, ut est apud Gregoram l. 5 et 6 p. 119 et 128 qui monasterium feminarum fuisse ait.

73 *Propter copiam piscium*] Busbequius: *e media CP. iucundissimus est in mare, albentemque perpetuis nivibus Olympum Asiae prospectus. mare piscibus omni ex parte refertissimum, modo demittentibus se ex Maeotide Pontoque per Bosporum et Propontidem in mare Aegeum Mediterraneumque, modo ex illo subeuntibus in ipsum Pontum, sicuti natura fert piscium, tantis agminibus, tamque densis, ut interdum etiam manibus capiantur. itaque frequentissima est scombrorum, pelamydum, capitonum, Syoodontum, xiphiarum iis locis piscatio, in qua se praecipue exercent Graeci, magis quam Turcae: tametsi nec isti positos in mensa pisces aspernantur etc.*

74 *Pera*] De Pera copiose egimus in Historia Gallo-Byzantina lib. 5 n. 32 et in not. ad Villhard. n. 83.

O T

M NOTITIAM.

ENTALIBUS.

aras.

41.

abes. N. Ducas.

o Porph. Michaël Ducas caesus cum Constantino patruele.

in conflictu contra Bulgaros, Porgenito imperante.

. 976 paulo post moritur.

Ioannes Ducas, Constantini imp. frater, a quo Caesar dictus est. uxor, Maria, nobilis Bulgara.

s Ducas proedrus Diogenem Romp. dolo cepit et excaecavit. elis Bulgariae regis ex Troianno F. neptis.

Constantinus Ducas proedrus et protostrator.

rene Ducaena Alexii imp. uxor.

Anna Ducaena Georgii Palaeologi uxor.

Theodora Ducaena monacha.

τος διέπρασε. ex quibus colligitur iam ante Leonis tempora structurae elegantia conspicuam exstitisse. utcumque sit, tum demum eo imperante Sirmio Cpolim translatas Divae Anastasiae reliquias, et in aedem eidem sacram, quae exstabat in domnini porticibus illatas tradunt Theodorus Lector Ecl. 2 p. 191, Theoph. p. 95, Cedrenus p. 347 et Nicephor. l. 14 c. 10: *ἐπὶ Γενναδίου πατριάρχου, ἠνέχθη ἀπὸ τοῦ Σιρμίου τὸ λείψανον τῆς ἁγίας Ἀναστασίας, καὶ κατετέθη ἐν τῷ μαρτυρίῳ αὐτῆς, τῷ ὄντι ἐν τοῖς δομνίνου ἐμβόλοις.* verum an Divae Anastasiae martyri primum sacra fuerit, antequam illius eo inferrentur reliquiae, addubitari potest, etsi Sanctae Anastasiae aedem ante ea tempora appellent Marcellinus Comes, Theophanes, et Cedrenus in Valentiniano: nam *Sanctae* appellatio indita videtur, quod in sacrum templum immutata fuerit, aut quod *ὀρθοδοξίαν* a S. Gregorio inductam et resuscitatam ita indigitare voluerint Byzantini. cum igitur primum *Ἀνάστασις* et *Ἀναστασία* simpliciter diceretur, addito etiam interdum *ἁγίας* epitheto, factum postea ut in resurrectionis Christi honorem dicatam primitus crederent, qua appellatione indigitabatur Hierosolymitanum templum. id colligo ex Constantino Porphyrogenneta in Basilio c. 54 scribente imperatorem hunc, *ἐν τοῖς δομνίνου λεγομένοις ἐμβόλοις τὸν εἰς ὄνομα τῆς θείας Χριστοῦ τοῦ θεοῦ ἡμῶν Ἀναστάσεως, καὶ Ἀναστασίας τῆς μάρτυρος περικαλλῆ ναὸν* exornasse, illiusque testudinem ex lignea lapideam fecisse. eadem verba habet Scylitzes. ex praedictis conficitur Anastasianam aedem in ea urbis regione exstitisse, ubi erant porticus domnini, e regione publici balnei Dagistaei nuncupati, ut ait Cedrenus p. 392 in regione septima, ut est in veteri urbis descriptione. porro aedes illa Divae Anastasiae Martyri, quam *Φαρμακολυτρίαν* vocant, quaeque Martyrium passa est Valeriano imperante, sacra fuit. illius corpus etiamnum Constantinopoli asservari in ecclesia patriarchali Graecorum auctor est R. P. Pacificus in Itinerario CP. p. 38. huius festum aiunt Graeci 29, Latini 28 Octobris.
P 187 vide Menolog. Sirleti 12 Octob. et Baron. ad 25 Decemb.

70 *Periuleptos*] Vide notas ad Alexiadis p. 70.

71 *S. Ioannes de Studio*] Vide Tractat. de Capite S. Ioannis Bapt. c. 7 n. 9 et Gyll. l. 4 c. 9.

72 *S. Andreas*] Hanc aedem exstruxit Arcadia Theodosii iunioris soror, a qua Arcadiae dicta, ut est in Chronico Alexandr. p. 711. exstitit illa iuxta templum Sancti Mocii, cumque fere collapsa esset, hanc refecit Basilius Macedo, uti tradunt Constantinus in Basilio c. 54 et Scylitzes p. 587. renovavit iterum Theodora Michaëlis Palaeologi imp. e sorore Eulogia neptis, ut est apud Gregoram l. 5 et 6 p. 119 et 128 qui monasterium feminarum fuisse ait.

73 *Propter copiam piscium*] Busbequius: *e media CP. iucundissimus est in mare, albentemque perpetuis nivibus Olympum Asiae prospectus. mare piscibus omni ex parte refertissimum, modo demittentibus se ex Maeotide Pontoque per Bosporum et Propontidem in mare Aegeum Mediterraneumque, modo ex illo subeuntibus in ipsum Pontum, sicuti natura fert piscium, tantis agminibus, tamque densis, ut interdum etiam manibus capiantur. itaque frequentissima est scombrorum, pelamydum, capitonum, Syoodontum, xiphiarum iis locis piscatio, in qua se praecipue exercent Graeci, magis quam Turcae: tametsi nec isti positos in mensa pisces aspernantur etc.*

74 *Pera*] De Pera copiose egimus in Historia Gallo-Byzantina lib. 5 n. 32 et in not. ad Villhard. n. 83.

O T

M NOTITIAM.

ENTALIBUS.

aras.

41.

abes. N. Ducas.

o Porph. Michaël Ducas caesus cum Constantino patruele.

in conflictu contra Bulgaros, Por-
enito imperante.

. 976 paulo post moritur.

Ioannes Ducas, Constantini imp. frater, a quo Caesar dictus est. uxor, Maria, nobilis Bulgara.

s Ducas proedrus Diogenem Ro-
mp. dolo cepit et excaecavit.
aelis Bulgariae regis ex Tro-
ianno F. neptis.

Constantinus Ducas proedrus et protostrator.

rene Ducaena Alexii imp. uxor.

Anna Ducaena Georgii Palaeologi uxor.

Theodora Ducaena monacha.

NICI

ɔtospatharius, Aspracaniae praefectus a Basilio.

꞉sticus ab ıis Italiae	N. Comnena Michaëlis Doceani protospatharii uxor. Theodorus Doceanus.

꞉Comnenus seba- ɱ. drungarius. .a uxor Gregorii .curiani.	Maria Comnena ux. Michaëlis Taronitae. Eudocia uxor Nicephori Melisseni Caesaris. Theodora nupta Leoni Diogeni.

Co- s V, 2.	Anna Comnena nupta Niceph. Bryennio Caesari. Maria nupta Nicephoro Catacaloni. Eudocia uxor Constantini Iasitae. Theodora nupta Constantino Angelo.

Maria Comnena nupsit Ioanni Rogerio Caesari.
N. Comnena uxor Stephani Contostephani.
N. Comnena nupta Theodoro Vatatzae.

ıns ex- ı.	2 Alexius Comnenus imperator. uxor, Agnes de Francia.	Alexius Comnenus sebastocrator, nothus.

N I C I

ocrator.

N. Comnenus.

ɛnus qui Isaacio Angelo imperante tyrannidem affectavit.

Comne- thus.

Irene Comnena notha, Alexio Comneno Manuëlis imp. notho nupta.

David Comnenus Paphlagoniae princeps.

ob. circa A. 1295.

us post patris excessum cum matre Constantinopolim profectus.

ɔlogi iunioris imp. F. notha.

ɛm Andronici ex Anna Sabauda F.

ii ex Irene concubina filii nothi.

ni Turco satrapae. 2 Ioanni Palaeologo imp. ɔnstantinopolitano.

pta Io- imp.

N. Comnena Carailuco Persoturcarum principi nupta.

N. Georgii Serviae despotae uxor.

rgius Comnenus.

Anna Zagano nupta.

NICI

otospatharius, Aspracaniae praefectus a Basilio.

sticus ab is Italiae	N. Comnena Michaëlis Doceani protospatharii uxor. Theodorus Doceanus.

Comnenus seba- . drungarius. a uxor Gregorii curiani.	Maria Comnena ux. Michaëlis Taronitae. Eudocia uxor Nicephori Melisseni Caesaris. Theodora nupta Leoni Diogeni.

Co- s V, 2.	Anna Comnena nupta Niceph. Bryennio Caesari. Maria nupta Nicephoro Catacaloni. Eudocia uxor Constantini Iasitae. Theodora nupta Constantino Angelo.

Maria Comnena nupsit Ioanni Rogerio Caesari.
N. Comnena uxor Stephani Contostephani.
N. Comnena nupta Theodoro Vatatzae.

ins ex- ı.	2 Alexius Comnenus imperator. uxor, Agnes de Francia.	Alexius Comnenus sebastocrator, nothus.

N I C I

ocrator.

N. Comnenus.

ɛnus qui Isaacio Angelo imperante tyrannidem affectavit.

Comne- thus.

Irene Comnena notha, Alexio Comneno Manuēlis imp. notho nupta.

David Comnenus Paphlagoniae princeps.

ob. circa A. 1295.

us post patris excessum cum matre Constantinopolim profectus.

ɔlogi iunioris imp. F. notha.

ɛm Andronici ex Anna Sabauda F.

ii ex Irene concubina filii nothi.

ni Turco satrapae. 2 Ioanni Palaeologo imp.
ɔnstantinopolitano.

pta Io- imp.

N. Comnena Carailuco Persoturcarum principi nupta.
N. Georgii Serviae despotae uxor.

rgius Comnenus.

Anna Zagano nupta.

A N A E

J S.

ociae praefectus, An. 1057

alatissam vulgo nuncupatam.

nius magister, curopalata et magnus domesti-
a fratre dictus, a Varangis occisus.

, cui uxor datur a patre N. Tarchaniotae soror.

N. Bryennia nupsit Mariano Maurocatacaloni.

An. 1154. uxor, N. Abasgiae principis F.

Isaacio Angelo imp. C. An. 1189.

:, Alexii imp. F. Elogio.

PULIAE

LIAE

CA.

niae duce. 1 uxor, N. 2 Ermesendis.

2 Maugerus comes Capitanatae.
Alberedus.
Hermannus.
Humbertus.
ogerius comes Siciliae v. ind. 2.

N. uxor comitis Conversani.
Gaufridus comes Conversani 1067. 1100.

N. uxor Ricardi princip. Capuae.
N. mater Roberti Crispini.

N. uxor comitis Boni-Marchisi.

Tancredus princeps Antioch.

Willelmus.
N. uxor Ricardi de principatu, mater Rogerii princip. Antioch.

rdus inci- A. 96.

Ranulfus. Tancredus.

Willelmus comes Conversani.

Sibylla uxor Willelmi ducis Normanniae.

gerius princeps Antiochenus.
or N. soror Balduini II, regis Hieros.

Stephania abbatissa S. Mariae maioris Hieros.

t 1 Ray- rii comiti si. ecomiti si.

2 Sibylla uxor Ebali comitis Ruciaci.

2 N. nupta Hugoni comiti Cenomanensi.

2 Mabilia nupta Willelmo de Grentemesnil.

lmus de Grentemesnil.

Robertus de Grentemesnil.

Raynaldo de Castellione.

nupsit Belae gariae regi.

2 Alix nupta marchioni Estensi.

U M.

ı.

rater.

d Bryenn. p. 106.

Masour. N. N. N. filii tres.

Ca- N. filia nupta Tzachae Smyrnae etc. toparchae. Anna p. 251.

ı- Tzacha Smyrnae dom. Anna p. 321.

C. alter filius.
I
a

Ca nupta Dadu-chino Caesareae Sebasteae.

Camero nupta Ioanni Comneno Andronici imp. filio. v. stemma Comnen.

C Rucratinus Sultanus Aminsi, Caichosroe
li fratre in ordinem redacto, Iconiensem prin-
st cipatum invadit. C. A. 1200. moritur C. A. 1204.

Mtanum Iconiensem A. 1219 tradunt Iacobus ur alii.

Niensi donatur principatu. Tartari illo impe-43. moritur Attaliae A. 1245.

Rentus, Aladinus ex regina Georgiae natus.

rcis occiditur. post illius cae-
originem dedit.

CAROLI DU FRESNE
NOTAE HISTORICAE
ET PHILOLOGICAE.

P. 6 v. 5. ὁ τῆς βασιλείας δίκαιος] Etsi nobilitas generis re- P 196
rumque praeclare gestarum gloria et animi corporisve dotes ut
plurimum apud Byzantinos ad supremam adipiscendam dignita-
tem gradum videantur fecisse: saepe tamen legere est mediocris
vel etiam infimae sortis homines et fortunae, ut ita dicam, foe-
tus, posthabitis non paucis, quibus ex iure debebatur, ad id fa-
stigii non semel evectos. et sane non admodum proclive est de-
cernere, cui rei publicae administrandae seu monarchiae potius
speciei tribuendus sit Orientalis principatus. neque enim electione
vel successione ex legibus aut recepto more fere unquam delatus
fuit, immo ex utraque imperandi ratione constitit, legitima nimi-
rum et quae haereditaria successione cernitur monarchia et quae
populi vel optimatum consensu ex suffragiis defertur. erunt for-
tasse qui feliciori coniectura harum neutri censeant adscribendum:
quod certe magis probem: cum fere semper aut militari plausu
aut incondito plebis tumultu, nulla habita generis vel legitimae
electionis ratione, potentioribus delatus aut ab iis usurpatus tra-
datur. verum cum ad consequendum imperatorium diadema non
modicum praestiterit praesidium natalium splendor, id etiam in
confesso esse debet, ad familiae et posteris illud asserendum plu- P 197
rimum momenti ipsam imperii contulisse possessionem. quamvis
enim ex praescripto liberis posterisque nullum esset ad paternam,
avitam, aut familiarem dignitatem consequendam ius definitum,
haud temere tamen discedebatur a stirpe Augusta: quam prae-
terea, cum ceteroquin, fato functis imperatoribus, universa pe-
nes illam remaneret supremae dominationis auctoritas, a possi-
dentium manibus avellere nec promptum nec tutum erat. sic im-
perasse diu Constantinopoli et Trapezunte per longam satis generis
seriem Comnenos legimus, quorum gens praeclara adeo et illustris
habita est, ut qui deinceps Constantinopoli imperii clavum tenue-

runt Augusti, Comnenicum identidem cognomen sibi arrogarint familiaeque suae admiscuerint cognominibus, quo iura ad imperium ex usurpatione aliundeve sibi quaesita veluti ex Comnenicae familiae, cuius ex diutina possessione esse videbatur, legitima successione firmarent. cum igitur Constantinopolitanum imperium neque ex consanguinitate neque electione, sed ex quodam ex utraque mixto iure deferretur, magni tamen fuisse constat momenti ad illud consequendum aut sane ad usurpationem legitimae successionis velo obtegendam, paternam et familiarem haereditatem. huius certe specie et iure Alexium socerum a violenta sceptri occupatione purgare conatur hocce loco Bryennius, dum contendit illud capessere renuentibus ducis, aut abrogata iis a proceribus potestate, ad Comnenos haereditatem veluti legitimam delabi debuisse. verum si ad Comnenos devolutum fuit imperium, quod ortus ex ea gente Isaacius id tenuerit, secundogenitus Alexius primogenito Isaacio sebastocratori fratri praeferri non debuit: si ex Ducarum affinitate, supererant quibus iustiori longe titulo debebatur, iique Porphyrogeniti seu Porphyrogennetae, id est post adeptam a parentibus dignitatem nati, quibus ex iure deberi videbatur. id ut diluat Bryennius, opponit primogeniti Isaacii fratris consensum, et a Constantino Michaëlis Ducae imperatoris fratre recusatum, Constantino denique, Michaëlis filio, ex aetatis defectu abrogatum imperium. sed haec mera esse figmenta quis non videt, cum Alexium constet imperium arte et in suas allectis partes proceribus et militibus consecutum, et ad illud firmandum tum demum eiusmodi in medium post adeptam dignitatem adductas rationes. contrariis et oppositis prorsus usus videtur Alexius Angelus, qui cum Isaacio fratri per summum nefas eripuisset imperium, quo scelestam quoquomodo tegeret usurpationem, hac se unica defendit ratione: illud nempe per electionem a proceribus solitam deferri, non per successionem, nisi superesset qui post adeptam dignitatem esset in lucem editus. ita pro libitu quas sibi magis rebantur profuturas, tamquam arreptae tyrannidis velamenta, in medium afferebant rationes, quas praeterea rerum praeteritarum exemplis firmare haud aegre poterant, cum nullum unquam ad consequendam imperatoriam dignitatem certum fuerit ius definitum. de Alexio Angelo audiendus Innocentius III. PP. l. 5 epist. ad eumdem Alexium: *ex parte insuper tuae celsitudinis adiecerunt, quod Alexio filio Isachii Angeli quondam imperatoris, qui ad Philippum ducem Sueviae accessit, ut imperium contra te ipsius possit auxilio obtinere, favorem nullatenus praestaremus, quia imperium non debet ad eum aliqua ratione devolvi, cum illud non per successionem, sed per electionem nobilium conferatur: nisi forte genitus esset post adeptum fastigium imperatoriae dignitatis, quod nunquam idem Alexius poterat allegare, cum priusquam pater eius esset in im-*

peratorem promotus, natus fuerit: et quia pater eius tunc privata erat persona, in imperio non poterat sibi ius aliquod vindicare. cum igitur per nefandas artes, per caedes et parricidia, et cuiuslibet generis maleficia, ad istud proveherentur culmen P 198
Orientales Augusti, quid mirum si deus non supremam modo imperatoriae dignitatis auctoritatem et titulum transtulit ad Occidentales, sed et universum, quod sceleribus quaerebatur et administrabatur imperium, mutuis invicem dissidiis et barbararum gentium irruptionibus labefactari ac tandem dissolvi permisit. Glaber Radulfus l. 1 Hist. Franc. c. 4: *constat igitur ab anterioribus illud principale totius orbis imperium fuisse divisum, scilicet ut quemadmodum universae latinitatis Roma gerere deberet principatum, ita Constantinopolis tam Graecorum speciale caput in transmarinis Orientis partibus, quam ceterorum. sed dum semel in se novit dispertiri, postmodum paulatim pars utraque usitatius didicit minui: videlicet donec contingeret illud coartari praeliis, ut foret brevius, et istud appeteret moderari extraneus. et quoniam magis contingebat tyrannide imperare, quam vel liberali pietate, vel originali propagine, idcirco par erat talium contumaciam cum sibi subditis, crebris infestationum plagis atterere.*

p. 13 v. 11. *ἐξάδελφος ἦν*] Fuit igitur Ducae istius parens, quem a Constantino M. urbis ducem dictum vult Bryennius, Constantii Chlori frater. verum id neque fidem meretur, cum de fictitio illo Duca, ut et de istiusmodi dignitate sileant prorsus scriptores. vix enim crediderim quemquam sub Constantino vel etiam Constantini successoribus hac functum dignitate, nisi forte Thraciae duces intelligantur, qui ea in provincia, cuius metropolis erat Byzantium, militibus praeerant. auctor est quippe Zosimus l. 2, Constantini aevo in universo imperio praefuisse duces, quorum potestatem in magistros militum traduxit idem Augustus, hac in parte praefectorum praetorio detrahens auctoritati, penes quos antea bellicae rei summa erat. *ἐφεστώτων γὰρ τοῖς ἁπανταχοῦ στρατιώταις οὐ μόνον ἑκατοντάρχων καὶ χιλιάρχων, ἀλλὰ καὶ τῶν λεγομένων δουκῶν, οἳ στρατηγῶν ἐν ἑκάστῳ τόπῳ τάξιν ἐπεῖχον, στρατηλάτας καταστήσας, τὸν μὲν τοῦ ἵππου, τὸν δὲ τῶν πεζῶν, εἰς τούτους τε τὴν ἐξουσίαν τοῦ τάττειν στρατιώτας καὶ τιμωρεῖσθαι τοὺς ἁμαρτάνοντας μεταθεὶς, παρείλετο καὶ ταύτης τοὺς ὑπάρχους τῆς αὐθεντείας.* porro Thraciae provinciam sub Constantino M. rexisse Taurum procos. auctor est Constantinus Porph. l. 2 de Them. c. 1. denique Constantinopolim praefectis, non ducibus paruisse ex scriptoribus colligitur. certe Scylitzes in Michaële Stratiotico Ducarum familiam *ἐκ τοῦ γένους τῶν ἑῴων τοῦ δουκός* videtur ortam innuere, atque inde natum Ducarum cognomen. sed an Ducae qui Bryennii supererant tempestate, ab antiquis illis ducis genus duxerint, in dubium vocat

Zonaras, quod fusius discutiendum reservamus in stemmate Ducarum.

p. 13 v. 21. *ἀπὸ τοῦ Δουκικοῦ ῥιζώματος*] Inscriptio crucis Grandimontanae, quam in Dissert. 26 ad Ioinvillam pluribus exponimus, de Irene Alexii imperatoris uxore,

ἐκ Δουκικῆς φυέντι καλλιδενδρίας,
ἧς ῥιζοπρέμνων ἡ βασιλὶς Εἰρήνη.

Michaël Attaliates de Michaële Duca imperatore.

ὁ κοσμοτερπὴς τοῦ δουκῶν γένους κλάδος,
ὁ παμμέγιστος Μιχαὴλ αὐτοκράτωρ.

p. 18 v. 12. *μονὴ τοῦ Στουδίου*] Exstitit enim monasterium Studianum ad portam auream, ut discere est ex Chronico Alex. A. Heraclii 17 et Cedreno in Mich. Rhang. unde ex urbe in Philopatium suburbanum, quo venationis et exercitationis ergo imperatores ipsi concedebant, prodire facile erat. v. not. ad Villhard. n. 93 et Syntagma de Invent. Cap. S. Ioann. Bapt. c. 8 n. 8.

p. 25 v. 21. *τίνες δὲ οἱ Τοῦρκοι*] De Turcorum origine ac
P 199 primis sedibus multa hactenus scriptores varii congesserunt. illud in confesso est, ad Caucasi montis partes septentrionales versus Tanaim et Bosporum habitasse, ex Bryennio, Scylitze et Zonara, quibus consentit Porphyrogenneta: tradit quippe lib. de Adm. imp. c. 3. Turcos Patzinacis vicinos fuisse: c. 12. provinciam ab iis inhabitatam ab Occidente Franciam, a Septentrione Patzinacitas, a Meridie magnam Moraviam habuisse auctor est. denique c. 38 et 40. Chazaris conterminos fuisse ait. atque ut inde facilius deprehendatur quem incoluerunt tractus, observandum ex eodem scriptore c. 1, 8 et 37. Patzinacitas gentem fuisse vicinam Russis, et ad Danaprim et Danastrim celeberrimos fluvios, versus Chersonesum Tauricam habitasse. Franciae appellatione intelliguntur regiones ad Septentrionem, quae Francis aut imperatoribus Germanicis, Porphyrogennetae aevo, parebant, Poloni videlicet et vicinae iis nationes. magna Moravia, quae Sphendopluci regio dicitur, eidem Porphyrogennetae c. 12, 38 et 41 videtur eadem quae hodie Moldavia appellatur. Chazari denique, quorum crebra est apud scriptores Byzantinos mentio, finitimi erant Uzis, Alanis, Chersonitis, Bulgaris et ipsis Turcis. Turcia igitur vetus ex praedictis exstitisse coniicitur in Lithuaniae provinciis, quae ad Pontum Euxinum vergunt. sed et ad Istrum ipsum habitasse Turcos docent Scylitzes et Zonaras in Leone Philos. et in Constantino Monomacho. cavendum porro ne quis existimet tunc primum Turcorum in Asia nomen auditum, aut ex Septentrione in Orientem traiecisse Turcos, cum Monomachus imperavit, quod primo intuitu velle videntur Bryennius, Scylitzes et Zonaras. certe eo in errore versatur Theodorus Gaza Thessalonicensis in tractatu, quem *περὶ ἀρχαιογονίας Τούρκων* inscripsit, Scylitzae, seu ut vocat, Scylacis, verbis delusus, a quo pleraque, quae ha-

bet in hoc syntagmate, desumpsit, de quo scriptore istud appingit iudicium, *Σκύλαξ μὲν οὖν ὁ τὰς πράξεις συγγεγραφὼς ἀπὸ Νικηφόρου τῶν Γενικῶν, μέχρι Ἰσαακίου τοῦ Κομνηνοῦ, ἐφ' οὗ δὴ καὶ αὐτὸς ἦν, ἀνὴρ μὲν οὐκ εὐκαταφρόνητος, τὴν λέξιν δὲ ἰδιώτης*, etc. Turcos, inquam, non ex Hunnicis seu arctois regionibus, in auxilium evocavit Muchemetes, sed ex ea quam hac aetate incolebant, ultra Araxidem fluvium, provincia, Chorosanae seu Persidi contermina, quo longe antea ex Septentrione concesserant, ut ex Porphyrogenneta c. 38 discere est. cum enim a Patzinacitis debellati essent propriisque eiecti sedibus, horum pars una versus Occidentem secessit, altera transiit in Persidem, ibique incoluit regionem, quam de eorum nomine Turquestanam etiamnum appellant. sane Aithonus c. 15 Turcos Persidem incoluisse auctor est longe ante eversum a Saracenis Persarum imperium. sed et ipso Mauricio imperante, cum Persis ipsis conterminis bella gessisse, iisque imperasse tributa scribit Theophylactus Simocatta l. 1 c. 8, ubi haec de Turcis Orientalibus habet: *Οὖννοι δ' οὗτοι, προσοικοῦντες τῇ ἕῳ Περσῶν πλησιόχωροι, οὓς καὶ Τούρκους ἀποκαλεῖν τοῖς πολλοῖς γνωριμώτερον.* agit praeterea de iis l. 3 c. 6, l. 4 c. 7 et 10 El-Macinus in Hist. Arabum sub An. Ch. 701, 720, 724, 731 etc. Turcorum Persicorum, qui tum regibus suis parebant, meminit. unde quo loco idem scriptor primam Turcicorum Sultanorum originem recenset, Decacum Tangrolipecis abavum tradit gratissimum fuisse Turcorum regi, adeo ut eius uteretur ille consiliis. ex quibus ea etiam tempestate Turcos regibus suis paruisse constat. praeterea Theophanes A. 732 describens Arabum expeditionem in Turcos, ait Masalmanem, Hasciami Caliphae fratrem, exercitum adduxisse in Turciam, et cum iam portas Caspias attigisset, correptum metu, retro cessisse. constat vero portas Caspias a Plinio et geographis P 200
in Asia, Mediam inter et Parthiam poni, proinde haud procul ab Oxo flumine, ad quem inhabitasse Turcos mox ostendemus, in extremis Persarum confinibus, *ἐν τοῖς ἄκροις τῶν Περσῶν*, ubi Turcomanos statuit Acropolita c. 65. v. Albericum A. 1059.

p. 26 v. 4. *γαλακτοφάγον*] Willelmus Tyrius l. 1 c. 7 de Turcomanis: *gens igitur Turcorum, seu Turcomanorum, (nam ab eodem habuerunt originem) ab initio septentrionalis fuit, inculta penitus, et certam non habens sedem. vagabantur etenim, et passim circumferebantur, pascuorum sectantes commoditatem, non habentes urbes, vel oppida, vel alicubi manentem civitatem.* et infra: *migrantes autem universam secum substantiam transferebant, equitia, greges, et armenta, servos et ancillas, nam et in his eorum omne consistebat peculium, nusquam agriculturae dantes operam*, etc. his consentanea habent Iacobus de Vitriaco l. 1. c. 11, auctor Hist. Hieros. p. 1161, auctor expedit. Asiat. Frider. 1 p. 78 et Aithonus c. 2.

p. 26 v. 6. καὶ τῆς μὲν Σαρακηνῶν ἐπικρατείας] Persarum imperium delevit omnino Arabum Calipha Othman, qui Tyrio l. 19 c. 20 *Vhemen* dicitur, post Isdegerdae regis interitum A. Chr. 649, Theophan. El-Macin. Aithon. Bizarr. etc.

v. 12. *Μουχούμετ*] Imperabat Muchemetus, si Bryennium, Scylitzem, et Zonaram audimus, Persidi, Chorosanae et Mediae. at El-Macinus l. 3 c. 7 Indiae regem fuisse refert, eumdemque Sebuctakini, non Imbraelis filium facit. sed praestat audire ipsum El-Macinum, cum paulo secus rem narret, de Sultanorum Iconiensium origine fusius disserentem, ex versione Thomae Erpenii: *anno* (Hegirae) 420 (Christi 1038) *coeperunt principes Salghucidae. et primus quidem ex iis inauguratus fuit Muhammed Abutalib Togrulbecus,* (Vaterio *Tegralbecus*, Aithono *Dogrissa*, Tyrio *Belphet*, Graecis denique *Tangrolipex* dictus) *cuius fratres erant David Ghacarbecus, Firus, et Arselanus. atque hi filii erant Michaëlis* (Bryennio *Macaëlis*) *filii Salghuci, filii Dacaci,* (aut *Dagaci*). *qui Dacacus vir fuit Turca, animosus, boni consilii et regiminis. hic primus ex iis Islanismum est amplexus* (vide Aithonum c. 15) *et rex Turcarum consilio eius utebatur, eumque sibi assumebat in bello suo inter Turcas. moriens autem filium reliquit Salghucum* (qui Aithono *Sadok*) *iam adultum, cui et rex Turcorum commisit regimen exercituum suorum. sed cum deinde metueret sibi ab astutia eius, statuit eum interficere. quod cum Salghuco subolevisset, fugit ad regem Ghabiae Haronem Sahabuddawam, absque eo auxilium petiit, ad oppugnandam regionem infidelium Turcorum, unde is eum iuvit numeroso exercitu. sed occisus fuit Salghucus ab infideli quodam in praelio, iam natus annos centum et septem. filium reliquit Michaëlem, cui liberi sunt nati illi, quorum nomina supra commemoravimus. commorabantur autem in Mauranahara,* (i. regione ultra fluvium) *et obediverunt isti Michaëli quam plurimi Turcae, nullum imperatorem praeter eum agnoscentes. cumque contingeret ut princeps Mahmudus, filius Sebuctakini, rex Indiae traiiceret fluvium Ghaihonem, opem laturus Wararchano regi Mauranaharae, salutavit Michaël regem Mahmudum, qui miratus est animum eius et strenuitatem, quodque familia eius morem ei gereret: et ab eo petiit ut apud se maneret, fore ut cum reverteretur, committeret ei Chorosanam defendendam contra hostes. at is id recusavit. unde iratus Mahmudus, in vincula eum coniecit, et rediens in iis detinuit. unde secuti eum sunt milites Michaëlis, et familia eius, substiteruntque in planitie Chorosanae. postea vita excessit rex Mahmudus, poenitentia ductus, quod Turcas, milites scilicet filii Salghuci, in regione sua reliquisset, metuens ne locum suum occuparent. mortuo autem rege Mahmudo, filio Sebuctakini, regnum accepit filius eius Masudus Abusaidus filius Mah-*

mudi, qui ex suis exercitum misit contra milites filii Salghuci. hic exercitus eos oppugnavit et fudit, quibusdam etiam captis. hinc et Michaël filius Salghuci obiit, iunxeruntque se Turcae Salghucidae filio eius Muhammedi Abutalibi, cognomento Togrulbeco, qui oppugnans exercitum Masudi F. Mahmudis, eumdem fudit, quibusdam captis, et quibusdam caesis: persecutusque eos Tusum usque, quod oppidum adortus, cepit. atque id primum fuit oppidum quod in potestatem Salghucidarum venit: et in eo congregati Togrulbecus, ac milites eius, id muniverunt. deinde exierunt inde Naisaburium, et eo quoque sunt potiti. rex autem Masudus fugit in Indiam, et in regionem eius penetravit, inque ea diu permansit, deserta Chorosana: quam Salghucidae, graviter se in ea gerentes, subiugarunt, et opibus spoliarunt. quod cum intellexisset princeps Masuchus, reversus est, sed bello eum petierunt Salghucidae, et in fugam verterunt. unde Caiimus Biamrilla (Chalipha Baldacensis) *monuit atque hortatus est eos, ut regionem Moslimorum custodirent. hinc adortus iterum eos est Masudus, sed illi et secundo eum in fugam turpem verterunt, et stabilitum fuit eis imperium.* haec etsi prolixiora ad illustranda quae de Turcicorum Sultanorum origine habent Graeci scriptores, hocce loco inserenda operae pretium duximus. adde Petrum Texeram l. 2 Rer. Persic. c. 43. P 201

p. 27 v. 8. Ἀρράξιδος] Eadem appellatione donatur fluvius iste a Scylitze, qui alius et diversus est prorsus ab Araxe Armeniae maioris fluvio, qui in Caspium mare illabitur. nam Araxis, etsi in idem mare pariter influat, Araxae omnino oppositus fuit, ut qui Persidem a Turcorum Asiaticorum regione diviserit, quo per pontem desuper stratum transito in eam provinciam penetrarunt Turci, qui eo aevo regionem incolebant, quam etiamnum a primaria eorum sede, Turquestanam vocant. unde videtur Araxis fluvius ille esse, quem Oxum veteres appellabant, qui in mare Caspium illabitur et Persidi propior est, quam alter magnus perinde fluvius, qui Septentrionem versus in idem mare evolvitur, Iaxartes Ptolemaeo, Straboni, Ammiano l. 23, Gregorae l. 2 et aliis dictus, uterque ab Occidente profectus. neque ab hac sententia discedit El-Macinus, qui ea tempestate Turcos Asiaticos tractum incoluisse narrat, quem geographi Arabes *Maurahanaram*, seu ut effert Ioannes Gravius, *Mawaradnaharam*, tabulae geographicae *Maurenaher*, vocant, quod vocabulum *regionem ultra fluvium sitam* sonat, ut auctor est Petrus Vaterius in praefat. ad eumdem scriptorem: quam quidem provinciam peculiari commentario illustravit, descripsitque Abulfeda Ismael Arabs. fluvii autem nomenclatura intelligi debere *Ghaionem*, seu *Gichonem*, vel, ut alii denique vocem hanc efferunt, *Iihun*, qui ad Meridiem Mauranaharam, a Chorosana, seu Perside interiore se-

NICI

otospatharius, Aspracaniae praefectus a Basilio.

sticus ab
is Italiae

N. Comnena Michaëlis Doceani protospatharii uxor.

Theodorus Doceanus.

Comnenus seba-
M. drungarius.

a uxor Gregorii
curiani.

Maria Comnena ux. Michaëlis Taronitae.
Eudocia uxor Nicephori Melisseni Caesaris.
Theodora nupta Leoni Diogeni.

Co-
s V,
2.

Anna Comnena nupta Niceph. Bryennio Caesari.
Maria nupta Nicephoro Catacaloni.
Eudocia uxor Constantini Iasitae.
Theodora nupta Constantino Angelo.

Maria Comnena nupsit Ioanni Rogerio Caesari.
N. Comnena uxor Stephani Contostephani.
N. Comnena nupta Theodoro Vatatzae.

us ex-
a.

2 Alexius Comnenus imperator. uxor, Agnes de Francia.

Alexius Comnenus sebastocrator, nothus.

N I C I

ocrator.

N. Comnenus.

nus qui Isaacio Angelo imperante tyrannidem affectavit.

Comne- thus.

Irene Comnena notha, Alexio Comneno Manuēlis imp. notho nupta.

David Comnenus Paphlagoniae princeps.

ob. circa A. 1295.

us post patris excessum cum matre Constantinopolim profectus.

logi iunioris imp. F. notha.

m Andronici ex Anna Sabauda F.

ii ex Irene concubina filii nothi.

ni Turco satrapae. 2 Ioanni Palaeologo imp. nstantinopolitano.

pta Io- imp.

N. Comnena Carailuco Persoturcarum principi nupta.

N. Georgii Serviae despotae uxor.

rgius Comnenus.

Anna Zagano nupta.

ANAE

J S.

ociae praefectus, An. 1057

alatissam vulgo nuncupatam.

nius magister, curopalata et magnus domesti-
a fratre dictus, a Varangis occisus.

, cui uxor datur a patre N. Tarchaniotae soror.

N. Bryennia nupsit Mariano Maurocatacaloni.

An. 1154. uxor, N. Abasgiae principis F.

Isaacio Angelo imp. C. An. 1189.

:, Alexii imp. F. Elogio.

PULIAE

IAE

CA.

niae duce. 1 uxor, N. 2 Ermesendis.

2 Maugerus comes Capitanatae.
Alberedus.
Hermannus.
Humbertus.
ogerius comes Siciliae v. ind. 2.

N. uxor comitis Conversani.
Gaufridus comes Conversani 1067. 1100.

N. uxor Ricardi princip. Capuae.
N. mater Roberti Crispini.

N. uxor comitis Boni-Marchisi.

Tancredus princeps Antioch.

Willelmus.
N. uxor Ricardi de principatu, mater Rogerii princip. Antioch.

rdus inci- A. 96.

Ranulfus. Tancredus.

Willelmus comes Conversani.

Sibylla uxor Willelmi ducis Normanniae.

ogerius princeps Antiochenus.
or N. soror Balduini II, regis Hieros.

Stephania abbatissa S. Mariae maioris Hieros.

t 1 Ray-rii comiti si. ecomiti i.

2 Sibylla uxor Ebali comitis Ruciaci.

2 N. nupta Hugoni comiti Cenomanensi.

2 Mabilia nupta Willelmo de Grentemesnil.

lmus de Grentemesnil.

Robertus de Grentemesnil.

Raynaldo de Castellione.

nupsit Belae gariae regi.

2 Alix nupta marchioni Estensi.

U M.

ı.

rater.

d Bryenn. p. 106.

Masour. N. N. N. filii tres.

Ca- N. filia nupta Tzachae Smyrnae etc. toparchae. Anna p. 251.

ı- Tzacha Smyrnae dom. Anna p. 321.

C. alter filius.
I
a

Ca nupta Daduchino Caesareae Sebasteae.

Camero nupta Ioanni Comneno Andronici imp. filio. v. stemma Comnen.

C Rucratinus Sultanus Aminsi, Caichosroe fratre in ordinem redacto, Iconiensem principatum invadit. C. A. 1200. moritur C. A. 1204.
li
sı

Mtanum Iconiensem A. 1219 tradunt Iacobus ur alii.

Niensi donatur principatu. Tartari illo impe- 43. moritur Attaliae A. 1245.

Rentus, Aladinus ex regina Georgiae natus.

rcis occiditur. post illius cae- originem dedit.

CAROLI DU FRESNE
NOTAE HISTORICAE
ET PHILOLOGICAE.

P. 6 v. 5. ὁ τῆς βασιλείας δίκαιος] Etsi nobilitas generis re- P 196
rumque praeclare gestarum gloria et animi corporisve dotes ut plurimum apud Byzantinos ad supremam adipiscendam dignitatem gradum videantur fecisse: saepe tamen legere est mediocris vel etiam infimae sortis homines et fortunae, ut ita dicam, foetus, posthabitis non paucis, quibus ex iure debebatur, ad id fastigii non semel evectos. et sane non admodum proclive est decernere, cui rei publicae administrandae seu monarchiae potius speciei tribuendus sit Orientalis principatus. neque enim electione vel successione ex legibus aut recepto more fere unquam delatus fuit, immo ex utraque imperandi ratione constitit, legitima nimirum et quae haereditaria successione cernitur monarchia et quae populi vel optimatum consensu ex suffragiis defertur. erunt fortasse qui feliciori coniectura harum neutri censeant adscribendum: quod certe magis probem: cum fere semper aut militari plausu aut incondito plebis tumultu, nulla habita generis vel legitimae electionis ratione, potentioribus delatus aut ab iis usurpatus tradatur. verum cum ad consequendum imperatorium diadema non modicum praestiterit praesidium natalium splendor, id etiam in
confesso esse debet, ad familiae et posteris illud asserendum plu- P 197
rimum momenti ipsam imperii contulisse possessionem. quamvis enim ex praescripto liberis posterisque nullum esset ad paternam, avitam, aut familiarem dignitatem consequendam ius definitum, haud temere tamen discedebatur a stirpe Augusta: quam praeterea, cum ceteroquin, fato functis imperatoribus, universa penes illam remaneret supremae dominationis auctoritas, a possidentium manibus avellere nec promptum nec tutum erat. sic imperasse diu Constantinopoli et Trapezunte per longam satis generis seriem Comnenos legimus, quorum gens praeclara adeo et illustris habita est, ut qui deinceps Constantinopoli imperii clavum tenue-

runt Augusti, Comnenicum identidem cognomen sibi arrogarint familiaeque suae admiscuerint cognominibus, quo iura ad imperium ex usurpatione aliundeve sibi quaesita veluti ex Comnenicae familiae, cuius ex diutina possessione esse videbatur, legitima successione firmarent. cum igitur Constantinopolitanum imperium neque ex consanguinitate neque electione, sed ex quodam ex utraque mixto iure deferretur, magni tamen fuisse constat momenti ad illud consequendum aut sane ad usurpationem legitimae successionis velo obtegendam, paternam et familiarem haereditatem. huius certe specie et iure Alexium socerum a violenta sceptri occupatione purgare conatur hocce loco Bryennius, dum contendit illud capessere renuentibus ducis, aut abrogata iis a proceribus potestate, ad Comnenos haereditatem veluti legitimam delabi debuisse. verum si ad Comnenos devolutum fuit imperium, quod ortus ex ea gente Isaacius id tenuerit, secundogenitus Alexius primogenito Isaacio sebastocratori fratri praeferri non debuit: si ex Ducarum affinitate, supererant quibus iustiori longe titulo debebatur, iique Porphyrogeniti seu Porphyrogennetae, id est post adeptam a parentibus dignitatem nati, quibus ex iure deberi videbatur. id ut diluat Bryennius, opponit primogeniti Isaacii fratris consensum, et a Constantino Michaëlis Ducae imperatoris fratre recusatum, Constantino denique, Michaëlis filio, ex aetatis defectu abrogatum imperium. sed haec mera esse figmenta quis non videt, cum Alexium constet imperium arte et in suas allectis partes proceribus et militibus consecutum, et ad illud firmandum tum demum eiusmodi in medium post adeptam dignitatem adductas rationes. contrariis et oppositis prorsus usus videtur Alexius Angelus, qui cum Isaacio fratri per summum nefas eripuisset imperium, quo scelestam quoquomodo tegeret usurpationem, hac se unica defendit ratione: illud nempe per electionem a proceribus solitam deferri, non per successionem, nisi superesset qui post adeptam dignitatem esset in lucem editus. ita pro libitu quas sibi magis rebantur profuturas, tamquam arreptae tyrannidis velamenta, in medium afferebant rationes, quas praeterea rerum praeteritarum exemplis firmare haud aegre poterant, cum nullum unquam ad consequendam imperatoriam dignitatem certum fuerit ius definitum. de Alexio Angelo audiendus Innocentius III. PP. l. 5 epist. ad eumdem Alexium: *ex parte insuper tuae celsitudinis adiecerunt, quod Alexio filio Isachii Angeli quondam imperatoris, qui ad Philippum ducem Sueviae accessit, ut imperium contra te ipsius possit auxilio obtinere, favorem nullatenus praestaremus, quia imperium non debet ad eum aliqua ratione devolvi, cum illud non per successionem, sed per electionem nobilium conferatur: nisi forte genitus esset post adeptum fastigium imperatoriae dignitatis, quod nunquam idem Alexius poterat allegare, cum priusquam pater eius esset in im-*

peratorem promotus, natus fuerit: et quia pater eius tunc privata erat persona, in imperio non poterat sibi ius aliquod vindicare. cum igitur per nefandas artes, per caedes et parricidia, et cuiuslibet generis maleficia, ad istud proveherentur culmen P 198 Orientales Augusti, quid mirum si deus non supremam modo imperatoriae dignitatis auctoritatem et titulum transtulit ad Occidentales, sed et universum, quod sceleribus quaerebatur et administrabatur imperium, mutuis invicem dissidiis et barbararum gentium irruptionibus labefactari ac tandem dissolvi permisit. Glaber Radulfus l. 1 Hist. Franc. c. 4: *constat igitur ab anterioribus illud principale totius orbis imperium fuisse divisum, scilicet ut quemadmodum universae latinitatis Roma gerere deberet principatum, ita Constantinopolis tam Graecorum speciale caput in transmarinis Orientis partibus, quam ceterorum. sed dum semel in se novit dispertiri, postmodum paulatim pars utraque usitatius didicit minui: videlicet donec contingeret illud coartari praeliis, ut foret brevius, et istud appeteret moderari extraneus. et quoniam magis contingebat tyrannide imperare, quam vel liberali pietate, vel originali propagine, idcirco par erat talium contumaciam cum sibi subditis, crebris infestationum plagis atterere.*

p. 13 v. 11. ἐξάδελφος ἦν] Fuit igitur Ducae istius parens, quem a Constantino M. urbis ducem dictum vult Bryennius, Constantii Chlori frater. verum id neque fidem meretur, cum de fictitio illo Duca, ut et de istiusmodi dignitate sileant prorsus scriptores. vix enim crediderim quemquam sub Constantino vel etiam Constantini successoribus hac functum dignitate, nisi forte Thraciae duces intelligantur, qui ea in provincia, cuius metropolis erat Byzantium, militibus praeerant. auctor est quippe Zosimus l. 2, Constantini aevo in universo imperio praefuisse duces, quorum potestatem in magistros militum traduxit idem Augustus, hac in parte praefectorum praetorio detrahens auctoritati, penes quos antea bellicae rei summa erat. ἐφεστώτων γὰρ τοῖς ἁπανταχοῦ στρατιώταις οὐ μόνον ἑκατοντάρχων καὶ χιλιάρχων, ἀλλὰ καὶ τῶν λεγομένων δουκῶν, οἳ στρατηγῶν ἐν ἑκάστῳ τόπῳ τάξιν ἐπεῖχον, στρατηλάτας καταστήσας, τὸν μὲν τοῦ ἵππου, τὸν δὲ τῶν πεζῶν, εἰς τούτους τε τὴν ἐξουσίαν τοῦ τάττειν στρατιώτας καὶ τιμωρεῖσθαι τοὺς ἁμαρτάνοντας μεταθείς, παρείλετο καὶ ταύτης τοὺς ὑπάρχους τῆς αὐθεντείας. porro Thraciae provinciam sub Constantino M. rexisse Taurum procos. auctor est Constantinus Porph. l. 2 de Them. c. 1. denique Constantinopolim praefectis, non ducibus paruisse ex scriptoribus colligitur. certe Scylitzes in Michaële Stratiotico Ducarum familiam ἐκ τοῦ γένους τῶν ἑῴων τοῦ δουκός videtur ortam innuere, atque inde natum Ducarum cognomen. sed an Ducae qui Bryennii supererant tempestate, ab antiquis illis ducis genus duxerint, in dubium vocat

Zonaras, quod fusius discutiendum reservamus in stemmate Ducarum.

p. 13 v. 21. *ἀπὸ τοῦ Δουκικοῦ ῥιζώματος*] Inscriptio crucis Grandimontanae, quam in Dissert. 26 ad Ioinvillam pluribus exponimus, de Irene Alexii imperatoris uxore,

ἐκ Δουκικῆς φυέντι καλλιδενδρίας,
ἧς ῥιζοπρέμνων ἡ βασιλὶς Εἰρήνη.

Michaël Attaliates de Michaële Duca imperatore.

ὁ κοσμοτερπὴς τοῦ δουκῶν γένους κλάδος,
ὁ παμμέγιστος Μιχαὴλ αὐτοκράτωρ.

p. 18 v. 12. *μονὴ τοῦ Στουδίου*] Exstitit enim monasterium Studianum ad portam auream, ut discere est ex Chronico Alex. A. Heraclii 17 et Cedreno in Mich. Rhang. unde ex urbe in Philopatium suburbanum, quo venationis et exercitationis ergo imperatores ipsi concedebant, prodire facile erat. v. not. ad Villhard. n. 93 et Syntagma de Invent. Cap. S. Ioann. Bapt. c. 8 n. 8.

p. 25 v. 21. *τίνες δὲ οἱ Τοῦρκοι*] De Turcorum origine ac
P 199 primis sedibus multa hactenus scriptores varii congesserunt. illud in confesso est, ad Caucasi montis partes septentrionales versus Tanaim et Bosporum habitasse, ex Bryennio, Scylitze et Zonara, quibus consentit Porphyrogenneta: tradit quippe lib. de Adm. imp. c. 3. Turcos Patzinacis vicinos fuisse: c. 12. provinciam ab iis inhabitatam ab Occidente Franciam, a Septentrione Patzinacitas, a Meridie magnam Moraviam habuisse auctor est. denique c. 38 et 40. Chazaris conterminos fuisse ait. atque ut inde facilius deprehendatur quem incoluerunt tractus, observandum ex eodem scriptore c. 1, 8 et 37. Patzinacitas gentem fuisse vicinam Russis, et ad Danaprim et Danastrim celeberrimos fluvios, versus Chersonesum Tauricam habitasse. Franciae appellatione intelliguntur regiones ad Septentrionem, quae Francis aut imperatoribus Germanicis, Porphyrogennetae aevo, parebant, Poloni videlicet et vicinae iis nationes. magna Moravia, quae Sphendopluci regio dicitur, eidem Porphyrogennetae c. 12, 38 et 41 videtur eadem quae hodie Moldavia appellatur. Chazari denique, quorum crebra est apud scriptores Byzantinos mentio, finitimi erant Uzis, Alanis, Chersonitis, Bulgaris et ipsis Turcis. Turcia igitur vetus ex praedictis exstitisse coniicitur in Lithuaniae provinciis, quae ad Pontum Euxinum vergunt. sed et ad Istrum ipsum habitasse Turcos docent Scylitzes et Zonaras in Leone Philos. et in Constantino Monomacho. cavendum porro ne quis existimet tunc primum Turcorum in Asia nomen auditum, aut ex Septentrione in Orientem traiecisse Turcos, cum Monomachus imperavit, quod primo intuitu velle videntur Bryennius, Scylitzes et Zonaras. certe eo in errore versatur Theodorus Gaza Thessalonicensis in tractatu, quem *περὶ ἀρχαιογονίας Τούρκων* inscripsit, Scylitzae, seu ut vocat, Scylacis, verbis delusus, a quo pleraque, quae ha-

bet in hoc syntagmate, desumpsit, de quo scriptore istud appingit iudicium, *Σκύλαξ μὲν οὖν ὁ τὰς πράξεις συγγεγραφὼς ἀπὸ Νικηφόρου τῶν Γενικῶν, μέχρι Ἰσαακίου τοῦ Κομνηνοῦ, ἐφ' οὗ δὴ καὶ αὐτὸς ἦν, ἀνὴρ μὲν οὐκ εὐκαταφρόνητος, τὴν λέξιν δὲ ἰδιώτης*, etc. Turcos, inquam, non ex Hunnicis seu arctois regionibus, in auxilium evocavit Muchemetes, sed ex ea quam hac aetate incolebant, ultra Araxidem fluvium, provincia, Chorosanae seu Persidi contermina, quo longe antea ex Septentrione concesserant, ut ex Porphyrogenneta c. 38 discere est. cum enim a Patzinacitis debellati essent propriisque eiecti sedibus, horum pars una versus Occidentem secessit, altera transiit in Persidem, ibique incoluit regionem, quam de eorum nomine Turquestanam etiamnum appellant. sane Aithonus c. 15 Turcos Persidem incoluisse auctor est longe ante eversum a Saracenis Persarum imperium. sed et ipso Mauricio imperante, cum Persis ipsis conterminis bella gessisse, iisque imperasse tributa scribit Theophylactus Simocatta l. 1 c. 8, ubi haec de Turcis Orientalibus habet: *Οὖννοι δ' οὗτοι, προσοικοῦντες τῇ ἕῳ Περσῶν πλησιόχωροι, οὓς καὶ Τούρκους ἀποκαλεῖν τοῖς πολλοῖς γνωριμώτερον.* agit praeterea de iis l. 3 c. 6, l. 4 c. 7 et 10 El-Macinus in Hist. Arabum sub An. Ch. 701, 720, 724, 731 etc. Turcorum Persicorum, qui tum regibus suis parebant, meminit. unde quo loco idem scriptor primam Turcicorum Sultanorum originem recenset, Decacum Tangrolipecis abavum tradit gratissimum fuisse Turcorum regi, adeo ut eius uteretur ille consiliis. ex quibus ea etiam tempestate Turcos regibus suis paruisse constat. praeterea Theophanes A. 732 describens Arabum expeditionem in Turcos, ait Masalmanem, Hasciami Caliphae fratrem, exercitum adduxisse in Turciam, et cum iam portas Caspias attigisset, correptum metu,
retro cessisse. constat vero portas Caspias a Plinio et geographis P 200
in Asia, Mediam inter et Parthiam poni, proinde haud procul ab Oxo flumine, ad quem inhabitasse Turcos mox ostendemus, in extremis Persarum confinibus, *ἐν τοῖς ἄκροις τῶν Περσῶν*, ubi Turcomanos statuit Acropolita c. 65. v. Albericum A. 1059.

p. 26 v. 4. *γαλακτοφάγον*] Willelmus Tyrius l. 1 c. 7 de Turcomanis: *gens igitur Turcorum, seu Turcomanorum, (nam ab eodem habuerunt originem) ab initio septentrionalis fuit, inculta penitus, et certam non habens sedem. vagabantur etenim, et passim circumferebantur, pascuorum sectantes commoditatem, non habentes urbes, vel oppida, vel alicubi manentem civitatem.* et infra: *migrantes autem universam secum substantiam transferebant, equitia, greges, et armenta, servos et ancillas, nam et in his eorum omne consistebat peculium, nusquam agriculturae dantes operam*, etc. his consentanea habent Iacobus de Vitriaco l. 1. c. 11, auctor Hist. Hieros. p. 1161, auctor expedit. Asiat. Frider. 1 p. 78 et Aithonus c. 2.

p. 26 v. 6. καὶ τῆς μὲν Σαρακηνῶν ἐπικρατείας] Persarum imperium delevit omnino Arabum Calipha Othman, qui Tyrio l. 19 c. 20 *Vhemen* dicitur, post Isdegerdae regis interitum A. Chr. 649, Theophan. El-Macin. Aithon. Bizarr. etc.

v. 12. *Μουχούμετ*] Imperabat Muchemetus, si Bryennium, Scylitzem, et Zonaram audimus, Persidi, Chorosanae et Mediae. at El-Macinus l. 3 c. 7 Indiae regem fuisse refert, eumdemque Sebuctakini, non Imbraelis filium facit. sed praestat audire ipsum El-Macinum, cum paulo secus rem narret, de Sultanorum Iconiensium origine fusius disserentem, ex versione Thomae Erpenii: *anno* (Hegirae) 420 (Christi 1038) *coeperunt principes Salghucidae. et primus quidem ex iis inauguratus fuit Muhammed Abutalib Togrulbecus,* (Vaterio *Tegralbecus,* Aithono *Dogrissa,* Tyrio *Belphet,* Graecis denique *Tangrolipex* dictus) *cuius fratres erant David Ghacarbecus, Firus, et Arselanus. atque hi filii erant Michaëlis* (Bryennio *Macaëlis*) *filii Salghuci, filii Dacaci,* (aut *Dagaci*). *qui Dacacus vir fuit Turca, animosus, boni consilii et regiminis. hic primus ex iis Islanismum est amplexus* (vide Aithonum c. 15) *et rex Turcarum consilio eius utebatur, eumque sibi assumebat in bello suo inter Turcas. moriens autem filium reliquit Salghucum* (qui Aithono *Sadok*) *iam adultum, cui et rex Turcorum commisit regimen exercituum suorum. sed cum deinde metueret sibi ab astutia eius, statuit eum interficere. quod cum Salghuco subolevisset, fugit ad regem Ghabiae Haronem Sahabuddawam, absque eo auxilium petiit, ad oppugnandam regionem infidelium Turcorum, unde is eum iuvit numeroso exercitu. sed occisus fuit Salghucus ab infideli quodam in praelio, iam natus annos centum et septem. filium reliquit Michaëlem, cui liberi sunt nati illi, quorum nomina supra commemoravimus. commorabantur autem in Mauranahara,* (i. regione ultra fluvium) *et obediverunt isti Michaëli quam plurimi Turcae, nullum imperatorem praeter eum agnoscentes. cumque contingeret ut princeps Mahmudus, filius Sebuctakini, rex Indiae traiiceret fluvium Ghaihonem, opem laturus Wararchano regi Mauranaharae, salutavit Michaël regem Mahmudum, qui miratus est animum eius et strenuitatem, quodque familia eius morem ei gereret: et ab eo petiit ut apud se maneret, fore ut cum reverteretur, committeret ei Chorosanam defendendam contra hostes. at is id recusavit. unde iratus Mahmudus in vincula eum coniecit, et rediens in iis detinuit. unde secuti eum sunt milites Michaëlis, et familia eius, substiteruntque in planitie Chorosanae. postea vita excessit rex Mahmudus, poenitentia ductus, quod Turcas, milites scilicet filii Salghuci, in regione sua reliquisset, metuens ne locum suum occuparent. mortuo autem rege Mahmudo, filio Sebuctakini, regnum accepit filius eius Masudus Abusaidus filius Mah-*

mudi, qui ex suis exercitum misit contra milites filii Salghuci. P 201
hic exercitus eos oppugnavit et fudit, quibusdam etiam captis. hinc et Michaël filius Salghuci obiit, iunxeruntque se Turcae Salghucidae filio eius Muhammedi Abutalibi, cognomento Togrulbeco, qui oppugnans exercitum Masudi F. Mahmudis, eumdem fudit, quibusdam captis, et quibusdam caesis: persecutusque eos Tusum usque, quod oppidum adortus, cepit. atque id primum fuit oppidum quod in potestatem Salghucidarum venit: et in eo congregati Togrulbecus, ac milites eius, id muniverunt. deinde exierunt inde Naisaburium, et eo quoque sunt potiti. rex autem Masudus fugit in Indiam, et in regionem eius penetravit, inque ea diu permansit, deserta Chorosana: quam Salghucidae, graviter se in ea gerentes, subiugarunt, et opibus spoliarunt. quod cum intellexisset princeps Masuchus, reversus est, sed bello eum petierunt Salghucidae, et in fugam verterunt. unde Caiimus Biamrilla (Chalipha Baldacensis) *monuit atque hortatus est eos, ut regionem Moslimorum custodirent. hinc adortus iterum eos est Masudus, sed illi et secundo eum in fugam turpem verterunt, et stabilitum fuit eis imperium.* haec etsi prolixiora ad illustranda quae de Turcicorum Sultanorum origine habent Graeci scriptores, hocce loco inserenda operae pretium duximus. adde Petrum Texeram l. 2 Rer. Persic. c. 43.

p. 27 v. 8. *Ἀρράξιδος*] Eadem appellatione donatur fluvius iste a Scylitze, qui alius et diversus est prorsus ab Araxe Armeniae maioris fluvio, qui in Caspium mare illabitur. nam Araxis, etsi in idem mare pariter influat, Araxae omnino oppositus fuit, ut qui Persidem a Turcorum Asiaticorum regione diviserit, quo per pontem desuper stratum transito in eam provinciam penetrarunt Turci, qui eo aevo regionem incolebant, quam etiamnum a primaria eorum sede, Turquestanam vocant. unde videtur Araxis fluvius ille esse, quem Oxum veteres appellabant, qui in mare Caspium illabitur et Persidi propior est, quam alter magnus perinde fluvius, qui Septentrionem versus in idem mare evolvitur, Iaxartes Ptolemaeo, Straboni, Ammiano l. 23, Gregorae l. 2 et aliis dictus, uterque ab Occidente profectus. neque ab hac sententia discedit El-Macinus, qui ea tempestate Turcos Asiaticos tractum incoluisse narrat, quem geographi Arabes *Maurahunaram*, seu ut effert Ioannes Gravius, *Mawaradnaharam*, tabulae geographicae *Maurenaher*, vocant, quod vocabulum *regionem ultra fluvium sitam* sonat, ut auctor est Petrus Vaterius in praefat. ad eumdem scriptorem: quam quidem provinciam peculiari commentario illustravit, descripsitque Abulfeda Ismael Arabs. fluvii autem nomenclatura intelligi debere *Ghaionem*, seu *Gichonem*, vel, ut alii denique vocem hanc efferunt, *Iihun*, qui ad Meridiem Mauranaharam, a Chorosana, seu Perside interiore se-

cernit, censet idem Vaterius. quod perspicue etiam tradit Achamed Guerapsi F. in Temiris Historia l. 1 n. 5, dum ait Mauranaharae populos, prae Temiris, seu Tambersani, qui provinciam invaserat, metu, transmisso Gichone, in Chorosanam pervenisse. proinde recte Paulus Rhamnusius in Geogr. dixit Oxum eumdem fluvium esse, quem Arabes Gichonem vocant, qui, ut auctor est Abulfeda, ut plurimum ab ortu in occasum fluit. Mauranaharae metropolis fuit *Samerkanda*, Sultanorum, ac Temiris ipsius regia, protendebaturque ea provincia ad alium fluvium, quem ad Septentrionem in mare Caspium illabi diximus, Arabibus *Sichon*, in tabulis geograph. *Chezel* nuncupatum. qua porro fluvius Ghaion seu Gichon in mare Caspium effluit, ea protenditur provincia, quam *Chowaresmiam* vocat Abulfeda, *Chowarzam* Achamed n. 8 et alibi, *Chowarasmam* El-Macinus l. 1 c. 13, Chorosanae contigua, quod etiam testatur Alderisius 8 part. clim. 4, ex cuius nomine mare Caspium, quod eidem Achamedo l. 3 n. 11 *mare*
P 202 *Calzam* dicitur, ab Abulfeda et a praedictis scriptoribus *lacus Chowarazmiae* nuncupatur. sed et ipse fluvius Gichon, *Cobar*, seu *Cowar* appellatur a Tyrio l. 1 c. 7. proinde erit *Gichon*, *Gihon* et *Ghaion* Arabibus, qui Graecis *Ἄραξις* et *Ὄξος*, de cuius decursu et magnitudine nonnulla habent Beniaminus Tudel. et Alderisius p. 138, 196 et 212. vide Salmasium ad Solinum p. 1201.

p. 27 v. 14. *δυσανασχετῶν*] Contigit hoc praelium cum Masudo seu Masgudo, quem parentis nomine donant vulgo Graeci scriptores, A. Heg. 432, Christi 1040, ut auctor est El-Macinus.

p. 28 v. 20. *ἀλλ' οἱ μὲν*] De morte et clade Masudi, sic idem El-Macinus A. proxime sequenti: *eodem anno occisus fuit princeps Masudus filius Mahmudi, filii Sabuctakini regis Chorosanae, Indiae, et Mauranaharae, qui fuit rex fortis et strenuus, peritus bellandi, ac bene regens subditos suos atque regiones, et successit ei frater eius imperator Muhammed filius Mahmudi.* porro qui Cabiri Bryennio hic et Scylitzae dicuntur, videntur iidem cum Cabaris, populis videlicet, Turcis Septentrionalibus conterminis, cum quibus in Persidem forte transierant. horum meminit Constantinus Porph. de Adm. imp. c. 39.

p. 29 v. 20. *σουλτάνον*] Vide dissertationem nostram 16 ad Ioinvillam, ubi locum hunc Bryennii pluribus expendimus.

p. 30 v. 16. *Πισσασύριον*] Fuit ille origine et gente Turcus, vocaturque ab El-Macino, *Rustanus Abulharitus Mutaffirus*, cognomento *Basasareus*, et in Chronico Orientali ab Abrahamo Echellensi edito, *Basasirus*, ex quo *Pissassyrium* confecerunt Bryennius et Scylitzes. is in Geraca, seu Chaldaea potens factus, prosperisque elatus rerum successibus, regionem non suo duntaxat asseruit imperio, sed et Arabibus et Saracenis terrore incusso, supremam in Boiitarum, quorum mox memini, provin-

ciis potestatem sibi vindicavit: ita ut cum Melec-Rachimo praeter merum titulum nihil restaret, de ipsa cogitaret invadenda Bagdadensi urbe, et ex ea depellendo Chalipha. quod cum rescisset Caimbiamrilla Chalipha, Togrulbecum evocavit, quo se adversus Basasareum tueretur, qui Togrulbeci percepto adventu, Mustanserobellae Aegypti domini subsidium imploravit. Togrulbecus interim capto Melec-Rachimo, et in ordinem redacto, urbem et supremum principatum, quem tenuerant Boiitae, sibi asseruit, data in uxorem Chaliphae propria sorore, A. Heg. 447, Chr. 1055. verum Basasareus qui desertus fuerat a suis, Mustanserobellae opera et auxilio, quem Chalipham renuntiaverat, Bagdadum adortus, vi cepit A. Heg. 450, eaque est potitus per annum, a Togrulbeco, qui recens Ibrahimum fratrem rebellantem bello prostraverat, (quod etiam attigit Scylitzes p. 788) urbe primum exturbatus, tandem praelio fusus, et neci datus est anno proxime sequenti.

p. 30 v. 18. *Καρμεσῆν*] Eadem habent Scylitzes et Zonaras. de Cutlumo dicemus infra ad l. 3 n. 16.

p. 31 v. 18. *'Ασὰν*] Asanis cladem refert pariter Scylitzes.

p. 32 v. 7. *Χρυσόσκουλον*] Manuëlis cladem narrant etiam Scylitzes et Zonaras. sed de ea, ut et de Chrysosculo, silet El-Macinus. incidit illa in A. M. iuxta Graecos 6778 indict. 8 Christi 1070. meminit Chrysosculi rursum Bryennius l. 3 n. 15.

p. 33 v. 17. *ἦρος ἀρχομένου*] An. Chr. 1071.

p. 36 v. 21. *περὶ τὸ Μαζίκερτον*] Scylitzae *Ματζικιέρτ*, et *Μαντζικιέρτε*, Zonarae *Μανζικίερτ*, urbs Baaspracaniae, seu Mediae, olim Theodosiopolis dicta, ut auctor est Isaac Catholicus Invectiva II in Armenios p. 411, quae cum diu Saracenis Ameris, quorum seriem et gentem recenset Constantinus de Adm. imp. c. 44 paruisset, tandem in Graecorum potestatem venit. hanc Sultanus Monomacho imperante obsedit, ut est apud Scylitzem P 203 p. 780, ubi etiam describitur, nec tamen cepit, etsi statim postea in Saracenorum ius cessisse par sit credere, cum Diogenem Romanum eamdem postmodum expugnasse, et Saracenis abstulisse legamus. v. Scylitzem p. 837 et 842 et Zonaram p. 223.

p. 37 v. 3. *βεστάρχου*] Hac dignitate functos complures recensent scriptores, atque in primis Scylitzes p. 762, 763, 771, 793, 820, Zonaras p. 218, 219, Allatius de libris eccles. Graec. dissert. II p. 169 etc.

p. 41 v. 1. *'Αλυάττης*] Theodorus Alyattes, *ἀνὴρ γενναῖος καὶ ἐπιφανὴς καὶ θέᾳ θαυμασιώτατος*, ait Scylitzes, qui in praelio capto effossos a Constantino Duca oculos refert, cum Diogenis partes tueretur.

v. 9. *οἱ δὲ Τοῦρκοι*] Diogenianae cladis historiam, praeter Bryennium, Scylitzem et Zonaram pluribus exsequitur El-Macinus Arabs. at cum in omnibus cum Graecis scriptoribus minime

consentiat, haud erit fortassis ingratum, si quod in hanc rem habet, ad illustrandum Bryennium, hocce loco in medium proferam. sic igitur ille: *anno* 463 (Hegirae, quae coepit 20 Octobr. A. Chr. 1069) *contendit princeps Olbarsalanus Achlatum* (Graecis χλιάτ) *in occursum Romanis cum* 40000 *equitibus, contra quos prodiit patricius quidam* (Basilacius is est Bryennio) *cum magnis copiis, sed quas vicit princeps, capto et duce eorum, quem et naso mutilavit. deinde ipse prodiit Romanorum imperator, cui princeps occurrit in loco dicto Zahra, idque die* 26 *Dulkiadae, et oppugnavit Romanos die Veneris, eosque in fugam vertit, et occiderunt Muslimi eo die atque nocte Romanos innumeros. quin et ipse Romanorum imperator captus fuit: sed dimisit eum princeps ea lege ut afferret* 1500 *aureorum millia, et in singulos annos tributum solveret* 360 *millium aureorum, ac dimitteret omnes Muslimos, qui capti in Romano imperio essent. cum autem Romanorum imperator in regionem suam reversus esset, comperit Romanos alium imperatorem constituisse, unde is vitam se simulans capessere monasticam, vestes induit laneas, misitque ad principem* 200 *aureorum millia, et lapidem, cuius pretium nonaginta millium aureorum erat* (πολυθρύλλητον nempe illum μάργαρον, ὃν Ὀρφανὸν κατωνόμαζον, ut est apud Bryennium) *ac iuravit se plus praestare non potuisse. deinde contendit ad imperatorem Romanum, cum eo commoraturus: sed cepit eum rex Armenorum,* (Andronicus Ducas, qui Armeniae, seu Ciliciae praefectus erat) *oculisque orbavit, quod misso ad principem nuntio ei significavit.* praestat etiam audire e nostris de hac funestissima clade disserentem Tyrium l. 1 c. 9: *regnante apud Graecos Romano, qui cognominatus est Diogenes, et cum omni prosperitate Constantinopolitanum administrante imperium, egressus est de intimis finibus Orientis Persarum et Assyriorum satrapa potentissimus, Belphet nomine,* (Tagrolbecus) *infinitam incredularum nationum secum trahens multitudinem, quae numerum diceretur excedere, et universam terrae superficiem operiret. ascendens ergo in curribus et equis, in gregibus et armentis, et magnifico nimis apparatu, fines ingressus est imperii, cuncta sibi subiiciens a suburbanis campestribus, usque ad urbes muratas, et oppida munitissima. non erat qui resisteret, non erat qui pro salute, pro liberis et coniugibus, et (quod gravius est) pro libertate contendens se opponeret. interea nuntiatur imperatori gladius incumbens, vis maior et hostilis exercitus Christianum devastans imperium: qui pro re publica sollicitus expeditiones convocat equitum, et peditum colligit copias, quantas imminens compellebat necessitas, et quantas universum imperium ministrare poterat. quid plura? congregatis legionibus, et equitatu copioso, hostibus procedit obviam: et imperii penetralia iam tenenti, et*

ad interiora iam progresso, in manu forti, sed favore divino destitutus occurrit. certatur utrimque acerrime, et copiis paene paribus, sed odiis maioribus, qualia sacrilegii dolor et zelus fidei solet suggerere. quid multa? perit Christianus exercitus, fidelium prosternitur acies, sanguis Christi redemptus sanguine ab impiis effunditur, quodque miserabilius est, capitur impera- P 204
tor. redit qui evaserat particulatim exercitus, confusionem quae acciderat nuntians. consternati sunt qui hoc audierunt, in gravia se dantes lamenta, et de vita et salute desperantes. interea vir infidelis, sed magnificus, de tanto elatus successu, et de collata victoria factus sublimior, imperatorem sibi praecepit praesentari, et in contumeliam nominis et fidei Christianae, sedens in throno regio, eum mandat pedibus subiici, et scabelli vice, coram positis principibus ascendens et descendens, corpore utitur imperiali. tandemque pro tanto obsequio eum libertati restituens, cum paucis ex suis Magnatibus, qui cum eo capti fuerant, abire permisit. hoc vero audientes principes imperii, alium sibi praeficiunt: indignum arbitrantes, ut qui tam indigna in proprio pertulerat corpore, in sceptris ageret, et dignitate fungeretur Augustali. insuper privatum oculis, et ignominiose tractatum, vitam vix indulserunt agere privatam. quod ait hoc loco Tyrius, Diogeniano corpore, scabelli vice, usum Sultanum, tradit etiam Scylitzes, qui id ex more fieri solitum a barbaris istis nempe principibus scribit: εὐθὺς ἐμμανὴς ἀνέθορε τοῦ θρόνου καὶ ὀρθὸς ἔστη. πεσόντα γὰρ ὅμως πρὸ τῶν ποδῶν αὐτοῦ πατήσας, ὥσπερ ἔθος etc. nota sunt quae de Temire habent scriptores. attigerunt praeterea hanc cladis Diogenianae historiam e Latinis Ordericus Vitalis l. 5 et 7, Albericus A. 1059, Aithonus c. 15 et Sanutus l. 3 part. 3 c. 8, prae ceteris vero Guillelmus Apuliensis l. 2. rerum Normannicarum totam hanc Romani Diogenis fortunam, varios successus, cladesque a Turcis eo imperante Graecis illatas, ac denique funestum viri praeclari exitum non insulso omnino carmine descripsit, ex quo quae ad Bryennianos illustrandos commentarios videntur conferre, eo lubentius, etsi prolixiora, proferimus, quo scriptor ille Alexio imperatori ferme coaevus, ac proinde Romani Diogenis temporibus proximus, alias non omnibus passim videtur obvius.

interea Michaël Romani iura regebat
imperii cum fratre suo, qui nomine dictus
Constantinus erat, quorum dominatio Graecis
perniciosa fuit, quia bellis otia semper
postpositis studuere sequi, luxusque dolosi
illecebris captos foedarat inertia turpis.
horum temporibus Turcos Orientis ab oris
ingressos fugit gens territa Christicolarum,
qui Romaniae loca diliciosa colebant.

maxima pars horum ruit interfecta nefandis
Turcorum gladiis, et captis urbibus omnis
subditus his populus dans vectigalia fugit.
hos contra nullos equites ignavia misit
rectorum, quare decreto nupta senatus
est equiti egregio Romano mater eorum,
pectus amans plus quam genus Eudochia mariti.
Diogenes cognomen erat, quia barba bifurcis.
is regimen subiens sibi quaeque negotia belli,
otia privignis elegit inire paratus
cum Persis bellum miseros populantibus Argos.
est belli variis eventibus usus in illos:
saepe quidem victor Persas bellando fugavit,
saepe pari populus fortuna pugnat uterque.
postremo comites dum dirigit ipse tuendis
urbibus innumeros, quorum famulatus ad ipsum
P 205 *transierat, fama probitatis ubique probatae.*
castris cum paucis melioribus ipse remansit.
multus Persarum populus cum rege repente
illum conclusit, disrumpere castra laborans;
praelia committunt immania, dum capiendis
imperii castris inhiant, primo atque secundo
depulsi cedunt bello. prudentia tandem
anxia Romani desperans castra tueri,
quam sibi plus hominum vitae studiosa suorum,
quos graviter fessos belloque fameque videbat,
praecipit ut quidquid castris inerat solidorum,
omnis vestitus pretiosus et omnia vasa
auri aut argenti castris spargenda ferantur:
ut si contigerit Turcis irrumpere castra,
horum prospectu desistant laedere Graecos.
invita profugis collecta pecunia servi
insomnem Danai coguntur ducere noctem.
adveniente die, venit innumerabilis ille
Persarum populus, circumdans undique castra:
undique tela volant, circumdedit aera totum
grando sagittarum, non ferre valentibus Argis,
irrumpunt Turci, munitio rumpitur omnis,
sed plures praedae, quam militibus feriendis,
intenti Persae faciunt evadere multos.
indiciis aquilae (quod plus dabat omnibus armis
aurea conspicuum loricae innixa nitorem)
Graecorum dominus cognoscitur, ense recidens
hostiles hastas, neque se defendere cessans.
forte sagitta volans incauti sauciat artus:
sic tandem capitur quadam cum parte suorum.

p. 44 v. 13. *σύμβολα κήδους*] Scylitzes, *μετὰ τοῦτο γοῦν σπονδὰς ποιησάμενοι, καὶ συνθήκας εἰρηνικὰς διειvεκεῖς, καὶ κῆδος ἐπὶ τοῖς παισὶ συστησάμενος* etc. hinc coniicere est pactas nuptias inter utriusque principis liberos, quod etiam testatur Guillelmus Apul.

direptis castris Romanum Persica ducit
ad sua castra phalanx, et eum statuere sedili
egregio, iuxta Persarum rege sedente.
rex percunctatur, si forte fuisset ab illo
captus, quid faceret: Romanus rettulit illi,
si mihi sive meis tu subiicerere, iuberem
vel truncare caput vel te suspendere furcis.
ille refert facinus nunquam sibi tale patrandum,
sed secum posthac fruiturum pace perenni,
quam per legatos iam saepe promiserat ipse,
et baptizatam natam pro coniuge natam)*
se concessurum, quo sic pax firmior esset.
foederibus tali firmatis conditione,
ad sua Romanum, dans maxima dona, remisit
Persarum rector, captos et reddidit omnes:
longo terrarum spatio comitatus euntes
duxit honorifice, ductum permisit abire.

p. 45 v. 10. *τοῦτο τὸ γένος*] Varangos innuit ex plagis Oceano P 206
proximis, Anglia forte quam Thulem nominare videtur Anna, oriundos. v. not. ad Alexiad. et Villhard.

p. 46 v. 14. *Εὐδοκίαν*] Eudociam in monasterium ab ipsa exaedificatum, cui *Πιπεροὺς* nomen fuit, remissam, in eoque reclusam narrant Anna l. 9 et Scylitzes.

p. 47 v. 14. *Χουτατάριος*] Scylitzae *Χατατούριος*, Zonarae *Χαταγούριος*, qui Antiochenum Ducatum obtinuerat post Michaëlem Uranum.

p. 48 v. 4. *τέμπη τῆς Κιλικίας*] Ciliciam montibus et rupibus altissimis, proindeque vallibus et *clusis* variis impeditam ac paene imperviam, habent passim scriptores. quae vero hic *τέμπη* vocat Bryennius, *στενὰ τοῦ Ταύρου* dicuntur Theophani in Anastasio Dicoro A. 3 a Tauro monte, qui in iis regionibus longius protenditur, circa quem varia inaedificata erant praesidia, propter locorum difficiles aditus inexpugnabilia, ut auctor est Tyrius l. 10 c. 1. Tageno Pataviensis de Ciliciae montibus: *progressi inde ad montana ascendimus, vix solis ibicibus pervia, et maximo labore transivimus.* eadem habent Chronicon Reicherspergense et auctor de expedit. Asiat. Fred. I. Ciliciae porro montes accurate descripsit Willelmus ab Oldenborg in itiner. T. S. *haec*

---

*) fort. nato.

est terra firmissima, ex una parte enim cingitur mari, ex alia vero munitur altis montanis et asperrimis, quae paucos habent introitus, et multum custoditos, ita ut hospes, si terram intraverit, absque regia bulla exire non possit etc. atque inde satis colligitur cur primi Armeniae, seu Ciliciae toparchae, qui praesidiis circa Taurum montem imperitabant, *de Montanis*, cognomine donentur passim a scriptoribus.

p. 52 v. 7. ὁ Φράγγος Κρισπῖνος] Fuit Crispinus ex illustri admodum familia Normannica, etiamnum superstite, oriundus, ex qua continuata longae propaginis serie prodiere hodierni Barones Becci et Marchiones Vardii. vocabatur vero ille, cuius hoc loco meminit Bryennius, *Robertus Crispinus*, cuius elogium resque in bellis praeclare gestas ex eodem Bryennio, Scylitze, Zonara et aliis, ad gloriam nobilissimae et vetustissimae gentis summatim hic attexam: cum praeterea id nostri sit instituti apud Graecos scriptores ea potissimum prosequi, quae ad nostratem illustrandam historiam, et Francicarum familiarum origines retegendas quidpiam videntur conferre, ut inde, qui aut ad illam scribendam manus admovent, aut ad legendam animum addicunt, neutiquam Byzantinos posthabendos esse tandem percipiant. sed priusquam rem aggrediar, operae pretium videtur ex veteri scriptore adscribere, quae habet de gentis antiquitate, ac primis illius auctoribus, cum in iis Robertum recenseat. Sic igitur ille: *antequam Normanni duce Willelmo Angliam debellarent, fuit in Neustria, quae nunc Normannia vocatur, vir egregius, nomine Gislebertus, genere ac nobilitate praeclarus, qui ab habitudine capillorum, primus Crispini cognomine dicitur insignitus. nam in sua primaeva aetate habebat capillos crispos, et rigidos, atque sursum erectos, et ut ita dicam rebursos, ad modum pini ramorum, qui semper tendunt sursum, quare cognominatus est Crispinus, quasi Crispus Pinus. quam capillorum rebursionem videmus in iis, qui de ipsius Gisleberti genere descendunt; unde et ipsi eodem cognomine a ceteris Normannorum familiis dirimuntur. Iste Gislebertus*), qui, ut diximus, Crispini cognomen primus est indeptus, accepit uxorem senioris Fulconis**) de Alnou germanam, nomine Gonnorem, de qua tres filios genuit, Gislebertum Crispinum, Willelmum, et Robertum, duasque filias, Emmam Petri de Condeto genitricem, atque Elisiam matrem Willelmi Malet, qui miles strenuus in senectute factus est monachus Becci, et transactis aliquot annis, honorifice in*

*) Uxorem Gisleberti sororem Roberti Guiscardi fuisse nescio quo auctore tradit Philippus Mouskes in historia Franc. MS. ubi etiam Roberti nostri res in Apulia et Graecia gestas enarrat.

**) Fulconis istius meminit Ordericus Vital. l. 3 p. 479.

coenobiali observatione, ut talem virum decebat, bono fine quievit. Robertus Crispinus minor frater Normanniam egressus, P 207 *plurimas peragravit regiones, donec Constantinopolim veniret, et ab imperatore cum honore susceptus, magnique nominis apud omnes effectus, ibi, ut fertur, invidia Graecorum veneno periit. Gislebertus*) Crispinus maior horum trium fratrum a duce Normannorum castrum Tegularias* (Gall. *Tillieres*) *in haereditate custodiendum accepit, quod haeredes eius tenent usque ad praesens tempus. praedictus Willelmus**) Crispinus, medius frater, generis nobilitate, et morum probitate, atque militia famosissimus, inter Normannorum primos habebatur, qui, ut diximus, de primo Crispinorum patre Gisleberto optimus filius, ad totius generis sui gloriam felicibus auspiciis prodiit, et sicut inter Romanos olim Fabii, vel Anicii, sive Manlii insignes habebantur, ita Crispini inter Normannos et Francos honoratiores reputabantur. sed iste Willelmus inter omnes nominatissimus fuisse fertur, qui suo tempore militiae titulis insignis, paene super omnes eiusdem tempestatis viros enituit. unde praeclara eius probitas plures sibi effecerat invidos, atque hostes reddiderat atrocissimos. ea tempestate Franci auctore Walterio Vetulo comite de Ponte Isarae, qui totam terram intra Ittam et Andelam, atque Sequanam, suam debere esse dicebat, crebras irruptiones ultra Ittam faciebant, et praedas de Vilcassino agebant. et ideo dux Normannorum Willelmus, qui postea rex Anglorum fuit, praedictum Willelmum Crispinum, quia erat probatissimus in re militari, collocavit in castro Melfia***) contra Francorum incursus, ad coërcendas eorum praesumptiones, donans ipsi castrum ipsum, et Vilcassini vicecomitatum iure haereditario custodiendum, et filiis eius post eum, sicut usque hodie videmus. at ille ibi mansionem constituit, familiam et milites in loco posuit contra irruptiones Francorum. qua de re Franci vehementer irati, in tantum odium contra illum exarserunt, ut mortem eius tota aviditate appeterent.* haec etsi fusiora praemittenda visa sunt in gratiam illustrissimae gentis, cui non modicum praestitere splendorem Roberti res bello in Graecia gestae, quas ad illustrandum Bryennium cum bona lectoris venia brevi hic elogio perstringendas institui. Normanni nostri tunc primum in Apuliam, bellicae laudis quaerendae ergo profecti sunt Richardo II. et Roberto II. Neustriae imperantibus: primique ex iis Turstinus, co-

---

*) De Gisleberto agunt Orderic. l. 5 p. 575, Willelm. Gemet. l. 7 c. 5.

**) V. Willelm. Pictav. p. 187. Henric. Huntindon. l. 7 p. 380 et 381. Simeon Dunelm. Rad. de Diceto Brompton. An. 1106. 1112. 1119. Malmesburg. l. 3. Orderic. l. 12 etc.

***) Leg. Nelfia.

gnomento Scitellus, Arnolinus et Ranulfus, sedibus suis pulsi vel, ut alii volunt, ad consequendam in praeliis gloriam, eo profecti, dum pro Graecis quibus praeerat hac aetate Basilius, contra Saracenos Siculos, tum etiam contra Graecos pro rebellantibus Italis acriter pugnant, tantam in re militari famam sunt consecuti, ut easdem peragrare provincias, ibique sectari praelia Normannos gentiles cupido incesserit. atque hi dum frequentes adsunt, numerosiqe confluunt, Apuliam ipsam, Calabriam, et vicinas regiones suo tandem iuri subdidere, provincias et oppida inter se dispertiti. horum alii pacatis rebus, seu quod est simillimum vero, quod in partem bello quaesitorum non venissent, indignati, Constantinopolim concesserunt, Graecis, quibus tum bellum erat cum Turcis, operam suam locaturi, ubi ab imperatoribus benigne excepti sunt, cum summa esset apud illos ea tempestate Normannorum virtutis et peritiae militaris existimatio. hos inter sub haec tempora tres aut quatuor potissimum recensent scriptores Byzantini (nam de ceteris qui Alexio militarunt, erit alius dicendi locus), Radulfum nempe patricii dignitate donatum a Michaële Stratiotico, cui meruit adversus Isaacium Comnenum, cum iis in bellis praeclaram navasset operam: Goscelinum de Orencho, qui sub Romano Diogene primum in palatio locum obtinuit; Crispinum nostrum Bryennianum, ac denique Ursellum de Balliolo, qui sub Michaële Duca res magnas gessit. Robertus et Ursellus sub eosdem ferme annos ex Italia ad Diogenem Constantinopolim venere. ac Robertus quidem versus Orientis par-
P 208 tes, cum copiis, quibus praeerat, Normannicis, ut ibi hiemaret, missus, seu a natura esset cupido lucri, quod Graeci scriptores volunt, seu, quod probabilius, quia stipendia non soluta praetexeret, incolas bonis suis, et exactores vectigalibus et pecuniis publicis spoliat, obvia quaeque diripit, obsistentes, caedibus licet parceret, fugat funditque. quod cum perlatum esset ad imperatorem, illico Samuëlem Alusianum, nobilem Bulgarum, sibique nescio qua affinitate coniunctum, cum quinque legionibus mittit, quo Robertum cogeret in ordinem. hunc adortus ille ipso paschatis festo die, a Roberto profligatur, caesis non paucis ex suis, pluribus tamen captis, quos humanissime tractatos, ac vulneribus curatis abire permisit Robertus, missis interea ad Diogenem legatis, qui obiectum de illata a se clade amolirentur crimen, et eorum quae perpetrasset invitus impetrata venia, fidelem in posterum operam suo nomine pollicerentur. lubens annuit imperator propter viri nobilitatem, inquit Scylitzes, et partam in bellis gloriam, animique fortitudinem, cuius haud modica ediderat specimina bello contra Turcos. Crispinus igitur ex suis aliquot assumptis convenit Diogenem, ceteris in Armenia ad Maurocastrum, quod prius occuparat oppidum, relictis. sed mox a quibusdam ex iis qui Roberti detrectabant imperium, parereque abnuebant, apud

imperatorem delatus, quasi in eos nescio quid molitus esset durius, etsi non plane convictus, copiarum, quibus praeerat, praefectura abdicatus est, et Abydum relegatus. id aegre passi socii prorumpunt palam in rebellionem, relictoque Maurocastro, ubi se haud rebantur tutos, in Mesopotamiam sese infundunt, multaque incolis inferunt damna, cum alii interea Normanni, sub Ursello, Diogeni militarent contra Turcos. verum pauci effluxere menses, cum acceptae iniuriae ulciscendae Roberto idonea sese praebuit occasio. cum enim Diogenes a Turcis in praelio deletus captusque fuisset, moxque ab iis in libertatem assertus a Graecis in imperatorem renueretur, Crispinus Abydo excedens Constantino Ducae, qui adversus Diogenem missus fuerat cum exercitu, cum suis sese adiunxit et iis in praeliis, in quibus tandem ille captus est, acriter pugnavit. denique cum praeclaris editis facinoribus apud Graecos summam militaris gloriae famam consecutus esset, tantam ex tot prospere gestis rebus sibi conflavit invidiam, ut ab iis propinato enecaretur veneno, quo etiam magnum illum Ursellum Roberti socium interiisse narrant. atque haec fuit viri bello inclyti fortuna, quam siluisse duxissem nefas, cum minus nostris hactenus innotuerit ipseque Carolus Venascus in Crispinorum stemmate, quod Arbori Gentilitiae Grimaldae gentis adtexuit, Roberti ne quidem meminerit.

p. 51 v. 18. *Αἰσθόμενος δὲ*] Extremam Romani Diogenis fortunam, et ut in Michaëlis seu potius Constantini Ducae casses inciderit, pluribus etiam exsequitur Guillelmus Apuliensis, quem praestat audire:

sed non privignis firmatae commoda pacis
conditio placuit, minus ad tutanda peritis
agmina Graecorum, nec enim decernitur ultra
arcis ad Augustae Romanus iura redire.
hos ubi Diogenes factos sibi comperit hostes,
auxilio fisus Persarum tentat in illos
civilis belli varios agitare paratus.
privigni se non obsistere posse videntes
illum conantur seducere pace dolosa.
ignari fraudis portantes nuntia pacis
bis sex pontifices mittuntur, cum Gocelino),*
cuius Romanus toties expertus amorem P 209
non dubitabat ei se credere sicut amico,
securus factus iurando iure fideque
ut petit ipse data: misero placet imperialis
incassum reditus, quia mox ubi pervenit ille
Heracleam, capitur, privatur lumine captus,

---

*) De quo Malat. l. 2 c. 43 et ipse Guillelm. p. 17 19 20.

cuius et imperii fuerat tam nobile nomen,
monachus efficitur. securi iam duo fratres
regni tranquillis agitant moderamen habenis;
non tamen omnino sua restat inulta tyrannis.
namque sibi socios Romani filius addens
Armenios, Persas, terras Orientis eorum
subtrahit imperio, ferro populatus et igni.
tempore Persarum gens perfida coepit ab illo
in Romaniam consurgere caede, rapinis,
imperii nec adhuc redigi sub iura valeret,
gens nisi Gallorum, quae gente potentior omni
viribus armorum, nutu stimulata superno
hanc libertati superato redderet hoste,
quae, spirante deo, sanctas aperire sepulcri
est animata vias longo iam tempore clausas.
consiliis quorum fuit excaecatio tanti
perpetrata viri, miseri capiuntur et aula
depulsi meritas coguntur solvere poenas.
hi quibus insontem puniri consuluerunt,
puniri sontes vario cruciamine mandant.

p. 56 v. 6. *Μαρίαν*] Iberos, Abasgos et Alanos unam eandemque gentem seu nationem fuisse testatur Ioann. Tzetzes Chil. 5 c. 17:

Ἴβηρες δὲ καὶ Ἀβασγοὶ καὶ Ἀλανοὶ ἓν γένος.

non quod Iberi iidem fuerint cum Alanis et Abasgis, sed quod Iberorum princeps Abasgorum et Alanorum regulis supremo iure imperaret. quod innuit satis superque Bryennius, dum scribit Iberorum regem *παγκράτειαν τῶν Ἰβήρων* obtinuisse, Alaniae vero dominum *ἐξουσιάζοντος* nomine tantum donat. nec abnuit Tzetzes, qui mox eosdem populos diversos et a se invicem divisos fuisse ait:

οἱ Ἴβηρες πρωτεύοντες, οἱ Ἀβασγοὶ δευτέροι,
οἱ Ἀλανοὶ δ' ἐσχήκασι τάξιν τριῶν ὑστέραν.

verum cur Mariam ex Abasgis oriundam potius, quam ex Iberis dicat eoque nomine Scylitzem, Zonaram et alios, qui Alanam indigitant, carpat idem scriptor, haud plane video, cum Bryennius diserte Iberorum regis filiam fuisse tradat, nisi forte quod Iberorum rex Abasgis etiam illa tempestate imperaret:

τοῦ Τζέτζου μητέρος ἡ Ἀβασγὶς ἡ μήτηρ
σὺν τῇ δεσποίνῃ Μαριάμ, τῇ Ἀβασγίσσῃ λέγω,
ἣν οἱ πολλοὶ Ἀλάνισσαν φασὶν οὐκ ἀκριβοῦντες,
ἦλθεν εἰς Μεγαλόπολιν, ὡς συγγενὴς καθ' αἷμα.

Iberiae, quam suo etiam aevo *Avogniam* nuncupatam auctor est Tyrius l. 11 c. 16, regum incunabula refert Constantinus de Adm. Imp. c. 45 et 46; quosdam etiam recenset Iberiae reges Scylitzes in Romano Argyro. illius vero, qui hocce ineunte vivebat seculo,

nomen et titulos prodit Allatius l. 3 de Eccl. Occid. et Orient. perp. consens. c. 8. de Abasgis et Alanis multa habet Procopius l. 2 de P 210 Bello Pers. c. 29. v. not. ad Alexiad. p. 393.

p. 58 v. 22. ὁ Φράγγος Οὐρσέλιος] Inter praeclaros illos Normannicos duces, qui ex Italia, ubi non modicam ex rebus bello gestis laudem sibi compararunt, profecti in Thraciam Byzantinorum principum copiis sese adiunxerunt, praecipuam cum Roberto Crispino, cuius elogium mox perstrinximus, commendationem meretur *Ursellus.* at cum nemo, quod sciam, ex nostratibus historicis tam praecellentis viri praeconium attigerit, sed et ne illius meminerit quidem, rem forte haud iniucundam lectoribus facturum me arbitror, si quod in Crispino praestiti, extra commentationis metas paululum digrediar, et quem laude sua non frustrari interest Ursellum, splendidissimae familiae suae, etiamnum superstiti, gentis auctorem hactenus vix notum asseram. Ursellus seu, ut Bryennius et Anna efferunt, Urselius, quem perperam Scylitzes et Zonaras Russelium nuncupant, illustri Balliolorum familia oriundus, cum Roberto Guiscardo ceterisque Tancredi filiis in Apuliam profectus, Rogerium praesertim Roberti fratrem in suscepta ab illo contra Saracenos Siculos expeditione secutus est. in qua tantam ex rei militaris peritia et animi magnitudine adeptus est existimationem, ut victoriarum, quas iis in bellis consecuti sunt Normanni, gloriam illi adscribat praecipuam Gaufredus Malaterra, scriptor coaetaneus, l. 1 c. 33, qui illustre hoc praeterea animi et generositatis specimen in Ursello prodit. tradit quippe Rogerio fusos et deletos a Serlone ex fratre nepote hostes incessere cunctanti, ne quid persequenti deterius accideret, partis contento tropaeis, *interminatum fuisse Ursellum de Baillol, se nunquam vel ibi vel alias sibi auxilium laturum, nisi certamen cum hostibus iniret.* qua valida incensus adhortatione Rogerius, animum revocans, cum Serlone nepote Urselloque et Arisgoto de Puteolis in hostes fortiter invehitur. at Ursellus cum suos prae nimia illorum multitudine cunctabundos et solito remissiores cerneret, acri et vivida inflammat oratione accenditque, et commisso praelio Saracenos penitus delet et profligat. gesta haec fuisse sub A. 1069 auctor est Gaufredus, cui non debemus modo praestantissimi viri nominis, sed etiam ceterarum praeclare ab illo in Graecia actarum rerum servatam memoriam. vix enim Urselli Graecanici gesta curiosius investigandi cupiditate teneremur, nisi familiam et nomen digito veluti indicasset Gaufredus. Ursellus igitur iisdem, ut par est credere, de causis, quibus Crispinus, dimissa Apulia relictisque Tancredi liberis, qui sociis potentiores effecti, ditiones omnes, armis communibus quaesitas, sibi solis arrogabant, in Thraciam ad Romanum Diogenem imperatorem transiit Crispinoque sese adiunxit. illic militanti et Graecis merenti sub A. Chr. 1069 aut 1070

proinde statim post expeditionem illam Siculam, cuius mox memini. Diogene non multo post exauctorato ipsoque Crispino venefica potione ab invidentibus Graecis sublato, universis, quae ea tempestate Byzantinis merebant, Francicis copiis praeficitur, Michaële Duca imperante. sed captata post haec levis offensae occasione cum 400 popularibus defectionem molitus Lycaoniam et Galatiam infestat, oppida et castra expugnat, agros depopulatur, Ioannem Ducam Caesarem a Michaële imperatore ex fratre nepote cum idoneo in se missum exercitu fundit capitque una cum Andronico filio. transeuntibus interea in suas partes Francis aliis qui Caesari militabant, potentior factus partaque recens elatus victoria, circumit vicinas Sangario civitates, sibique subigit universas. at imperator, cui nulla in Graecanicis copiis fiducia erat, Turcos ad sociale foedus invitatos ad bellum contra Ursel-
P 211 lum suscipiendum sollicitat persuadetque. Ursellus cum se imparem Turcorum viribus cerneret, Caesarem, quem vinctum tenebat, eductum de carcere appellat imperatorem, Byzantinorum procerum benevolentiam hoc facto conciliaturum se partibus suis sperans. commisso interim cum Turcis praelio, Ursellus et Caesar, deleto exercitu, non incruenta tamen hostibus victoria, capiuntur. sed Ursellus, depenso statim ab uxore redemptionis pretio, libertati redditus proficiscitur in Armeniam et versus Pontum: novisque coactis copiis bellum rursus instaurat, arces quasdam occupat, unde incursat Amasiae et Neocaesareae agros. superato deinde et fuso Nicephoro Palaeologo, cum Alexium Comnenum magnum domesticum cum idoneis copiis adventare percepisset, in Turcorum, qui proximi aderant, missa prius legatione, castra concessit, eos in suas partes allicere et sibi conciliare annixus. verum Turci donis ingentibus et maioribus illecti pollicitationibus, Ursellum Alexio vinctum tradunt, a quo perductus est Constantinopolim carcerique mancipatus. nuntiata post haec Nicephori Bryennii defectione, Michaël, suis undique dilabentibus, Ursellum, qui ad Botaniatam perinde rebellantem proficisci iam antea in animo habuerat, eductum de carcere variisque affectum honoribus mittit contra Bryennium. qua in expeditione Ursellus egregiam imperatori navavit operam. Michaële denique in ordinem redacto, Nicephorus logotheta, qui in palatio rerum hactenus potitus fuerat, Selybriam*), seu, ut Scylitzes scribit, Heracleam ad Ursellum venit, quo eius ope in Bryennii castra transiret; quem ille statim comprehensum ad Botaniatam, qui tum imperator fuerat renuntiatus, vinctum adducit. ita Bryennius: sed rem paulo secus narrat Scylitzes. ait quippe logothetam confugisse ad Ursellum occultatumque aliquamdiu detonsa coma ab ipso servatum, Ursellum ipsum veneno exstinxisse

*) Bryenn. l. 3 n. 26.

et ab Urselli uxore liberisque ad Botaniatam perductum. Scylitzae et Bryennio non assentitur omnino Zonaras. tradit enim logothetam, qui sese ad Ursellum contulerat, ab eo in vinculis asservatum, et Ursello subitanea morte exstincto, in suspicionem venisse dati illi veneni eaque de causa ab Urselli cognatis Botaniatae traditum esse. Urselli proinde obitus incidit in A. Chr. 1078. iam vero cum Balliolorum nomenclatione familiae plures in Neustria seu Normannia vicinisque Neustriae provinciis occurrant, harum cui adscribendus sit Ursellus haud plane promptum est definire. duas in Caletibus, quae est Normanniae pars, aliam in Vinemacensi pago, Caletibus contermino, observant scriptores. [1]) nam San-Paulanam et Flandrensem, tametsi aetate ista pernobiles habitae sint, vix est ut credam ad Ursellum spectare. bina vero Ballioli appellatione praedia aut castra recenset Chronicon vetus Fontanellense, quorum alterum c. 12 in pago Tellao seu Talogiensi, Vinemacensi finitimo, alterum c. 9 in ipso Vinemacensi pago statuit. prius uno a Novocastello, alterum ab Abbatisvilla uno et sesquimilliari distat: utrumque binae familiae admodum nobili cognomen dedit. Talogiensem Balliolorum gentem perantiquam fuisse testatur [2]) diploma Roberti Augensis comitis A. 1036, in quo memoratur *Gaufridus de Bailoil.* exstat praeterea aliud Balliolum in ipsis Caletibus ad Sequanae ostia, quod nobilissimae pariter familiae nomen indidit adhuc superstiti. plures denique eiusdem cognominis perillustres viros habent scriptores, quos postremae Balliolorum genti accensent plerique. hos inter occurrit apud Ordericum Vitalem l. 5 A. 1082 *Raynaldus de Baillol*, cui uxor fuit Aimeria, Rogerii de Montegomerico Scrobesburiensis in Anglia et Belismensis in Gallia comitis neptis, qui in Hispania contra Saracenos congressus est. illius porro ca- P 212
strum, quod fidem debitam abiurasset, obsedit Henricus Angliae rex sub A. 1119 [3]). castro nomen fuit Mansio Renwardi, quod in Balliolorum familia Caletensi ad Sequanam diu stetit. recensentur praeterea alii non pauci, *Guillelmus* scilicet et *Henricus de Baillol* in Caletibus sub Philippo Augusto rege: alter *Henricus* [4]) sub An. 1271; *Ingerrannus* denique *de Baillol*, Franciae thalassiarchus Philippo III regnante, quem perperam Codiciacensibus adscribit Belforestus. sed hoc indicasse satis sit ad gentis Balliolae commendationem, cuius ceteroquin stemma accurate satis, licet non a primaeva sui origine, contexuit Franciscus Blanchardus, in gratiam Balliolorum Parisiensium, qui abdicato pronuper sago,

---

1) Malbrancus l. 10 de Morin. c. 10, l. 11 c. 61 90, Locrius in epist. praefixa Chronico Belg. Froissart. 1 vol. p. 67, Lambert. Ard. p. 79.
2) In not. ad Guibertum.
3) Catal. Ferent. Banerias.
4) Reg. pater Menard. in not. ad Ioinvill. p. 350, Gesta Phil. III p. 548.

ad togam decursis illustrioribus fori et palatii regii dignitatibus transierunt.

— — — tametsi bella quierunt [1]),
non periit virtus, licet exercere togatae
munera militiae et sine sanguinis haustu
mitia legitimo sub iudice bella tueri.

primus autem ex clarissima Normannicorum Balliolorum familia foro nomen dedit Nicolaus de Bailleul, qui deposito sub Henrico M. veluti tirocinio relictisque militaribus studiis, in supremo Parisiensi dicasterio senator factus, deinde libellorum supplicum magister et post diversas legationes praeturam adeptus, urbi denique reique urbicae tertium praepositus, tantus ubique vir fuit, ut omnibus admirationem sui relinqueret. praeses demum in senatu infulatus a rege dictus et in sacrum palatinorum ordinem regiis auspiciis res administrantium allectus, aerario summa cum potestate praeficitur [2]). quo in munere *affectans famae commoda, pecuniae neglexit augmenta; et quod rarum virtutis exemplum est, his egit se temporibus continentem, quibus crimen avaritia non habebat.* postremo cum diviso in factiones regno, cuncta bello atroci deflagrare senatumque ipsum, cui praeerat, in partes distractum cerneret, moerore, curis laboribusque confectus, regi et patriae, quam dudum devoverat, vitam impendit 13 Kal. Sept. A. Chr. 1652 aetat. 66. tanti parentis praestantissimus filius V. C. Ludovicus de Bailleul, praeses aeque infulatus, non modo partam a maioribus laudem hodie adaequat, sed incredibili etiam virtutum omnium, quibus praecellit, comitiva gentis suae nobilitatem et gloriam ita cumulate adornat, ut posteris suis futurus sit in exemplum. Normannicis Balliolorum familiis antiquitate et rerum gestarum fama haud inferior exstitit gens Balliola Vinemacensis, cum non pauci dignitatibus, et bellica laude illustres viros in Anglia ediderit dederitque Scotiae reges aliquot. huius origo cum hactenus non Scotis duntaxat et Anglis, sed et nostris vix sit nota, praestat quod hanc in rem a me pridem adnotatum, non ingrato forsan parergo, Graecanicis hisce interserere commentariis, tum etiam ut qui apud plerosque invaluit error, a Normannica Balliolorum familia genus duxisse Scoticos ex Balliolis reges, ex eorum animis penitus tandem evellatur. primus ex ea familia quae sedem fixit in Anglia, recensetur ab historicis *Bernardus de Bailleul, in exercitiis militaribus vir experientissimus,* inquit Ioannes Hagulstadensis, qui Stephano regi contra Scotos militavit in eo praelio, quod *Standardi* vocant scriptores, An. 1138 [3]) et in altero contra Ranulfum Cestrensem comitem captus

1) Ann. Lucan in Paneg. ad Pison.
2) Senator l. 3 var. Ep. 12.
3) Florent. Wigorn. A. 1138.

fuit A. 1142. a Bernardo isto aedificatum castellum in Brigantibus tradit[1]) Camdenus, in dioecesi Dunelmensi, ad Tesim amnem, quod a conditore Bernardi castrum, vernacule autem *Bernard-Castle* nuncupatum est. Bernardo[2]) uxor fuit Mathildis, ex qua liberos sustulit Ingerrannum, Widonem, Eustachium et Ber- P 213
nardum, praeterea Hatwildim filiam, uti constat ex diplomate Warini episcopi Ambianensis A. 1138, quo antistes ille donationem approbat a Bernardo de Balliolo, *milite strenuo*, quorundam altarium Cluniacensi factam monasterio: assensum praebentibus Bernardi fratribus, ipsa Mathilde coniuge, liberisque praedictis. exstat[3]) praeterea eiusdem Bernardi aliud diploma Parisiis exaratum coram Eugenio summo pontifice et rege Franciae in domo templi A. 1146 quo reditus quosdam in Anglia fratribus militiae templi assignat, Ingerranno filio concedente et consentiente. *Ingerranni* nullam amplius mentionem fieri comperio. *Wido*[4]) vero, Bernardi filius alter, subscribit diploma Henrici I regis Angliae pro S. Vulmari monasterio in Bononiensi comitatu. *Eustachii*[5]), Bernardi perinde filii, meminit charta Ioannis regis Angliae in Monastico Anglicano. *Bernardus* denique, ultimus Bernardi I filius, pro Henrico II Angliae rege contra eosdem Scotos dimicavit sub A. 1174, uti produnt Rogerus Hovedenus et Ioannes Bromptonus, qui Bernardo *viri nobilis et magnanimi* elogium tribuit. Bernardum hunc a priore diversum esse suadet temporum ratio, quod etiam arguit Bernardi II diploma, quo ecclesias de Castello Bernardi et de *Mideltun* sanctae Mariae Eboracensi monasterio concedit, *quas tempore patris sui fuisse tantum capellas* ait. ex his enim liquet non ab illo conditum castrum Bernardi, sed a parente, quem abavum Ioannis Scotorum regis vocat Camdenus. floruerunt praeterea in Anglia ista ferme, qua Bernardus II, tempestate illustres aliquot ex Balliolana gente viri, quos ab eodem stipite, hoc est, a Bernardo I vel potius a Bernardi parente, prognatos coniicere est: *Osbertus*[6]) nempe, qui sub Rogerio Warvicensi comite floruit, *Guillelmus*, sub Turstino Eboracensi antistite, *Ioscelinus* denique et *Odo de Bailleul.* Ioscelinum[7]) cum ceteris Angliae proceribus, qui avitas Anglorum, ut appellabant, observationes tuebantur acrius, sacris interdixit d. Thomas Cantuariensis archiepiscopus. memoratur ille in tabulis aliquot regis Henrici II in Monastico Anglicano.

1) In Brit.
2) Biblioth. Clun.
3) Tom. 2 Monast. Anglic.
4) Tom. 1 et 2 Monast.
5) Tom. 2 p. 510.
6) Tom. 2 Mon.
7) Ioan. Sarisb. Ep. 159, Rad. de Diceto, Hoved. Baron. A. 1167.

Odo [1]) vero recensetur inter Bellalandensis monasterii, ut vocant, benefactores sub ea tempora. Bernardi II filii fuerunt Hugo et Bernardus. *Hugonis de Bailleul* non semel meminit Mathaeus Paris. sub A. 1216, qui *Castellum Bernardi de eius feudo* fuisse diserte ait. huic rex Angliae Ioannes regni limites tuendos tradidit contra Alexandrum Scotorum regem, qui in Ludovici Franciae regis filii partes ultro concesserat. ab Hugone prodiere *Alexander de Bailleul* Chilami dominus, *Henricus* et *Guido*. Henrico, cuius excessum sub A. 1246 annotant Parisius et Mathaeus Westmonasteriensis, uxor [2]) fuit Agnes Willelmi de Valentia comitis Pembrochii filia, ex quo coniugio nulla superfuit proles. Guido [3]) vero cum Simone de Monteforti Licestrensi comite contra Henricum III Angliae regem fortiter dimicans occubuit A. 1265. exstitit etiam Hugoni filia *Lora*, Gilberto *de Gand* ex Flandriae comitibus genus ducenti nupta. Lorae etiam fortassis soror fuit *Ada de Bailleul*, uxor Rogerii Filii-Ioannis seu *Fitz-Iean*, quem exstinctum A. 1249 auctor est Parisius. *Alexander de Bailleul* [4]), primogenitus Hugonis filius, ex Isabella *de Dover*, quae comitissa de Assolin in veteri diplomate indigitatur, binos procreavit masculos, *Ioannem* scilicet regem Scotiae et *Thomam de Bailleul* patrem *Christinae de Bailleul*, quae Ingerranno Guinensi, Codiciaci in Gallia toparchae, nupsit. *Ioannes* dominus *de Bailleul* ducta in uxorem Dornagilla, Alani Scotiae constabularii ex Margareta Davidis de Scotia Huntindonensis comitis primogenita filia, Galeweiae illius iure dominus fuit: crebroque hoc
P 214 titulo et appellatione ista occurrit apud scriptores Anglicos ab A. 1236 [5]). exstincto demum absque prole Alexandro Scotorum rege, cum gravis de regni successione exorta esset contentio inter eius haeredes, maxime inter Ioannem Balliolum et Robertum Brusium, expenso discussoque utriusque iure, ab Edwardo I Anglorum rege, delecto controversiae arbitro, Scoticum regnum Ioanni addictum est A. 1293 [6]). sed subortis mox Anglum inter et Scotum dissidiis, Ioannes in Edwardi potestatem venit regnoque privatus ab eodem in praedium Balliolense in Gallia amandatus est et quorumdam praelatorum curae custodiaeque contraditus, quo in loco reliquum vitae exegit obiitque tandem post annum 1327 proinde in extrema senectute, ut ait Buchananus [7]), et centenario maior, cum ab A. 1236 arma induisset resque varias

---

1) Tom. 1 et 2 Mon, Math. Westm. A. 1211.
2) Rad. Brooke.
3) Knighton.
4) Will. Torn.
5) Walsingh. Chr. Flandr. c. 38.
6) Will. Westmon. An. 1199, Walsingh., Knigthon.
7) Buchan. l. 8.

gessisset, ut auctor est Parisius. universa [1]) interim quae in Anglia possidebat praedia fisco addicta sunt, exceptis aliquot quae ad Antonium Dunelmensem episcopum, tamquam comitem palatinum, caduci iure sunt devoluta, in quibus exstitit Castrum Bernardi, quod nova aedificiorum et structurarum accessione auxit. orta [2]) deinde regem inter et episcopum controversia, concessum illud est Warwicensi comiti. Ioanni [3]) Scotorum regi unicus superfuit filius *Edwardus*, cui dum adhuc regno potiretur, Ioannam Caroli Valesiae comitis filiam primogenitam desponsarat parens sub An. 1295 [4]), pactis in dotem seu dotalitium, ut vocant, 1500 sterlingorum libris in Balliolo, Damperta, Helicurte et Hornayo in regno Franciae, et aliis in Scotia praediis percipiendis. quae quidem praedicta in Gallia praedia in Vinemacensi pago et Pontivensi comitatu paucis a se invicem divisa intervallis sita sunt. verum parente in ordinem redacto, infecta remansere nuptiarum pacta. [5]) exstincto post haec 6 Id. Novemb. A. 1327 Brusio rege, qui Davidem filium diadematis haeredem reliquerat, Edwardus aliquot Scoticorum procerum ope, atque adeo ipsius Angliae regis fultus auxilio, Scoticum invasit regnum sub Augustum mensem A. 1330 ac 5 Kal. Octob. proxime insequentis anni coronatus [6]), eo nomine fidem deinceps praestitit Edwardo III Angliae regi 14 Kal. Iul. A. 1334 in publicis apud Eboracum comitiis. nec diu parta potitus dignitate, regno exactus et iure omni in illud suo in eundem Edwardum Angliae regem seu, ut alii volunt, Leonellum Edwardi filium transscripto, 8 Kal. Febr. vel, ut quibusdam placet, Epiphaniae die festo A. 1356, extremum tandem diem obiit ad Duncastriam An. 1363 [7]). ex eadem praeterea Balliolana familia Anglica memoratur *Radulfus*, qui sub Ioanne Varennensi comite vixit circa A. 1300. *Simon* vicecomes Clamorganensis eadem tempestate [8]) et *Edwardus* quem Angliae rex Edwardus Warwicensi praefecit oppido sub An. 1333. exstincto porro improle Edwardo Scotorum rege, exorta est de illius in Francia bonis controversia, ac de Balliolo praesertim, inter Radulphum de Codiciaco Montis Mirabilis toparcham, Catharinam Atrebatensem Albae Marlae comitissam et Hugonem de Meleduno Antoini dominum uxoris iure; cessitque tandem Balliolensis castellania Radulpho [9]), ut Christinae *de Bailleul*, Edwardi

1) Godwinus in Praesul. Angl.
2) Tom. 2 Monast. p. 846.
3) Walsingh., Knighton., Buchan., Tilletius.
4) Chartophylac. Reg. Laieta Escosse tit. 1.
5) Froissart. 1 vol. c. 21, Chron. Flandrens. c. 71.
6) Walsingh., Knighton.
7) Tom. 2 Monast.
8) Froissart. 1 vol. c. 27 90 138, Chr. de Flandr.
9) Duchesnius in Hist. Codic.

patruelis ex filio nepoti, qua ille potiebatur An. 1370. ex praedictis iam satis superque constare arbitror Balliolenses Anglos Scotosque non a Normannica eiusdem nomenclaturae familia prodiisse, sed ex ea quae in Vinemacensi agro floruit et Picardia, ubi praedia de *Bailleul*, *de Dampierre*, *de Hellicourt* et *de Hornay* possedit. Balliolum, quod genti appellationem dedit, tenet hodie domus Melunia seu *de Melun*, Dampetram et Hornaium Ramburea, Hellicurtim denique Rouhalda seu Gamachia ex Caroli VII
P 215 Franciae regis dono Ioachimo Rouhaldo Franciae marescallo sub annuo censu facto. quod quidem castrum a Balliolorum haeredibus emerat antea Edwardus Angliae rex et comitatui Pontivensi adiunxerat. sed et hoc notandum ab eodem Hellicurtensi praedio fluxisse Balliolanae familiae symbolum seu clamorem, ut vocant, militarem, qui vulgo Scoticis regibus in universum adscribitur a fecialibus nostris, qui Ioanni et Edwardo Balliolis proprius fuit, nempe *Hellicourt en Pontieu*. ex quo perperam et infeliciter satis Vignerius sub A. 1286, Crucimanius in Bibl. Script. Gallic. p. 528 et Sauvagius ad Chronicon Flandriae vernaculum c. 38 Haricuriae dominos fuisse Balliolos hariolati sunt. gentis Balliolae Vinemacensis arma et insignia varie efferunt libri, quos vocant Provinciales. manuscriptus Scoticus qui penes me est, scutulum argenteum in miniata area assignat. alter Gallicus scutulum argenteum, tertius Armeniaco distinctum vellere facit. Duchesnius denique scutulum rubeum in Armeniaca area attribuit.

p. 74 v. 12. *Ζόμπου*] eadem habet Scylitzes, qui a Bryennio pleraque hausit quae in Michaële Duca refert, quem nec hoc loco exscribere est animus, nec in aliis, ubi cum Bryennio consentit, ne nimius sim. id satis erit semel monuisse.

p. 81 v. 12. *Ἀρτοὺχ*] Infra n. 18 *Ἀρτατοὺχ*, idem forte qui n. 21 et Annae p. 4 *Τουτάχ*. fuit Artach ortu Turcomannus, a quo Artacidarum prodiit familia. is anno Heg. 488, Chr. 1075 una cum Tageoldulo, Aleppi seu Berrhoeae toparcha, Solymannum Nicaeensem Sultanum de medio sustulit, ut narrat El-Macinus.

p. 87 v. 20. *χρημάτων ἠπόρει*] Comparanda coniux cum coniuge seu cum Bryennio Anna, quae ex fusioribus mariti commentariis pleraque per synopsim attigit, quae habet l. 1 Alexiadis.

p. 93 v. 21. *Μαύρηξ*] De quo ad Alexiad. p. 107.

p. 99 v. 4. *Κωνσταντῖνος*] Constantinum hoc loco et l. 1 n. 6 appellat, qui ceteris scriptoribus Leo nuncupatur. v. not. ad Annae p. 112 et stemma Comnen.

p. 100 v. 22. *Χωροβάτοι καὶ Διοκλεῖς*] Bellum hoc Servicum prosequitur Scylitzes p. 851 et seq., ut et Anna l. 1. v. not. ad p. 40.

p. 101 v. 16. *Μιχαὴλ κηρουλλάριος*] Qui patriarcham egit post Alexium, imperantibus Monomacho, Theodora, Stratiotico

et Isaacio Comneno, de quo multa cardinalis Baronius in Annal. Eccl. et Leo Allatius dissert. 2 de libr. Eccl. Graecor. et l. 2 de Eccl. Occid. et Orient. consens. c. 9.

p. 102 v. 6. *δοῦκα τῆς Βουλγάρων χώρας*] Debellata a Basilio imperatore, et in provinciae formam redacta Bulgaria a praefectis ducum titulo et dignitate instructis coepit administrari. hos inter Nicephorum Carentenum et Damianum Dalassenum, Michaële Duca imperante, memorat Scylitzes. Nicetam eodem perfunctum magistratu, cum nostri Hierosolymitanam expeditionem primum sunt aggressi, testantur Albertus Aq., Willelmus Tyrius et Thwroczius. Nicetae successorem Ghus nescio quem nominat idem Albertus l. 8 c. 34.

p. 106 v. 8. *αὐτοῦ ὁμευνέτιδος*] Andronici istius uxoris meminit Gregoras l. 9 et ab ea instauratum de novo Chorae monasterium Constantinopoli scribit. v. praeterea Annam p. 166.

v. 18. *τριῶν γὰρ θυγατέρων*] Duas ex tribus Andronici Ducae filias hic recenset Bryennius: tertia fuit Anna Ducaena Georgii Palaeologi coniux. Anna l. 2.

p. 107 v. 8. *Ἀργυροῦ*] Quis ille Argyrus, pluribus disceptamus in Familiis Byzantinis, ubi de Argyrorum familia.

p. 112 v. 4. *Κατζαμούντης*] An idem cum Castamonita, de P 216
quo Anna p. 195.

p. 115 v. 4. *Φρούριον*] V. not. ad Villhard. n. 86.

v. 6. *διέβαινον τὴν γέφυραν*] Pontis istius meminit Cinnamus l. 2. plura etiam de illo congessimus ad Villhard. n. 85.

p. 118 v. 19. *Σολυμὰν ὁ τοῦ Κουτουλμοὺς υἱὸς*] Iconiensium Sultanorum originem hactenus incertam vixque notam nobis tandem aperit Bryennius. Solymannum enim veterem uti a Tyrio appellatur, a quo ceteros, qui in Lycaonia, Cappadocia aliisque Asiae provinciis imperitarunt, toparchas Turcicos derivari constat, non ex eadem modo qua supremi Turcorum Sultani gente ortum duxisse docet, verum etiam quo illos consanguinitatis gradu attigerint. a Cutlum quippe, quem etiam cum Scylitze et Zonara *Κουτλουμοὺς* et *Κουτουλμοὺς* vocat, Solymannum Nicaeensem Sultanum prognatum refert. Cutlumus vero Tangrolbeci Sultani patruelis fuit seu, uti scribit l. 1 n. 10 et ex eo Scylitzes, Tangrolbeci patrui filius, proinde Salgeuci ex filio nepos. id praeterea firmat Scylitzes, cum ait Ibrahimum Tagrolbeci fratrem Cutlumi fuisse *ἀνέψιον* seu patruelem. Cutlumus porro El-Macino A. Heg. 477, Chr. 1084 et insequenti *Ptolomeus* nuncupatur, vocabulo haud multum abludente, si primus immutetur apex, ubi Solymanni parentem exserte vocat. atque ex his non mediocriter falli deprehenduntur Zonaras, Tyrius et Aithonus. ac Zonaras quidem, qui Cutlumum Tagrolbeci *ἀδελφόπαιδα* seu ex fratre nepotem facit; Tyrius vero l. 3 c. 1 et Aithonus c. 15, qui Solymannum nepotem fuisse scribunt Guedadolduli Albae Ar-

senali Sultani, cui Tyrius Belsetofi, Aithonus Aspasalemi nomen tribuunt. enimvero ut Cutlumus eiusque filii quinque (tot enim assignat liberos Cutlumo Scylitzes, quos inter Solymannum et Masourium recenset Bryennius) Lycaoniam, Cappadociam et Bithyniam occuparint, fuse satis enarrat Zonaras in Romano Diogene et idem Scylitzes in Botaniata. incertum tamen prorsus relinquitur, quando et quo imperante Nicaea Bithyniae metropolis, in qua regni sedem seu, ut Anna loquitur l. 3 p. 95, *τὸ σουλτανίκιον* constituisse Solymannum testantur passim scriptores, in Turcorum concesserit potestatem, cum id nemo hactenus prodiderit. certe licet quod a Bryennio l. 3 n. 16 17 18, Scylitze, Zonara et aliis traditur, a Nicaeensibus exceptum Botaniatam et imperatorem acclamatum, perspicue evincat hac tempestate, hoc est, sub A. Chr. 1078, Nicaeam Graecis paruisse, illo tamen imperante Turcos agnovisse dominos videtur indicare idem Bryennius l. 4 n. 2, dum scribit Botaniatam imperatorem factum legatos misisse ad Solymannum et Masurum, *τοὺς τῶν Τούρκων ἐξάρχοντας ἐν Νικαίᾳ διατρίβοντας*, qui tum Nicaeae degebant, sane cum Solymanni veteris regia exstiterit, Nicaeam oportet ante illius excessum, qui anno demum 1085 contigit, in Turcorum ius venisse.

p. 124 v. 15. *ἐν τοῖς τῶν Ῥουφιανῶν παλατίοις*] De hoc palatio ad Chalcedonem agunt Sozomenus, Socrates, Nicephorus Call., Cedrenus, Glycas et alii, locis a me indicatis in Observ. ad Villhard. n. 68.

p. 125 v. 17. *ἔνθα καὶ δάμαλις λιθίνη*] V. Petrum Gyll. l. 3 de Bosp. Thrac. c. 9.

p. 126 v. 13. *ἀγχοῦ τῆς Σιδηρᾶς*] V. notata ad p. Alexiad. 54.

v. 19. *πρὸ τῶν πυλῶν τοῦ τεμένους*] Apud Graecos quippe, ut et hodie apud Latinos, celebrantur sponsalia ante portam ecclesiae. Euchologium Graecorum: *μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν, τοῦ ἱερέως ἑστῶτος ἐν τῷ θείῳ ἱερατείῳ, παρίστανται οἱ μέλλοντες ζεύγνυσθαι πρὸ τῶν ἁγίων θυρῶν* etc. quo tum tempore fiebant eiusmodi donationes, quas *dotis* nomine nuncupant practici. regiam maiestatem l. 2 c. 16, Glanvilla l. 6 c. 1 et Bra-
P 217 cton l. 2 c. 39: *dicitur dos vulgariter id, quod liber homo dat sponsae suae ad ostium ecclesiae tempore desponsationis. dons faits à portes de monstier* in Stabilimentis S. Ludovici l. 1 c. 11 18 19 et 113.

p. 127 v. 4. *τριγαμίαν*] Tertiae quippe nuptiae legibus et conciliorum canonibus vetitae. v. can. 3 et 7 Neocaesar. Syn., Leo. Nov. 90, Constant. Porph. Nov. 13 latam A. 920, Balsam. in Epist. Basil. ad Amphil. c. 4 et in Nomac. Photii, Ius Graeco-Rom. t. 1 p. 497. scitum illud Nazianzeni vel Clementis: *τὸ πρῶτον συνοικέσιον νόμος, τὸ δεύτερον συγχώρησις, τὸ τρίτον παρανομία,*

τὸ τέταρτον χοιρώδης βίος. quin etiam Athenagoras ipsas secundas nuptias εὐπρεπῆ μοιχείαν appellavit. v. epistolam Nicolai patr. Cp. apud Baron. A. 912 in appendice tom. 10 et Guidon. Carmelit. de Haeresib. Graecor. c. 8.

p. 133 v. 3. Δαμοκρανίας] Meminit eiusce oppidi seu potius προαστείου Cantacuzenus l. 3 c. 84, quod urbi Constantinopolitanae, Rhegio, Athyrae et Selybriae proximum, proinde in Thracia fuisse indicat. illud vero quod τοῦ ἀρχαγγέλου seu d. Michaëlis templum eo in loco exstructum ait Bryennius, videtur aedes illa esse, quam Procopius et Theophanes ad littus Anapli, quod ex Ponto ad dextram navigantibus occurrebat, statuunt, a Constantino M. condita et a Iustiniano de novo instaurata. vide Petr. Gyllium l. 2 de Bosp. Thrac. c. 10.

v. 17. Χωματηνοὺς] De Chomatenis et Athanatis abunde diximus ad Alexiadis p. 92.

p. 139 v. 11. τὸ τοῦλδον] De huius vocis significatu multa Rigaltius et Meursius in Gloss. et Fabrotus ad Cedrenum, quae non exscribo. tantum moneo videri nostrum *toudis* aut *taudis* inde appellatum, quod pro quarumpiam rerum incomposito aggere, qualia fere sunt exercituum impedimenta, quae nullo ordine in castris iacent, usurpant Monstrelletus 1 vol. c. 238, 2 vol. p. 38 58, Gruellus in Hist. Arturi ducis Britan. p. 92 94, Philippus Ravestanus in Tacticis et alii passim.

p. 147 v. 10. Φιλοπάτιον] Fuit Philopatium non solum amoenus et arboribus undique consitus locus et aquis e fonte proximo manantibus irriguus ad urbis muros χερσαίους et ad portam auream, sed et palatium, quod ibi aedificatum erat, Philopatii perinde nomine nuncupatum, uti multis sat probavimus ad Villharduinum n. 93. loci situm et amoenitatem complexus est Cinnamus l. 2, scribens fuisse ἀμφιλαφῆ χῶρον καὶ ἐπίχλοον ἁπανταχῆ φέροντα τὸ πρόσωπον. neque alio respexit Theophanes in Leone Armenio, dum ait Crumum Bulgarorum regem Constantinopolim obsidentem, celebratis more gentis suae ad portam auream sacris, ἐν τῷ πρὸς θάλασσαν λιβαδίῳ, suum in eandem contorsisse spiculum. sed prae ceteris Philopatii descriptionem ex Arnoldo Lubecensi a nobis allatam illustrat Odo de Diogilo abbas San-Dionysianus l. 3 de Profect. Lud. VII regis Franc. in Orient. *erat*, inquit, *ante urbem murorum ambitus spatiosus et speciosus multimodam venationem includens, conductus etiam aquarum et stagna continens. inerant etiam quaedam fossa et concava, quae loco nemorum animalibus praebebant latibula. in amoenitate illa quaedam palatia nimia ambitione fulgebant, quae imperatores ad iucunditatem vernorum temporum sibi fundaverant.* iam vero quod de palatio Philopatiano subdit, firmatur iis Cinnami verbis: ἐν δὲ τῷ κατάντικρυ τειχέων βασιλικῷ γεγονὼς ἐνδιαιτήματι, ὃ Φιλοπάτιον ὀνομάζομεν. eiusmodi loca venationi com-

moda et septis circumclusa, quibusque adiuncta erant palatia, *παραδείσους* appellabant Persae, uti scribunt Xenophon l. 1 et 9 de Instit. Cyri, Dio Chrysost. Orat. 3 de Regno et Zosimus; describuntur vero ab Ammiano l. 24.

p. 148 v. 12. *Μαύρου ὄρους*] Sic appellabant citerioris aevi Graeci Taurum montem in Cilicia et Armenia, ut auctor est Phocas in Descript. Terrae Sanctae c. 11 et Scylitzes in Nicephoro Phoca. Mauri montis meminit etiam Anna l. 13 p. 412, Pachymeres l. 4 c. 12 l. 5 c. 24 et Phrantzes l. 3 c. 27. *Montenegro* vocari hodie aiunt.

P 218 p. 151 v. 8. *ποῦ ὁ τραυλὸς*] V. notas ad Alexiadis p. 19. ceterum Alexii Comneni magni domestici ante imperium capessitum Nicephori Botaniatae auspiciis res praeclare bello gestas multis prosequitur Guillelmus Apuliensis l. 4 atque inprimis Bryennii et Basilacii clades et strategema, quo Alexius deceptum Basilacium in suos coniecit casses, hisce versibus commemorat:

— senex quidam regni Nicephorus habenas
sumpserat, ignavus bello, tamen ingeniosa
mente sagax, contra furtiva pericula cautus,
imbellis metuens plusquam metuendus habetur.
militiae princeps sustentat Alexius illum,
astuta ratione vigens et strenuus armis,
pectore clarus erat clarisque parentibus ortus.
annos iste suae plures aetatis ab ipso
flore iuventutis primaevo duxit in armis.
si quid oportebat fieri grave, non dubitabat
imperio sancto sibi praecipiente subire.
hostes imperii Basilachius atque Briennus,
insignes Graeci, bellis opibusque potentes,
hoc duce sunt victi, victori cessit uterque.
nam sibi dum longe non congrederetur ab urbe,
bellando victus cedit, capiturque Briennus:
victus Alexina cessit Basilachius arte,
alter in alterius congressum dum properaret.
proxima castra die cedente locantur utrimque,
nocte fugam prudens simulavit Alexius illa.
castris dimissis, neque tota remota supellex
eius erat, quaedam tentoria fixa manebant.
haec dimissa fugae, iumentaque luce sequenti
effecere fidem, castrisque relicta supellex.
contra se nullos ubi vidit adesse paratus
hostilis belli, castris sine gente relictis
circumquaque suis Basilachius imperat ire,
si quos excipiunt ab equis vel gente tumultus,
ut sibi notificent. mussantis nulla cohortis
vox, nullus potuit sonus, aut hinnitus equorum

audiri: sperat Basilachius omnia tuta,
atque suis hostem pro viribus expavefactum
credit inisse fugam. coenantem crapula somno
aggravat et castris non tota quieta iacebat.
callibus occultis advectus Alexius hostes
irrumpens subito perterruit. his quia noctis
obstabant tenebrae, nusquam loca tuta patebant,
spes est nulla fugae, capiuntur et interimuntur.
his sopor et vini dederat violentia multa
segnitiem, nec abire valent, nec ad arma reverti.
lumine privatus Basilachius et tibi captus
legatur, nihil ipse videns, Nicephore, videndus,
imperio cuius praesumpserat esse rebellis.
impiger et cautus sic victor Alexius hostes
imperii multos armis superavit et arte.

p. 159 v. 20. κλοῦ κλοῦ] Cum eiusmodi explosione eunuchis P 219 solum, ut satis indicat Bryennius, illuderent Byzantini, propriam et peculiarem isti potissimum hominum generi fuisse oportet, qua scilicet scilicet semivirorum vitia et defectus, quibus distinguuntur a ceteris hominibus, sugillabant, viri nempe exsectionem vel imberbe mentum vel denique vocem exilem et gracilem. sed vix est ut ex hisce castratorum vitiis quodpiam denotasse Byzantinos censeam. nec enim placet eorum sententia, qui putant non tam venae ipsius, ut verbo Martialis utar (l. 4 ep. 66 et l. 6 ep. 49) exsectionem, quam mittendae urinae castratis et exsectis omnino, senio praesertim confectis, familiarem modum ludibrio isto exsibilasse, in quibus aiunt diducto laxatoque prae aetate spinctere, emissam guttatim urinam eum reddere sonum, quam inversae lagenae solent efficere, quod in ceteris, uti volunt, viris secus se habet, in quibus οὖρος ipso venae meatu et canali longius emittitur. vetus epigramma de rustico ebrio, qui amphoram vinariam fregerat, l. 4 Epigr. vet.:

percutit et frangit vas, vinum defluit, ansa
stricta fuit, glut glut murmurat unda sonans.

verum itane se res habeat, medicorum filii disquirant. quid si per κλοῦ κλοῦ Graeci posterioris aevi vocabulo forte apud vulgus recepto pro κλῶθε, spadones et eunuchos sugillarunt, cum praecipuum illorum fuerit munus cum feminis versari, puellarum et nuptarum invigilare custodiae et ut ait Corippus:

conservare domum sanctumque intrare cubile,

ita ut Byzantini imbellem et effeminatum istum ducem ad lanarum pensa, ut eunuchum decebat, ablegarint, quemadmodum olim Sophia Augusta Narsetem spadonem Italiae praefectum et Claudianus Rufinum eunuchum his versibus:

— — — *quid te turpissime bellis*
inseris, aut saevi pertentas pallada campi?

tu potes alterius studiis haerere Minervae,
tu telas, non tela pati, tu stamina nosse,
tu segnes operum solers urgere puellas,
et niveam dominae pensis involvere lanam,
arma relinque viris.

sed non est cur ad coniecturas recurramus, cum ipse se offerat caporum, id est, gallorum castratorum seu *semimarium*, uti vocantur a Varrone, glocitus, quo illi utuntur maxime, cum iis subduntur pulli gallinacei incubandi et conducendi. Guillelmus Brito ord. fratr. minorum in Vocabulario ms.: *gallus gallinaceus dicitur, qui quasi gallina nutrit pullos, quia mulieres solent ei deplumare ventrem et fricare cum urtica, quia taliter urticatus, libentissime cubat super pullos et nutrit eos, sicut mater et gracillat sicut gallina.* capos vero vel capones eunuchos per ludibrium appellari vulgo solitos nemo nescit: Luithprandus in Legat.: *ipsi vendunt, ipsi emunt, ostia ipsi claudunt, ipsi aperiunt, ipsi dapiferi, ipsi agasones, ipsi capones: sed hic caupones volui scribere; verum res ipsa quae vera est, veritatem etiam volentem compulit scribere: dicimus enim quia capones sunt, id est, eunuchi, quod canonicum non est.* ita *cappos* nuncupari Iudaeos opinatur Sirmondus in Capitul. Caroli C. tit. 43 §. 33: *de cap-*
P 220 *pis et negotiatoribus videlicet ut Iudaei dent decimam et negotiatores Christiani undecimam.* scilicet ob περιτομήν, seu circumcisionem. nam, ut ait S. Ambrosius in Levitic. c. 12: *viros circumcisione signatos etiam opprobrio et illusione dignos arbitrabantur* gentiles. secus tamen de cappis istis censent Bosquetus ad l. 13 Regesti Innoc. III pp. Epist. 50 et Marca l. 1 Histor. Beharn. c. 16 n. 9.

p. 162 v. 20. τὴν λίμνην] Ascania dicitur Straboni l. 12. describitur vero passim a Tudebodo, Alberto Aq. et aliis rerum Hieros. scriptoribus, ubi de Nicaea a Turcis obsessa agunt. vide Ius Graeco-Rom. tom. 1 p. 92.

INDEX HISTORICUS.

A.

B.

C.

INDEX GRAMMATICUS
AD NICEPHORUM BRYENNIUM ET IOANNEM CINNAMUM.

CORRIGENDA

AD NICEPHORUM BRYENNIUM.

P. 16, 1 fort. ἡνίας. *ibid.* 9 Ἡρακλῃείη. 29, 3 dele comma post Καβείρους. 30, 21 Ἄρραψι vel Ἄραψι. 39, 15 recte legitur ἀνάξιον. 47, 21 Χουτατούριος. 50, 13 πρίγκιπος. 80, 10 ξυμβάντα. 86, 22 Ἀμυράν, ut 87, 10 et 88, 3. 91, 13 ἐφρούρει, ὡς. 102, 6 et 103. 13 σκοπόν. 109, 3 βοήθεια. 110, 21 dele punctum post προθεῖναι. 111, 18 ἀνεχαίτισαν. 116, 14 πρᾶξιν. 121, 11 πρεσβεῦσι.

LIPSIAE,

EX OFFICINA B. G. TEUBNERI.